

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARY BALOGH

www.bizimkosemiz.com

*İyi Günde
Kötü Günde*

Only

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

sereniti

New York Times çok satan yazarı Mary Balogh, skandallarla dolu
Regency dönemi İngiltere'sinden tutku dolu
Huxtable ailesini sunar.

Ailenin ortanca kızı olan gururlu ve cesur Vanessa'nın, genç bir dul olarak Londra'nın en seçkin bekârının peşinden koşmamak için kendince bir sebebi vardır. Ve bunun kesinlikle aşkla bir ilgisi yoktur. Yoksa var mıdır?

Karşı konulmaz Lyngate Vikontu Elliott Wallace'ın, taşrada kendi halinde bir köy olan Throckbridge'e gelmesi büyük telaşa sebep olur. Abilasını sevgisiz bir birleşmeden çaresizce kurtarmaya çalışan Vanessa Huxtable, evlenmek için kendini öne sürer. Bir eşe ihtiyacı olan Elliott ise yerine getirmesi gereken görevlerinden ötürü, alışılmadık biçimde kendisine yapılan bu teklifi kabul eder. Ne var ki düğün gecelerinde tuhaf bir olay meydana gelir. Ortak hiçbir şeyleri olmayan bu iki yabancı birbirlerinden uzak duramazlar.

Geçmişte kalan bir sırrın çevresinde dönen entrikalar – bunlardan biri de Huxtable ailesi ile bağlantılıdır – arasında, Elliott ve Vanessa evliliğin doyumsuz güzelliklerini... ve aşkın çok da uzakta olmayabileceğini keşfederler.

"Mary Balogh aşk romanlarının kraliçesi."

Publishers Weekly

"Eğlenceli ve seksi."

Library Journal

"Yeni bir Mary Balogh romanı, her kadının kendisine alması gereken bir armağandır."

Teresa Medeiros

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

*Only
serenity*

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

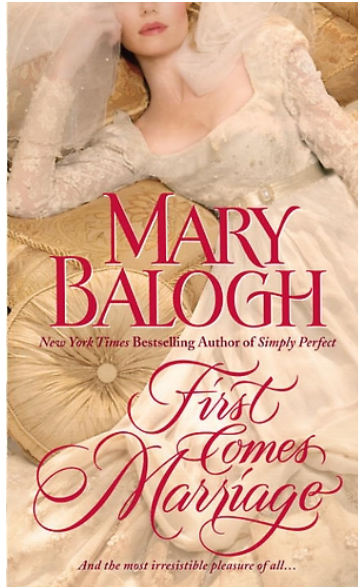
www.bizimkosemiz.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İyi Günde

Kötü Günde

The Huxtable Quintet Serisi 1

Orijinal Adı: First Comes Marriage

Yazarı: Mary Balogh

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Özlem Gültekin

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Aralık 2011

ISBN: 978 9944 82-375-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Mary Balogh

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık
Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78 Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul Tel: 0212.252 38

21 pbx Faks: 252 63 98 İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com e-mail:

epsilon@epsilonyayinevi.com

Mary Balogh

İyi Günde
Kötü Günde

Çeviri Özlem Gültekin

Giris

MERTON KONTLARI'NA nesillerdir ev sahipliği yapan Hampshire'daki Warren Malikânesi büyük ve zarifçe düzenlenmiş bir parkla çevrilmişti. Bu parkın gözlerden uzak bir köşesinde, bu sıralar neredeyse sadece aile içi evlilik, vaftiz ile cenaze töreni için kullanılan küçük bir şapel vardı. Burası genel anlamda güzel bir yerdi, özellikle de ilkbahar ve yaz aylarında, ağaçlar yaprak ve çiçeklerle dolup çimenler yeşerdiğinde, kilise kapısına doğru uzanan patikaya her iki yandan eşlik eden çiçekliklerden çeşit çeşit çiçekler fışkırdığında.

Ama şimdi zaman Şubat başıydı, ilk kardelenler ve çuhaçiçekleri için dahi yılın erken bir dönemiymiş. Ve bugün de yağmur vardı. Dondurucu bir rüzgâr kasvetli gökyüzünün altındaki ağaçların çıplak dallarını şiddetle savurdu. Bu akli başında insanların dışarı çıkmayacakları türden bir gündü, tabii acil işler onları böyle bir şey yapmaya zorlamadığı sürece.

Kilise bahçesinde dikilen adam sanki ne soğuğu, ne yağmuru, ne de kapalı mekânların sıcaklığının onu çağırışını hiç duymuyor gibiydi. Tek elinde uzun şapkasını tutuyordu, koyu renkli ve uzun denilebilecek saçları kafasına ve alnına yapışmıştı. Su derecikler halinde yüzünden ve boynundan aşağı akıyor, uzun siyah binici ceketinin kumaşı tarafından emiliyordu. Esmer ve hiç de İngilizizi andırmayan suratı haricinde, ona dair her şey sessiz ve karanlıktı.

Havanın da yardımıyla bir şekilde uğursuz görünüyordu.

Genç bir adamdı. Uzun boyluydu, kol ve bacakları da uzun, kıvraktı. Yüzü yakışıklı sayılamayacak kadar haşindi; bu uzun ve dar bir suratı, elmacık kemikleri çıkıktı, gözleri çok koyu bir tondaydı, burnu hayatının bir döneminde kırılmış ve yerine düzgün bir şekilde

kaynamamıştı. Surat ifadesi ciddi ve ürkütücüydü. Binici kırbacını baldırına vuruyordu.

Eğer yakınlarda yabancı birileri olsaydı, bu adamla aralarına mutlaka büyük bir mesafe koyardı.

Ama ortada, adamın bağlanmamış halde yakında bir yerde otlayan, görünüşe bakılırsa soğuk ve yağmurdan en az sahibi kadar bihaber atından başka kimse yoktu.

Adam bir mezarın yanında dikilmekteydi bu en yenilerden biriydi, yine de kışın soğuğu ve rüzgâr, kazılıp hallaç pamuğuna dönmüş toprağın tazeliğini alıp götürmüş, ona etraftakilerden biraz daha farklı bir görünüm kazandırmıştı. Yalnızca gri mezar taşı hâlâ çok yeni duruyordu.

Adamın gözleri taş üzerindeki ibarenin ikinci ve son satırına odaklandı: “On Altı Yaşındaydı.” Ve sonra hemen altında ise, “Huzur İçinde Yat,” yazıyordu.

Adam, mezar taşına yumuşak bir tonda, “Aradıkları adamı buldular Jon,” dedi. “Ve garip olan şey şu ki hayatta olsaydın bundan büyük bir haz alırdın, değil mi? Mutlu olur, heyecanlanırdın. Onunla tanışmak, ona dostça davranmak ve onu sevmek isterdin. Ama hiç kimse onu sen ölene kadar aramayı düşünmedi.”

Mezar taşı karşılık vermedi, adamın dudaklarının uçları gülümsemeden çok yüz ekşitmeyi andırır tarzda yukarı kalktı.

“Sen ayrım gözetmeksizin sevdin. Beni bile sevdin. *Özellikle* de beni.”

Mezar taşının altındaki hafif toprak öbeğine kara kara düşünerek baktı ve yeryüzünün iki metre altına gömülen erkek kardeşini düşündü.

Jon’un on altıncı doğum gününü kutlamışlardı. İkisi birlikte, kremalı tartlar ve meyveli pasta da dahil olmak üzere onun en sevdiği yiyecekleri yemişlerdi, iskambil oyunları ile Jon kahkahadan yorulup tükenene ve güçsüz düşene kadar tam iki saat boyunca saklambaç oynamışlardı - aslına bakılırsa bu durum saklanma sırası ona geldiğinde, bulunmasını komik derecede kolaylaştırmıştı. Bir saat sonrasında,

erkek kardeşi üfleyip mumu söndürerek kendi odasına çekilmeden evvel, yatak örtülerinin altından kafasını çıkartmış, mutlu mutlu gülümsemişti.

Yeni yeni derinlik kazanmaya başlayan sesiyle, “Bu güzel doğum günü partisi için teşekkürler Con,” demişti, ağzından dökülen kelimeler ve üslup kulağa ses tonuna aykırı bir şekilde çocuksu geliyordu. “Bu, şimdiye kadarki en iyi doğum günümdü.”

Bu onun her sene söylediğı bir şeydi.

Erkek kardeşi muma doğru eğilirken, “Seni seviyorum Con,” demişti. “Seni şu koca dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Sonsuza kadar ve hep de seveceğim. Amin.” Bu eski şakaya kıkırdayarak gülmüştü. “Yarın tekrar oynayabilir miyiz?”

Ama ertesi sabah ona on altısına girdiğı ve artık neredeyse yetişkin bir adam olduğı için geç saatlere kadar uyuyup kaldığı konusunda sataşmak için odasına gittiğinde, Jon’ın buz gibi bedeniyle karşılaşmıştı. Birkaç saat önce ölmüş olmalıydı.

Bu müthiş bir şoktu.

Ama aslında hiç de büyük bir sürpriz sayılmazdı.

Doktor, babasına doğumunun hemen ardından, Jon gibi çocuklar, diye uyarmıştı, genelde on iki yaştan daha fazla yaşamazlar. Çocuğun büyük bir kafası vardı, yüz ifadesi durgundu ve tuhaf görünüyordu. Etine dolgun ve hantaldı. Çoğu çocuğun çocukluk çağının başlarında kolayca kazandığı temel becerileri öğrenmekte yavaştı. Aklı yavaş çalışıyordu ama kesinlikle aptal değildi.

Tabii ki kendisiyle tanışan neredeyse herkes tarafından geri zekâlı olarak adlandırılmıştı bu insanlara babası da dahildi.

Başarılı olduğı belki de tek bir şey vardı ve bunda da gerçekten çok iyiydi: Sevmek. Her zaman ve kayıtsız şartsız.

Sonsuza kadar ve hep.

Amin.

Şimdi ölmüştü.

Con artık evden ayrılabilirdi sonunda. Elbette önceden, her ne

kadar uzun süreli olmasa da birkaç kez evden ayrılmıştı. Her seferinde onu geri dönmeye yönlendiren dayanılmaz bir çekim gücü olmuştu. Bunun nedeni, her ne kadar garip derecede basit bir şey olsa da Jon'a mutlu olması için ihtiyacı olan zamanı ve sabrı gösterecek birilerinin olduğuna ikna olamayışydı. Ayrıca, çok uzun bir süre ortadan kaybolması durumunda, Jon her zaman içlenmiş ve endişelenmiş, ne zaman geri döneceğine dair yönelttiği ardı arkası kesilmez sorularla herkesin vaktini çalmıştı.

Şimdi ilkbahar geliyordu ve onu artık burada tutan bir şey yoktu.

Bu kez temelli ayrılacaktı.

Neden bu kadar uzun süre oyalanmıştı ki? Neden cenaze törenini takip eden gün gitmemişti? Neden o günden bu yana buraya her gün gelmişti? Ölü bir oğlanın ona ihtiyacı yoktu ki...

Yoksa kardeşine ihtiyaç duyan *kendisi* miydi?

Gülümsemesi ya da surat ekşitmesi çok daha bariz bir hal aldı.

Hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Tüm hayatını böylesi bir ayrılığı bekleyerek harcamıştı. Hayatta kalma içgüdüğü ona bunu yapmasını emretmişti. Yaşamının büyük çoğunluğunu burada geçirmişti. Onu, yani doğan ilk oğullarını burada yetiştirip büyüten annesi ve babası, Jon'un kinin hemen ilerisindeki mezarlarında yatmaktaydı. O tarafa bakmadı. Çocukluktan canlı çıkmayı başaramayan diğer kız ve erkek kardeşleri de oradaydı sadece o, en büyükleri Con ve en küçükleri Jon hayatta kalmayı başarmıştı. Ne kadar da garip bir ironiydi. İstenmeyen iki tanesi hayatta kalmıştı.

Ama şimdi Jon da gitmişti.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Bensiz yapabilecek misin Jon?" diye sordu.

İleri doğru uzandı ve binici kırbacını tutan elini mezar taşına dokundurdu. Soğuk, sert ve boyun eğmezdi.

Başka bir atın yaklaştığını işitti kendi atı da hafifçe kişnedi. Çenesi kilitlendi. Bu o olmalıydı. Onu burada dahi yalnız bırakamazdı. Con dönmedi. Adamın varlığını görmezden gelecekti.

Ama ona başka biri seslendi.

“İşte, buradasın Con.” Ses neşeliydi. “Tahmin etmeliydim. Her yere baktım. Rahatsız ediyor muyum?”

“Hayır.” Con doğruldu, komşusu ve arkadaşı olan Phillip Grainger’e kısık gözlerle bakmak için döndü. “Buraya iyi haberleri Jon’la paylaşmaya geldim. Araştırma başarılı oldu.”

“Yaa.” Phillip *hangi* araştırma diye sormadı. Atının boynunu okşamak ve hoplayıp zıplamasını engellemek için ileri doğru uzandı. “Pekâlâ, sanırım bu kaçınılmazdı. Ama kilise avlusunda dikilmek için çok korkunç bir hava. Three Fathers’a gel de sana bir kupa bira ısmarlayayım.”

“Bu karşı konulamaz bir öneri.” Con şapkasını kafasının arkasına doğru iteledi, ıslık çalarak atını çağırdı ve hayvan koşarak geldiğinde de eyerine atladı.

Phillip, “O zaman buradan ayrılacaksın, öyle mi?” diye sordu.

Con, pis pis sırtarak, “Hazırlıklara başladım bile,” dedi. “Hafta içerisinde ayrılabilirim.”

“Ah, üzgünüm.” Arkadaşı yüzünü buruşturdu.

Con, “Ama yapmayacağım,” diye ekledi. “Ona bu hazzı tattırmayacağım. Canım ne zaman isterse, o zaman gideceğim.”

Kendi isteğine karşı ve onu rahatsız eden disipline gelecekti. Bunu bugün itibarıyla tam bir yıldır kayda değer bir başarıyla yapmaktaydı.

Aslına bakılırsa bunu bir ömür boyu yapmıştı. Bu babasının ilgisini çekmenin en kesin yoluydu. Şimdi düşündüğünde, bunun çocuksu bir güdü olduğunu görüyordu.

Phillip kıkırdamaktaydı.

“Haydi, hayırlısı,” dedi, “ama seni özleyeceğim Con.”

Oradan at sırtında uzaklaşırlarken, Con kardeşinin mezarına son bir kez bakmak için başını çevirdi.

Jon’un o gittikten sonra kendisini yalnız hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

Ve bir de *kendisinin* yalnız kalıp kalmayacağını...

SHROPSHIRE'DAKI Throckbridge köyünden sekiz kilometre uzaktaki herkes, 14 Şubat'tan önceki hafta coşkuyla doluydu. Biri, Rundle Park'da yapılacak yıllık piknik ve balo etkinliğinin gelmesine uzun aylar olduğundan, bu yıl Sevgililer Günü kutlamaları için köy hanının üst katındaki salonlarda bir organizasyon yapılmasını önermişti.

Getirilen önerinin ardından eczacının karısı Bayan Waddle ya da Sör Humphrey Dew'un kahyası Bay Moffett veya papazın evde kalmış kız kardeşi Bayan Aylesford ya da diğer herhangi bir talep sahibi tarafından yapılmıştı - kimse böyle bir eğlencenin neden daha önce düşünülmemediğini pek açıklayamamıştı. Ancak hiç kimse, Sevgililer Günü organizasyonun bundan sonra köyde yıllık bir etkinlik olacağından en ufak şüphe duymuyordu.

Herkes bunun çok hoş bir fikir olduğunda hemfikir, hatta ya da belki de özellikle demeli kuralları koyan yetişkinlere bağırıp çağırarak itiraz etmelerine rağmen, organizasyona bu yıl katılamayacak kadar küçük olan çocuklar bile. En genç katılımcı Melinde Rotherhyde olacaktı; on beş yaşındaydı ve organizasyona katılımına sırf Rotherhyde ailesinin en küçüğü olduğu ve evde tek başına bırakılma gibi bir şansı olmadığı için izin verilmişti. Ve birkaç eleştirel yorumcuya göre, Rotherhyde'ların evlatlarına karşı her zaman aşırı hoşgörülü oldukları için organizasyona katılmasına izin vermişlerdi.

En genç erkek Stephen Huxtable olacaktı. Her ne kadar organizasyona *katılmaması* gerektiği yönünde kafalarda herhangi bir soru işareti uyanmamış olsa da daha on yedisindeydi. Genç olmasına rağmen, hemen her yaştan kadının gözdesiydi. Özellikle de Melinde,

annesini sınıf birlikte itişip kakışmalarının artık ilerlemeye başlayan yaşlarına ve farklı cinsiyetlerine uymadığına hükmetti diye Stephen'a göz dikmişti.

Organizasyon gününde, gün boyunca aralıklı yağmur yağmıştı. Her ne kadar bir önceki pazar, ihtiyar Bay Fuller kilise çıkışı gözlerini kısıp başını sallayarak iki metrelik kar kehanetinde bulunmuş olsa da bu öngörü yağmurun ötesine geçmemişti. Hanın üst katındaki toplantı salonlarının tozları alınmış ve yerleri silinmiş, duvar apliklerine yeni mumlar yerleştirilmiş, oda boyunca karşılıklı birbirlerine bakan büyük kalpler içerisinde ateşler yakılmış, piyanonun akortlu olup olmadığı kontrol edilmişti akortta bozukluk olması durumunda, akortçunun oradan otuz kilometre uzakta yaşadığı göz önüne alındığında, hiç kimse ne olacağını düşünmemişti. Bay Rigg keman getirdi, parmaklarını ısıtmak, odaya ve akustiğine alışmak için bunu bir süre çaldı. Kadınlar beş bin kişiyi tıka basa doyurup bir hafta dermansız bırakmaya yeter miktarda yiyecek getirdi.

Köyde kadınlar ve kızlar tüm gün saçlarını bukle bukle sardılar, sonunda ilk baştaki seçimlerine geri dönmeden evvel giyecekleri giysi konusunda fikirlerini yarım düzine kez değiştirdiler. Otuz yaşın altındaki bekâr kadınların hemen hemen tümü ve onlardan biraz daha yaşlı olan diğer birkaçı Aziz Valentine'in ve onun gününün bu sene kendilerine getirebileceği aşk olasılıklarının hayalini kurdu, tabii eğer... Pekâlâ, tabii eğer aniden bir züppe çıkagelir ve akıllarını başlarından almazsa. Ya da tercih edilir bir erkek onlarla dans etme tenezzülünü gösterir, üstün cazibelerini fark eder ve...

Neyse, bu Sevgililer Günü'ydü.

Ve köydeki tüm erkekler organizasyondaki meşakkatli faaliyetlere büyük bir alakasızlıkla bakıyor gibi göründü ama dans ayakkabılarının cilalı, ceketlerinin temiz olduğundan emin olmayı ihmal etmedi ve açılışta seçtikleri kadınların ellerini tutmak istedi. Ne de olsa, bunun Aziz Valentine Günü olduğu gerçeği hanımları flört etmeye normaldekinden çok daha yatkın bir hale getirmekteydi.

Dans ya da flört edemeyecek ve kendileri açısından herhangi bir aşk hayali kuramayacak kadar yaşlı olanlar, kalabalık dedikoducu ve kâğıt oyunu meclisleri oluşmasını - ve tabii bir de köy toplantılarının her zaman en iyi kısmı olan mükellef ziyafeti dört gözle beklediler.

Dolayısıyla hoşnutsuz, yaşça küçük birkaç çocuk haricinde, akşam eğlencesini açık bir heyecan ya da bastırılmış bir coşkuyla beklemeyen pek kimse yok gibiydi.

Tek bir istisna vardı.

“Bir köy *organizasyonu* mu, Tanrı aşkına!” Lyngate Vikontu Eliot Wallace etkinliğin başlamasına bir saat kala sandalyesine yayılmıştı, uzun, çizmeli bacaklarından teki kolluğun üzerinden aşağı sarmakta ve sabırsızca sallanmaktaydı.

“Sence istesek buraya gelmek için bundan çok daha şanssız bir gün seçebilir miydik George?”

Ateşin önünde dikilmiş ellerini ısıtan George Bowen, kömürlere bakarak sııttı.

“Bir salon dolusu bekâr köy kadınıyla dans etmek sence güzel bir eğlence değil mi?” diye sordu. “Belki de yaptığımız uzun yolculuğun ardından üzerimizdeki örümcek ağlarından kurtulmak tam da yapmamız gereken şeydir.” Lyngate Vikontu, kâtibi ve arkadaşı olan bu adama bakışlarını odakladı.

“*Biz mi?* Yanlış zamir kullandın sevgili dostum,” dedi. “*Sen* gece boyunca dans etmeye ihtiyaç duyuyor olabilirsin. *Benim* ise, tabii eğer böyle bir şey bu handa mümkünse, iyi bir şişe şaraba, bacadan yukarı alev alev yükselen bir ateşe ve başka kafa dengi bir uğraş ortaya çıkmazsa erkenden yatağa gitmeye ihtiyacım var. Köy dansı benim açımdan zevkli bir uğraş sınıfına *girmiyor*. Deneyimlerime dayanarak şunu söylemeliyim ki insanların köy bakirelerine okudukları pastoral şiirler, güzel ve balık etli, kırmızı yanaklı ve istekli kadınların sadece

kurgusal olduklarını ve şiirlerin yazıldığı kâğıt parçası kadar bile değerlerinin olmadığını su yüzüne çıkartıyor. Orada dağ gelinciği suratlı evli kadınlarla ve onların yapmacık kızlarıyla dans edeceksin George, seni uyarıyorum. Ve Sör Humphrey Dew'dan çok daha ahmak bir düzine beyefendiyle yavan sohbetlere dalacaksın.”

Bu gerçekten de söylenebilecek en çirkin şeydi. Sör Humphrey güler yüzlü ve konuksever birisiydi. Aynı zamanda da ahmaktı.

“O zaman odanda kalacaksın demektir, öyle değil mi?”

George hâlâ sırtıyordu. “Gecenin yarısını keman sesleri ve kahkahalarla etrafı çınlatarak geçirecekler.”

Lyngate Vikontu tek elinin parmaklarını saçları arasından geçirdi, bunu yaparken de yüksek sesle iç çekti. Bacağı hâlâ sallanıyordu.

“Öylesi, hünerli bir maymun gibi teşhir edilmekten çok daha tercih edilebilir. Buraya neden yarın gelmedik George? Yarın da en az bugün kadar işimizi görürdü.” Arkadaşı büyük bir sağduyuyla, “Dün de öyle,” diye vurguladı. “Ama gerçek şu ki bugün buradayız.”

Elliott kaşlarını çatı. “Ama eğer dün gelmiş olsaydık,” dedi, “şimdiye, işimizi tamamlamış, delikanlıyı yanımıza almış, evimize gitmek için yola çıkmış olabilirdik.”

George Bowen, “Bunun senin beklediğin kadar kolay olacağından şüpheliyim,” dedi. “Çocukların bile beklenmedik haberleri hazmetmek, çantalarını toparlamak ve istedikleriyle vedalaşmak için zamana ihtiyaçları vardır. Ayrıca, bir de kız kardeşleri var.”

“Üçü birden.” Elliott dirseğini sandalyenin kolçağına yasladı ve yüzünü elleri arasına gömdü. “Ancak onlar da en az erkek kardeşleri kadar hoşnut olacaklar. Nasıl olmasınlar? Onu, bizimle birlikte buradan ayrılması için büyük bir telaşla hazırlayacaklardır.”

George duygusuzca, “Kız kardeşleri olan birisi için,” dedi, “dikkat çekici derecede iyimsersin Elliott. Biricik erkek kardeşlerini sonsuza kadar uğurlamak için büyük bir mutlulukla toplanacaklarına gerçekten inanıyor musun? Ve ardından sanki ters hiçbir şey olmamış gibi, burada hayatlarını sürdürmeye devam edecekler, öyle mi? Çoraplarını

yamamak, ona yarım düzine yeni kazak örmek isteyeceklerini söylemek daha uygun.”

“Boş ver gitsin!” Elliott parmaklarını kalkık duran baldırına vurdu. “Sadece güçlük çıkarabilme olasılıklarını göz ardı etmeye çalışıyorum George. Kadınlar bunu çok daha iyi başarırlar. Onlar olmasaydı, hayat ne kadar da basit ve kolay olurdu. Bazen manastırın çağrısını kulaklarımda hissediyorum.”

Arkadaşı ona kuşkuyla baktı ve sonra, hor görüyle karışık açık bir neşeyle güldü.

“Eğer bunu yapacaksan, derin bir yasa girecek en az bir dul tanıyorum,” dedi. “Tabii, *sosyetedeki* kırk yaş altı diğer bekâr hanımefendilerden ayrı ayrı bahsetmeye gerek dahi yok. Ve annelerinden. Ve sen, dün kadar yakın bir geçmişte, bana yaklaşan sezonda kendine bir eş seçmek istediğini söylememiş miydin?”

Elliott yüzünü buruşturdu. “Evet, pekâlâ,” dedi, parmakları kısa süreliğine durdu ve ardından daha hızlı vurmaya başladı. “Manastır çağırıyor olabilir George ama çok haklısın. Yerine getirmeye mecbur olduğum görev, büyükbabamın sesiyle haykırıyor. Ona Noel’de söz verdim... Ve tabii, o son derece haklıydı. Evlenme zamanım geldi ve bu iş, bu seneki otuzuncu doğum günüm sıralarında sonlanacak. Tatsız şeyler, yani otuzuncu doğum günleri.”

Mutlu olayın beklentisi içerisinde kaşlarını çattı ve parmakları baldırında trampet çalmaya devam etti.

Büyükbabası, iki yıldır Elliott’ın kapatması olan Bayan Anna Bromley-Hayes’in beklenen gelin olamayacağını özellikle vurgulamıştı. Büyükbabasının bunu kendisine söylemesine elbette ihtiyacı yoktu. Anna güzel, seksi ve yatak odasında da fevkalade becerikliydi ancak ondan önce bir dizi sevgilisi olmuştu, hatta bunlardan bazılarıyla Bromley-Hayes’le ilişkisi hâlâ devam ederken görüşmeyi sürdürmüştü. Ve Anna hiçbir zaman aşklarını gizleme zahmetine girmemişti.

George, “Bu iyi bir şey değil,” dedi. “Eğer manastıra gitmiş olsaydın

Elliott, hiç şüphesiz kâtibe ihtiyaç duymazdın ve ben de kazançlı bir işten olurum. Bundan nefret ederdim.”

“Hımm.” Elliott ayağını yere indirdi, ardından çizmeli ayak bileğini diğer bacağının dizinin üzerine yerleştirdi.

Anna’yı düşünmemiş olmayı dilerdi. Onu Noel’den bu yana görmemişti daha da önemlisi, onu bu süre zarfında yatağa atmamıştı. Bu çok uzun bir zamandı. Erkekler bakır kalmak için yaratılmamıştı, bu sonuca uzun bir süre önce varmıştı işte, manastırın çağrısından kaçınmak için diğer bir sebep daha.

George, “Üç kız kardeş de büyük olasılıkla bu gece toplantıda olacak,” dedi. “Sör Humphrey dansa kendi köpekleri de dahil olmak üzere herkesin katılacağını söylemedi mi yoksa kullandığı kelimeler mi bu anlama gelmekteydi? Belki çocuk da orada olur.”

Elliott, “O çok genç,” dedi.

Arkadaşı, “Ama kırsal kesimdeyiz,” diye hatırlattı, “ve sosyeteye dair her şeyin etkisinden de uzaktayız. Onun orada olacağına iddiaya girerim.”

Elliott, “Eğer bu olasılığın beni organizasyona katılmaya ikna edeceğini düşünüyorsan,” dedi, “çok yanılıyorsun George. Bu gece onunla, bir köy dolusu dedikoducunun bakışları altında iş konuşmayacağım, Tanrı aşkına.”

George, “Ama onun hakkında bilgi toplayabilirsin,” dedi. “İkimiz de toplayabiliriz. Ve kız kardeşlerine dair de öyle. Ayrıca burada olduğun bilgisi kendisine ulaşır ulaşmaz Sör Humphrey Dew seni görmeyi özellikle istediğinde, organizasyona katılmaman hoş karşılanacak mı sence? Ya bizi davet etmek, eşlik etmek ve şeref misafiri olarak herkese tanıtmak için bizzat geldiğinde ne olacak? Tahminimce istisnasız *herkese* tanıştırlılacağız.”

Elliott, “Sana vicdanım ve bilincim olman için mi ödeme yapıyorum George?” diye sordu.

Fakat George Bowen, yılgın görünmekten uzak bir tavırla yalnızca kıkırdadı.

Elliott, huysuzluğunu bastırmaya çalışarak, “Bu arada, bu adam bizim burada olduğumuzu nasıl keşfetmiş olabilir ki?” diye sordu. “Bu köye gelip hana yerleşeli iki saatten az oldu ve geleceğimizden de kimsenin haberi yoktu.” George ateşe yaklaşarak ellerini birbirine sürttü ve sonra hiç tereddüt etmeden kendi odasına yöneldi.

“*Kırsaldayız* Elliott,” diye tekrarladı, “haberlerin rüzgârla, her bir çiçek yaprağı ve toz zerresiyle, kulaktan kulağa dolaştığı yerde. En basit bulaşikhane hizmetçisinin dahi şimdiye kadar senin Throckbridge’de olduğunun ve umutsuzca ve boş yere bunu *bilmeyen* bir insan aradığının farkında olduğundan hiç şüphem yok. Ve herkes senin Sör Humphrey Dew’un özel misafiri olarak organizasyona davet edildiğini de işitecektir. Odandan dışarı adım atmayarak hepsini hayal kırıklığına mı uğratacaksın?”

Elliot parmağıyla işaret ederek, “Tekrar yanlış zamir,” dedi. “Herkesin haberdar olacağı tek kişi ben olmayacağım. Sen de varsın. Eğer kendini zorunlu hissediyorsan, *sen* git ve onları eğlendir.”

George odasının kapısını açmadan evvel dilini şaklattı. “Ben sıradan bir beyefendiyim. Bir yabancı olarak belki de üzerime hiç ilgi çekmeyeceğim, özellikle de tek başıma gidersem. Ama sen bir *vikontsun* Elliott, toplumsal düzende Dew’dan dahi birkaç basamak yukardasın. Onlara sanki Tanrı lütfedip aralarına gelmiş gibi görünecektir.” Kısa bir an sustu ve ardından da kıkırdadı. “Tanrı’nın Galcesi Duw’dur büyükannem bunu hep kullanırdı. Aynen sevgili baronetimizin adı gibi telaffuz ediliyor. Ve sen, bu benzerliğe rağmen, ondan üsttesin Elliott. Bu çarpıcı bir durum, özellikle de bir köy için. Büyük olasılıkla daha önce bir vikont görmemiş ya da göreceklerini düşünmemişlerdi. Onlara bir süreliğine de olsa görünmeyi reddetmek sence centilmence bir davranış mı? Ben akşam için üzerimi değiştirmeye gidiyorum.”

Kapıyı arkasından kapatırken hâlâ neşeyle kıkırdıyordu.

Elliott somurttu.

Buraya iş için gelmişlerdi. Elliott tüm bu yaşananlardan inanılmaz

derecede pişmandı. Hayatının alaşağı olduğu ve içinin dışına çıktığı uzun, moral bozucu bir senenin ardından, babasının ani ölümüyle birlikte omuzlarına yüklediği çoğu usandırıcı yükümlülükten kısa süre içerisinde kurtulmayı umuyordu.

Babasının bu kadar genç yaşta öleceğini beklememişti. Nihayetinde büyükbabası hâlâ hayattaydı ve sağlığı inanılmaz derecede iyiydi. Ailesindeki erkek soyu geçmiş nesiller boyunca uzun ömürleriyle nam salmıştı. Elliott eğlenceye dalmak ve ağırbaşlı sorumlulukların yükleri olmaksızın şehirde pervasızca dolaşan genç bir adamın kaygısız hayatının tadını çıkartmak için önünde daha uzun yıllar olacağını bekliyordu.

Ama birdenbire sorumluluklar, hazır olsun ya da olmasın, sırtına binmişti tıpkı çocukken oynadıkları saklambaç oyununda olduğu gibi.

Önüm, arkam, sobe. Saklanmayan ebe!

Babası metresinin yatağında aşağılayıcı bir şekilde ölmüştü yaşananlar cemiyette dilden dile dolaşan en okkalı şakalardan biri haline gelmişti. Bu Elliott'ın annesi açısından o kadar da komik değildi aslına bakılırsa kocasının sadakatsizliğini tıpkı herkes gibi uzun bir süredir biliyordu.

Elliott haricinde herkes bunun farkındaydı.

Söz uzun ömürden açılmışken, soylarındaki erkekler karıları ve meşru çocuklarının yanı sıra, aynı zamanda uzun süreli metresler ve onlardan peydahladıkları çocuklarıyla da nam salmıştı. Büyükbabasının evlilik dışı ilişkisi, ancak metresinin yaklaşık on yıl önceki ölümüyle sonlanmıştı. Bu ilişkiden sekiz çocuğu olmuştu. Babası ise ardında beş çocuk bırakmıştı, hepsinin de ihtiyaçları karşılanmaktaydı.

Hiç kimse, Wallace erkeklerini ülke nüfusuna katkı sağlamak için üzerlerine düşeni yapmamakla suçlayamazdı.

Anna'nın çocuğu yoktu ne ondan, ne de bir başkasından. Elliott onun hamile kalmamanın bir yolunu bulduğundan şüphelenmekteydi ve bundan da memnundu.

Tekrar içinde bulunduğu ana geri dönerek, George'u yukarıya yalnız

gönderebileceğini düşündü. Bowen bu işi tek başına mükemmel şekilde halledebilirdi. Elliott'ın aslında gelmesine gerek yoktu. Ancak görev bir kez kapıyı çalmıştı, can sıkıcı ahlak kurallarının etkisiyle şimdi burada, her ne kadar *bir zamanlar* resmedilmeye değer ya da George'un inandığı üzere, ilkbahar yüzünü göstermeye karar verdiğinde resmedilmeye değer olacak bir yer olsa da aslında hiçliğin ortasındaki bu kırsaldaydı.

Throckbridge'deki yegâne handa konaklamaktaydılar. Burası en ufak bir şıklığı ya da gösterişi barındırmayan bir yerdi. Akşam bitmeden işe girişmeye niyetliydiler. Her ne kadar George sonraki bir, hatta iki gün de kalacaklarını ki bu bile aşırı iyimser bir tahmin olabilirdi öngörmüş olsa da Elliott dönüş yoluna yarın çıkmayı umuyordu.

Ama han, tıpkı diğerleri gibi, korkunç bir özelliğiyle iftihar etmekteydi. En üst katında toplantı salonları vardı. Ve bu odalar bu akşamki organizasyon için kullanıma ayrılmıştı. O ve George, oraya köy dansı gününde gelme şanssızlığını yaşamaktaydılar. Sapa bir İngiliz köyünün sakinlerinin Aziz Valentine Günü'nü kutlamak için bir düzenleme yapabilecekleri ikisinin de gerçekten aklına gelmemişti. Tanrı aşkına, hatta Elliott'ın aklına o günün Aziz Valentine Günü *olduğu* bile gelmemişti.

Toplantı odaları tam tepelerindeydi. Her ne kadar pek rahat olmasa da ateşin yanında sallanır sandalyesinde sallanmaya devam etti, ateşe biraz daha kömür atılması gerekiyordu ve zil ipi onun erişemeyeceği mesafedeydi. Toplantı odaları aynı zamanda tam olarak yatak odasının da üzerine denk geliyordu. Aslına bakılırsa, tam manasıyla *her şeyin* tepesindeydiler. Gece boyunca yatağının tepesinde güm güm vuran, hoplayıp zıplayan ayakların gürültü ve titreşimlerinden kurtulmanın yolu yoktu. Kulaklarına müzik ki bunun kalitesiz olacağı ve acemice çalınacağı kesindi yüksek sesler ve kahkahalar hücum edecekti.

Azıcık dahi olsa uyuyabilirse gerçekten kendini şanslı sayacaktı. Bu lanet yerde uyumayı denemekten başka ne yapabilirdi ki? Yanında

kitap dahi getirmemişti ne kadar da muazzam bir hata.

Bugünden önce Elliott'ın bir kez olsun görmediği Sör Humphrey Dew, bin soru soran ve bunların dokuz yüz doksan dokuzunu kendisi yanıtlayan türden bir beyefendiydi. Onlara köyü baloya katılarak şerefendirip şereflelendirmeyeceklerini sormuş, naçizane kendisini ve yöreyi şereflelendirmekteki nazik lütuflukları için ikisine de minnettar olacağını ifade etmişti. Akşam sekizde uğrayıp onları alıp alamayacağına ısrar etmiş, ikisine de kendisine eşlik etmeleri durumunda kendisinin onlara gösterdiği nezaketten çok daha içten bir şereflelendirmeye karşılık vermiş olacaklarını belirtmişti. Sonrasında onları birkaç komşusuyla tanıştırap tanıştıramayacağını sormuş, böylesi uyumlu ve seçkin tabii ki hiçbirisi onlar kadar uyumlu ve seçkin değillerdi insanlarla tanıştıkları için pişmanlık duymayacaklarının garantisini vermişti. Leydi Dew, nazik lütuflarından çok büyük bir mutluluk duyacaktı. Kızları ve gelini de öyle. Saat sekizdeki buluşmayı büyük bir hevesle bekleyecekti.

Elliott kesin ve net bir şekilde hayır diyebilirdi. Genelde aptallara katlanmak pek hoşuna gitmiyordu. Ancak sadece organizasyona katılmamayı planlamıştı, baronet geldiğinde odasına kapanacak ve özürlerini George ile iletecekti. Kâtipler ne içindiler ki zaten?

Bir de bazen işverenlerinin vicdanını dürtüklüyorlardı - o bakışlarına lanet olsun.

Ne yazık ki George oldukça haklıydı. Elliott Wallace, Lyngate Vikontu'ydu kahretsin! ve bir beyefendiydi. Yapılan davete net bir itirazda bulunmadığından, üstü kapalı bir şekilde kabul etmiş sayılırdı. Hem eğlencelere katılmasa bile, nasıl olsa tüm gece boyunca onların gürültülerinden rahatsız olacak ve sonunda asabı bozulacaktı. Daha da kötüsü kendisini suçlu hissedecekti.

Herkesin bakışlarına lanet olsun!

Ve George haklıysa, delikanlı da gerçekten organizasyonda bulunabilirdi. Kız kardeşlerinin orada olacakları ise kesindi. Bu akşam, hazır fırsatını yakalamışken, yarın ziyaretlerine uğramadan evvel küçük

bir izlenim edinmek için onları şöyle bir incelemek faydalı olabilirdi.

Ama, Tanrı yardımcısı olsun, ondan *dans etmesi* de beklenecek miydi?

Köy kadınları ve onların bekâr kızlarıyla?

Sevgililer Günü'nde?

Tabii ki hayır. Aklına bundan daha beter bir kader gelmiyordu.

Avucunu başına yasladı, kendisini yatağına gitmek için baş ağrısı veya diğer aksi inkâr edilemez bir mazereti olduğuna ikna etmeye çalıştı. Ama bunu yapamadı. Başı hiç ağrımazdı ki.

Yüksek sesle iç çekti.

George'a söylediklerine rağmen, bu iğrenç köy dansı için giyinmeliydi, değil mi? Oradan uzak durmak çok büyük bir terbiyesizlik olacaktı. Hiçbir beyefendi bunu yapmazdı.

Bazen ki şu günlerde bu daha da sıklaşmıştı beyefendi olmak can sıkıcı bir şey olmaktaydı.

Akşam eğlencesine şık ve bakımlı bir şekilde çıkmak için bir saatten az zamanı kalmıştı. Kâtibinin boyunbağını, onun titiz standartlarına uygun bir şekilde, tek düğümle bağlaması genelde yarım saatini alırdı.

Elliott iç çekerek ayağa kalktı.

İleride 14 Şubat günlerinde kapısından dışarı adım atmayacaktı ya da en azından Anna'nın kapısından dışarı.

Aziz Valentine'niş, Tanrı aşkına!

Bundan sonra ne gelecekti?

Ama bu sorunun yanıtı acı verici derecede açıktı.

Bir sonraki şey köy dansıydı, işte bu kadar!

Bu akşam, hazır fırsatını yakalamışken, yarın ziyaretlerine uğramadan evvel küçük bir izlenim edinmek için onları şöyle bir incelemek faydalı olabilirdi.

Ama, Tanrı yardımcısı olsun, ondan *dans etmesi* de beklenecek miydi?

Köy kadınları ve onların bekâr kızlarıyla?

Sevgililer Günü'nde?

Tabii ki hayır. Aklına bundan daha beter bir kader gelmiyordu.

Avucunu başına yasladı, kendisini yatağına gitmek için baş ağrısı veya diğer aksi inkâr edilemez bir mazereti olduğuna ikna etmeye çalıştı. Ama bunu yapamadı. Başı hiç ağrımazdı ki.

Yüksek sesle iç çekti.

George'a söylediklerine rağmen, bu iğrenç köy dansı için giyinmeliydi, değil mi? Oradan uzak durmak çok büyük bir terbiyesizlik olacaktı. Hiçbir beyefendi bunu yapmazdı.

Bazen ki şu günlerde bu daha da sıklaşmıştı beyefendi olmak can sıkıcı bir şey olmaktaydı.

Akşam eğlencesine şık ve bakımlı bir şekilde çıkmak için bir saatten az zamanı kalmıştı. Kâtibinin boyunbağını, onun titiz standartlarına uygun bir şekilde, tek düğümle bağlaması genelde yarım saatini alırdı.

Elliott iç çekerek ayağa kalktı.

İleride 14 Şubat günlerinde kapısından dışarı adım atmayacaktı ya da en azından Anna'nın kapısından dışarı.

Aziz Valentine'niş, Tanrı aşkına!

Bundan sonra ne gelecekti?

Ama bu sorunun yanıtı acı verici derecede açıktı.

Bir sonraki şey köy dansıydı, işte bu kadar!

2

HUXTABLE AİLESİ, ana köy yolunun sonundaki lekeli, beyaz badanalı bir evde yaşıyordu. Vikont Lyngate ve kâtibi hana giderlerken bu evin önünden geçmişlerdi: Ancak bu binayı fark etmiş olmaları şüpheliydi. Her ne kadar güzel olsa da boyutu bir hayli mütevaziydi.

Diğer bir deyişle, küçüktü.

Ailenin üç üyesi burada yaşamaktaydı. Sekiz yıl öncesine kadar daha büyük, çok daha ferah bir papaz evinde oturuyorlardı, ta ki Saygıdeğer Huxtable cennete gidene kadar yeni rahip cenaze törenindeki cemaate öyle olduğunu söylemişti. Çocukları ise saygıdeğer Aylesford ve kız kardeşine yer açmak için, cenaze törenini takip eden gün evi boşaltmışlardı.

Margaret Huxtable artık yirmi beş yaşındaydı. Ailenin en büyüğü olarak anneleri babalarından altı sene evvel vefat etmişti on yedi yaşında evin ve kardeşlerinin sorumluluğunu üstlenen o olmuştu. Dolayısıyla hâlâ bekârdı ve en küçük kardeş Stephen sadece on yedisinde olduğundan, birkaç sene daha öyle kalacak gibi görünüyordu. Belki de kimse ona, erkek kardeşinin şu anda, onun bu sorumluluğu sırtlandığı günlerdekiyle aynı yaşta olduğunu söylememiştir. Margaret'in gözünde o hâlâ küçük bir çocuktü. Ve Tanrı biliyordu ya, Stephen'in kendisine bakıp göz kulak olacak *birisine* ihtiyacı vardı.

Margaret ender bulunur bir güzellikteydi. Uzun boyluydu ve orantılı bir vücudu vardı, kestane rengi saçları ıslık ıslık, iri mavi gözlerini koyu renkli kirpikler çevreliyordu. Klasik anlamda güzel bir yüzü vardı. Her ne kadar sıcak ve iyiliksever olduğu anlar olsa da davranışları mesafeli ve ağır başlıydı. Kardeşlerinden mutluluğuna tehdit oluşturan biri ortaya çıkarsa, bir anda yüzünü göstermeye hazır çelik kadar sert bir yanı da mevcuttu.

Bir tane hizmetkârları olduğu için her ne kadar paraları tam manasıyla yetmiyor olsa da taşınmalarının ardından Bayan Thrush onlarla kalmış, yanlarından ayrılmayı reddetmiş, vereceği hizmetin karşılığında bir odaya ve yemek ihtiyaçlarının karşılanmasına razı olmuştu Margaret ' ev işlerinin büyük çoğunluğunu ve bahçe işlerinin tümünü kendisi yapıyordu. Bahçe yaz aylarında onun neşesi ve gururuydu. Aynı zamanda köyün gıptayla baktığı ve haz aldığı yerd. Kendisine ihtiyaç duyan herkese yardım ediyor, sık sık köy doktoruna bandaj değişiminde, kırık kol ve bacakların alçıya alınmalarına, bebek doğumlarında, yaşlı ve yatalakların yulaf lapasıyla beslenmelerinde yardıma çağrılıyordu.

Margaret'in yıllar içerisinde, sözüm ona birkaç talibi olmuştu, hatta içlerinden bazıları onunla birlikte kardeşlerini de beraberinde götürmeye dahi istekliydi, ama o bu insanların hepsini usulca ve kesin bir şekilde reddetmişti.

Hatta tüm yaşantısı boyunca sevdiği ve büyük olasılıkla mezara gidene kadar da seveceği adamı bile.

Katherine Huxtable yirmisindeydi. O da güzel, uzun boylu, ince yapıydı ve gençliğin narinliğini taşıyordu. Hoş şekilde olgunlaşacak bir fiziğe sahipti. Saçı kız kardeşininkinden açık renkteydi güneşin altında ışıldayan altın rengi tutamlarla dolu koyu tonlu bir sarışındı. Canlı, değişken ve güzel bir suratı vardı; en önde gelen özelliği sık sık derinleşip anlaşılmaz bir hal alan koyu mavi gözleriydi. Her ne kadar iyi huylu ve toplum içerisinde neredeyse her zaman güler yüzlü olsa da aynı zamanda, tek başına yürüyüşlere çıkmayı ve kendi hayalleri içerisinde kaybolmayı da seviyordu. Zaman buldukça şiir ve hikâyeler yazıyordu.

Küçük çocuklara dört ile beş yaşlarındakilere köy okulunda haftanın üç günü ders veriyor ve diğer günlerde de okul müdürüne yaşça daha büyük çocuklar konusunda yardım ediyordu.

Katherine de her ne kadar yalnızlığından biraz biraz rahatsız olmaya başlasa da bekârdı. Evlenmek istemişti tabii ki. Hayatının geri kalanı

boyunca akrabalarına yük olmak haricinde, bir kadının evlenmekten başka yapabileceği ne vardı ki? Fakat bol hayranı olsa ve bunların çoğundan hoşlansa da en çok kimi beğendiğine asla karar verememişti. Ve bunun nedeninin, büyük olasılıkla karşısında çıkan kimseden evlenmeye değer oranda hoşlanmaması olduğunu fark etti.

Hayalperest olmanın bazen bariz bir dezavantaj olduğuna karar vermişti. Aslında gerçekçi bir insan olmak çok daha rahatlatıcı bir şey olmalıydı. O zaman kendisine en uygun adayı seçebilir ve onunla saygın bir hayata adım atabilirdi. Ama sihirli bir değnekle kendisini olmadıgı bir şeye dönüştürmesi mümkün değildi.

Dolayısıyla bir seçim yapamamıştı. Hatta akla mantığa yatkın bir tane bile. En azından henüz. Nasıl olsa, diye düşündü, karar vermesi gereken bir gün gelecek yoksa sonsuza kadar kız kurusu olarak kalacaktı ve bu konu bir şekilde sonlanacaktı.

Stephen Huxtable uzun boylu ve çok narin yapıydı, henüz bedeni tam manasıyla erkek özelliğini kazanmamıştı. Buna rağmen, onu zayıf ya da hantal görünmekten kurtaran enerjiye ve doğal zarafete sahipti. Saçları neredeyse tamamıyla altın rengiydi ve kafasından aşağı iflah olmaz yumuşak lüleler halinde iniyordu bu biraz arada sırada yaşanan umutsuzluktan, biraz da daimi memnuniyetten kaynaklıydı. Yüzü yakışıklıydı, kahkahalar atmazken de düşüncelere daldardı. Mavi gözleri dünyaya sert bakıyordu, enerjisi ve merakına henüz uygun bir hedef bulamamıştı.

Aslında ağırbaşlıydı. Ata biner, balık avlar, spor yapar ve arkadaşlarıyla diğer türlü çeşit enerjik aktiviteye katılırdı. Eğer üstesinden gelinmesi gereken güç bir durum varsa kesinlikle oradaydı. Hayal edilmesi gereken herhangi bir düzenleme varsa baş hayalci kesinlikle oydu. Muhitteki genç erkeklerin ve oğlanların hepsi ondan hoşlanır, beğenir ve neredeyse tapınırcasına onu taklit ederlerdi. Her yaştan kadın ona bayılırdı, hepsi de onun yakışıklılığı ve gülümseyişine çarpılır, en çok da göz ve dudaklarında oynaşan düşüncelere dalmış huzursuzluğuna kapılırlardı. Hangi onurlu kadın, serseri olma

potansiyeli taşıyan birini evcilleştirme fırsatına karşı koyabilirdi ki?

Kötü olduğundan değil... yani henüz. Stephen özen ve sebatla çalışırdı. Ailenin tek erkek çocuğu olduğu için imtiyazlısıydı da. Margaret annesinin evlendiğinde beraberinde getirdiği çeyizi, sırf on sekiz yaşına geldiğinde üniversiteye gidebilsin ve sonrasında da sürekli ve hatta kazançlı bir iş bularak geleceğini garantilesin diye Stephen'a ayırmıştı.

Her ne kadar Stephen arada sırada büyük kız kardeşinin otoritesine dirense de onun yaptığı fedakârlığın bilincindeydi: Margaret ve Katherine'in günlük ihtiyaçlarına çok az para kalmaktaydı.

Papazla birlikte çalışır, kitaplarına uzun süreli ve sebatla kafa yorardı. İyi bir eğitimin ona getirebileceği kariyer, kırsal alandaki bu hayatın mahpusluğundan kurtulabilmesi için bir araçtı. Ancak doğası tam manasıyla bencil olmadığından, bir gün kız kardeşlerine kendisi için yaptıklarının karşılığını ödemeyi planlıyordu. Ya da o zaman evlenmiş olur ve onun desteğine ihtiyaç duymazlarsa, o zaman onları ve çocuklarını ufak hediyelere ve çiçeklere boğacaktı.

En azından geleceğe dair böyle bir planı vardı. Ama o güne kadar hayalinin gerçekleşmesi için sıkı çalışacaktı. Ve öyle de yaptı.

Ailenin dördüncü bir üyesi daha vardı.

Eskiden bir Huxtable olan, artık Dew soyadını taşıyan Vanessa yirmi dört yaşındaydı. Yirmi bir yaşındayken Sör Humphrey'in küçük oğlu Hedley Dew'la evlenmiş ve kocasını geçen yıl kaybetmişti. Şu anda bir buçuk yıldır duldu, ancak küçük eve dönüp orada yaşanan maddi yüke eklenmektense Rundle Park'ta kocasının akrabalarıyla birlikte kalmıştı. Ayrıca, koca tarafından akrabaları da onun orada kalmasını istemişlerdi. İnsan ihtiyaç duyulmaya nasıl direnebilirdi? Hem Vanessa da onları seviyordu.

Vanessa ailenin en sadesiydi. Bunun hep farkındaydı ve bu yönünü neşeli bir boyun eğişle kabullenmişti. Ne Margaret ya da Katherine kadar uzun boylu, ne de minyon sayılabilecek kadar ufak tefekti. Margaret kadar biçimli bir vücudu yoktu, Katherine kadar da ince

değildi. Gerçekten de söylenecek pek fazla şey olmadığından, vücuduna dair mümkün olduğunca az şey söylemek en uygunuydu. Eğer ailenin saç rengi Margaret'ın canlı kestane renginden Katherine'nin altın tutamlı koyu sarısına, oradan da Stephen'ın altın sarısı saçlarına doğru açılarak gidecek şekilde derecelendirilirse, o zaman Vanessa'nın saç rengi bu çizgide tek kelimeyle hatta bir kelime ve bir sıfatla açıklamanın zor olduğu bir yere düşerdi. Onun saç rengi gerçekten de ilginç sayılmazdı. Ve saçları, aksilik bu ya, lüsesiz ancak dalgalıydı. Serbest bırakması durumunda, Margaret'ın saçları gibi tek bir parlak sütundan ziyade, dolgun dağ sırtları gibi arkasından aşağı uzanmaktaydı.

Ve suratı... Pekâlâ, bu yüz hatlarının tam olarak olmaları gereken yerde olduğu bir surattı ve hepsi de yine olmaları gerektiği gibi işlev görüyorlardı. Ancak bunların hiçbirisinde göze çarpan, hatırlanmaya değer bir şey yoktu. Belki de suratına dair söylenebilecek en iyi şey, tam manasıyla çirkin olarak adlandırılmayacağıydı.

Ailesinden kimse onu çirkin olarak düşünmemişti onu *sevmişlerdi*. O babasının gözdesiydi, çünkü o çalışırken babasının çalışma odasına kıvrılıp kitap okumaya bayılırdı. Babası sık sık ona okumanın geliştirmeye devam etmesi gereken bir eğlence olduğunu söylerdi, çünkü büyük olasılıkla hayatı boyunca istediğinde kaçabileceği bir evi olmayacaktı. Bu Vanessa'ya evlenmeyi hiçbir zaman ümit etmemesini söylemenin dolaylı bir yoluydu. Annesi bu gerçeği çok daha kötü bir tarzda vurgulamış ve onu, ev idaresi becerilerini evlendikten sonra Stephen'a ve karısına sunabilmesi için kazanmaya cesaretlendirmişti ya da *evlenmelerinin* ardından Margaret ya da Katherine'e.

Ebeveynleri ona karşı özel bir şefkat beslemişlerdi babası bazen ona o kadar büyük bir düşkünlükle sesleniyordu ki sarf edilen cümledeki yürek sızlatan tüm ifadeleri silip süpürüyordu.

Ama *evlenen* o olmuştu. Aslına bakılırsa, bunu ailede yapan tek kişiydi.

Hedley Dew'un kendisini bu kadar büyük bir arzuyla sevdiği

gerçeği onu her zaman şaşırtmıştı, çünkü adam bir Tanrı kadar yakışıklıydı. Ama olmuştu işte. Onu büyük bir tutkuyla sevmişti.

Vanessa, kız kardeşlerine ya da hatta erkek kardeşine - kendisinden daha iyi bir görünüme sahip oldukları için ierleyecek türden bir insan değildi. Aynı zamanda, güzel olmadığı için kendisinden nefret edebilecek türden bir insan da sayılmazdı.

O olduğu gibiydi.

Sade.

Ve kardeşlerine tapıyordu. Onların mutlulukları için dünyada gereken her şeyi yapardı.

Aziz Valentine Günü'nün akşamında, Rundle Park'tan Margaret'ı ziyaret etmek için haftada üç ya da dört kez yaptığı gibi yürüyerek ayrıldı. Onlar her zaman birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı.

Yürüyüşüne belki de neredeyse Lyngate Vikontu ve George Bowen'in, günün ilerleyen saatlerinde kendilerini neyin beklediğinden habersiz bir halde büyük bir keyifle handaki odalarına yerleştikleri anda başlamıştı.

Ve Vanessa da onların geldiklerinden aslında varlıklarından haberdar değildi.

Kader genelde insanlara hiçbir uyarı vermeksizin yaklaşır.

Hızla yürüdü. Soğuk bir gündü. Kız kardeşine anlatmak istediği özel bir şey vardı.

Küçük eve girip kışlık pelerinini ve başlığını çıkarır çıkartmaz, kız kardeşini oturma odasında selamladı ve, "*Gidiyorum,*" diye ilan etti.

"Toplantıya mı?" Margaret ateşin yanında oturmaktaydı, her zamanki gibi iğne işiyle meşguldü, buna rağmen kız kardeşine gülümsemek için başını kaldırdı. "Böyle bir karar verdiğine sevindim Nessie. Herkesten uzak kalsan çok yazık olacaktı."

Vanessa, "Kayınvalidem son iki haftadır beni gitmeye zorluyor," dedi. "Ve sonunda dün akşam kayınpederim de bana toplantıya katılmam ve orada mutlaka dans etmem gerektiğini bizzat söyledi."

Margaret, "Ne kadar da nazik bir adam," dedi, "ancak bu ondan

söylemesini beklediğimden daha öte bir şey değil. Artık zamanı geldi. Hedley öleli rahat bir yıldan fazla oldu.”

“Biliyorum.” Gözleri doldu ama Vanessa gözlerini kırpıştırarak yaşlardan kurtulmayı başardı. “Kayınpederim de tam olarak öyle dedi. Sonsuza kadar yas tutamayacağımı söyledi ve kayınvalidem de onu başını sallayarak onayladı. Sonra hep birlikte birazcık ağladık ve konu kapandı. Gidiyorum.” Ateşin yanına bir sandalye çekti, gözleri hafiften dolarak gülümsedi.

Kız kardeşi, üzerinde çalıştığı giysiyi silkip Vanessa’nın görmesi için havaya kaldırarak, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Bu Katherine’in Noel’de giydiğinde hafif bol görünen, çuhaçiçeği sarısı gece elbisesiydi. En az üç yıllıktı. Artık etek kenarına yakın iki sıra halinde dikilmiş parlak mavi kurdeleden bantlar ve kısa kolların çevresine geçirilen ince bir hatla gösterişli bir hal almıştı.

Vanessa, “Ah, gerçekten de çok akıllıca,” dedi. “Elbisenin neredeyse yepyeni görünmesini sağlamış. Kurdeleyi Bayan Plumtree’nin dükkânından mı buldun?”

Margaret, “Evet,” dedi. “Ve biraz da pahalıydı. Yine de yeni bir elbiseden ucuzdur.”

Vanessa, “Kendin için de bir şeyler aldın mı?” diye sordu.

Kız kardeşi, “Hayır,” dedi. “Mavi elbisem olduğu haliyle yeterince iyi.”

Ama bu Katherine’in sarı elbisesinden daha da eskiydi ve rengi de çok daha fazla solmuştu. Yine de Vanessa herhangi bir yorumda bulunmadı. Bir boy kurdele bile Margaret’in cüzdanında gedik açacak kadar büyük bir mürşiflikti. *Tabii ki* kendisi için bu kadar umursamazca para harcamayacaktı.

Neşeyle, “Gerçekten de öyle,” diyerek hemfikir oldu. “Ayrıca içindeki insan bu kadar güzelken elbisenin farkına kim varır ki?”

Margaret, elbiseyi boş bir sandalyenin arkasına yaymak için ayağa kalkarken güldü.

“Ve tam yirmi beş yaşındaki birisi,” dedi. “Tanrım Nessie, bunca

zaman nasıl geçti?”

Margaret için yıllar kardeşlerine bakmakla geçip gitmişti. Onlara kendisini adamakta hiçbir zaman bencil davranmamıştı. Hedley’in ağabeyi Crispin Dew’dan gelen de dahil olmak üzere birkaç evlilik teklifini de reddetmişti. Dolayısıyla hep askeriyede görevli olmak isteyen Crispin de onsuz savaşa gitmişti. Bu dört yıl önceydi. Vanessa, Crispin çekip gitmeden önce ablasıyla ikisi arasında bir tür uzlaşma olduğundan emindi, ancak Crispin Hedley’e yazdığı mektuplardaki birkaç mesajdan başka onca süre boyunca Margaret’le bir kez olsun doğrudan temasa geçmemişti. Eve de dönmemişti. Sürekli savaş halinde olan bir ülkeye hizmet verirken evine gelme fırsatını yakalayamadığı söylenebilirdi. Ayrıca, bekâr bir beyefendinin bekâr bir hanımefendiyle yazışması hiç de uygun olmazdı. Ama öyle olsa bile, dört yıllık sessizlik çok uzun bir zamandı. Heyecanlı bir âşık bu süre zarfında kendisine muhakkak bir yol bulurdu.

Crispin bulmamıştı.

Vanessa kız kardeşinin ciddi derecede yaralı kalbini iyileştirmeye çalıştığından şüpheleniyordu. Ama bu, her ne kadar birbirlerine çok yakın olsalar da üzerinde hiç konuşmadıkları bir konuydu.

Margaret sorusu yanıtlanmayınca, “Bu akşam *sen* ne giyeceksin?” diye sordu. Ama böyle bir soru nasıl yanıtlanabilirdi ki? Bunca zaman nereye *uçmuştu*?

Vanessa, “Kayınvalidem yeşil elbisemi giymemi istiyor,” dedi.

“Peki, giyecek misin?” Margaret tekrar sandalyesine yerleşti ve bir sefere mahsus elleri boş oturdu.

Vanessa omuz silkti ve başını önüne eğip gri yün elbisesine baktı. Hâlâ kendisini tuttuğu yastan tamamen çıkmaya ikna edememişti.

“Bu, *onu* unutmuşum gibi görünebilir,” dedi.

Margaret, sanki kız kardeşinin bu vurgulamaya ihtiyacı varmış gibi, “Ama şunu unutma ki,” diye anımsattı, “Hedley yeşilin sana özellikle yakıştığını düşünürdü.”

Kocası bu elbiseyi ona bir buçuk yıl önceki yaz pikniği için almıştı.

Vanessa ise bunu sadece bir kez giymişti aşağıda, bahçede sürüp giden şenlikler eşliğinde, hasta yatağındaki kocasının yanında otururken.

Bundan iki gün sonra da ölmüştü.

“Belki de bu elbiseyi bu gece giyerim,” dedi. Ya da belki de ona hiç uymayan, ancak en azından yarı matem rengi olan lavantayı tercih ederdi.

Margaret, pencereden bakıp gülümseyerek, “İşte, Kate de geliyor,” dedi, “her zamankinden çok acelesi var.”

Vanessa başını döndürünce, onlara bahçe patikasından el sallayan küçük kız kardeşini gördü.

Bundan bir dakika sonra, dışarıda giyindiği paltodan koridorda kurtulmuş bir halde, gelip tepelerinde belirmişti.

Margaret, “Okul bugün nasıldı?” diye sordu.

Katherine, “Çekilmez!” dedi. “Çocuklar dahi bu akşamın heyecanına boğulmuşlar. Tom Hubbard açılış dansını kendisiyle yapıp yapamayacağımı sormak için yanıma uğradı ama ben hayır demek zorunda kaldım, çünkü Jeremy Stoppard çoktan istemişti bile. İkinci dansı Tom’la yapacağım.”

Vanessa, “Sana tekrar evlenme teklif edecek,” diye uyardı.

Katherine kapıya en yakın sandalyeye çökerek, “Sanırım öyle,” diye hemfikir oldu. “Olur da evet dersem yaşayacağı şoktan öleceğini düşünüyorum.”

Margaret, “En azından mutlu ölür,” dedi.

Hep birlikte güldüler.

Katherine, “Ama Tom beraberinde ilginç haberler getirdi,” dedi. “Handa bir *vikont* kalıyormuş. Siz böyle bir şey işittiniz mi?”

Margaret ona, “Bizim *hand*a mı?” diye sordu. “Hayır, hiç duymadım. Neden gelmiş?”

Katherine, “Tom bunu bilmiyor,” dedi. “Ama ben onun - yani vikontun bu akşamın ana sohbet konusu olacağını tahmin edebiliyorum.”

Vanessa, “Tanrım, evet,” diye hemfikir oldu. “Throckbridge’de bir

vikont! Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayabilir. Gece boyunca tepesinde yankılanan müzik ve dans seslerinden ne kadar hoşlanacak, merak ediyorum. Umarım durmamızı istemez.”

O an Katherine elbisesini gördü. Mutluluk içerisinde bir çılgılık atarak ayağa fırladı.

“Meg!” diye haykırdı. “Bunu *sen* mi yaptın? Tanrım, ne kadar da hoş görünüyor! Bu gece herkes beni kıskanacak. Ah, bunu yapmamalıydın. Kurdele çok para tutmuş olmalı. Ama sana çok minnettarım. Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

Sevinç içerisinde etrafına ışık saçan Margaret’i kucaklamak için odanın karşısına doğru koşturdu.

“Kurdele gözüme takıldı ve almadan dükkândan ayrılmam mümkün değildi.”

Katherine, “Bunun içgüdüsel yapılan bir alışveriş olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?” dedi. “Ne kadar palavracısın Meg. Sırf benim için güzel bir şeyler yapmak istediğinden oraya bakmaya kasten gittin. Seni tanıyorum.” Margaret mahcup görünüyordu.

Vanessa, “İşte Stephen da geliyor,” dedi, “hem de Kate’den daha büyük bir aceleyle.”

Erkek kardeşi Vanessa’nın pencereden kendisine baktığını gördü, sırtıttı ve el sallayarak selamladı. Üzerinde eski binici giysisi vardı, Vanessa bunu görebiliyordu. Çizmelerinin güzelce fırçalanmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Sör Humphrey Dew, onun Rundle ahırlarından atları istediği zaman alıp sürmesine izin veriyordu ki bu Stephen’ın büyük bir memnuniyetle kabullendiği bir lütuftu, ancak bunun karşılığında ahırlarda bir takım işleri yapmakta ısrar etmişti.

Bir dakika sonra oturma odasına dalarken, “Haberleri işittiniz mi?” dedi, at kokuyordu.

“Stephen.” Margaret üzgün üzgün baktı. “Çizmenin üzerindeki şey *gübre* mi?”

Bu soruya cevap olarak etrafa yayılan koku tek başına yeterliydi.

“Ah.” Başını eğip baktı. “Temizlediğimi düşünmüştüm. Hemen

gereğini yapacağım. Handa kalan vikontu duyduunuz mu?”

Katherine, “Onlara *ben* söyledim,” dedi.

Stephen, “Sör Humphrey ona hoş geldin demeye gitti,” dedi.

Vanessa yüzünü hafifçe buruşturarak, “Yaa,” şeklinde karşılık verdi.

Stephen, “Sanırım,” dedi, “adamın burada ne işinin olduğunu anlayacaktır. Bu garip bir durum, değil mi?”

Margaret, “Bence sadece buradan geçiyordu, zavallı adam,” dedi

Stephen, “Şanslı adam,” dedi. “Ama kim Throckbridge’den *geçme ihtiyacı* hisseder ki? *Nereden nereye gidiyor? Ve neden?*”

Vanessa, “Belki de kayınpederim için içyüzünü anlar,” dedi. “Belki de anlamaz. Ancak, merakımız hiçbir zaman giderilmese de hepimizin hayatlarımıza devam edeceğimizden en ufak bir şüphe yok.”

Katherine, ellerini göğsünde kavuşturup etrafında dönerken göz kapaklarını sahnedeymiş gibi kırıştırdı. “Belki de,” dedi, “Sevgililer Günü balosunu duymuş ve buraya kendisine bir eş bakmaya gelmiştir.”

Stephen, “Ah, Tanrım!” dedi. “Sevgililer Günü seni salaklaştırdı mı ne Kate?”

Güldü ve kız kardeşinin kafasına fırlattığı yastıktan kaçtı.

Oturma odasının kapısı açıldı ve Bayan Thrush göründü. Kolunda Stephen’in en sevdiği gömlek vardı.

Stephen bunu teşekkür edip alırken kadın, “Biraz önce ütüledim Bay Stephen,” dedi. “Hemen yukarı odanıza çıkarın ve yatağınıza düzgünce serin. Daha üzerinize giymeden kırıştığını görmek istemem.”

Stephen ona göz kırparak, “Hayır efendim,” dedi. “Yani, evet efendim demek istemiştım. Ütülenmesi gerektiğini dahi fark etmemişim.”

“Hayır.” Kadın dilini şaklattı. “Fark ettiğinizi zannetmiyorum. Ama eğer genç kızların hepsi size bayılacak olursa ki ben öyle olacağını sanıyorum, sizin de yeni ütülenmiş bir gömlek giyinmiş olmanızda fayda var. Ve tabii o çizmeleri de *çıkartacaksınız*. Püff! Eğer bunları çıkarmaz ve yukarı çıkmadan evvel dış kapının önüne koymazsanız, sizi aşağı kata indirir yerleri ellerinizle ovarak temizlemenizi sağlarım.”

Margaret, “Bir sonraki işim ütü yapmak olacaktı,” dedi. “Teşekkürler Bayan Thrush. Sanırım artık hepimizin hazırlanma zamanımı geldi. Nessie, Leydi Dew ardından birisini göndermeden evvel evine dönme zamanın kesinlikle geldi. Stephen, o iğrenç çizmeleri sakın oturma odasından dışarı çıkarma. Bayan Thrush, lütfen kendinize bir bardak çay yapın ve bir süreliğine ayaklarınızı yukarı kaldırıp oturun. Tüm gün bir şeylerle uğraştınız.”

Bayan Thrush, “Sanki siz de bütün gün hiçbir şey yapmaksızın aylak aylak oturdunuz,” diye sertçe karşılık verdi. “Ah, size her şeyi anlatmalıyım. Bayan Harris arka kapıyı çalalı henüz beş dakika dahi olmadı. Handa bir vikont kalıyormuş. Sör Humphrey oraya onu görmeye gitmiş ve dansa özel misafiri olarak davet etmiş. *Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*”

Herkes bir anda kahkahalara boğulunca biraz şaşırmış göründü, sonra o da onlara katıldı.

“Zavallı adam,” dedi. “Büyük olasılıkla Sör Humphrey’in karşısında en ufak bir şansı olmamıştır. Ve bence dansa gelmesi uygun olur. Han dinlenmeye çalışanlar için oldukça gürültülü olacaktır.”

Stephen, “İşte Kate!” dedi. “Eğer oraya kendine bir eş bulmak için gelirse, şansın var demektir.”

Bayan Thrush, “Belki de Bayan Margaret’ın vardır,” dedi. “O bir tablo kadar güzel. Artık atlı prensinin gelme zamanı da geldi.”

Margaret güldü.

“Ama bu adam sadece bir *vikont* ve ben atlı prensimin gelmesini beklemek konusunda çok ısrarcıyım. Şimdi herkes iş başına, yoksa geç kalacağız.”

Kız kardeşi odadan çıkmaya hazırlanırken Vanessa’yı kucakladı.

“Sakın bu akşama dair verdiğin kararı değiştirme. Gel Nessie. Gerçekten, eğer gelmezsen handan ayrılmak ve gelip seni almak zorunda kalabilirim. Artık hayatın tadını çıkarma zamanı geldi.”

Vanessa, Stephen’ın kendisine eşlik etme önerisini reddederek, Rundle Park’a tek başına yürüdü. Her ne kadar küçük eve giderken

bundan *pek o kadar* emin olmasa da, Őimdi dansa kesinlikle gideceęim, diye dűŐündü. Gidiyordu. Ve Hedley için tuttuęu yasa ve tekrar eęleneceęi *dűŐünce*siyle dahi hissettięi suçluluęa karŐın, akŐamı hevesle bekliyordu. Her ne kadar iki yıldan uzun bir süredir dans etmemiŐ olsa da bu her zaman en sevdięi Őeylerden biri olmuŐtu.

Tekrar yaşamayı istemek bencillik, kalpsizlik miydi?

Kayınvalidesi gitmesini istemişti. Görümceleri de öyle. Sör Humphrey ise Hedley'in *babası* ona dans etmesi gerektiğini söylemişti.

Peki, ona eşlik etmek isteyecek biri çıkacak mıydı?

Elbette *birisi* olacaktı.

Eğer teklif gelirse dans edecekti.

Belki de vikont...

Eve giden kestirme patıkaya dönerken, bu saçma dűŐünceden dolayı yüksek sesle kıkırdadı.

Belki de vikont doksan yaşında, kel ve diŐsizdi.

Ve evli.

LOUISA ROTHERHYDE, Vanessa'yla toplantı odasında dikilmiş tanıdıklarını başıyla selamlayıp yakından geçenlerle diğer bir deyişle *herkesle* merhabalaşırken, “Dilerim,” dedi, “Lyngate Vikontu uzun boylu, sarışın, yakışıklı, yirmi beşinden fazla olmayan, çekici, cana yakın ve hoşsohbet birisidir. Ve yine dilerim ki tıknaz, ufacık servetleri olan pekâlâ, aslında en ufak bir serveti olmayan sıçan saçlı, kendisinininkine uygun hoş tavırları olan kadınlardan hoşlanıyordur. Sanırım zengin olmasını dilememe gerek yok. Öyle olduğu zaten şüphesiz.”

Vanessa suratını yelpazeledi ve güldü.

Arkadaşını, “Sen tıknaz filan değilsin,” diyerek rahatlattı. “Ve saçların da güzel bir açık kahve tonunda. Tavırların gerçekten de çok hoş ve karakterin de sahip olduğun servetin. Ve çok sevimli bir gülümsemen var. Hedley hep öyle olduğunu söylerdi.”

Louisa, “Tanrı onu kutsasın,” dedi. “Vikontun yanında bir de arkadaşı varmış. Belki o bana arzuyla bağlanacak birisi çıkar tabii cana yakın da olmalı. Ve eğer büyük bir servete sahipse, bu her açıdan çok daha faydalı olur. Her şey çok güzel Nessie, danslar, akşam yemekleri, partiler ve piknikler... ama her eğlencede hep aynı yüzleri görüyoruz. Sen hiç Londra’da olmayı, Sezon’u yaşamayı, sanat eserlerini görmeyi dilemiyor musun? Ah, tabii ki hayır. Senin Hedley’in vardı. O harikaydı.”

Vanessa, “Evet, öyleydi,” diyerek hemfikir oldu.

Louisa, “Sör Humphrey sana Lyngate Vikontu’nun nasıl göründüğünden hiç bahsetti mi?” diye büyük bir umutla sordu.

Vanessa, “Hoş, genç bir centilmen olduğunu söyledi,” dedi. “Ancak kayınpederim için kendi yaşından, yani altmış dörtten küçük herkes genç ve hoştur. Kendi güzel mizacını herkeste görür. Ve hayır Louisa,

vikontun *nasıl görüldüğünden* bahsetmedi. Beyefendiler bunu yapmazlar, bilirsin. Ancak, sanıyorum ki bunu kendi gözlerimizle görmek üzereyiz.”

Kayınpederi toplantı salonuna girmişti, kendine has güler yüzle tavrıyla oldukça saygın görünüyordu. Göğsünü gururla şişirmiş, avuçlarını birbirine sürtüyordu, yanakları keyiften kızarmıştı. Arkasında iki beyefendi vardı ve bunların kim olduklarına dair en ufak bir şüphe yoktu. Throckbridge’de yabancı insanlara ender rastlanılırdı. Bu kişilerden hiçbirisi tek bir tanesi bile toplantı salonlarında verilen danslara katılmamış, Rundle Park’taki yıllık yaz balosunda bulunmamıştı.

Bu iki adam yabancıydı ve organizasyona katılmışlardı.

Ve tabii ki, içlerinden birisi *vikonttu*.

Sör Humphrey’in arkasından odaya adım atan adam orta boy ve her ne kadar göbek hizasında hafif bir şişmanlık olsa da orta yapıdaydı. Kısa kahverengi saçları vardı, güzelce taranmıştı.

Sanki orada bulunmaktan gerçekten çok memnunmuş gibi görünüyordu. Gri jokey pantolonu ve beyaz gömleğinin üzerinde koyu mavi renkli bir ceket vardı; muhafazakâr giyimliydi. Her ne kadar yirmi beşini büyük olasılıkla geçmiş olsa da *genç* yakıştırması onun için kesinlikle geçerliydi.

Louisa yelpazesini kapattı ve yüksek sesle iç çekti. Oradaki diğer birkaç hanımefendi de öyle.

Ama Vanessa’nın gözleri diğer beyefendiye kaydı ve daha o dakika bu iç çekişe sebep olan kişinin o olduğunu anladı. Ağzı anında kurudu ve sanki sonsuzlukmuş gibi görünen bir süre boyunca etrafındaki diğer hiçbir şeyi fark etmedi.

O da yanındaki beyefendiyle hemen hemen aynı yaşlardaydı ama işte bu noktada aralarındaki tüm benzerlik sonlanıyordu. Uzun boylu ve hiçbir şekilde zayıf sayılamayacak kadar incedi. Doğruyu söylemek gerekirse, beli ve kalçası ince, omuz ve göğsü sağlam yapılydı. Bacakları uzun, olması gereken kısımları kaslıydı. Saçlarının rengi çok

koyuydu, aslına bakılırsa neredeyse siyahtı. Gür ve ıslıl ıslıldı, aynı zamanda hem derli toplu hem de dağınık görünecek tarzda büyük bir beceriyle kesilmişti. Yüzü bronzlaşmıştı, karga burnu, çizgileri belirgin elmacık kemikleri ve çenesindeki çukurla klasik bir yakışıklılığa sahipti. Sıkıca kapatılmış bir ağzı vardı. Hafif yabancıymış gibi duruyordu, sanki biraz İtalyan ya da İspanyol kanı taşıyor gibiydi.

Muhteşem görünüyordu.

Mükemmel görünüyordu.

Vanessa, en azından diğer hanımlarının yarısı gibi, hemen o dakika ona âşık olabilirdi, tabii eğer adama dair bir şeyin farkına varmasaydı. Aslına bakılırsa, iki şeyin.

Adam dayanılmaz derecede kibirli görünüyordu.

Ve canı sıkkın duruyordu.

Adamın göz kapakları gözlerinin üzerine yarı inmişti. Her ne kadar kullanmasa da elinde bir mercek tutuyordu. Etrafına, sanki çevrenin hırpaniliğine inanamıyormuşçasına baktı.

Dudaklarında en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu. Bunun yerine, odasına inmek için daha fazla bekleyemiyormuşçasına bir hor görü mevcuttu.

Çevresine sanki burası olmak isteyeceği son yermiş gibi bakındı.

Dolayısıyla da Vanessa ona, her ne kadar adam herkesin gözünde muhteşem ve Tanrısal bir izlenim bırakmış olsa da âşık *olmadı*. Bu adam gelmiş *Vanessa'nın* dünyasına, ailesinin ve arkadaşlarının dünyasına, davet edilmeksizin adım atmış, orayı değersiz ve nahoş bulmuştu. Buna nasıl cesaret ederdi! Vanessa'nın akşamını diğer herhangi bir yabancıнын yapacağı gibi aydınlatıp canlandırmak yerine özellikle de yakışıklı bir beyefendinin aslında neredeyse mahvetmek üzereydi.

Diğer herkes için, tabii ki, bu adama yaltaklanma zamanıydı. Hiç kimse doğal davranmayacaktı. Kimse gevşemeyecek ve dansın tadını çıkarmayacaktı. Ve kimse takip eden günler ya da daha ziyadesiyle haftalar boyu ondan başkasından bahsetmeyecekti.

Sanki bir tür aziz, aralarına düşerek hepsine lütufta bulunmuştu.

Bu adamın herkesi hakir gördüğü ya da en azından aşırı derecede sıkıcı bulduğu Vanessa açısından aşikârdı.

Vanessa onun Throckbridge’e ertesi gün gelmesini dilerdi ya da hiç gelmemiş olmasını.

Adam baştan aşağı siyah ve beyaz giyinmişti, Vanessa’nın duyduğu kadarıyla bu Londra’yı kasıp kavuran bir modaydı. Bunu ilk işittiğinde, aklından geçen düşünce *ne kadar kasvetli ve sevimsiz* olmuştu.

Tabii ki yanılmıştı.

Adam zarif, şık ve mükemmel görünüyordu.

Her kadının kafasındaki ideal kahramana benziyordu. Tıpkı, Aziz Valentine Günü’nde, herkesin gelip ayaklarını yerden keseceğini, şahlanan beyaz atına atacağını ve bulutların üzerindeki kalesine, sonsuza kadar mutlu yaşayacakları yere götüreceğini hayal ettikleri Adonis gibi elbette beyaz, pamuk gibi bulutların üzerine, nemli, gri İngiliz bulutlarına değil.

Ama Vanessa ona inanılmaz derecede öfkelenmişti. Onları ve davet edildiği eğlenceyi bu kadar küçümsüyor olsa bile, en azından hilkat garibesi gibi görünmeme nezaketini göstermişti.

Toplantı odasında meltem gibi esen iç çekişin yankısını işitti ve bunu paylaşmamış olmayı büyük bir içtenlikle umut etti.

Louisa, Vanessa’nın sağ kulağına doğru eğilerek, fısıltıyla ki bu içeriye çöken sessizlikte şarttı, “Sence Lyngate Vikontu hangisi?” diye sordu.

Vanessa, “Hiç şüphesiz yakışıklı olanı,” dedi. “Her şeyine iddiaya girerim.”

Louisa, ses tonunda bir pişmanlıkla, “Ah,” dedi. “Bence de öyle. Her ne kadar sarışın *olmasa* da, inanılmaz derecede görkemli ama hiç de benim cazibemle ağız açık kalacakmış gibi görünmüyor, değil mi?”

Hayır, kesinlikle görünmüyordu. Ne de dünyanın bu sıradan, gözlerden uzak köşesindeki diğer herhangi birinin cazibesiyse. Adamın duruş biçimi, kendisine inanılmaz derecede önem veren bir adam

izlenimi veriyordu. Büyük olasılıkla sadece kendi cazibesiyle çoktan gözleri kamaşmıştı.

Bu adamın Throckbridge’de *ne işi vardı*? Bir yerlerden yanlış yöne dönüp mü buralara düşmüştü?

Beyefendiler kapı girişinde uzun süre oyalanmadılar. Sör Humphrey onlara önderlik ederek etrafi gezdirdi, suratında sanki bu iki adamı o gün köye getirmekten kendisi sorumluymuşçasına tatmin dolu büyük bir gülümseme vardı. Onları, işe piyano başındaki Bayan Hardy, flütteki Jamie Latimer ve kemandaki Bay Rigg’le başlayarak oradaki hemen herkesle tanıştırdı. Kısa süre sonra, beyefendiler Margaret ve Katherine’in önünde reveranstaydı. Bunun hemen ardından ise, Stephen, Melinda ve Vanessa’nın baldızı Henrietta Dew’u, onlarla birlikte bir araya toplanan genç insan grubunun tümünü başlarıyla selamladılar.

Vanessa, “Sanırım herkesin fısıltıdan çok daha yüksek bir sesle konuşmaya başlama zamanı geldi,” diye fısıldadı.

Kısa boylu beyefendi herkesle bir çift lakırdı paylaştı, Vanessa bunu fark etti. Adam gülümsüyor ve ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Diğer beyefendi Lyngate Vikontu olduğu şüphe götürmeyen kişi tam manasıyla sessiz kaldı ve herkesi tedirgin etti. Vanessa bunun kasten yapıldığından şüphelendi. Stephen’la tanıştırıldığında adamın kaşları havaya kalktı, ona büyük aristokratik bir kibirle baktı.

Ve tabii Melinda kıkırdamaya başlamıştı.

Louisa fısıldamaya devam ederek, “Bu adam neden burada?” diye sordu. “Yani Throckbridge’de. Sör Humphrey söyledi mi?”

Vanessa, “Ona bir iş için burada olduklarını söylemişler,” dedi. “Bunun ne olduğunu açıklamamış olmalılar, yoksa kayınpederim bunu bize anlatmadan duramazdı.”

“İş mi?” Louisa hem şaşkın, hem de hayrete düşmüş görünüyordu. “*Throckbridge’de* mi? Ne olabilir ki?”

Tabii ki Vanessa da Katherine’in bu adamın gelişini o akşam dile getirişinden bu yana, aynı şeyi merak etmekteydi. Nasıl etmesindi ki?

Kim olsa ederdi. Throckbridge gibi izole, özellikle yaz aylarında güzelleşen bir bölgede, birisinin ne tür bir işi olabilirdi?

Bir *vikontun* burada nasıl bir işi olabilirdi?

Ve içerdeki herkesi, sanki pahalı dans ayakkabılarının altındaki sıradan birer kurtçukmuşçasına hakir gören bir adamın orada ne işi olabilirdi?

Bu soruların yanıtlarını bilmiyordu ve belki de hiç bilemeyecekti. Ama daha fazla tahmine vakti yoktu en azından şimdi. Kayınpederi iki beyefendiyi onlara doğru getirmekteydi. Vanessa onun bunu yapmamasını diledi, ancak sonun kaçınılmaz olduğunu da fark etti.

Sör Humphrey neşeyle gülümseyerek başını Vanessa'dan Louisa'ya çevirdi.

“Ve bu da en büyük Bayan Rotherhyde,” diye takdim etti, ardından da en ufak bir nezaket olmaksızın ve tartışma götürür bir dürüstlikle, “ve ailenin en güzeli,” diye ekledi.

Louisa başını belirgin bir utançla önüne eğdi ve reverans yaptı.

Sör Humphrey, Vanessa'ya gülümseyerek, “Ve Bayan Hedley Dew, benim sevgili gelinim,” diye ekledi. “Kendisi, bir yıldan uzun bir süre önce yaşadığı talihsiz vefatına kadar oğlumla evliydi. Hanımlar, Lyngate Vikontu ve Bay Bowen.”

Vanessa hangisinin vikont olduğuna ancak o zaman emin oldu. Ama zaten hiç şüphelenmemişti. Reverans yaptı.

Bay Bowen, eğilip ona alımlı ancak sempatik bir tavırla gülümseyerek, “Hanımefendi, lütfen derin taziyelerimi kabul edin,” dedi.

Vanessa, Lyngate Vikontu'nun üzerine odaklanan bakışlarının bilincinde, “Teşekkür ederim,” dedi. Eğlenmek için oraya gelmeye karar verdiğinin bilinciyle, lavanta rengi gece elbisesini giyinmişti. Bu canlı bir lavanta rengi değildi ve hiçbir zaman da ona uygun kaçmamıştı. Üzerindekinin ona hiç yakışmayan kasvetli bir elbise olduğunu biliyordu.

O an kendisinden bunu kafaya taktığı, üzerindeki yerine yeşil

elbiseyi seçmiş olmayı dilediği için nefret etti.

Sör Humphrey, “Onun bu geceki organizasyona katılmasına ben ısrar ettim,” diye açıkladı. “Sonsuza kadar yas tutamayacak derecede genç ve güzel ki sizin de bu konuda benimle hemfikir olacağınızdan eminim beyler. Oğluma hayattayken çok iyi davrandı ve önemli olan da bu. Ona bu gece mutlaka dans etmesi gerektiğini de söyledim. İlk dans için teklif yapan biri oldu mu Nessie?”

Vanessa adamın dudaklarından dökülen sözlerle içten içe üzüldü. Hemen o dakika yerin dibine girebilirdi. Kayınpederinin bunun ardından ne diyeceğini ise *biliyordu*.

Bir bahane bulma ihtimalini unutarak, apar topar, “Hayır baba,” diyiverdi. “Fakat”

Sör Humphrey, ellerini ovuşturup ona gülümseyerek bakarken, “O zaman bu beyefendilerden birinin açılış dansında sana eşlik etmekten şeref duyacaklarına dair en ufak bir şüphem yok,” dedi.

Vanessa, zavallı Hedley’e mezarında eşlik etmeyi büyük bir hevesle dilerken, içeride ufak bir sessizlik yaşandı.

Vikont, “Belki Bayan Dew bu şerefi bana verirsiniz?” diye sordu, sesi derin ve kadife gibiydi ki bunlar da diğer fiziki mükemmelliklerine bir ekli.

Bir *vikontla* dans edip etmeyeceği sorulmuştu. *Bu* vikontla, erkeklerin en muhteşemiyle. Bu kibirli... züppeyle. Vikontun aklından başka ne geçiyor olabilirdi ki? Neredeyse yüksek sesle gülecekti, Margaret’a bakmaya cesaret edemedi. Ancak hissettiği küçük düşürülme hissi büyük bir hızla hissettiği zevkin önüne geçti. Dansın bu şekilde başlaması kesinlikle *korkunçtu*.

İçerdeki herkesin vereceği yanıtı beklediği, onun hayal gücünün bir ürünü müydü yoksa?

Tabii ki değildi.

Ah, Tanrım. Gerçekten de kitabı ve hatıralarıyla birlikte evde kalmakta ısrar etmeliydi.

“Teşekkür ederim.” Tekrar reverans yaptı ve kendisine doğru

uzatılan eli büyülenmiş bir halde kabul etti. Bu bir bayana ait olabilecek kadar yumuşak ve manikürlü bir eldi. Ve uzaktan yakından kadınsı bir yanı yoktu.

Adamın da öyle tabii. Yanına yaklaşıldığında, olduğundan da uzun duruyordu ve odanın karşısından görüldüğünden çok daha kuvvetli ve yapılıydı. Vanessa'nın burnuna hoş bir erkek parfümü kokusu geldi. Adamın etrafa yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordu.

Ve vikontun yüzünde bir şey daha vardı. Vanessa bunu, elini onun eline bırakıp kafasını kaldırarak adama baktığında fark etmişti. Gözleri, saç ve ten renginin ona düşündürdüğü gibi koyu renkte değildi. Bu olabilecek en derin, en berrak maviydi. Bu gözler ona, hâlâ yarı kapalı duran göz kapaklarının ardından, sertçe bakıyordu.

Vikontun eli kuvvetli ve sıcaktı.

Adam onu oluşturulmaya başlanan sıraya doğru yönlendirir ve Bay Rigg kemaniyla küçük bir parçayı kaygıyla çalarken, pekâlâ, diye düşündü, bu kısa sürede unutabileceği bir akşam olmayacaktı. Yakışıklı, gururlu bir vikontla dans edecekti hem de açılış dansı. Bu dansın hemen ardından eve gidebilmeyi ve bu keyfi Hedley'le paylaşabilmeyi diledi.

Lyngate Vikontu, onu hanımlar sırasına sokup kendisi de karşıdaki beyefendiler sırasına geçmeye hazırlanırken, “Nessie?” dedi. Kaşları tekrar havalanmıştı. Ona ismen hitap etmiyordu, sadece bir soru sormuştu.

“Vanessa,” diyerek açıklık getirdi ve hemen ardından da bunu bu kadar özür yüklü bir ses tonuyla dile getirmemiş olmayı diledi.

Adamın, karşısındaki sıraya geçerken, cevaben ne dediğini tam manasıyla işitmemişti ama ona sanki, “Tanrıya şükür!” demiş gibi geldi.

Gerçekten de öyle mi demişti?

Vikonta sertçe baktı ama adam, bunlar her ne idiyse, kelimelerini tekrarlamadı.

Vanessa hiçbir zaman isminin kısaltılmış halinden hoşlanmamıştı.

Nessie Dew kulağa çok... sıradan bir kadına aitmiş gibi geliyordu. Ama öyle olsa bile, ailesinin ve arkadaşlarının ona nasıl hitap etmeyi tercih ettikleri kesinlikle bu adamı ilgilendirmezdi.

Lyngate Vikontu'nun iki yanındaki erkekler korkmuş ve biraz da rahatsızmış gibi göründüler. Vanessa, kafasını çevirip bakmaya yeltenmesi durumunda kendi yanında duran hanımların da aynı durumda olduklarına şahit olacağını tahmin etti.

Bu adam geceyi herkes açısından mahvedecekti. Bu günü dört gözle beklemişlerdi. Ama tüm bu olanların, bu adam için en ufak bir önemi yoktu. Dans sırasına bir aşağı bir yukarı göz atıyor, sıkıldığını göstermekten dahi sakınmıyordu.

Tanrım. Genelde değerlendirmelerinde bu kadar sert olmazdı, özellikle de yabancılara dair olanlarda aslında pek de fazla yabancıyla karşılaştığı da söylenemezdi. Lyngate Vikontu hakkındaki düşünceleri neden bu kadar... kindardı? Yoksa kendisini ona daha ilk görüşte âşık olduğunu kendi kendine itiraf edemeyecek kadar utangaç hissedişinden mi?

Bu ne kadar da komik olurdu klasik bir Güzel ile Çirkin durumu, tabii kimin hangisi olduğundan en ufak bir şüphe yoktu.

Vanessa kendisine, kocasının akrabalarının, Meg'in ve Kate'in o gece organizasyona katılması yönünde yaptıkları baskıya boyun eğmeye ne kadar istekli davrandığını hatırlattı. Ve gelmeye razı *olduktan* sonra nefesini tutmuş, birisinin gelip kendisini dansa davetmesini dilemişti.

Pekâlâ, her ne kadar baskı altında olsa da birisi ona bunu *teklif etmişti*. Ve bu adam her açıdan şu anda olduğundan daha yakışıklı ya da daha seçkin olamazdı. Aslında Vanessa'nın o akşama dair en çılgın rüyasının gerçekleştiği söylenebilirdi.

O zaman, her şeye rağmen, eğlenecekti.

Birdenbire etrafındaki ailesini, arkadaşlarını ve komşularını fark etti; hepsi de en güzel elbiselerini giyinmişlerdi ve en iyi ruh hali içerisindeydi. Vanessa iki şöminede çıtırdayan alevlerin ve kapıdan

içeri süzülen mum ışıklarının farkına vardı. Parfüm ve yiyecek kokularını içine çekti.

Ve karşısında dikilmiş müziğin başlamasını bekleyen beyefendiyi fark etti. Ona yarısı kapalı göz kapaklarının altından bakmaktaydı.

Onun, ona hayranlık duyduğuna inanmasına izin *vermeyecekti*. Onun kendisini nutku tutulmuş ve tutarsız bir hale düşürmesine de öyle.

Müzik başladı, Vanessa bilinçli bir ihtişamla gülümsedi ve dansın elverdiği ölçüde sohbet etmeye hazırlandı.

Her şeyden önemlisi, kendisini tekrar dans etmenin engin neşesine bıraktı.

Elliott, müzik başlayıp beyefendiler eğilir ve hanımlar da reverans yaparlarken şöyle bir düşündü; dans etmek için seçeceği onca kişi arasından, Bayan Vanessa Dew *Nessie*'ymiş, Tanrım! kesinlikle tercih edeceği birisi olmazdı.

O Sör Humphrey'in geliniydi. Bu yeterince kötüydü. Aynı zamanda orta boylu, vikontun zevkiyle kıyaslandığında çok zayıf ve küçük göğüslü, saçları fareyi andıran, özellikleri çok sıradan, önemsiz bir kadındı. Gözleri kolayca tanımlanamayacak tonda bir griydi. Ve üzerindeki elbisenin lavanta rengi ona kesinlikle yakışmamıştı. Yakışsa bile, elbisenin kendisi iğrençti. Ayrıca gençliğinin ilk çağlarında da değildi.

Anna'nın ve sosyete balolarında genelde dans etmeyi tercih ettiği hanımların gerçekten de tam aksiydi.

Ama burada her nasılsa onunla dans etmekteydi. Eğer bunu yapmasaydı George ne düşündüğünü açıkça söylerdi, ona öyle geliyordu ki Dew'un beklentisi yüksek sesle dile getirilmeyecek kadar açıktı. Dolayısıyla o da yapması beklenileni yerine getiren maymun rolündeydi.

Bu gerçek, onun kendisini akşam hakkında daha neşeli hissetmesini sağlamadı.

Ve sonra, tam dans etmeye başarlarken, Bayan Dew ona göz kamaştırıcı bir tavırla gülümsedi. Vikont, belki de o benim

düşündüğüm gibi biri değildir, diye düşünmekten kendisini alamadı. Bu cilveli bir gülümseme değildi, Vanessa'nın başını çevirip her şeye ve herkese aynı şekilde gülümsediğini fark eder etmez rahatladı, sanki hayatında hiç bundan daha fazla eğlenmemiş gibiydi. Suratı ıslıl ıslıldı.

Böylesi yavan bir köy eğlencesinden birisinin ufak çapta da olsa nasıl haz alabildiğini aklı almadı ama belki de bu kadının içinde bulunduğu ortamla kıyaslayabileceği pek fazla bir yaşamışlığı olmamıştı.

Odalar küçük ve sıkışık, duvarlar ve tavanlar herhangi bir tür süsten yoksundu şöminenin üzerinde duran büyük ve iğrenç, oklarını atan obez Aşk Tanrısı eskizi hariç. İçerinin havası sanki odalar yılın büyük çoğunluğunda kapalı tutuluyormuşçasına hafif küf kokuluydu ki öyle tutulduklarından şüphe yoktu. Müzik hareketli ancak kalitesizdi kemanın akordu yarım ton kaçıktı ve piyanistin de sanki yanlış nota basmadan evvel parçayı bitirme kaygısındaymışçasına dörtnala gitmek gibi bir eğilimi vardı. Kapının her açılışıyla birkaç mum hava cereyanına yakalanıyor, sönmeye yaklaşıyordu. Herkes hep bir ağızdan konuşuyordu ve bunu kulakları rahatsız eden bir sesle yapıyorlardı. Görünüşe bakılırsa herkes onun varlığından haberdardı ve bunu belli etmemek için de inanılmaz derecede çabalıyorlardı.

Bayan Dew en azından güzel dans ediyordu. Adımları canlıydı, hareketlerinde ritim duygusu ve zarafet vardı.

Vikont tembel tembel onun kocasının en büyük oğul olup olmadığını merak etti. Bayan Dew nasıl olmuştu da ona kapılmıştı? Kadının babasının parası var mıydı? Sırf bir gün Leydi Dew olmayı ümit ettiği için mi onunla evlenmişti?

George'un Bayan Dew'la birlikte dikilen hanımla dans ettiğini görebiliyordu Elliott'ın anımsayamadığı soyaddaki bir ailenin en büyük kızıydı. Ve eğer o ailenin en güzeliyse, geriye kalanların Tanrı yardımcısı olsa iyi olurdu.

İki Huxtable kız kardeşten genç olanı Bayan Katherine Huxtable da dans etmekteydi. En büyükleri ise ayakta, onları Leydi Dew ile birlikte

seyretmekteydi. Üçüncü kız kardeşe tanıştırılmamıştı. O baloya katılmamış olmalıydı.

En büyük Bayan Huxtable inanılmaz derecede güzeldi ama artık genç bir kız sayılmayacağı da kesindi her iki ebeveynin de vefat ettiği bir ailenin yaşça en büyük çocuğuydu. Büyük olasılıkla birkaç yıldır diğerlerinin bakımından sorumlu olmuştu. Ona sempati besleyebilirdi. Bayan Katherine Huxtable ona biraz benziyordu fakat ondan oldukça genç ve çok daha canlıydı. Her ne kadar biri yeni bir kurdeleyle gizlemeyi denemiş olsa da üzerindeki rengi solmuş, bedenine bol gelen elbisesine rağmen o da oldukça güzeldi.

Stephen Huxtable gerçekten de genç bir budalaydı. Uzun boylu ve ince yapılıydı, tayı andırıyordu. On yedi yaşındaydı ve öyle de gösteriyordu. Küçük olmasına rağmen genç hanımlar açısından çok çekiciydi. Hepsi de dans başlamadan önce onun etrafına toplanmışlardı.

Stephen'ın kahkahası dans sırası boyunca Elliott'a doğru geldi, onun dudaklarının sarkmasına sebep oldu. Bu kahkahanın kayıtsız bir zihnin ve sığ bir karakterin göstergesi olmamasını umut etti. Zaten çok zor bir yıl geçirmişti. Gelecek dört seneyi de mahvedecek bir şeyle karşılaşmasa iyi olurdu.

Bayan Dew, dans figürleri ikisini kısa bir an için bir araya getirdiğinde, "Throckbridge'e uygun bir zamanda geldiniz lordum," dedi.

Sevgililer Günü olduğu için böyle söylüyor, diye düşündü, ah, bir de onun büyük bir şans eseri yerleştiği hanın toplantı odalarında yapılan şu dans vardı.

"Gerçekten de öyle hanımefendi." Kaşlarını kaldırdı.

"Belki de *bizim* için uygundur." Eşinden ayrılırken güldü ve vikont, kullandığı kelimeler haricinde ses tonunun kibar olmayı dahi başaramadığını anladı.

Vanessa, tekrar bir araya gelip şöyle bir dönmek için el ele tutuştuklarında, "İki yıldan daha uzun bir süredir dans etmemiştim," dedi, "ve her ne olursa olsun bunun tadını kesinlikle ama kesinlikle

çıkartmaya niyetliyim. Güzel dans ediyorsunuz.”

Vikont kaşlarını tekrar kaldırdı ama karşılık vermedi. İnsan böylesi beklenmedik bir komplimana ne diyebilirdi ki? Peki, şu *her ne olursa olsun* ile ne demek istemişti?

Vanessa, tekrar yerlerine dönerlerken, bir kez daha güldü. Bir sonraki seferde, “Anladığım kadarıyla sohbet etmeyi seven biri değilsiniz lordum.”

Vikont, “Otuz saniyelik dilimler içerisinde anlamlı bir sohbet yapmayı imkânsız buluyorum hanımefendi,” dedi, sesinde bir üstünlük vardı. Özellikle köylülerin hepsi diğer bir tanesine bağırmakta, bu da geriye dinleyen hiç kimseyi bırakmamaktaydı ve orkestra da onların gürültüsünü bastırmak için daha yüksek seste çalmaya başlamıştı. Vikont hayatı boyunca böylesine korkunç bir patırtıya şahit olmamıştı.

Vanessa bunu tahmin ederek güldü.

Vikont, “Ama eğer dilerseniz,” dedi, “dans esnasında buluştuğumuz her sefer, size bir iltifatta bulunabilirim. Otuz saniye bunun için yeterli olacaktır.”

Vanessa henüz karşılık veremedi ayrıldılar, ancak vikontun sarf ettiği sözden dolayı kendisini onun amaçladığı gibi ezik hissetmektense gözleriyle ona güldü ve herkes figürleri en baştan yapmaya hazırlandı.

Vikont eşine bir sonraki rastlayışında, “Çoğu hanım,” dedi ve sırt sırta döndüler, “parlasın diye saçlarına mücevher takmak zorundadır. Sizin saçlarınızdaki doğal altın rengi bu işi kendiliğinden görüyor.” Bu aslında ölçüyü aşan bir iddiaydı, çünkü Vanessa’nın saçlarının güzel olmadığı aşikârdı, ancak mum ışığının onu çok daha ışıltılı gösterdiği doğrudu.

Vanessa, “Ah, çok başarılıydı,” dedi.

Bundan sonraki karşılaşmalarında vikont, “Buradaki hanımefendilerin tümünü akla gelebilecek her açıdan gölgede bırakıyorsunuz,” dedi.

Vanessa, “Bu seferki o kadar da iyi değildi,” diye itiraz etti. “Zeki hiçbir hanım, bu kadar berbat bir şekilde pohpohlanmaktan hoşlanmaz.

Bu sadece kendini beğenmişlerin hoşuna gidebilir.”

Vikont, “O zaman siz kendini beğenmiş birisi değilsiniz, öyle mi?” diye sordu. Vanessa’nın kibirlenmesini gerektirecek pek fazla bir şeyi yoktu, bu doğrudu.

Vanessa, gülen suratını ona doğru kaldırarak, “Eğer dilerseniz bana müthiş derecede güzel olduğumu söyleyebilirsiniz,” dedi, “ama diğer herkesten çok daha çarpıcı derecede güzel olduğumu değil. Bunun yalan olduğu çok açık olur, ben de size inanmayabilir ve geri çekilebilirim.”

Vanessa dans ederek kendisinden uzaklaşırken, vikont bu kadına gönülsüz bir takdirle baktı. Nüktedandı, bu belliydi. Aslına bakılırsa neredeyse kakhahayı basacaktı.

Sıranın sonunda el ele tutuştuklarında, “Çarpıcı denilebilecek kadar güzelsiniz hanımefendi,” dedi.

“Teşekkür ederim beyefendi.” Vanessa ona gülümsedi. “Çok naziksınız.”

Vikont onu dans alanı içerisinde döndürmeye başlarken, “Ama,” dedi, “bu gece burada bulunan diğer her hanım da öyle istisnasız.”

Vanessa başını geriye attı ve neşe içerisinde güldü. Vikont da kısa bir an için ona gülümseyerek karşılık verdi.

Tanrım, yoksa Vanessa’yla *flört* mü ediyordu?

Yaptığı komplimanlar için açgözlülük etmeyen ya da unvanından gözleri kamaşmayan sade bir kadının hafif dokunuşuyla mı? Sanki dünyada bundan daha büyük bir neşe yokmuşçasına dans eden bu kadınla mı?

Dans sonlandığında vikont şaşkındı. Ne, *bitmiş miydi*?

Vanessa’ya tanıştıkları noktaya kadar eşlik ederken, “Üçüncü bir Bayan Huxtable yok mu?” diye sordu.

“Üçüncü mü?” Sorgularcasına vikonta baktı.

Vikont, başıyla işaret ederek, “Şurada dikilen koyu renk saçlı hanımla, yani Bayan Huxtable ile tanıştırıldım,” dedi, “ve onun küçük

kız kardeşi Bayan Katherine Huxtable’la da öyle. Ama sanırım bir de üçüncüleri olacaktı.”

Vanessa ona sertçe baktı, bir an için hiçbir şey söylemedi.

“Üçüncü bir *Bayan Huxtable* yok,” dedi, “fakat üçüncü bir kız kardeş *mevcut*. O benim.”

Vikont, eli tek camlı gözlüğünün sapına doğru uzanarak, “Ah, bana kız kardeşlerden tekinin evlendiğı söylenmemişti,” dedi.

Tabii ki o ailenin en çirkinini olarak göz önüne dahi alınmamıştı, değil mi?

“Söylenmeli miydi?” Belirgin bir şaşkınlıkla Vanessa’nın kaşları havalandı.

Vikont hızla, “şart değildi,” dedi. “Bu sadece benim açımdan boş bir meraktı. Kocanız Sör Humphrey’in en büyük oğlu muydu?”

Vanessa, “Hayır,” dedi. “İki taneden küçüğüydü. Büyük olan Crispin.”

“Kocanızın vefatına üzüldüm.” Bu, adamı tanımadığı ve olayın üzerinden uzunca bir zaman geçtiğı için, gerçekten söylenebilecek saçma bir şeydi. “Bu tatsız bir şok olmalı.”

Vanessa, “Onunla evlenirken öleceğini biliyordum. Veremdi,” dedi.

Vikont tekrar, “Üzgünüm,” dedi.

Nasıl olmuş da bu konuya girmişlerdi?

Vanessa, yelpazesini açıp yüzünün önünde sallamaya başlayarak, “Ben de,” karşılığını verdi. “Ama Hedley öldü ve ben hâlâ hayattayım. Siz onu tanı mıyordunuz, tabii beni de öyle, dolayısıyla ikimizin de duygusallaşmamız için hiçbir sebep yok, değil mi? Dans için teşekkürler. İlk sizinle dans etmiş biri olarak, diğer hanımlar bana gıptayla bakacak.”

Vikont önünde eğilirken Vanessa adama göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi.

Vikont, “Ama siz bundan gurur duymayacaksınız,” dedi. “Siz kendini beğenmiş birisi değilsiniz.”

Vanessa güldü.

Vikont, “Size iyi akşamlar Bayan Dew,” dedi ve dönüp uzaklaştı.

Sör Humphrey henüz ona büyük bir gayretle ulaşp başka birisiyle dans etmeye zorlayamadan, oyun odası olması gerektiğini düşündüğü yöne doğru hızla ilerledi.

Neyse ki haklıydı. Ve oradaki gürültü az da olsa azalmıştı.

Balo odasında yeterince boy göstermiş ve oldukça uzun bir zaman mantıklı bir şekilde davranmıştı.

Yani şimdi, Bayan Vanessa Dew üçüncü kız kardeşti, öyle mi? Bu kadar sade ve sıradan bir kızın ilk evlenen olması garip bir ironiydi. Ama bazen bir parlaklık bakışlarında kesinlikle beliriyordu.

Tanrı aşkına, ölen bir adamla bunu bilerek evlenmişti.

VANESSA ertesi sabah kahvaltısını bitirdiğinde, Lyngate Vikontu ve Bay Bowen'i handa ziyaret etmek için köye gitmeye hazırlanan Sör Humphrey dışında, Rundle Park'ta henüz hiç kimse uyanmamıştı. Ellerini ovuşturup hayattan inanılmaz derecede zevk alıyor gibi görünen Sör Humphrey, Vanessa'ya onları akşam yemeğine davet edeceğini söyledi.

“Belki de arabayı çağırırsam, sen de kız kardeşini ziyaret etmek için benimle birlikte gelmek istersin Nessie. Tahmin ederim ki o da senin gibi güne erken başlıyordun” Vanessa bu öneriyi büyük bir mutlulukla kabul etti. Margaret'la dün gece hakkında konuşmak için sabırsızlanıyordu. O **kadar** güzel bir akşam olmuştu ki. Tabii ki gecenin yarısını yatakta açılış dansını düşünerek geçirmişti. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Dansa katılan kimse, onun bunu unutmasına göz yummaya istekli görünmüyordu. Vikont onunla, **sadece** onunla dans etmişti.

Vanessa, daha dansa başlamadan önce onun karşısında korkunç bir sessizlik içerisinde durmamaya karar vermişti. Ancak birkaç dakika sonra, gerçekten nazik herhangi bir beyefendi bunu yapmak için çaba harcayacak olsa da **onun** Vanessa'yla sohbet etmek gibi bir maksadının olmadığı belli olmuştu. Açıkça görülüyordu ki vikont nazik bir beyefendi değildi işte, henüz onu tam manasıyla tanımaksızın vikontta bulunduğu diğer bir kusur daha. Bu şekilde, **onunla** Vanessa konuşmaya başlamıştı.

Nihayetinde neredeyse birbirleriyle şakalaşmaya başlamışlardı. **Flörtün** eşliğindeydiler. Vanessa, belki de, diye kendi kendine itiraf etti, bu adamda onun düşündüğünden daha fazla şey vardı. Tanrım, hayatında kocası dışında hiçbir erkekle flört etmemişti. Ve başka hiçbir erkek de ona kur yapmamıştı.

Ancak, Vanessa ile ettiği tek bir dansın onu diğer herhangi birisiyle dans edemeyecek kadar korkuttuğu muhakkaktı. Adam akşamın geri kalanını oyun odasında geçirmişti. Vikontun olumlu kanaatini almanın her şeye değer olduğunu hissetmiş olsaydı, bu çok küçültücü olurdu. Beklendiği üzere, sadece onun bakışlarını üzerlerine çekmek ve onunla dans etmek umudundaki diğer birkaç düzine kadın hayal kırıklığına uğramıştı.

Ancak Vanessa'nın uykusunu diğer her şeyden daha fazla kaçırın, dansın ardından vikontun söylediği şey olmuştu. Bu Vanessa'yı o an şaşırtmıştı ve hâlâ da şaşırtmaktaydı. Margaret'in bunun hakkında nasıl bir çıkarımda bulunacağını merak etti.

Sör Humphrey, at arabasına bindiklerinde ona, "Lyngate Vikontu ve Bay Bowen dikkat çekici derecede cana yakın genç beyefendiler, değil mi Nessie?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle baba."

Bay Bowen çok cana yakındı. Danslar devam ettiği sürece elinden geldiğince farklı dans arkadaşlarıyla dans etmiş, onlarla dans aralarında, akşam yemeği boyunca da neredeyse diğer herkesle sohbet dalmıştı. Vanessa, Lyngate Vikontu'nun gecedен gerçek anlamda pek o kadar da haz almadığından şüpheleniyordu. Ve eğer almadıysa bu tamamen kendi suçuydu, çünkü oraya sıkılacağını düşünerek gelmişti. Bazen insan ne dilerse tam olarak onunla yüzleşiyordu.

Sör Humphrey neşeyle kıkırdarak, "Bence Nessie," dedi, "vikont seni beğendi. Sadece seninle dans etti."

Vanessa ona bakıp gülümseyerek, "Bence baba, benden ya da başka birisinden çok kart oyunlarından haz aldı. Akşamın büyük çoğunluğunu oyun odasında harcadı," diye karşılık verdi.

Kayınpederi, "Bu onun güvenilir bir insan olduğunu gösterir," dedi. "Yaşça büyük insanlar onun kendileriyle kart oynamaya tenezzül etmesini takdirle karşıladı. Rotherhyde onun yirmi İngiliz altınını aldı ve tahminimce gelecek ay boyunca başka bir şeyden bahsetmeyecek."

Her ne kadar her an başlayacak gibi görünüyor olsa da yağmur

yağmıyordu. Hava serindi. Vanessa, tıpkı küçük evin bahçe kapısı önünde faytoncunun yardımıyla aşağıya inerken Sör Humphrey'e ifade ettiği gibi, bu yolculuk için minnettardı.

Margaret'ın yanı sıra Katherine de evdeydi, bu küçük çocukların okula gitmedikleri günlerden biriydi. Stephen da oradaydı ama yukarda odasında, sırf Margaret kahvaltıda bunu bitirmeden hiçbir yere gidemeyeceğini söyledi diye, Latince bir tercüme üzerine kafa patlatıyordu.

Vanessa iki kız kardeşini de kucakladı ve oturma odasındaki ateşe yakın duran her zamanki sandalyesine yerleşti. Margaret elindeki iğne iplikle onarım yaparken, dün gecedan bahsettiler.

“Senin içeri Leydi Dew, Henrietta ve Eva ile birlikte girdiğini gördüğümde **çok** rahatladım Nessie,” dedi. “Gelmekten son anda vazgeçebileceğini düşünmüştüm. Ve seni tüm danslara katılırken görmekten de büyük haz aldım. Seyretmek bile nefesimi kesmeye yetti.”

Ve Margaret da hepsinde olmasa bile, iki kez dans etmişti.

Katherine, “Ben de tüm gece oturmadım,” dedi. “Çok hoş bir akşamdı, değil mi? Tabii ki **sen** en büyük zaferi kazandın Nessie. **Açılış dansını**, tüm akşam boyunca salondaki her kadında kalp çarpıntısına sebep olacak kadar yakışıklı Lyngate Vikontu'yla yaptın. Eğer bu sabah buraya gelmemiş olsaydın, ben bizzat Rundle'a yürümek zorunda kalacaktım. **Her şeyi anlat!**”

Vanessa, “Anlatılacak pek fazla bir şey yok. Benimle dans etti, çünkü kayınpederim ona başka bir seçenek tanımadı,” dedi. “Tabii vikont benim cazibeme **vurulmadı** ve eğer Sevgililer Günü dansına kendisine eş bulmak için geldiyse, benimle tek dans ettikten sonra pes etti. Çok küçük düşürücü, bundan emin olun.”

Hepsi birden kıkırdadı.

Margaret, “Kendini küçümsüyorsun Nessie,” dedi. “O seni hiçe saymadı. Dans süresince seninle sohbet etti.” Vanessa, “Çünkü onu ben zorladım,” dedi. “Bana büyüleyici derecede güzel olduğumu söyledi.”

Katherine, “Nessie!” diye haykırdı.

Vanessa, “Ve sonra sözlerine istisnasız içerideki diğer hanımların hepsinin de öyle olduklarını ekleyerek devam etti,” dedi. “Tabii bu komplimanı boşa çıkarttı, sizce de öyle değil mi?”

Margaret, “Bunu başını arkaya atıp güldüğünde mi yapmıştı?” diye sordu, “içerideki herkesin gülümsemesine sebep oldun Nessie ve tabii sohbetinize kulak misafiri olabilmeyi dilemelerine de. Onu böyle abuk sabuk konuşmaya mı **zorladın**? Bunu nasıl yaparsın? Zaten sende herkesi güldürme becerisi hep olmuştu. Hedley bile... çok hastayken dahi gülerdi.”

Vanessa o son birkaç hafta süresince son enerjisini kullanmış, kocasını hep güldürmüş, onu her zaman güler yüzlü tutmuştu. Ardından da çökmüştü. Cenaze merasimini takiben kendisini güç bela yataktan sürükleyerek çıkartmayı başarabilmesi tam iki hafta almıştı.

Gözlerini kırıştırıp gözyaşlarını uzaklaştırırken, “Ah, ama bu kez **beni** güldüren Lyngate Vikontu oldu,” dedi.

Katherine, “Neden Throckbridge’de bulunduğunu sana açıkladı mı?” diye sordu.

Vanessa, “Açıklamadı,” dedi. “Ama çok garip bir şey söyledi. Bana, sadece siz ikinizle tanıştırıldığını ifade ederek, Huxtable kız kardeşlerin **üçüncüsünü** sordu. Kayınpederim dün akşam size Lyngate Vikontu’nu takdim ederken benim varlığımdan hiç bahsetmiş miydi?”

Margaret onardığı yastık kılıfından başını kaldırarak, “Anımsadığım kadarıyla hayır,” dedi.

Katherine kararlı bir tavırla, “Etmedi,” diye ekledi. “Belki de bizim yanıımızdan ayrıldıktan sonra ya da onu Stephen’a takdim ederken bir şey söylemiştir. Sorusunu yanıtladın mı?”

Vanessa, “Ona üçüncü kız kardeşin **ben** olduğumu söyledim,” dedi. “Ve o da karşılık olarak içimizden birinin evlendiğinin kendisine bildirilmediğini söyledi. Sonra konuyu değiştirdi ve bana Hedley’i sordu.”

Katherine, “Gerçekten de çok garip,” dedi.

Vanessa, “Merak ediyorum da,” dedi, “Lyngate Vikontu’nun Throckbridge’de **ne işi** var? Yani buradan öylesine geçip gitmiyorduydu demek istiyorum. Ama kayınpederime burada bir işi olduğunu söylemiş. Nasıl oluyor da **üç** Huxtable kız kardeş olduğunu bilebiliyor? Ve bu gerçek neden onun açısından önem taşıyor?”

Margaret, “Bence sıradan bir merak,” dedi. “Stephen yatağına koyduğum yastık kılıflarının dikişlerini açmak için ne yapıyor acaba?” Başka bir kılıf aldı ve iğne iplikle onarmaya başladı.

Katherine aniden ayağa sıçrayarak, “Belki de sıradan bir merak **değildir**,” dedi. Gözleri oturma odasının penceresinden dışarı odaklanmıştı. “Buraya geliyor. **İkisi** birden geliyorlar.” Ses tonu ciyaklamayı andırır bir seviyeye ulaşmıştı.

Margaret elindeki apar topar bir tarafa bıraktı Vanessa dışarı bakmak için başını sert bir şekilde çevirdi; Lyngate Vikontu ve Bay Bowen’in gerçekten de bahçeden içeri girdiklerini ve kapıya uzanan patikada ilerlediklerini gördü. Kayınpederi onlara alışılmadık derecede kısa bir ziyaret yapmış olmalıydı.

Stephen’ın gevezelik ederek merdivenlerden aşağı indiğini işittiler, gelirken yüksek sesle konuşuyordu, bir süreliğine kitaplarından kurtulmak için bahane bulduğuna memnun olduğu belliydi. “Meg? Ziyaretçilerimiz var. Ah, sen de mi buradasın Nessie? Galiba vikont dün gece cazibene kapıldı ve sana evlenme teklif etmeye geldi. Onayımı vermeden önce, onu seni geçindirebilir mi diye büyük bir ciddiyetle sorgulayacağım.” Sırıttı ve kız kardeşine göz kırptı.

Katherine kapının tıklatıldığını işitince, “Tanrım,” dedi, “insan bir vikontla ne konuşur ki?”

Vanessa aniden büyük bir şaşkınlıkla bu iki beyefendinin Throckbridge’e **onlar** yüzünden geldiklerini anladı. Vikont, her ne kadar içlerinden tekinin evlendiği konusunda bilgilendirilmemiş olsa da onları buraya gelmeden evvel tanıyordu. Bu ne kadar da garip ve merak uyandıran bir gizemdi! Bu sabah buraya geldiği için çok memnun olmuştu.

Bayan Thrush'ın kapıyı açmasını beklediler. Ve ardından da oturma odasının kapısının açılmasını... Sanki sessiz bir tabloyu sahneliyorlardı. Onlara sanki birkaç dakikaymış kadar uzun gelen saniyelerin ardından, kapı açıldı ve iki beyefendinin geldiği bildirildi.

Bu kez içeriye ilk giren vikont oldu.

Adamın bu sabahki görünümünde taşraya uygun en ufak bir uyum yoktu. Üzerinde baldırına kadar uzanan, yaklaşık bir düzine detayı bulunan kalın bir palto, başından uzun kunduz kürkü bir şapka, kahverengi deri eldivenler ve bir servete mal olmuş olması gereken esnek siyah deri çizmeler vardı. Eğilip Margaret'e selam vermeden önce küçük oturma odasında etrafına bakındı; dün gecekinden daha iri, daha heybetli, daha haşın ve on kat daha muhteşem görünüyordu. Aynı zamanda kaşlarını çatmaktaydı. Bu sabah şakalaşmaktan ve flört etmekten uzak duruyordu.

Neden buraya gelmişti? ***Tanrı aşkına, neden?***

"Bayan Huxtable," dedi. Ardından da her birisine teker teker döndü. "Bayan Dew? Bayan Katherine? Huxtable?"

Bay Bowen, neşeyle gülümseyerek eğilip hepsini selamladı.

"Hanımlar? Huxtable?"

Vanessa, tıpkı bir gece önce yaptığı gibi, kendi kendisine karşısındaki bu adama sırf unvanından dolayı korkuyla karışık bir saygı ***hissetmeyeceğini*** özellikle anımsattı. Ne de gizemli bir şekilde yakışıklı, güzel hatlı, kaşlarını çatan bir yüze sahipti.

Yine de kendisini etkilenmiş ***hissetti***. Lyngate Vikontu, Meg'in mütevazı, pek de eski püskü olmayan oturma odasında oldukça yakışsız duruyordu. Adam içerisinin her zamankinden kat be kat küçük görünmesine sebep olmuştu. Sanki içerinin havasının yarısını emip tüketmiş gibiydi.

Margaret, şöminenin yanında duran iki sandalyeyi işaret ederek, takdire değer bir soğukkanlılıkla, "Lordum? Bay Bowen?" dedi. "Oturmaz mısınız? Lütfen bize çay getirir misiniz Bayan Thrush?"

Azledildiğinden dolayı katiyetle rahatlamış görünen Bayan Thrush

hemen gözden kaybolurken, herkes yerlerine yerleşti.

Bay Bowen küçük evin görünümüne dair iltifatlarda bulundu. Bahçenin yaz mevsiminde tam bir renk ve güzellik buketi olacağını tahmin edebiliyordu. Köyün geçen geceki organizasyonda gösterdiği beceri hakkında yorumlarda bulundu.

Lyngate Vikontu çay tepsisi getirildikten ve çaylar doldurulduktan sonra konuştu.

“Size hepinizi ilgilendiren haberler getirdim. Korkarım ki Metron Kontu’nun vefatını size duyurma görevini üzüntüyle yerine getireceğim.”

Herkes ona kısa bir an için öylece baktı.

Margaret sessizliği bozarak, “Bu gerçekten de çok üzücü bir haber,” dedi, “ve bu haberi şahsen getirdiğiniz için size minnettarım lordum. Sanırım, kendileriyle en ufak bir iletişimimiz olmasa da kontun ailesiyle bir bağlantımız var. Babamız onlarla görüşmemizi istemezdi. Nessie aramızdaki akrabalığın tam olarak ne olduğunu çok daha iyi biliyor olabilir.” Sorgularcasına kız kardeşine baktı.

Vanessa çocukken anne babasının büyük ebeveynlerini araştırmaya oldukça zaman harcamış, Margaret pek ilgi göstermezken, Vanessa ebeveynlerinin çocukluk yıllarına ilişkin aktardıkları sonu gelmez hikâyeleri dinlemekten her zaman haz almıştı.

“Büyükbabamız Merton Dükü’nün en genç oğluymuş. Zıdır tavırları ve büyükannemizi eş olarak seçmesi itiraz konusu olunca, aileyle ilişkisi kesilmiş. Onları bir daha görmemiş. Sürekli olarak bana babamızın mevcut kontun birinci kuşak kuzeni olduğunu söylerdi. Ölen kişi o mu lordum? Bu bizi onun birinci kuşak kuzenleri yapar.” Stephen, “Bence,” dedi, “bu oldukça yakın bir akrabalık. Her ne kadar arada *bir tür* bağlantı olduğunu biliyor olsam da bu kadar yakın olduğumuzdan haberim yoktu. Buraya geldiğiniz için lordum, gerçekten de size minnettarız. Bizi bulmanızı sizden yeni kont mu istedi? Ortada ailenin bir araya gelmesi gibi bir durum mu var?” Suratı aydınlanmıştı.

Katherine, “Sırf büyükannemle evlendi diye hep birlikte büyükbabama sırtlarını döndülerse,” dedi, “ben böyle bir toplantıya katılmak *isteyeceğimden* emin değilim. O böyle bir tercih yapmasaydı, biz dünyaya dahi gelemezdik.” Margaret, “Ben yine de yeni konta ve ailesine bir başsağlığı mektubu yazacağım,” dedi. “Bu yapılması gereken en medeni şey. Sence de öyle değil mi Nessie? Belki de mektubu giderken beraberinizde götürürsünüz lordum.”

Lyngate Vikontu, “Yakın geçmişte ölen kont sadece on altısında bir çocuktuk,” diye açıkladı. “Babasının ölümünün ardından sadece üç yıl yaşadı. Ben, öz babasının geçen seneki vefatının ardından, hem onun velisi hem de mal varlığının vasisiydim. Ne yazık ki oğlanın sağlık durumu her zaman tehlikedeydi ve yetişkinlik çağına kadar yaşaması asla beklenmedi.”

Vanessa, “Zavallı çocuk,” diye mırıldandı.

Vikontun keskin, rahatsızlık veren mavi gözleri kısa bir an için ona odaklandı, Vanessa da sandalyesinde iyice arkasına yaslandı.

Vikont, Stephen’a doğru dönerek, “Tabii ki genç kontun oğlu yoktu,” dedi, “ya da halefi olacak erkek kardeşleri. Amcaları da yoktu. Varis arayışı büyükbabasına ve **onun** erkek kardeşine yani sizin büyükbabanıza ve onun torunlarına kadar uzandı.”

Vanessa sandalyesine iyice gömülüp, Katherine’in elleri yanaklarını örterken, Stephen, “Tanrım,” dedi.

Büyükbabasının tek oğlu vardı kendi babası.

Lyngate Vikontu, “Aslına bakılırsa, bu araştırmanın sonucu size uzandı,” dedi. “Burada, size artık Merton Dükü ve hepsi de değerli olan çok sayıda mülkün yanı sıra Hampshire’daki Warren Malikânesi’nin sahibi olduğunuzu bildirmek için bulunmaktayım. Tebriklerimi kabul edin.”

Stephen sadece ona bakmakla yetindi. Suratı solup beyazlaşmıştı.

Katherine, “**Kont** mu?” diye fısıldadı. “**Stephen mı?**”

Vanessa sandalyesinin kollarını sıkı sıkı kavradı. Margaret sanki mermerden yapılmış gibi hareketsizdi. Bay Bowen, Stephen’la

tokalaşmak için ayağa kalkarken içten bir güler yüzlülükle, “Tebrikler delikanlı,” dedi. Stephen da onun eline uzanmak için atıldı.

Lyngate Vikontu, “Yetiştiriliş tarzının,” diye sözlerine devam etti, “yeni hayatınıza, yani Merton Kontluğu’na sizi hazırlamamış olması büyük bir şanssızlık. Ortada, makam ve servetin büyüünün ötesinde, çok fazla sayıda iş görev ve sorumluluk var. Yoğun bir eğitim ve öğretime ihtiyacınız olacak ki bunların tümünü ben ayarlayacağım ve hepsiyle bizzat ilgilenmekten de memnuniyet duyacağım. Sizi Warren Malikânesi’ne daha fazla gecikmeksizin taşımamız gerekecek. Zaten Şubat ayındayız. Paskalya gelip geçtiğinde, Londra’da kendinizi göstermeye hazır olmanız beklenecektir. Sizin de şahit olacağınız üzere, sosyete orada sezon ve parlamenter oturumları için toplanacak. Sizinle tanışmayı bekliyor olacaklar, çok gençsiniz. Yarın sabah buradan ayrılmaya hazır olabilecek misiniz?”

Stephen, Bay Bowen’in elini bırakıp vikonta şaşkınlık içerisinde bakarak, “Yarın sabah mı?” dedi. “O kadar çabuk mu? Ama ben”

Margaret, çok daha kesin bir ses tonuyla, “Yarın sabah mı lordum?” dedi. Vanessa ablasının sesindeki sertliği fark etti. **“Tek başına mı?”**

Vikont, “Öyle olması gerekiyor Bayan Huxtable,” diye açıkladı. “Yeni Merton’un nerede olduğunu keşfetmek için zaten birkaç ayı boşa harcadık. Paskalya”

Margaret, “O on yedi yaşında,” dedi. “Sizinle tek başına buradan ayrılması söz konusu dahi olamaz. Hem de **yarın**, öyle mi? İmkânsız. Yapılması gereken birçok hazırlık var. Sosyete onunla tanışmak için bekleyebilir.”

Vikont, “Ben de bunların farkındayım hanımefendi” diye başladı.

Vanessa ve Katherine birbirlerine büyülenmişçesine sessiz bir merakla bakarken ve Stephen da kendisini sanki yıkılmanın eşiğindeymiş gibi tekrar sandalyesine bırakırken, Margaret vikonta, “Ah, ben **olmadığınızı** düşünüyorum,” dedi. “Erkek kardeşim bugüne kadar evinden bir kaç kilometreden fazla uzaklaşmadı ama yine de onun buradan sizinle, yani kendisine tamamen yabancı birisiyle, daha

önce hiç tanışmadığı insanların arasında yeni bir evde yaşaması ve tamamen beklenmedik ve ona tam manasıyla yabancı bir hayata başlaması için yarın tek başına ayrılmasını bekliyorsunuz, öyle mi?”

“Meg” Stephen’ın yanakları aniden kızardı.

Margaret, elini kaldırıp susmasını işaret ederek ancak gözlerini vikontunkilerden bir an olsun ayırmayarak, “Babam sekiz sene evvel ölüm döşeğinde yatarken,” dedi, “kendisine kardeşlerimin tümüyle yetişkin birer insan olana kadar bizzat ilgileneneceğime, kendi başlarının çaresine bakacak yaşa gelene kadar onlara göz kulak olacağıma söz verdim. Bu sözü ise daima her şeyin önünde tuttum. Stephen yarın hiçbir yere gitmiyor, ertesi gün ya da onu takip eden gün de öyle. En azından tek başına.”

Lyngate Vikontu kaşlarını kaldırdı, gerçekten de çok kibirli duruyordu.

“Sizi temin ederim ki hanımefendi,” dedi, sabırsızlığı bedeninin her hareketinde göze çarpıyordu, “erkek kardeşinizle benim himayem altında gerçekten de çok iyi bir şekilde ilgilenilecektir. O ülkedeki en zengin insanlardan biri ve bu kaçınılmaz”

Margaret, “Sizin **himayeniz** altında mı?” dedi. “Özür dilerim lordum. Stephen’ın Karun ya da İngiltere Kralı kadar zengin olduğu ortaya çıksa dahi, o **benim** korumam altındadır.”

Stephen, “Meg,” dedi ve tek elini saç lülelerinin arasından geçirdi. İnanılmaz derecede utanmış görünüyordu. “Ben on yedi yaşındayım, yedi değil. Ve bu garip bir şaka değilse, Merton Kontuyum. Gidip tüm bunların ne anlama geldiğini görsem, bu işi nasıl düzgün bir şekilde yapacağımı öğrensem daha iyi olacak. Emsallerimle karşılaştığımda nasıl devam etmem gerektiğini bilmemek çok aşağılayıcı olacaktır. Bu konuda benimle hemfikir olmalısın.”

Ardından da içerdeki herkese baktı.

Margaret, “Stephen” diye sözlerine başladı.

Ama Stephen tek elini havaya kaldırıp onu susturdu ve vikonta döndü.

“Konu şu ki sizin de gördüğünüz üzere biz birbirine bağılı bir aileyiz. Kız kardeşlerimin hepsine çok şey borçluyum, özellikle de Meg’e. Gitmem durumunda ki sanırım gideceğim tabii ki onlar da benimle gelmeliler. Gelmeliler, çünkü ben bu konuda ısrarcıyım. Aslına bakılırsa, onlar olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Kocaman bir evde tek başıma boş boş dolaşmamın ne anlamı var ki? Sanıyorum Warren Malikânesi büyüktür, değil mi?”

Meg, Stephen’a şaşkınlık içerisinde bakarken, vikont başını eğdi.

Stephen, “Ayrıca, on sekizime bastığımda beni üniversiteye göndermek için ceplerindeki son kuruşu feda etmeye hazır olan kardeşlerimi böyle küçük bir evde arkamda bırakırsam,” diye sözlerine devam etti, “nasıl varlıklı, forslu bir kont olabilirim ki? Hayır Lord Lyngate, Meg ve Kate benimle birlikte gelecek. Ve tabii dilemesi ya da ikna edilebilmesi halinde Nessie de öyle. Hepimizin gitmesi durumunda, onun Rundle Park’ta kalmaktan haz alacağını hiç sanmıyorum.”

Vanessa dehşete kapılarak, hepsi beni burada bırakıp gidebilir mi? diye düşündü. Ailesinin tümünü bir anda kaybedebilir miydi? **Tabii ki** o da onlarla gidecekti.

Bay Bowen, “Şunu kabul etmelisin ki Elliott,” dedi, “bu akla uygun bir öneri. Delikanlı kararını verdi. Kız kardeşlerinin onunla birlikte gelmesi durumunda sakın bir ev yaşantısı da olacaktır. Buna ihtiyaç duyacak. Ayrıca onlar artık kontun kız kardeşleri. Burada kalmaktansa Warren Malikânesi’nde yaşamak onlar açısından çok daha uygun olacaktır.”

Lyngate Vikontu kalkık kaşlarıyla odaya ve içerdeki herkese göz attı.

“Zaman içerisinde evet. Ama henüz değil. **Hepsinin** eğitilmeleri, giydirilmeleri ve bin bir çeşit değişime uğramaları gerekecek. Hepsinin de sarayda takdim edilmesi ve ardından da **sosyete**ye tanıştırmaları şart. Bu iş çok çaba gerektirecek.”

Vanessa yavaş bir nefes aldı. Vikont dün akşam dans ederlerken

kendisini Vanessa'nın gözünde birazcık dahi olsa affettirmişse bile, biraz önce tekrar aynı noktaya geri dönmüştü. Adam onları hepsini, hatta Meg'i bile **muazzam** bir mesuliyet gibi görüyordu. Bir bela. Birer hiç. Köylü aptallar. Konuşmak için bir nefes daha aldı.

Ama Stephen bunda ters hiçbir şey görmüş ya da işitmiş gibi değildi hatta vikontun sözlerinde sorun yoktu. Kendi hakkını savunmuş, söyleyeceklerini söylemiş, biraz önce kendisine iletilen neredeyse akla hayale gelmez haber ışığında erkeklığe adım atarken kanatlarını çırpmayı denemişti.

Tekrar ayağa kalktı Stephen ve parlak gözlerle herkesi taradı. "Warren Malikânesi'ne gidiyoruz Meg. Londra'da **sosyeteye** takdim edileceksin Kate. Ve sen de tekrar bizimle birlikte yaşamaya başlayacaksın Nessie. Ah, bu harika!" Ellerini ovuşturdu ve ardından Katherine'i kucaklamak için uzandı.

Vanessa onun bu anını mahvedemezdi. Ama öfkesini gizleme zahmetine dahi girmeksizin Lyngate Vikontu'na baktığında, onun da kaşları kalkık bir şekilde kendisini seyrettiğini fark etti.

Dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı.

Ama sonra **gülümsedi**, hatta Stephen onu çekip sandalyesinden kaldırıp ve etrafında şöyle bir tur attırırken güldü.

Stephen tekrar, "Bu **harika!**" diye haykırdı.

Vanessa, "Gerçekten de öyle," dedi büyük bir şefkatle.

Stephen, "Rundle Park'a gidip," dedi, "bunu Sör Humphrey ve Leydi Dew'a söylesek iyi olur. Ve tabii bir de papaza söylemek için kiliseye. Ve bir de... Tanrım." Aniden sandalyesine çöktü ve yüzü bembeyaz kesildi. "Ah, Tanrım."

Lyngate Vikontu ayağa kalktı.

"Bu haberi özümsemeniz için şimdi sizi yalnız bırakacağız. Fakat bazı detayları görüşmek için bu akşam geri geleceğiz. Artık gecikecek zaman yok."

Margaret de ayağa kalkmıştı.

Kendinden emin bir tavrıyla, "**Gecikmeyeceğiz** lordum. Ama bizden

yarın ya da ertesi gün, hatta bir sonraki gün buradan ayrılmaya hazır olmamızı beklemeyin. Hazır olur olmaz buradan ayrılacağız. Tüm hayatımızı burada, Throckbridge’de geçirdik. Burada, büyük olasılıkla **sizin** kendi **evinizde** sahip olduğunuz kadar derin köklerimiz var. Bunları çekip çıkartmak ve serbest kalmak için bize zaman tanımalısınız.”

“Hanımefendi.” Vikont onu eğilip selamladı.

Vanessa, vikontun oraya Stephen’ı yeni hayatına **hemen yarın** kapıp götürebilmek için hepsinde korku uyandırmak maksadıyla gücünü ve yaptırımını kullanmaya geldiğini fark etti. Kız kardeşleri olmaksızın.

Erkekler ne kadar da aptaldı.

Kendisine eğilip selam veren Lyngate Vikontu’na gülümsedi. Köylülerle karşı karşıya gelip onları yönetmeye nasıl da alışkındı ama bunun her zaman geçerli olmadığını anlayacaktı.

Adamlar odadan ve ardından da evden çıkarlarken, ama Stephen artık bir kont, diye düşündü.

Merton Kontu.

Stephen, Vanessa’nın aklından geçenleri söze dökerek, “Merton Kontu,” dedi. “Biri beni çimdiklesin.”

Katherine, “Eğer önce sen beni çimdiklersen çimdiklerim,” dedi.

Margaret odadakilere endişeyle bakarken, “Tanrım,” dedi. “İşe nereden **başlamalıyım**?”

Vanessa, “En baştan başlamaya ne dersin?” diye önerdi.

Meg, sesi feryada yakın çıkarak, “Bunun neresi olduğunu bir bilsem,” dedi.

Ve sonra tekrar Stephen konuştu, yüzünün rengi geri gelmişti, gözleri alev alevdi.

“Bana bakın! Bunun **ne anlama geldiğinin** farkında mısınız? Bu, hayatta yapmayı hayal ettiğim her şeyi, üniversitenin bitmesini ve hatta büyük olasılıkla **bunun** üzerinden birkaç senenin geçmesini beklemeden yapabileceğim demek oluyor. Artık bir dakika dahi beklememe gerek yok. Ben Merton Kontu yum. Servet sahibiyim.

Zengin bir adamım. Ve size kocaman yeni bir ev ve hatta bundan çok daha büyük ve gösterişli yeni bir hayat vereceğim. Ve bana gelince... Pekâlâ.”

Nutkunun tutulduğu açıktı.

Katherine sevgiyle, “Ah, Stephen,” dedi.

Vanessa üst dudağını ısırıldı.

Margaret gözyaşlarına boğuldu.

BU TAM *altı gün* aldı.

Gösterişsiz bir köy hanında boş boş zaman geçirerek altı gün harcadılar. Güneşin bir kez dahi ısıldamadığı, kapıdan dışarı adım atmaya karar verdikleri hemen her sefer dondurucu yağmurun kafalarından aşağı çiselediği Şubat ayında, ücra bir kasabada kendilerini altı gün boyunca ellerinden geldiğince oyalayıp eğlendirdiler. Şarap içerek, yemek yiyerek ve günün her saatinde ısrarcı derecede şen ve misafırperver Sör Humphrey Dew tarafından ziyaret edilerek altı gün geçirdiler. Hareketsiz bir İngiliz kasabasının, içlerinden birinin bir kontun unvanını, servetini ve talihini miras aldığına dair işittikleri hayret uyandıran haberlere gösterdiği tepkiyi gözlemleyerek altı gün geçirdiler.

Gitmek için sabırsızca beklenen ya da belki de bir insanın işe alabileceği en asi kâtip olan George Bowen'in anlatımıyla sabırsızlık içerisinde *surat* asılan altı gün.

Tatmin edilmemiş bir şehvetin sancısıyla, Anna'ya dair hissedilen özlem eşliğinde geçen altı gün.

Bu süre vikonta sanki altı haftaymış gibi gelmişti.

Ya da ay.

Küçük eve birkaç kez uğramış ama her seferinde herkesi oradan ayrılmaya hazırlanmakla meşgul halde bulmuşlardı, Elliott da onları yavaşlatmak istememişti. Genç Merton onları bir keresinde handa, gitmelerinin an meselesi olduğunu temin etmek için ziyaret etmişti.

Altı gün *an meselesi miydi?*

Vikont Bayan Dew'u diğerlerinden çok daha sık görmüştü. Ama bu doğaldı, çünkü o Rundle Park'ta yaşamaktaydı, ailesiyle birlikte o küçük evde değil.

Vikontun Vanessa'nın başına bela olacağını keşfetmesi pek uzun sürmemişti. Bunu tabii ki daha küçük eve yaptığı ilk sabah ziyaretinde fark etmişti. Vanessa aslında o gün hiçbir şey söylememişti ama **bakışlarından** her şey anlaşılıyordu. Belki de bir köy baronetinin en genç oğluyla evlenmenin, kendisini sosyeteye taşıyacak niteliklerle donattığını düşünmüştü.

Vikont onunla üç gün sonra karşılaştığında, Vanessa o kadar da sessiz değildi.

George ile birlikte şu şaraplı ve yemekli davetlerden tekine katılmak için Rundle Park'a gidiyorlardı. Yolda onunla karşılaştılar, eve doğru yürüyordu, büyük olasılıkla küçük evden gelmekteydi. Elliott atından indi, George'a önden gitmesini ve atını da beraberinde götürmesini emretti, ardından kâtabinin ya da Bayan Dew'un onun bu kahramanlığını takdir edip etmeyeceğini merak etti. Birkaç dakika boyunca havanın büyük bir inatla soğukluğunu devam ettirdiğinden daha önemli hiçbir şeyden bahsetmeksizin yürüdüler ki bu güneş ışığından mahrumiyetin ve kişi hangi yöne dönerse dönsün sanki sürekli olarak suratına iniyormuş gibi hissedilen rüzgârın şiddetinin daha da kötüye sürüklediği bir gerçektir. Vanessa ellerini el kürküne gömdü. Vikont şimdi de nasıl bir yaz yaşayacaklarına ya da yazın gelip gelmeyeceğine ilişkin tahminlere geçip geçmeyeceklerini merak etti.

Bu sinirlerini bozan türden bir sohbetti.

Soğuk hava Vanessa'nın suratına vurarak yanaklarına renk getirmişti ve bir de burnuna. Vikont, her ne kadar tam manasıyla güzel **olmasa** da köylü tarzda oldukça sağlıklı görünüyor, diye gönülsüzce kabullendi.

Ancak, görünüşe bakılırsa o da havalardan bahsetmekten sıkılmıştı.

Vanessa kısa sessizliği bölerek, “Şunu anlamalısınız ki mutlu olduğumuz kadar endişeliyiz de,” dedi

“Endişeli mi?” Vanessa'ya baktı, kaşları kalkıktı.

Vanessa, “Stephen için endişeleniyoruz,” dedi.

Vikont, “Erkek kardeşiniz için neden endişelenesiniz ki?” diye

sordu. “O, unvan, mülk ve prestijin yanı sıra muazzam bir serveti de beraberinde getiren bir mirasa konu.”

Vanessa, “Bizi endişelendiren de **bu**,” dedi. “Tüm bunların üstesinden nasıl gelecek? O yaşamayı ve faal olmayı sever. Aynı zamanda çalışmalarında da özenlidir. Hem kendi iyiliği, hem de onun uğruna çok şeyden fedakârlık eden tıpkı hepimize yaptığı gibi Meg’in iyiliği için, anlamlı bir gelecek hedefine doğru büyük bir itina ile çalışmaktaydı. O henüz çok genç ve duyarlı. İçinde bulunulan zaman diliminin, tüm bu yaşananların başına gelmesi için uygun olup olmadığından endişedeyim.”

Vikont, “Yani siz,” dedi, “tüm bu olanların onun başını döndürmesinden endişelisiniz, öyle mi? Tüm çalışmalarından birdenbire vazgeçmesinden ve kontrolden çıkmasından? Ve fena şekilde sorumsuz biri olmasından? Bunlardan hiçbirisinin olmamasını birinci görevim olarak göreceğim Bayan Dew. İyi bir eğitim tüm beyefendiler için şarttır. Bu”

Vanessa adamın lafını yarıda keserek, “Benim korktuğum bunlardan hiçbirisi değil,” dedi. “Onun karakteri sağlamdır ve kusursuz yetiştirildi. Şunu rahatça söyleyebilirim ki birazcık çılgınlık ona zarar vermeyecektir. Burada bile yeterince zıpır zaten. Görünüşe bakılırsa, bu bir erkeğin büyüüp gelişmesinin bir parçası.”

“O zaman sorun ne?” Sorgular biçimde baktı.

Vanessa, “Onu kendinize benzemeye zorlayacağınızdan ve belki de bunda başarılı olacağınızdan korkuyorum. Onun gözlerini kamaştırdığınızı biliyorsunuz,” dedi Pekâlâ.

Vikont, ona bakabilmek için aniden durarak, “Ben onun için yeterince iyi bir model değil miyim?” dedi. Henüz kont olan bir köy çocuğu için yeterince iyi değil miydi yani? Geçen yıl boyunca feda ettiği ve gelecek dört yıl boyunca da edeceği onca şeye rağmen? Çok öfkelenmişti. “Peki, neden olmadığımı da öğrenebilir miyim?”

Vanessa, kaşlarını çatmasına ve öfkesini gizlemek için en ufak bir çaba harcamamasına rağmen, karşısındaki adamın gözlerinin içine

bakmaktan kaçınılmaksınız, “Çünkü,” dedi, “siz kibirli ve otoritersiniz. Çünkü sosyal açıdan altınızdaki tüm insanlara karşı sabırsızsınız ve kısmen de onları hakir görüyorsunuz. Her şeyin kendi istediğiniz gibi gitmesini bekliyorsunuz ve öyle olmadığında da aksileşiyorsunuz çünkü siz böylesiniz. Neredeyse sürekli olarak kaşlarınızı çatıyorsunuz ve hiç gülümsemiyorsunuz. Belki aristokratların tümü kibirli ve kabadır. Belki de bu varlıklı ve güçlü olmanın kaçınılmaz etkisidir. Ama ben bundan şüpheliyim. Meg her ne derse desin, artık Stephen’a etkin bir şekilde vasilik edecek kişi sizsiniz. Aristokrat olmanın ne olduğunu ona öğretmeye çalışacak kişi sizsiniz. Ben onun size benzemesini istemiyorum. Böyle bir şeyden kesinlikle hoşlanmam.”

Pekâlâ!

Bu küçük köy faresi kesinlikle sözünü esirgemiyordu.

Vikont, ruh hali bozulup kaşlarını önceye kıyasla çok daha gaddar bir tavırla çatarak, “Kusura bakmayın,” dedi. “Bana sanki sadece birkaç gün önce tanışmışız gibi geliyor, yoksa yanılıyor muyum? Daha öncelere dayanan, benim büyük bir talihsizlik eseri unuttuğum bir irtibatımız olmuş muydu? Siz beni gerçekten **tanıyor** musunuz?”

Vanessa hiç de adil çarpışmıyordu. En yavan ve belki de en etkin taktiklere başvuruordu. Soruya diğer bir soruyla karşılık verdi.

“Ya **siz bizi** tanıyor musunuz?” diye sordu. “Meg’i, Kate’i ya da beni tanıyor musunuz? Bizleri Stephen’a, yeni hayatına adım atarken eşlik etmemiz durumunda başınıza bela olacağımız kanısına varabilecek kadar iyi tanıyor musunuz?”

Vikont hafifçe ona doğru uzandı, burun delikleri açılmıştı.

“Ben bir şeyi mi kaçırıyorum hanımefendi?” diye sordu. “Ben hiç sizin benim ya da bir başkasının başına bela olacağınızı söyledim mi ya da sizin tabirinizle böyle bir **kanıya vardım mı?**”

Vanessa, “Tabii ki yaptınız,” dedi. “Eğer ağzınızdan çıkan kelimeleri eksiksiz hatırlayabilseydim, bunları size aktarırdım. Ama anlamlarını mükemmel derecede anımsıyorum.

Hepimizin eğitilmesi, giydirilmesi ve kraliçeyle sosyeteye

tanıtılması gerekecek. Bu **çok çaba gerektiren bir iş.**”

Vikont ona gaddarca baktı. Vanessa'nın gözleri soğuktan ya da verdiği savaştan faltaşı gibi açılmıştı, ısıt ısıldı; hiç şüphesiz bu onun en güzel haliydi. Bu gözler daha sık alev almalıydı tabii onun yüzünden değil, öyle olmamasını ümit etti. Gerçekten de bu kadın ne kadar korkunç bir yaratıktı!

“Yani? Size **gerçeği** söyledim için mi benimle bu konuyu tartışıyorsunuz hanımefendi? Siz, kendinizin ve kız kardeşlerinizin nazik bir topluma adım atmaya ve sosyeteı bir fırtına gibi sarsmaya hazır olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Londra'daki Bond Sokağı'nda üzerinizdeki şu olağandışı pelerin ve boneyle boy gösterebileceğinizi, bunun sonucunda da birisinin hizmetkârı muamelesi görmeksizin orada gezebileceğinizi mi zannediyorsunuz? Bir kontun kız kardeşı olarak yaşayacağınız hayata az da olsa hazır olduğunuzu mu sanıyorsunuz?”

Vanessa, **“Bence,”** dedi, “bunlar sizi ilgilendiren konular değil lordum. Her ne kadar Stephen öyle olsa da, **biz** sizin alakadar olmanız gereken kişiler değiliz. Açıkçası **sizi** utandırıp utandırmamamız da umurumda değil. **Eğer** utandırır sak, burnunuzun gerisinden dudaklarınızı bükerek bize bakmaktan büyük bir tatmin duyacağınızdan ve herkesin size, bu tarz taşralıların sorumluluğunu üstlendiğiniz için acıyacağından eminim.”

Vikont sesini olabildiğince alçaltarak ve gözlerini kısarak, “Peki, topluma **nasıl** karışacaksınız?” diye sordu. “Saray tanıtımınızda size **kim** hami olacak? Size **kim** davetiye yollayacak? **Siz** kime davetiye yollayacaksınız?”

Bu Vanessa'yı susturdu.

Vikont, “Belki de hanımefendi yemekler soğumadan yolumuza devam etmeliyiz,” diye önerdi.

Vanessa iç çekti ve yürümeye başladı. Ama kavgadan vazgeçmemiştı.

Vikonta, “Eğer birisi bir gün damdan düşercesine kapınızın eşiğinde belirmiş ve dünyanın içini dışına çıkartmış olsaydı ne **hissederdiniz?**”

diye sordu.

Onlara böyle olmuştu!

Vikont, “Eğer o adam bana yeni ve çok daha iyi bir dünyanın kapılarını açıyorsa,” dedi, “bundan haz alırdım.”

Vanessa, “İyi ama,” dedi, “bunun daha iyi bir dünya **olduğunu** nasıl anladınız?”

Vikont, “Gider ve görürdüm,” yanıtını verdi. “Ve bu arada, korku ve kaygılarımın acısını mesajı getiren kişiden çıkartmazdım.”

“Size kendinizi çizmelerinin altındaki bir çamur gibi hissettirse bile mi?”

“Onu daha iyi tanıyana kadar yargılamaya kalkışmazdım.”

Vanessa, “İşte şimdi ağır bir şekilde suçlandım,” dedi. “En iyisi **şu** patikayı takip edelim. Bizi eve ve akşam yemeğine daha çabuk ulaştıracaktır. Sizi rencide ettim, değil mi? Hükmümde düşüncesiz ve aceleci davrandıysam özür dilerim. Bu sırf Stephen hakkında endişelendiğim için. O her zaman tez canlı olmuş ve hayatının umut edebileceğinden çok daha macera dolu olmasını dilemiştir. Şimdi birdenbire, istemeyi aklından dahi geçiremeyeceği kadar büyük bir şeyle karşı karşıya. Ama artık kim olduğunun ya da hayatının nasıl olacağının veya yeni dünyasındaki gerçek pozisyonunun bilincinde değil. Dolayısıyla, özellikle de size hayranlık beslediği için, bir akıl hocası ve model olarak sizi benimseyecek. Benim korkum, sizin ondan daha”

Vanessa tek elini el kürkünden çekip çıkarttı ve bununla havada daireler çizen hareketler yapmaya başladı.

Vikont, “Kibirli mi? Kötü mü?” diye yardım etmeye çalıştı.

Vanessa aniden ve beklenmedik bir şekilde güldü, bu hafif, neşeli bir sestti.

“Sizi böyle mi adlandırdım? Astlarınızın size dalkavukça bir saygıyla yaklaşmalarına alışkın olduğunuzdan eminim. En başından itibaren size hayranlık beslememeye kararlıyım. Bu aslında bir insana yapılacak en saçma şeymiş gibi geliyor.”

Vikont ters bir tavırla, “Bunda büyük bir başarı yakaladığınızı söylemem büyük olasılıkla sizi çok memnun edecektir,” dedi.

Nasıl bir inattı bu böyle!

“Kont ya da vikont olmak ciddi bir iştir Bayan Dew,” diye sözlerine devam etti. “Bu ne kadar para kazanıldığının belirlenmesi, o kişinin kucak dolusu parasının harcanması, yine o kişinin dalkavuklarına ve emrinde çalışanlarına güler yüzlü davranması anlamına gelmez. Kişi onlar adına **sorumludur.**”

Aynen geçen sene boyunca bizzat fark ettiği gibi. Yerleşik düzene geçmek ve süreci bu sene, eşini seçtiği ve onunla evlendiğinde tamamlama düşüncesi, onu derin bir kasvete sürükleyebilirdi. Kendisini on yedi yaşındaki bir çocuğa vasilik yaparken bulmanın ek ağırlığına **kesinlikle** ihtiyacı yoktu özellikle de bu oğlan, tahminince hiçbirisi Throckbridge, Shropshire’den hayatları boyunca yirmi kilometreden fazla uzaklaşmamış, ayağına dolaşan üç kız kardeşle birlikte gelecek olursa.

Vanessa, “Ve sorumlu olduğunuz o insanlardan biri de Stephen, öyle mi?” diye yumuşak bir sesle sordu.

Vikont, “Kesinlikle,” dedi.

“Bu nereden çıktı?”

Vikont, “Eski kont amcamdı,” diye açıkladı. “Babam yeğenin, yani benim kuzenimin ve sizin erkek kardeşinizin, atanmış vasisi olmayı kabul etti. Ama babam geçen sene, amcamdan sadece iki yıl sonra vefat etti.”

Vanessa, “Siz de vasiliği tıpkı diğer her şey gibi miras aldınız, öyle mi?” dedi.

Vikont, “Evet,” dedi. “Ve sonra birkaç ay evvel genç kuzenim öldü ve erkek kardeşinizi arama işlemi başladı. Ve **sonra** onun da ergin olmadığı keşfedildi. Ailemde hepimizi uzun yıllar boyunca idare edecek kadar çok sayıda ölüm yaşandı.”

Vanessa, “Eğer o kuzeniniz idiyse,” diye başladı, “neden”

Vikont, sorunun bitirilmesini beklemeden, “**Anne tarafından**

kuzenimdi,” diye açıkladı. “Benim annem ve Jonathan’ın annesi kardeştiler.”

“**Jonathan.** Zavallı çocuk.” Vanessa iç çekti. “Şimdi görüyorum ki size, sadece babanızdan miras aldığınız bir şeyi yapıyorsunuz diye sinirlenerek haksız davrandım. Stephen’in bu kadar genç olduğunu öğrendiğinizde, ne kadar da büyük bir hayal kırıklığına uğramış olmalısınız.”

Belki de bu bir tür özür dileyiştii. Ama vikont sakinleşmemişti. Karşısındaki kadın sivri dilli ve saldırgandı.

Ama kendisini bu duruma kendisi sokmamış mıydı? Atıyla geçerken sadece şapkasının ucuna eliyle şöyle bir dokunabilir, medeni bir şekilde halini hatırını sorabilir ve George’la birlikte yoluna devam edebilirdi.

Başını bakmak için ona doğru çevirdi ve onun da **kendisine** bakmak için aynı anda başını çevirdiğini fark etti. Bakışları buluşurken Vanessa dudağını ısırđı ve gözleri keyifle doldu.

“Bir **vikontla** tartışma cesaretini gösterdim. Sizce bu mezar taşıma yazılır mı?”

Vikont, “Bundan ailenize bahseder ve öleceğiniz güne kadar unutmalarına izin vermezseniz,” dedi

Vanessa güldü ve başını tekrar önüne çevirdi.

“Gördünüz mü? Eve neredeyse ulaştık, ikimizin de bunun için minnettar olduğundan eminim.”

Vikont, “Amin,” dedi ve Vanessa tekrar güldü.

Yürüyüşlerini tamamladıklarında, belki de, diye düşündü vikont, Vanessa Warren Malikânesi’ne ailesiyle birlikte taşınma kararını bu sohbetin ışığında bir kez daha gözden geçirirdi. Belki de burada, Rundle Park’da, kimsenin kibrini, hor görüsünü ve huysuzluğunu çekmek zorunda kalmaksızın yaşamaya karar verecekti. Sör Humphrey Dew fevkalade derecede duyarlı bir adam değildi ama inkâr edilemez derecede güler yüzlüydü ve gelinine en az öz kızları kadar düşkün olduğu da su götürmezdi. Vanessa burada rahat olmalıydı.

Onun bu konu hakkında düşüneceğini içtenlikle umut etti.

Ama tabii ki Vanessa öyle yapmadı.

Uzun bekleyiş sonunda bitmişti. Genç Merton, altıncı günün akşamında hana uğrayarak, kendisinin ve kız kardeşlerinin hem de üçünün birden ertesi sabah oradan ayrılmaya hazır olacaklarını bildirdi ve ertesi sabah tıpkı söz verdikleri gibi kapıda belirdiler. Elliott ve George handaki hesaplarını kapatıp kiralık atlarını köy yolunda sürerek Huxtable'ların küçük evine doğru ilerlerken, dört yolcu da giyinmiş, kapının önünde yerlerini almışlardı. George'un tuttuğu bagaj faytonu valizlerle tamamen dolmuştu. Elliott'ın seyahat faytonu küçük evin bahçe kapısı önüne çekilmişti, kapısı ardına kadar açıktı, merdiveni hanımları içeri kabul etmek üzere aşağı doğru uzatılmıştı.

Ama bir gecikme yaşandı. Kapıdan dışarı çıkıp küçük evin önünde toplananlar sadece üç Huxtable ve Bayan Dew değildi, Throckbridge köyünün geriye kalan sakinleri ve köpekleri de oradaydı.

Bayan Huxtable bahçe patikasında, evde tek başına kalacak kâhya kadını kucaklıyordu. Bayan Katherine Huxtable bahçe kapısının dışındaydı, o da kasabalılardan birine sarılmıştı. Merton, sol kolu sürekli olarak hıçkırarak genç bir kızın bu bir hafta evvel Sevgililer Günü dansına kıkırdarak giden kızın ta kendisiydi omzuna dolanmış halde, papazla el sıkışıyordu. Ve Bayan Dew da Sör Humphrey'in kolları arasındaydı, ailenin geri kalanı ikisinin etrafına toplanmıştı, ellerinde mendiller hepsi de hüzünlü görünüyorlardı. Gözyaşları baronetin yanaklarından aşağı süzülmekteydi.

Diğerleri, dördünü kucaklayabilmek için sıralarının gelmesini bekler gibiydi.

Bir teriyer, bir İskoç çoban köpeği ve bir de cinsi belli olmayan köpek oraya buraya koşturuyor, heyecanla havlıyor, arada sırada birbirleriyle buluşuyor ve burun buruna koklaşıyorlardı.

Elliott, hareket etmeye çok az bir zaman kala atını durdururken, umarsız bir alaycılıkla, "İnsan bu sabah evde kalan bir köylü var mı diye ister istemez merak ediyor," dedi

George, "Bu çok etkileyici bir manzara," diye onunla hemfikir oldu,

“ve bu küçük köyde komşuların birbirlerine ne kadar yakın olduklarının da bir göstergesi.”

Elliott’ın gördüğü kadarıyla, köy delikanlılarından biri Merton’un Rundle ahırlarından satın aldığı atın başını tutuyor ve o kadar şanslı olmayan iki arkadaşı kendisine büyük bir gıptayla bakarken gururla yürüyordu.

Elliott büyük bir aptallıkla küçük eve atıyla gideceğini, hanımların faytona binmelerine yardım edeceğini ve daha başka tantana yaşanmaksızın boş sokağı takip ederek oradan ayrılacaklarını beklemişti. Throckbridge’de geçirilen altı gün, onu ayrılığın da o kadar basit olmayacağı yönünde uyarmalıydı. Genç Stephen Huxtable’in şimdi Merton Kontu olduğu gerçeği yeterince çarpıcı bir haberd, ancak kendisinin ve kız kardeşlerinin Throckbridge’den belki de sonsuza kadar ayrılacakları haberi her şeye tuz biber ekmişti.

Leydi Dew, Bayan Huxtable ile bir çift laf etmek için bahçe kapısından dışarı adım attı ve sonra bu ikisi kucaklaştılar. Dew kız kardeşlerden biri, Bayan Dew’un omzunda oldukça yüksek sesle ağlamaktaydı.

Bu, Londra sahnesinde canlandırılan çoğu içli melodramı bastırarak türden bir manzaraydı.

George, “Hepsinin hayatını ebediyen değiştirdik,” yorumunda bulundu. “Artık sadece bu değişimin iyi olacağını ümit edebiliriz.”

“Hayatlarını **biz** mi değiştirdik? Benim Jonathan Huxtable’in vefatıyla uzaktan yakından bir alakam yok George. Senin de öyle, en azından öyle olmadığını umuyorum. Ve hiçbir zaman yetişkinliğe adım atamayacak bir çocuğun vasisi olmak da istemedim ve hemen ardından da rüşünü dört yıl daha kazanamayacak **diğer** bir delikanlının. Bunu yapan babamdı.”

Elliott tek camlı gözlüğünün sapını kalın paltosunun altından buldu ve gözüne doğru kaldırdı. Hayır, Bayan Dew ağlamıyordu ancak suratında derin bir keder mevcuttu. Ölen kocasının akrabalarına hoş çakal demenin onun açısından o kadar da kolay olmadığı belliydi. Peki,

o zaman bunu neden yapıyordu ki? Üzerinde gri bir pelerin ve şapka vardı. Pelerinin altından lavanta rengi bir elbise arada bir görünüp kayboluyordu. Bir yıldan uzun bir sürenin ardından hâlâ kısmen yastaydı. Belki de evlendiği veremli Dew’a tutkundu. Belki de onunla sadece acıdığı ya da baronet ailesiyle bir bağı olması arzusuyla evlenmemişti.

Yas tutmayı bırakınca her şey onun açısından da düzelecekti. O renkler tabii eğer bunlara renk denilebilirse hiç de ona göre değildi. Aslına bakılırsa, onun üzerinde korkunç duruyorlardı.

Ne güzellik, ne de davranış açısından gösterişi olmayan bir kadının **neden** kendisini sinirlendirmesine izin veriyordu ki?

Etrafına sabırsızca bakındı.

Teşrifi fark edilmişti, bunu görmek onu rahatlatmıştı, son vedalaşmalar aceleyle tamamlandı. Bayan Huxtable ona hızlı bir şekilde başını salladı, bayan Katherine Huxtable gülümsedi ve selamlamak için elini kaldırdı, Merton herkesin elini sıkmak için sokak boyunca ilerledi, gözleri içten gelen bir ateşle yanmaktaydı.

Onlara, “Hazırız,” dedi. “Ama sizin de görebileceğiniz gibi, yapılacak birkaç vedalaşma daha var.”

Tekrar kalabalığa döndü. Dakikalar sonra ablası ve küçük kız kardeşinin arabaya binmelerine yardımcı oldu. Sör Humphrey Bayan Dew’a büyük bir nezaket içerisinde davrandı, elini avuçları arasına aldı ve içine parayı andıran bir demet yerleştirdi. Geriye bir adım attı, cebinden büyük bir mendil çekip çıkarttı ve burnunu yüksek sesle temizledi.

Ve nihayet, mucizevî bir şekilde, Elliott’ın planladığından hemen hemen yarım saat ya da hangi planın göz önüne alındığına bağlı olarak altı gün kadar sonra yola koyuldular.

O bu yaşananların oldukça kolay olacağını ummuştu: Throckbridge’e yapılacak yolculuk iki gün, haberi iletmek ve çocuğu yolculuğa hazırlamak bir gün, yeni Merton’la Warren Malikânesi’ne geri dönmek iki gün alacaktı. Ardından, yeni görevine yaz gelmeden

önce hazır olabilmesi için, hemen yoğun bir eğitim planına başlanacaktı.

Ama planları çoktan bozulmuştu ki bunun böyle olacağını daha işin içine kadınlar girdiğinde biliyordu. Onun da kız kardeşleri vardı ve onların en basit planları dahi nasıl tamamen karmaşıklştırabileceklerinin farkındaydı. Erkek kardeşlerinin vikont ve George'la birlikte gitmesine, güzelce yerine yerleşmesine olanak tanımaktansa, bu kız kardeşler ona hemen şimdi eşlik etmeye karar vermişlerdi. Buna Bayan Nessie Dew da dahildi.

Onların Warren Malikânesi'ne kendisiyle birlikte gidebileceklerinde ısrar edenin bizzat Merton'un kendisi olduğunu tamamen unutmuştu.

Kesinlikle bildiği bir şey vardı ki o da artık Merton'un hepsi bir kontun torununun torunu olan, ancak şu anda yaşamaları gereken hayata uygun yetiştirilmemiş üç kız kardeşinin sorumluluğunun kendisinde olduğuydu. Hepsi de hayatlarını bu köyde, son papazın çocukları olarak geçirmişlerdi. Tanrım! O güne kadar da Warren Malikânesi'nin büyük girişine kolayca sığdırılabilecek kadar küçük bir evde yaşamışlardı. Kendilerinin diktikleri ve onardıkları elbiseleri giyindikleri açtıktı. En genç kız köy okulunda ders veriyordu. En büyüğü evde en az kâhya kadar çok iş yapmaktaydı. Dul olan ise... pekâlâ, ona dair ne kadar az şey söylenirse o kadar iyiydi.

Ancak ona ilişkin söylenebilecek **bir** şey vardı ki ona inanılmaz derecede toy olduğuydu. **Hepsinin** iyi duruma getirilmeleri gerekiyordu ve bunu yapmak da pek kolay olmayacaktı. Bu onların herhangi bir yönlendirme almaksızın kendi başlarına yapabilecekleri bir şey de değildi.

Hepsinin bir kocaya ihtiyacı olacaktı ve artık üçü de bir kontun kız kardeşi olduğuna göre, bu kocalar sosyeteden beyefendiler olmalıydılar. Cemiyetten saygın birer koca bulabilmeleri için, sosyete resmen takdim edilmeleri gerekecekti. Londra'da bir ya da iki sezona ihtiyaç duyacaklardı. Tanıtılmak ve sezon boyunca gezdirilmek için bir hami

şarttı.

Bu hami bir **bayan** olmalıydı.

Bunu tek başlarına **yapamazlardı**.

Ve bunu **o** da yapamazdı. Uç hanımı Londra'ya beraberinde götürüp onları sezon boyunca parti parti gezdirmeye, balolara götürmeye başlayamazdı. Böyle bir şey söz konusu değildi. Skandal olurdu. Ve her ne kadar yaklaşık son on yıldır çeşitli defalar oldukça korkunç skandallara karışmış olsa da en azından geçen sene karışmamıştı. O büyük bir saygı abidesi haline gelmişti. Başka seçeneği yoktu. Kayıtsız gençlik çağları babasının ölümüyle beklenmedik bir şekilde sonlanmıştı.

Kız kardeşleri yeni dünyalarında kendi yollarını kendileri bulsunlar diye tek başlarına bırakamazdı. Kendisine dahi açıklayamadığı sebeplerden dolayı, onları sönük bir şekilde ortaya çıkmaya terk edemezdi, bunu yapamazdı ancak, eğer Bayan Dew tek kız kardeş olsaydı, bunu yapmak kesinlikle aklından geçerdi.

George'a bu durumdan geçen birkaç gün boyunca bahsetmişti. Ne de olsa, zihinlerini dağıtmak için önlerinde çok fazla seçenek yok gibiydi.

Elliott'ın annesi hami olması açısından en uygun seçenektir. Genç hanımları sosyeteye çıkmaları ve kendilerine uygun koca bulmaları için hazırlamakta deneyimliydi. Bunu vikontun en büyük iki kız kardeşi için yapmıştı. Ancak sorun şuydu ki hâlâ aslında bu sene evlendirilmesi gereken Cecily vardı.

Annesi, en genci çoktan yirmisine dayanmış, sosyeteyle ilişkin en ufak bir deneyimi olmayan ve onunla bir akrabalıkları dahi bulunmayan üç kadının daha yükünü sırtlanamazdı. Cecily zaten başlı başına idaresi zor bir kızdı.

Ve annesinin böyle bir şeyin önemini anlamayacağı da aşikârdı.

Tabii bir de evli kız kardeşleri vardı. Ne var ki Jessica tekrar hassas bir durumdaydı ve yirmi bir yaşındaki Averil ikisi kendisinden yaşça büyük olan Huxtable kız kardeşlere hami olamayacak kadar küçüktü.

Böylece geriye, vikontun anne tarafından teyzeleri kalıyordu. Ama her iki olasılık da suratını buruşturmasına sebep oldu. Yaşça büyük olan Fanny Teyze, ne zaman ziyaretine gitse eskilerin yanı sıra yeni hastalık nakaratlarını büyük bir gösterişle tekrarlar ve sürekli olarak genizden bir iniltiyle konuşurdu. Roberta Teyze cinsiyetinden azade kalalı çok olmuştu. Aslında bir başçavuş olmalıydı. Gerçekten de muhteşem olurdu.

Her ne kadar Huxtablelar'a çok içerliyor olsa da onları teyzelerini ikisi de bu göz korkutucu sorumluluğu kabul etseler de başlarına sararak cezalandırabileceğini hiç sanmıyordu. Fanny Teyze'nin öz kızını evlendirmesi tam beş sezon almıştı ve Roberta Teyze ise haylaz evlatlarını hepsi de erkekti kendilerinden beklenen sorumlulukları üstlenmeye zorlamakla meşguldü.

Vikont bir akşam sert bir rosto yerken, “Erkek kardeşlerini himayeme alıp, onları da Warren Malikânesi'nde kendi hallerine bırakamam, değil mi?” demişti. “Kız kardeşleri için bizzat bir şey yapabilene kadar yıllar geçecek ve o zamana kadar da hepsi umutsuz derecede yaşlanmış olacak. En büyük iki tanesi çoktan yirmili yaşlarının ortalarına gelmiş olmalılar bile. Dul olanını evlendirmek, her ne kadar onun da sosyeteye takdim edilmesi gerekeceğini düşünüyor olsam da tabii ki beni kesinlikle ilgilendirmiyor. Tekrar evlenip evlenmemek ona kalmış yani birisi onu alırsa. O diğerleri gibi güzel de değil, değil mi?” George, “Biraz haksızlık ediyorsunuz,” demişti. “Gülümsediğinde oldukça çekici ve canlı görünüyor. Görünüşe bakılırsa kocası olağanüstü derecede yakışıklıymış ve onu hür iradesiyle seçmiş. Bu bir aşk evliliğiymiş.”

Buna inanmak çok zordu. Elliott homurdandı.

George kırlarda at binip yağmur tepelerine buz gibi inerken, “Senin yapman gereken şey,” demişti, “yakın zamanda evlenmek hatta planladığından da erken. *Karın* Merton'un kız kardeşlerine hami olabilir.”

Elliott, başını inanılmaz derecede sertçe çevirip şapkasının

kenarında biriken soğuk suyun kucağına dökülmesine sebep olarak, “Ne?” diye sormuştu. “Üzerinde düşünmeye zaman olmaksızın mı demek istiyorsun?”

Her ne kadar annesi, on parmağıyla ona en uygun genç bayanları kolayca sayabiliyor olsa da henüz onun aklında eşi olabileceğini düşündüğü herhangi bir aday yoktu. Ama bu konuyu birkaç ay daha düşünmesi gereksizdi.

George omuz silkmmişti. “Herhangi bir kadını sana evet demeye ikna etmekte sorun yaşayacağını sanmıyorum. Tam aksine. Bu sene evlilik pazarına alışverişe çıkacağını işittiklerinde, onları sopayla kovalaman gerekebilir. Ancak, henüz bu haber yayılmadan evlenerek onlara bir set çekebilirsin.”

Elliott gazap dolu bir tavırla, “Lanet olsun,” demişti, “bunun zamanı geldi mi? Hayatımın **en** önemli kararlarından birinde neredeyse hiç tanımadığım üç kadına karşı yüklendiğim sorumluluk sebebiyle aceleci mi davranmak zorundayım?”

George, “Daha ziyade, bunun ardından mutlu yaşamak için,” demişti.

Elliott, “Tanrı aşkına, o zaman sen neden hâlâ bekârsın?” diye sormuştu. “Ve ayrıca işverenine evlenmesi gerektiğini söylemek ne zamandan beri bir kâtibin görevinin bir parçası haline geldi?”

Ama başını tekrar çevirdiğinde arkadaşının sırttığını fark etmişti. Aslında tüm bu olanlarla eğleniyordu. O da öyle yapabiliirdi. Finchley Park’taki görevinden tüm ülkeyi dolaşmak için ayrılabilir, omuzlarına istenmedik bir ağırlık katan sorumlulukların tümünden kurtulabilirdi.

Fayton hareketlenip küçük evin bahçe kapısından hanımlar içinde uzaklaşır, köylülerin havaya kaldırılan elleri ve mendilleri veda maksadıyla sallanırken Elliott, bu kadınlar lanet olsun! benim sorumluluğumda, diye düşündü.

Düşünceleri, Merton’un atı George’un ve kendisinininkinin arasına girince dağıldı.

Stephen, gecikme için özür dilercesine, “Tüm hayatımız burada

geçti,” dedi. “Ayrılmak çok zor hem arkamızda bıraktığımız herkes, hem de bizim açımızdan.”

George, “Anlıyorum delikanlı,” diyerek onu rahatlatı. “Yaşam şartların iyileşiyor olsa da, insanın kendisi açısından tanıdık ve değerli olan şeyleri ardında bırakması hiç de kolay değil.”

Ama delikanlının suratı, at arabaları önlerinde, köyden uzaklaşırlarken aydınlandı.

“Kız kardeşlerime bana yaptıkları her şeyin karşılığını vermek ve hayatlarını çok daha rahat bir hale getirebilmek için, üniversiteyi bitirene kadar beklemem ve bir kariyer edinmem gerekeceğini düşünüyordum. Ama artık beklemem gerekmeyecek. Hepsine hak ettikleri ama bugüne kadar sadece hayalini kurabildikleri yaşamı sağlayabileceğim.”

Elliott, yüzünü ekşiterek, **ben** sağlayacağım, diye düşündü. Her ne kadar hesabı Merton ödeyecek olsa da. Ve George’un o yağmurlu akşam gezintisinde söylediği diğer bir şeyi anımsadı. Tabii ki şaka yapıyordu ama yine de sarf ettiği kelimeler zihnine saplanmıştı.

“Tabii,” demişti, “Bayan Margaret Huxtable’la evlenmen her zaman için mümkün Elliott. Böylece karın olarak kız kardeşlerine onun hami olmasına olanak sağlarsın. Bu çok sayıda sorunu çözecektir. Ayrıca şaşırtıcı derecede güzel. Bugüne kadar evlenmemiş olmasına şaşırdığımı söylemeliyim.”

Elliott tekrar, tüm bunlar konuşulduğundan bu yana bir düzine kereler hükme bağladığı gibi, görevler sınırlarımızı belirledi, diye düşündü. Sevimli ancak oldukça ters Bayan Huxtable ile, kendisi haricinde herkes açısından uygun olacak diye, neden evlenmeyi düşünmeliydi ki?

Tabii birçok açıdan bu yapılacak en uygun şey **olurdu**. Bayan Huxtable artık bir dükün kız kardeşi. Ve **ambalajının** çok hoş olduğu da inkâr edilemez bir gerçektir.

Lanet olsun, tüm bunlar sonlandığında Bedlam’da, akıl hastanesinde dahi kalamayacak kadar kötü bir duruma düşebilirdi.

Büyük bir özlemle annesini, hamile kız kardeşini ve hüzünlü bir şekilde iki teyzesini düşündü ve son iki tanesinden hangisinin başa daha az dert olduğunu merak etti.

Ama belki de annesinin, her ne kadar faal bir şekilde yardımının olması beklenemese de ona verebileceği iyi bir tavsiyesi olurdu.

Babası **neden** bir otuz sene kadar daha yaşamamıştı ki?

Elliott şu anda Londra'da olabilir, arkadaşlarıyla içki âlemi yapıp gecelerini Anna Bromley-Hayes'in kollarında geçirebilirdi. Dünyada en ufak bir derdi, tasası olmayabilirdi. Ayrıca...

Ama durum böyle değildi.

LYNGATE VİKONT’U, yaklaşık bir buçuk saat önce, iki saate kadar Warren Malikânesi’nde olacaklarını söylemişti. Şu durumda kısa bir süre sonra oraya varacaklar demekti.

Etraf yeşil ve iniş çıkışlıydı. Verimli bir çiftlik arazisini andırıyordu. Vikont, ilk sabah, Warren Malikânesi de *refah içerisinde* demişti. Tabii Stephen’ın diğer mülkleri de öyleydi. Toplamda üç malikâne vardı Dorset’te, Cornwall’da ve Kent’te fakat Hampshire’daki Warren Malikânesi onun başlıca mekânıydı.

Katherine, koltuğunda öne doğru uzanarak ve arkasında ne olduğunu daha iyi görebilmek için burnunu pencere camına yaslayarak birdenbire, “Ah, işte burası olmalı,” dedi.

Araba yüksek taş kapı süvelerinin arasından geçmek için sola sert bir dönüş yaptı ve Stephen arabanın yanında belirdi. Diğerlerinin önüne geçmiş ve soğuktan kızaran hevesli suratını içeri, onlara bakmak için eğmişti.

İleriye işaret ederek, “İşte burası,” şeklinde dudaklarını oynattı.

Margaret gülümseyerek başını salladı. Vanessa anladıklarını göstermek maksadıyla elini kaldırdı. Katherine evi görebilmek için boynunu uzattı, ancak bina rüzgârlı araç yolunun iki yanındaki sık ağaçlardan dolayı hâlâ görünmüyordu.

Ancak birkaç dakika sonrasında araba ağaçların arasından uzaklaşınca, evi hepsi gördü. Güneş, kendisini günün büyük bölümü boyunca perdeleyen bulutların arasından yüzünü gösterdi.

Warren Malikânesi.

Vanessa Ortaçağa ait bir yer görmeyi bekliyordu, çünkü burası malikâne olarak adlandırılmaktaydı. Aslında derli toplu, soluk gri taştan, kare biçimli Palladian tarzı yapıda bir konaktı. Bir kubbesi ve

önde kapılara doğru uzanan mermer basamakları varmış gibi duran sütunlu bir revak vardı. Tek tarafında, biraz ötede sağlam büyük bir bina yer almaktaydı araç yolu ona doğru uzanıyordu. Evden önce geniş, taş tırabzanlarla çevrili düz bir balkon vardı; merdivenin hemen altında, Şubat ayında hâlâ çıplak olan çiçek bahçelerine iniyordu.

Vanessa, “Tanrım, bunların hepsi gerçek, öyle değil mi?” dedi.

Bu söylenebilecek en aptalca şeydi, ancak kız kardeşleri ona karşılık vermediklerine göre ne demek istediğini anlamış olmalıydılar.

Hepsinin de ağzı şaşkınlıktan ardına kadar açılmıştı.

Katherine, “Çok **güzel!**” diye haykırdı.

Margaret, “Bu demektir ki meşgul olabileceğim bir bahçem olmaya devam edecek,” dedi.

Başka bir zaman olsaydı, hepsi de olan bitenin bu kadar hafif bir anlatımla ifade edilmesine keyifle gülerlerdi. Balkon ve çiçek bahçesi haricinde, etrafları gözün görebileceği kadar uzaklara yayılan yemyeşil bir park alanıyla çevriliydi.

Hiçbirisi gülmedi.

Gerçekten de her şey gerçektir. İçlerinden kimse, böylesi bir ihtişamı ve yaşamlarındaki bu köklü değişimi kesinlikle hayal edemezdi. Ama işte buradaydılar.

Araç yolu ahırlara yaklaşırken bir eğimle yukarı doğru tırmandı ve ardından da onları evin balkonunun karşısındaki merdivenlerinin dibine götürdü. Taş döşeli terasın ortasında, her ne kadar içinde yılın bu erken döneminde su olmasa da yine taştan bir çeşme vardı. Aynı zamanda çok sayıda mermer ayaklı vazo da mevcuttu, bunlar büyük olasılıkla yaz aylarında çiçekle dolu oluyordu.

Araba durdu, arabacı kapıyı açtı ve merdiveni yerleştirdi, Stephen Margaret’ın elini tutup inmesine yardım etti ve ardından Katherine’i aşağı indirmek için bizzat içeri uzandı. Gerçekten de çok canlı ve neşeli görünüyordu. Vanessa’ya henüz uzanamadan kapıda diğer bir el belirdi - bu Lyngate Vikontu’nun eliydi

Vanessa, ona hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylediği

günden bu yana bu adamdan saklanıyordu. Tüm yaşananların ardından, bir yanı ortaya koyduğu cüretkâr tavırdan dehşete düşerken, diğer yanı bu cesareti bulduğu için gurur duyuyordu. Ve bu adamla tekrar karşı karşıya gelmek düşüncesinden korkunç biçimde utanıyordu.

İşte, o an gelmişti.

Yolculuk süresince vikonta olması gerekenden çok daha fazla bakmıştı. Adam inkar edilemez derecede yakışıklıydı... ve güçlü ve... yani ve **erkeksi**. Ve aynı zamanda çaba harcamaksızın sergilediği biniciliğini takdir etmişti kendisini seyrettiği kişinin Stephen olduğuna ikna etmeye çalışırken sık sık vikontu izlemişti. Bu gerçekten de hiç adil değildi. Hedley bu dünyanın sunabileceği iyi ve mükemmel her şeyi hak etmişti ama yine de hayatının son birkaç yılını zayıf, güçsüz ve çok hasta geçirmişti.

Vanessa onun tamamen zıttı olan birini beğendiği için kendisini çok suçlu hissetti sanki kocasına sadakatini sunmaya hâlâ borçlu gibiydi.

Hedley öleli çok olmuştu.

“Teşekkürler.” Elini avucuna bırakır ve araba merdiveninden inerken kendini vikontun gözlerine bakmaya zorladı. Ama hemen sonrasında bakışları eve doğru döndü. “Burası arabayla yaklaşırken fark edilenden çok daha büyük.”

Kendini cüce gibi hissetti. Ama bunu dile getirmesi çok uygunsuz kaçardı!

Vikont, “Bunun sebebi, insan uzaktan evi, balkonu ve çiçek bahçelerini bir bütün olarak görüyor, evin büyüklüğünden ziyade hoş manzaradan etkileniyor,” dedi. “Kişiler ancak buraya geldiklerinde evden etkileniyorlar.”

Vanessa, “Basamaklar mermer,” dedi.

Vikont, “Gerçekten de öyle,” diyerek onayladı, “tıpkı sütunlar gibi.”

Vanessa, “Burası büyükbabamızın büyüdüğü yer,” dedi.

Vikont, “Hayır,” dedi. “Bu ev otuz yıldan daha eski değil. Ortaçağdan kalma eski malikâne yıkıldı ve yerine bu inşa edildi. Bana oldukça pejmürde ve harap olduğu söylendi. Şimdiki ise kesinlikle

güzel. Yine de ben evin eski halini görmek isterdim. Yenileştirme adı altında çok sayıda özellik ve hatıra yok olmuş olmalı.”

Vanessa ona hislerini takdir edercesine baktı. Aynı anda eldivenli elinin hâlâ vikontun avucunda durduğunu fark etti. Sanki yanmışçasına büyük bir hızla elini geri çekti, bu ilgiyi üzerine çekti ve vikont kaşlarını kaldırdı.

Baştan ayağa simsiyah giyinmiş, olağanüstü görünümlü bir beyefendi Stephen’ı başını eğerek selamladı ve mermer basamakları işaret etti. Vanessa bu adamın baş uşak olması gerektiğini büyük bir şaşkınlık içerisinde fark etti. Basamakların yarısında yine siyahlar içerisindeki dolgunca bir kadın dikilmekteydi, o da büyük olasılıkla kâhyaydı. Ve basamakların tepesinde, sıra halinde açık duran büyük çifte kapıların her iki yanında birer tane olmak üzere, iki sıra şık giyimli hizmetkârın dikildiğini ancak o zaman fark etti. Hizmetkârlar yeni efendileri için toplanmışlardı.

Tanrım. Yeni evlerine gelişleri bundan daha göz korkutucu olabilir miydi? Stephen tüm bunlarla nasıl başa çıkacaktı?

Ama Stephen tek kolunu Margaret’a, diğerini de Katherine’e uzattı, sonra Vanessa’nın kendisini takip ettiğinden emin olmak maksadıyla omzunun üzerinden arkasına şöyle bir bakış atarak baş uşağın ardından merdivenleri tırmandı.

Lyngate Vikontu, Vanessa’ya kolunu uzattı ve o da buna ayak uydurdu.

Hizmetkârlar pelerin takmamışlardı ve güneşe rağmen soğuk bir gündü. Yine de içlerinden hiçbirisi Stephen’la tanıştırılırken reverans yapmak ya da başını eğmek dışında kılını kıpırdatmadı. Stephen hepsiyle bir-iki kelime konuştu Vanessa gururla, sanki bu terbiyeyle yetiştirilmiş gibi, diye düşündü.

Kendisini gülümsemeye ve önlerinden geçerken her bir hizmetkârı başıyla selamlamaya zorladı. Onlar da Vanessa’ya reverans yaptılar ya da onu başlarıyla selamladılar. Rundle Park burayla mukayese edildiğinde kırsal küçük bir ev gibiydi.

Bay Bowen onları arkadan takip ediyordu.

Ve ardından büyük salona girdiler. Burası gerçekten devasaydı ve Vanessa'nın nefesini kesti. Salon yuvarlaktı, sütunları vardı ve bunlar ev boyunca uzanmaktaydı, kubbeli tepesi altın yaldız kaplıydı ve üzerinde mitolojik resimler taşımaktaydı. Uzun, dar pencerelerinden içeri süzülen ışık altındaki salonu aydınlatıyor, sütunlar ve damalı zemininde gölge ve ışık oyunları yaratıyordu.

Hepsi de öylece dikilip kaldılar; ağızları açıktı.

İlk konuşan Lyngate Vikontu oldu.

Diğerleri tavana öylece bakarlar, “Vay canına!” diye mırıldandı. Baş uşak ve kâhya onları gitmek isteyebilecekleri başka yerlere götürmek için beklediler.

Vanessa ona şaşkınlık içerisinde baktı. Ama sonra etrafı çevreleyen kemerlerin tekinden bir beyefendinin çıktığını ve salona doğru ilerlediğini gördü, çizmesinin topukları karolarda çınlıyordu.

Vanessa uzun boylu, esmer, yakışıklı, koyu tenli, alnına bir tutam saç lülesi düşmüş, üzerinde oldukça eski ve siyah bir binici giysisi olan, atletik yapılı adamı inceledi. Gelip hemen önlerinde durmuş, elini arkasında kenetleyip gülümsemişti.

Bu hayli çekici bir gülümseyişti.

Lyngate Vikontu'na o kadar benziyordu ki Vanessa kardeş olduklarını öğrenirse kesinlikle şaşırmazdı.

“Ah, sanırım siz yeni kontsunuz? Ve sizler de... maiyeti, öyle mi?”

Lyngate Vikontu, Vanessa'nın kolunu bıraktı ve öne doğru ilerledi; kalın paltosu çizmelerine sürtünüyordu. Ancak diğer adamla burun buruna gelince durdu. Neredeyse aynı boydaydılar.

Tersçe ve açık bir öfkeyle, “Şimdiye kadar gitmiş olmalıydın,” dedi-

Diğer beyefendi, gülümseyişi hâlâ suratında ancak sanki sıkılmış gibi kelimeleri uzatarak konuşmaya başladı: “Öyle mi? Ama gitmedim, değil mi Elliott? Lütfen beni tanıştırır mısın?”

Vikont tereddüt etti ama ardından yüzünü onlara döndü.

“Merton. Bayan Huxtabe, Bayan Dew, Bayan Katherine, size Bay

Huxtable'i tanıştıracabilir miyim?"

Yani erkek kardeşi *değildi*, öyle mi?

Beyefendi, hepsini şık bir baş hareketiyle selamlayarak, "**Constantine** Huxtable," dedi. "Arkadaşlarım Con der." Stephen, bayanlar reverans yaparken kendisi de bu beyefendinin elini kalpten sıkmak için öne doğru atılarak, "Merhaba!" diye haykırdı. "Bizim soyadımızı taşıyorsunuz. Akrabamız olmalısınız."

Bay Huxtable, Vanessa ve kız kardeşleri büyük bir ilgiyle bakarlarken, "Gerçekten de olmalıyım," diye hemfikir oldu. "Tam olarak ikinci kuşak kuzeninizim. Büyük büyük babamız aynıymış."

Stephen, "Gerçekten mi?" dedi. "Nessie bize soy ağacımızdan, geriye kalanımızın ihmal edildiğinden bahseder dururdu. Büyük büyükbabamızın sadece iki oğlu varmış, değil mi?"

Constantine Huxtable, "Sizin büyükbabanız ve benim büyükbabam," dedi. "Ve sonra sizin babanız ve benim babam geliyor. Ve sonra da benim erkek kardeşim yakın geçmişte vefat eden *küçüküm*. Ve siz. Merton Dükü. Tebrik ederim."

Stephen'ı tekrar başıyla selamladı.

Yani Constantine Huxtable ve Lyngate Vikontu birinci kuşak kuzenlerdi anneleri kız kardeşti. Bu Vanessa'nın kafasında oturtmaya çalıştığı diğer bir ilişki oldu. Kardeşlerinin suratlarındaki ifadeye bakılırsa, onların da öyle. Stephen ikinci kuşak kuzenine bakmaktaydı, kaşları düşünceler içerisinde çatılmıştı.

"Bu noktada anlamadığım bir şey var. Siz yakın zamanda vefat eden kontun büyük erkek kardeşisiniz, değil mi? O zaman sizin...?"

"Merton Kontu olmam gerekmez miydi?" Bay Huxtable güldü. "Bu şerefi yakalama şansımı iki günle kaybettim delikanlı. Bu da bu hayatta çok istekli olmanın dezavantajı. Sana ders olsun. Annem Yunandı, Londra büyükelçisinin kızıydı. Buraya Lyngate Vikontu'yla evli olan ve onunla Finchley Park yakınlarında yaşayan kız kardeşini ziyarete geldiğinde babamla tanışmış. Ancak Yunanistan'a babasıyla, yani benim büyükbabamla, birlikte geri dönmeden evvel ilginç bir durum

yaşadığını itiraf etmemiş. Bunun üzerine babası onu büyük bir hiddetle Avrupa'ya geri getirmiş. Babamdan uygun şeyi yapmasını istemiş o da yapmış. Ama ben kendi hikâyemin sonlanması ya da başlaması için bu peri masalını beklememişim. Annemi güçsüz bırakan bir deniz yolculuğunun stresine boyun eğmişim ve daha babam özel izin alıp annemle evlenmeden iki gün evvel çılgınlık atarak bu dünyaya gözlerimi açmışım. Dolayısıyla ben gayri meşru bir oğul olarak doğmuşum, hâlâ öyleyim ve sonsuza kadar da öyle kalacağım. Saygıdeğer ebeveynlerim canlı ve yasal bir varisin gelişini on yıl beklemek zorunda kalmışlar. Jonathan. Yeni kuzenleriyle tanışabilseydi büyük haz alırdı. Öyle değil mi Elliott?"

Lyngate Vikontu'na baktı, tek kaşı Vanessa'nın alaycılıktan kaynaklandığından şüphelendiği tarzda havadaydı.

Kuzenlerin birbirlerini sevmedikleri belliydi.

Bay Huxtable, "Ama o birkaç ay önce öldü," diye devam etti, "doktorların tahmininden birkaç ay sonra. Ve dolayısıyla işte buradasınız, yeni ve meşru Merton Kontu ve kız kardeşleri. Bu hanımların onun kız kardeşleri **olduklarını** farz ediyorum, değil mi? Bayan Forsythe, misafir odasında çay alacağız."

Mutlak bir otorite ve aristokratik derecede rahat tavırla konuşmuştu, sanki Merton Kontu ve Warren Malikânesi'nin sahibi kendisiydi.

Katherine ona fal taşı gibi açık gözlerle bakarak, "Bugüne kadar işittiğim en üzücü hikâye," dedi.

Constantine Huxtable gülümseyen suratını ona doğru çevirdi.

"Sanırım şu durumda hikâyenin trajik kahramanı da ben oluyorum, öyle mi? Ancak iki gün önce doğmanın iyi yanları da oldu, sizi temin ederim. Mesela ne Merton'un, ne de Kuzenim Elliott'ın tadını çıkartabilecekleri bir özgürlüğe sahibim." Başını eğerek Margaret'ı selamladı. "Bayan Huxtable, size yukarıya kadar eşlik etme şerefini bana bahşeder misiniz?"

Margaret öne doğru bir adım attı ve elini adamın koluna bıraktı. Bay Huxtable onu birkaç dakika önce içeri girdiği kemerin alından geçirerek

dışarı çıkarttı. Stephen ve Katherine, yeni buldukları kuzenlerine büyük bir ilgiyle bakarak, onları takip ettiler. Lyngate Vikontu, kolunu Vanessa'ya uzatmadan evvel, Bay Bowen'le şöyle bir baktı.

“Özür dilerim. Aslında kendisinden buradan *ayrılması* istenmişti.”

Vanessa, “Ama neden?” diye sordu. “O bizim kuzenimiz, değil mi? Ve her ne kadar bize içerlemiş olsa da ya da en azından Stephen’a nezaket dahilinde misafirimiz olabilir. Anlattığı hikâye doğru, değil mi? Yani Merton Kontu ve Kontesi’nin ilk doğan oğlu olarak burada büyüdüğü?”

Vikont, “Bu doğru. Ama İngiliz kanunları bu tür konularda oldukça katıdır,” dedi. “Soyunun mirasçısı olabilecek herhangi bir torun olmasaydı dahi, onun meşru olabilmesinin en ufak bir yolu yoktu.”

Vanessa, kemerin altından geçip yukarı doğru uzanan muhteşem mermer merdivenlere geldiklerinde, “Ama eğer böyle birisi olmasaydı,” dedi, “kraldan bu unvanı kendisine vermesini rica edebilirdi, değil mi?”

Bir yerlerden böyle bir şey okumamış mıydı?

Lyngate Vikontu, “Sanırım edebilirdi,” dedi. “Bu tür bir talebin ve kabul görme olasılığının yasal detaylarını ancak bir avukat bilebilir. Ama bir torun *vardı* erkek kardeşiniz.”

Vanessa merdivenlerden yukarı, Constantine Huxtable’ın Margaret’a gülümsediği ve söylediği şeyi işitebilmek için kafasını eğdiği yere bakarken, nasıl olur da Stephen’a *içerlemez*? diye merak etti. Tüm bu yaşananlar ona, kendisini bir yabancı kalabalığı gelip evini işgal etmiş gibi hissettirmeliydi.

Ondan evini terk etmesi istenmişti hem de küçük erkek kardeşinin vasisi tarafından. Birinci kuşak kuzeni tarafından onun annesiyle Lyngate Vikontu’nunki kardeşi.

Lyngate Vikontu alçak sesle, “O tam bir baş belasıdır Bayan Dew,” dedi. “Burada kalması sadece herkese zarar verir. Onun her zaman sahip olduğu inanılmaz büyüüne kanmamalısınız. Erkek kardeşiniz ona isteğini çok net bir dille iletmeli. Kendisine en fazla bir hafta süre tanınmalı. Yerleşecek bir ev bulmak ve eşyalarını toplamak için faz-

lasıyla zamanı vardı.”

Vanessa, kaşlarını çatarak, “Ama ***burası*** onun evi,” dedi. “Hayatı boyunca hep buraya ait oldu. İki gün sonra doğmuş olsaydı, burası onun olacaktı.”

Diğerlerinin arkasından misafir odasına geçerlerken, Lyngate Vikontu sertçe, “Ama öyle olmadı,” dedi. “Ve hayat eğer’lerle doludur. Dikkatimizin bunlarla dağılmasına izin vermemiz yanlış olur. Eğer’ler gerçek değildir. Gerçek şu ki Bayan Dew, Con Huxtable eski kontun gayri meşru oğlu ama sizin erkek kardeşiniz Merton Kontu. Merhametle yönlendirilmek hata olur.”

Vanessa, eğer kişi başka birisine merhamet hissetmezse o zaman o kişi kesinlikle insan olarak adlandırılmaz, diye düşündü, Bu Lyngate Vikontu’nu insanlıktan çıkartıyordu. Vanessa ona baktı, kaşları hâlâ çatıktı. Diğer insanlara, hatta öz kuzenine bile, en ufak bir şey ***hissetmiyor*** muydu?

Ama vikont onun yanından yürüyerek uzaklaştı, Stephen’ın yanına geçti.

Stephen, Constantine Huxtable’a hayranlık içerisinde bakıyordu. Katherine de öyle. Margaret ise onu sevecen bir şekilde inceliyordu. Vanessa, her ne kadar o ona bakmasa da adama gülümsedi.

Bu onun açısından korkunç bir gün olmalıydı. Hepsi de onu tam manasıyla tanımadan sevmişlerdi. Dört yeni kuzenle karşılaşmak hiç de hoş olmamalıydı.

Birkaç dakika süresince, Vanessa hayal dahi edilemeyecek kadar görkemli olan malikâneye dair hissettiği ilk şaşkınlığı unutmuştu. Ama bu his hemen geri döndü. Misafir odası büyük, kare şeklinde, yüksek ve dik tavanlıydı. Eşyalar şıktı ve perdeler şarap renkli kadifedendi. Duvarları ağır, altın rengi çerçevelerdeki resimler süslemekteydi. Ayaklarının altında büyük bir İran halısı vardı, kenarları insanın öne eğilmesi durumunda yüzünü görebileceği derecede iyi cilalanmış ahşapla kaplıydı.

Vanessa içinde Ryndle Park’a dair beklenmedik bir özlem hissetti

sanki Hedley’i orada terk etmiş gibiydi.

Onu unutmamalıydı **unutmayacaktı**.

Gözleri, kalın paltosu olmaksızın dahi iri, heybetli, güçlü ve erkeksi görünen Lyngate Vikontu’na odaklandı. Ve tabii ki yakışıklı. Ve çok canlı.

Ona inanılmaz derecede içerledi.

Elliott ve Con Huxtable hayatları boyunca birbirlerinin en yakın arkadaşı olmuşlardı aslına bakılırsa bir yıl öncesine kadar. Yaşları arasındaki üç yıllık fark Elliott daha büyüktü hiç sorun olmamıştı. Birbirlerinden sadece on kilometre uzakta yaşamışlardı, kuzendiler, mahallelerinde çok da fazla oyun arkadaşları yoktu ve ikisi de aynı türden şeyleri yapmaktan hoşlanıyorlardı. Gelde doğa sporları, ağaçlara tırmanmak ve havuza dalmak gibi enerjik, hareketli oyunlar, çamurlu bataklıklarda oynamak ve diğer bir takım yorucu faaliyetlere dalmak, ikisinin de günlerini egzersiz ve eğlenceyle dolduruyor, bakıcılarıyla başlarının büyük belaya girmesine sebep oluyordu.

Büyüdüklerinde, her ne kadar bu tür şeyler yapmak genelde haylazlık ve kargaşaya bulaşmak, kendilerini tehlikeye atmak, arkadaşları arasında takdir yüklü bir itibar kazanmak ve genel anlamda toplumda adlarının çıkması anlamına gelse de yakın arkadaş kalmaya ve hayatın tadını birlikte çıkartmaya devam ettiler. İkisi de hanımlar arasında çok rağbet görmekteydi.

Onlar işlerini kendileri gören iki zıpkın gençtiler, aslına bakılırsa kendileri de dahil olmak üzere mucize eseri kimseye büyük bir zararları yoktu. İkisi de genç delikanlılardı ve nerede bir çizgi çekmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Con’un babası öldükten sonra dahi arkadaş kalmaya devam ettiler, fakat Con zamanının gittikçe daha çoğunu Warren Malikânesi’nde aşırı derecede sevgi dolu davrandığı Jonathan’la geçirmeye başlamıştı.

Elliott onu özlemişti ama onun kendisini sakat oğlana adayışını da takdirle karşılıyordu. O bile Con'un büyüdüğünü ve kendisinden çok daha hızlı yola geldiğini fark etmişti. Tabii ki Elliott'ın babası oğlanın vasisiydi ama vazifesinde özensizdi, Con'un oğlanın ihtiyaçlarını karşılayacağına güveniyor, mülklerinin günlük yönetimini ehil bir görevlinin yardımıyla götürüyordu.

Sonra Elliott'ın da babası öldü.

Ve her şey değişti. Elliott yeni sorumluluklarını büyük bir ciddiyetle yürütme kararı aldı, bu sorumluluklardan biri de Jonathan'dı. Dolayısıyla Warren Malikânesi'nde zaman geçirmeye, her ne kadar gayri resmi vasiliği tekrar Con'a devretmeyi umuyor olsa da kendisini oradaki görevleri hakkında bilgilendirmeye girişti. Hatta amcasının Con'ı resmi vasi atamaması onun bir şekilde kendisini mahcup hissetmesine sebep olmuştu. Con aslında bunu başarabilecek yaşta ve oldukça da ehildi. Ve Jonathan da ona tapıyordu.

Ama Elliott kısa bir süre sonra Con'ın, Elliott'ın babasının ona beslediği güveni kötüye kullandığını acı içerisinde fark etti. Paraları zimmetine geçiriyor, pahalı aile mücevherlerini alıyor, Jonathan'ın hiçbir zaman aradaki farkı anlamayacağını biliyordu. Ve sonra Elliott ayartılan insanların farkına vardı gebe bırakılıp işten atılan hizmetçiler, tecavüz edilen çalışan kızları.

Con, Elliott'ın her zaman olduğunu düşündüğü kişi değildi. Onda şeref diye bir şey yoktu. Zayıfları avlıyordu. Beyefendi tanımının tam zıttıydı. Babasının mirasçısı olarak herhangi bir hata yapmamış olsa da bu tüm olan biten için bir mazeret değildi.

Onun alçaklığı dayanılmaz derecede acı veren bir keşif olmuştu.

Hırsızlık yaptığını ya da kızları ayarttığını hiçbir zaman ***kabullenmemişti***. Ama ret de etmemişti de. Elliott bulduklarını onun karşısına çıkıp anlattığında sadece gülmekle yetinmişti.

Ağzından dökülen tek cümle, "Cehenneme kadar yolun var Elliott," olmuştu.

Son bir sene boyunca birbirlerine düşman olmuşlardı. En azından

Elliott açısından durum böyleydi. Con adına bir şey diyemezdi.

Elliott tabii ki Jonathan'ın bakımını ve mülklerinin yönetimini bizzat ele almış, görünüşe bakılırsa Warren Malikânesi'nde Finchley Park'ta geçirdiği kadar zaman geçirmişti. Onun için geriye kalan değerli zaman kısıtlıydı.

Con o seneyi onun açısından neredeyse tahammül edilemez bir hale getirmişti. Eski arkadaşının yoluna engeller koymak ve Jonathan'ı Elliott'ın dileklerine karşı gelmesi yönünde etkilemek için gücünün yettiği her şeyi yapmıştı. Bu başarılması zor bir şeydi zavallı çocuk bunu yaptığını fark bile etmemişti.

Belki de safça, Elliott sırtındaki en büyük yükün artık geride kaldığını ummuştu. Her ne kadar yeni Merton yaşça küçük, sahipleneceği hayat ve görevler için tamamen hazırlıksız olsa ve hatta en az kendisi kadar hazırlıksız üç kız kardeşi bulunsa da **en azından** artık yanında Con Huxtable gibi işe yaramaz bir adam olmayacaktı.

Ya da o öyle olacağını düşünmüştü. Con'a oradan ayrılmasını söylemişti.

Ama o hâlâ oradaydı. Ve Warren Malikânesi'nin yeni sahibiyle kız kardeşlerini cazibesinin tüm gücüyle selamlamaya karar vermişti.

Uzak bir akraba olsa da nezaketen yeni kont eve gelmeden evvel oradan ayrılmalıydı. Ancak Elliott, Con Huxtable'dan herhangi türden bir nezaket beklemenin anlamsız olduğunu çoktan öğrenmiş olmalıydı.

Elliott, Bayan Dew'un yanından ayrıldı ve emin adımlarla misafir odasının karşısına geçti.

Con, görünüşe bakılırsa genç kuzenlerinden birinin söylediği şeye karşılık olarak, "Gerçekten de her şey oldukça mükemmel," diyordu. "Saygın babam unvanı aldıktan kısa süre sonra burayı, kendisine miras kalan servetine ve zevkine göre değiştirmek maksadıyla gerekli yıkımları yaparak eski manastırdan kaleye, ondan da malikâneye çevirmeyi uygun gördü. Sonra içini genç bir adamken yaptığı seyahatlerden elde ettiği hâzinelerle doldurdu."

Katherine Huxtable, "Yaa, ben manastırı görebilmeyi dilerdim,"

dedi.

Con, “Aslında manastırın yıkımı,” diye hemfikir oldu, “belki de biraz **caniceydi**, gerçi hiç kimse bu binanın konforundansa eski manastırın soğuk hava akımı dolu koridorlarını ve karanlık, dar pencereli odalarıyla antik sıhhi tesisatını tercih etmezdi.”

Merton, “Eğer onun yerinde **olsaydım**,” dedi, “eski binayı olduğu gibi bırakır ve hemen yakınına bu binayı inşa ederdim. Tıpkı Nessie’nin hep söylediği gibi, tarih çok önemlidir ve tarihi binalar da korunmalıdır ama ben modern hayatın konforlarından haz aldığımı itiraf ediyorum.”

Con tam Elliott onu pencereye daha yakın bir noktaya, kendisiyle özel birkaç laf edebileceği yere yönlendirmeye çalışırken, “Ah,” dedi, “işte çay da geldi. Lütfen tepsiyi her zamanki yerine bırakın Bayan Forsythe. Belki de Bayan Huxtable fincanları bizim için doldurma inceliğini gösterir.”

Ardından kederli bir tavırla gülümsedi ve Margaret’ı başını eğerek selamladı.

“Affınızı rica ediyorum. Genç Merton’un en büyük ablası olarak buranın ev sahibesi sizsiniz kuzen ve çayları doldurmak için kesinlikle iznime ihtiyacınız yok. Lütfen keyfinize bakın.”

Margaret başını yana eğerek ona baktı ve tepsinin arkasında yerini aldı. Bayan Dew fincan ve tabakları dağıtmak, kurabiye servisini yapmak için ona eşlik etti. George, Elliott ile sessiz bir iletişim içerisinde, Merton ve genç kız kardeşini mermer şömineye doğru aldı. Hepsi de ellerini ateşin sıcaklığından faydalanmak için öne uzattılar.

Elliott, Con’ı kendisiyle gelmeye adeta zorlayarak pencereye doğru gitti. Diğerlerinden kendilerini iştEMEYECEKLERİ kadar uzaklaştıklarında, ağzından çıkanlara özen göstermedi.

Sesini alçaltarak, “Bu kesinlikle yakışıksız,” dedi.

Con yalandan bir şaşkınlıkla, “Kuzenlerimin gelişlerini kutlamak ve onların kendilerini evlerinde hissetmelerine yardımcı olmak uğruna kendi isteklerimi bir tarafa bırakarak burada kalmam mı?” dedi. “Ben olsam bunu tutumların en **mükemmeli** olarak adlandırırdım Elliott.

Sergilediğim cömertlik ve düşüncelilikten dolayı kendimi kutluyorum.”

Elliott ters bir şekilde, “Onları kutlayıp selamladın,” dedi. “Artık gidebilirsin.”

“**Şimdi mi?**” Con’ın kaşları havalandı. “Böyle bir anda mı? Bu bir şekilde insanlara garip, hatta görgüsüzce gelmez mi? Böyle bir şey önermene şaşırdım doğrusu Elliott. Son zamanlarda tavırların inanılmaz derecede kaba bir hal aldı. Mezarda kuru yaşlı bir sopaya dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyasın, biliyorsun değil mi?”

Elliott, “Seninle ağız dalaşına girmeyeceğim,” dedi. “Gitmeni istiyorum.”

“Anlayamadım.” Con ona şaşkın bir kaş çatışla ve alaycı gözlerle karşılık verdi. “Warren Malikânesi senin dileklerinle mi yönetiliyor? Merton’un, yani benim ikinci kuşak kuzenimin istekleriyle değil mi?”

Elliott sıkıldığı dişlerinin arasından, “O **küçük bir çocuk,**” dedi “Ve kolayca etkilenebilir. Ve ben de onun resmen vasisiyim. Bir çocuğu zaten korkutup yıldırдың ve ben bu konuda pek bir şey yapamadım o senin erkek kardeşindi ve senin etkin altındaydı. Böyle bir şey **bu** çocukta söz konusu olmayacak.”

“Korkutup yıldırmaq.” Bir an için alaycı ifade yok olup gitti ve Con’ın gözlerinde bundan çok daha çirkin bir şey belirdi. “Jon’u **korkutup yıldırđım.**” Ve ardından kendine geldi. “Tabii ki yaptım ve bunu başarmak da çok kolaydı. Kafası hiç de yerinde değildi, değil mi? Ya da yerinde idiyse bile, kendisini benim habis etkimden koruyacak kadar değildi. Ah, Bayan Dew ne kadar da uygun bir isim. Lütfen bana da bir çay getirir misiniz?”

Etkileyici gülümseyişı tekrar geri dönmüştü.

Vanessa iki fincanla geldi. Elliott tekini aldı ve başını eğdi.

Con, “Bayan Dew, yanınızda **Bay** Dew yok?,” dedi. Vanessa ona, “Ben dulum,” diye açıkladı. “Kocam bir buçuk sene evvel vefat etti.”

Con, “Ah,” dedi. “Ama çok gençsiniz. Üzıldüm. İnsanın sevdiklerini kaybetmesi çok zor özellikle de kişiye kendi ruhu kadar yakın olanları.”

Vanessa, “Gerçekten de çok **zordu**,” diye hemfikir oldu. “Çok zor. Buraya Stephen ve kız kardeşlerimle birlikte yaşamaya geldim. **Siz** nerede yaşayacaksınız Bay Huxtable? Burada mı?”

Con, “Buradan ayrıldıktan sonra bitap kafamı sokacak bir yer bulacağım hanımefendi,” dedi. “Benim için endişelenmemelisiniz.”

Vanessa, “Eminim ki bulacaksınız,” dedi. “Bana zaten endişelenmemi gerektiren bir şey varmış gibi gelmedi. Ama acele etmeniz için bir sebep olmadığı kesin. Bu ev hepimiz için gereğinden fazla büyük ve sizin de **eviniz**. Ayrıca hepimiz birbirimizi iyice tanımalıyız. Eski bir aile düşmanlığı bizleri birbirimizden uzun süre ayırdı. Size biraz kurabiye ikram edebilir miyim? Ya siz Lord Lyngate?”

Vanessa’nın gözleri ve ses tonundaki bir şey Elliott’a onun Con’la yaptığı konuşmanın en azından bir kısmını işittiğini hissettirdi. Ve, anlamadan hüküm veren birisi olarak, ona öfkelenmişti.

Vanessa ayrılırken Merton gelip onlara katıldı, ateşin yanında kaldığı için rahatsız olduğu belliydi.

Pencereden dışarı ıslık ıslık, dikkatli gözlerle bakarak, “Buranın manzarası harika, öyle değil mi?” dedi.

Con, “Sanıyorum ki babamı, bu evi tam olarak eskisinin yerine inşa etmeye yöneltten şey de bu manzara olmalı,” dedi

Pencere güneye bakıyordu. Oradan kişi aşağıdaki terası, parkları ve karşıda her bir tarafa uzanan park alanını çimenlik alanlar, ağaçlar ve gölü uzaktaki çiftlik evlerinin yamalı ekim arazilerini görebiliyordu.

Merton, “Belki de yarın benimle at gezintisine çıkarsınız kuzen ve bana etrafi gösterirsiniz,” dedi

Katherine, “Ve tabii evi de öyle,” diye ekledi. Gelip erkek kardeşine katılmıştı. “Onu bize gösterip içerdiği değerli şeyleri anlatır mısınız? Hepsini çok iyi biliyor olmalısınız.”

Con, “Büyük şeref duyarım,” dedi. “Kuzenlerimi memnun edecek her şeyi yaparım. Kız kardeşinizin biraz önce gözlemlediği üzere, aile kavgaları ne kadar da iğrenç bir şey.” Gözleri gelip Elliott’a odaklandı

ve kaşlarından teki alaycı biçimde kalktı. “Bunlar genelde inanılmaz derecede önemsiz şeyler üzerine yaşanan anlaşmazlıklardır ve nesiller boyunca sürebilir, kuzenlerin ve ikinci kuşak kuzenlerin birbirleriyle tanışmalarını engelleyebiliyorlar.”

Hırsızlık ve ahlaksızlık önemsiz miydi? Elliott bakışlarını, Con, Katherine Huxtable’ın bahçede işaret ettiği bir şeye bakmak için gözlerini çevirene kadar, kaçırmadı.

Bayan Dew çay tepsisinin yanında dikilmekteydi, kek tabağı elindeydi, kız kardeşi ve George’la sohbet halindeydi. George’un söylediği bir şeye gülümsedi ve sonra elindeki tabakla birlikte cama doğru döndü. Hâlâ gülümseyen gözleri Elliott’inkilerle buluştu ve vikont ona aynı şekilde karşılık verdi, dudakları sıkı sıkı kapalıydı.

Neden kendisini diğer kız kardeşlerden ziyade ona çok daha sık bakarken buluyordu? Hâlbuki onlar Bayan Dew’dan çok daha göz alıcıydı. Gerçi bakış sebebi zevk olamazdı, değil mi? Aslına bakılırsa Vanessa onu hiç aralıksız rahatsız ediyordu.

Throckbridge’den ayrıldıklarından bu yana düzinelerce defa yaptığı gibi, onun orada kalmış olmasını diledi. Tıpkı şu anda olduğu gibi, içinde bu kadının kendisi açısından hep bir baş belası olacağı endişesini ve hissini taşıyordu.

Sırf ona nispet olsun diye Vanessa’nın Con’ın arkadaşlığından faydalanacağından şüpheleniyordu.

Nasıl da iğrenç bir kadındı.

VANESSA tartışmanın, insanların içlerindeki cevheri ortaya her zaman çıkartmadığı kanısındaydı.

Lyngate Vikontu ve Constantine Huxtable arasında bir anlaşmazlık olduğu aşikârdı. Ne var ki Bay Huxtable'ın da tam manasıyla suçsuz olduğundan artık emin değildi.

Çayla yaklaşırken bu ikilinin birbirlerine söylediklerinin bir kısmına kulak misafiri olmuştu. Kendisini ilgilendirmeyen şeyleri işittiği için herhangi bir suçluluk hissetmiyordu. Misafir odası **Stephen'in** misafir odası çay saatinde özel bir kavganın yapılacağı yer değildi, özellikle de içerideki diğer insanların konuşulandan haberlerinin olması istenmiyorsa.

Ama Lyngate Vikontu her zamanki çirkin benliğine bürününce, Constantine Huxtable da o ana kadar sergilediğinden çok daha farklı, doğal bir yanını göstermişti. Küçümseyerek gülüyor, onu sinir ettiği gerçeğinden açıkça haz alarak vikontu galeyana getiriyordu.

Kendisine onlar gelmeden evvel Warren Malikânesi'ni terk etmesi söylenmişti ama o kalmıştı.

Stephen ve kız kardeşlerini, uzun zamandır ortalarda görünmeyen kuzenlerini karşılamak ve bugüne kadar kendisinin olan eve hoş geldiniz demek istediğinden mi böyle yapmıştı? Ya da belki de onun hâlâ orada olduğunu görmenin Lyngate Vikontu'nu rahatsız edeceğini bildiği için mi oradaydı?

Eğer gerekçesi yukarıdakilerden ikincisiyse, her ne kadar bu **onlar** açısından biraz alçaltıcı olsa da ona karşı biraz sempati besleyebilirdi. Sırf Lyngate Vikontu ondan orayı terk etmesini istedi diye neden gitsindi ki?

Ama aslında tüm bu yaşananlar oldukça tatsız şeylerdi. Tanrı aşkına, iki adam da yetişkin insanlardı ve kuzendiler. Biri neredeyse durmaksızın denebilecek bir somurtmaya sahipken, diğeri cazibe ve gülümsemeyle donatılmış da olsa çarpık burnuna rağmen ne kadar yakışıklı olduğunu gözler önüne serse de birbirlerine iki erkek kardeş kadar çok benziyorlardı.

Tartışmalarının konusu Vanessa'yı ilgilendirmiyordu. Pekâlâ, aslında **ilgilendiriyordu** çoğu insan bu tür şeylere doğal bir merak beslerdi. Ancak kendisinin, Stephen'ın ve kız kardeşlerinin böyle bir şeye bulaşmaları için bunun iyi bir gün olduğuna inanmıyordu. Bugün muhtemelen Stephen'ın hayatının en heyecanlı günlerinden biriydi. Bu iki adam, kavgalarını başka bir zamana ve yere saklama nezaketini gösterebilirlerdi.

Ancak Stephen'ın iyi geleceği, diğeri bir insanın yaşadığı talihsizlik sonucu elde edilmişti. Ve akşam yemeği boyunca Vanessa, Bay Huxtable'ın tıpkı binici kostümleri içerisindeyken olduğu gibi, baştan ayağa siyah giyindiğini fark etti. Tek fark Constantine Huxtable'ın yası daha yeniydi. İnsanın erkek kardeşini kaybetmesi nasıl bir şeydi? Zihni Stephen'a yöneldi ama hayallerini büyük bir ustalıkla kısa kestti. Bunu düşünmeye dayanamamıştı.

Herkes misafir odasına geçince, Bay Huxtable'a, "Bana Jonathan'dan bahsedin," dedi.

Meg, Lyngate Vikontu ve Stephen'a bir şeyler anlatıyordu ama hepsi de bu soruyu işitmiş olmalıydılar, yanıtı dinlemek için sustular.

Vanessa adamın soruyu yanıtlamayacağını düşündü. Bay Huxtable ateşe baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Ama sonra konuşmaya başladı.

"Genelde birisini tek bir kelimeyle betimlemek zordur. Ama söz Jon'dan açıldığında tek bir kelime gerçekten de uygun görünüyor. O sevgiydi. Onun **sevmediği** hiç kimse ve hiçbir şey yoktu."

Vanessa sempati ve cesaretlendirmeyeyle gülümsedi.

Bay Huxtable, "O genç bir adamın bedenindeki bir çocuktı," diye

devam etti. “Oynamayı severdi. Ve hatta bazen sataşmayı, şakalaşmayı da öyle. Her ne kadar ebe olan için onun yeri açık seçik belli olsa da saklanmaktan hoşlanırdı. Öyle değil mi Elliott?”

Lyngate Vikontu’na baktı ve kısa bir an için Vanessa’nın onun suratında daha evvelden gördüğü ifade geri geldi. Bu merhamet belirtisiydi. Bu ona kesinlikle uymayan bir yüz ifadesiydi.

Vikont tabii ki kaşlarını çatı.

Vanessa, “Onu inanılmaz derecede özlemiş olmalısınız,” dedi.

Bay Huxtable omuz silkti.

“On altıncı yaş gününün gecesinde öldü. Kıpır kıpır, oyunla dolu, mutlu geçirilmiş bir günün ardından uykusunda vefat etti. Keşke hepimiz bu kadar şanslı olsak. Ölmesini istemezdim ancak en azından, artık kendi şans ve geleceğimi başka bir yerde aramakta özgürüm. Bazen sevgi insanın sırtına büyük bir yük olabiliyor.”

Bu kelimelerin yüksek sesle dile getirildiklerini duymak korkunçtu. Vanessa hiçbir zaman bu kadar dürüst olamazdı. Ama söylenenlerin içerisindeki itiraf titremesine sebep oldu. Böyle düşünmek duygusuzluk değil miydi? Ama Bay Huxtable bunu kelime kelime dile getirmişti. Vanessa sevmenin acısını biliyordu.

Stephen, herkesin huzursuz edici bulmuş olabileceği kısa sessizliği yarıda keserek, “Umarım,” dedi, “buradan yakın zamanda ayrılmayı planlamıyorsunuzdur kuzen. Ayrıca, sırf resmen benim olduğu için burasının sizin eviniz olmadığımı düşünmeyi bırakmamanız için de sebep yok.” Bay Huxtable, “Çok nazıksınız delikanlı,” dedi. O hafif sahte ifade tekrar sesine ve havaya kalkan kaşına yerleşmişti.

Vanessa, bu adam aldırmaçlık gibi görünen bir maskenin arkasına gizlenmiş cana yakın birisi mi yoksa çekicilik ve gülümseme maskesinin arkasına saklanmış kötü birisi mi? diye merak etti.

Ya Lyngate Vikontu? Bakışlarını ona çevirdi ve onu kendisine bakarken yakaladı. Gözlerinin maviliği onda hep hafif bir şaşkınlık yaratıyordu.

Vanessa vikonta bakmaya devam ederek, “Bu sadece nezaket değil

Bay Huxtable,” dedi. “Hayatta olduğundan haberdar dahi olmadığımız kuzenimizi bulmaktan gerçekten çok mutluyuz. Hiç kimse bize sizden bahsetmemişti.” Vikontun dudağı tek taraftan hafifçe yukarı doğru kavistendi ancak yüz ifadesinde gülümsemeyi andırır tek bir değişim yaşanmadı.

Bay Huxtable, “Ve kuzen *olduğumuza* göre,” dedi, “beni ilk adımla çağırmanızı rica ediyorum.”

Vanessa dikkatini ona vererek, “Constantine,” dedi. “Ve ben de Vanessa’yım, lütfen bana böyle hitap et. Jonathan için üzgünüm. Genç bir insanın ölümüne şahit olmak çok zor, özellikle de sevdiğiniz birisiyse.”

Constantine ona tek bir yorum yapmaksızın gülümseyerek karşılık verdi ve Vanessa adamın en azından kısmen hoş birisi olduğu kararına vardı. Hiç kimse bu yüz ifadesini yalancılıktan takınamazdı. Bu onun her ne kadar Jonathan onun olması gereken unvanı almış olsa da erkek kardeşinden hoşlandığını gösterdi.

Kate, “Yemekte bana ata binmeyi öğreteceğini söylemiş^ tin,” diye hatırlattı, “Sanırım bunu tek bir günde yapman imkânsız. Burada kesinlikle daha uzun kalmalısın.”

“Eğer yavaş öğrenen birisiysen, bunun bir hafta sürmesi muhtemel. Ama ben öyle olmadığına iddiaya girerim. O zaman Katherine, sen usta bir binici olana kadar burada kalacağım.”

Meg, “Bu bizi çok memnun eder,” dedi.

Vanessa, Lyngate Vikontu’nun sağ el parmaklarının dizini ritmik bir biçimde dövdüğünün farkında olup olmadığını merak etti.

O ve Constantine neden birbirlerine düşmanlar? diye merak etti. Hep mi böyleydiler?

Ellriott, Warren Malikânesi’ne gelişinin hemen ertesi sabahı Stephen’la ilgilenmeye başlamaya niyetliydi. On kilometre uzaktaki kendi evinde, Finchley Park’ta bizzat uğraşması gereken işleri vardı. Ve ayrıca, tekrar evine gitmek için sabırsızlanıyordu. Ancak, tabii ki, gelecek bir ya da iki ay boyunca sık sık Warren Malikânesi’ne atına

atlayıp gelmesi gerekecekti. Burada yapılması gereken çok şey vardı.

Stephen'ı, Elliott'ın babasının yaklaşık iki yıl önce işe aldığı yetenekli bir adam olan vekilharcı Samson'la tanıştırmaya niyetlenmişti. Sabahları evde, Samson'un ofisinde oğlanla birkaç şeyin üzerinden geçerek geçirmek maksadındaydı. Ve öğleden sonralarında, üçü birden çiftlik evini ve yeni kont açısından önem taşıyan diğer yerleri görmek için atlarına binip turlayacaklardı.

Tüm gün onunla ilgilenmeyi düşünüyordu. Gerçekten de kaybedilecek en ufak zaman yoktu.

Ama kahvaltıdan sonra Stephen, Con'ın ona ve kız kardeşlerine evi ve dahili parkı gezdirmeye hemfikir olduğunu söyledi.

Bu tur tüm sabah boyunca sürmüştü.

Ve öğlen yemeğinin ardından Stephen, Elliott'a Con'ın kendisine harici parkı ve çiftlik evini at üzerinde gezdirmeye, onu çalışanlar ve arazi sahiplerinden bazılarıyla tanıştırmaya söz verdiğini ilettiler.

Stephen, "Tüm gününü," dedi, "benim iyiliğim için feda etmeye istekli olması çok nazikçe bir davranış. Siz de bizimle gelir misiniz?"

Elliott ona umursamaz bir tavırla, "Ben burada kalacağım," dedi. "Ama yarın Samson'la, yani vekilharcınla birlikte zaman geçirmelisin Stephen. Ben de yanınızda olacağım."

Stephen, "Tabii ki. Öğrenmem gereken çok şey var," dedi.

Ama ertesi sabah Elliott, onu aramak zorunda kaldı. Onu ahırlarda Con'la ve baş seyisle birlikte buldu, atlarla teker teker tanışıyor ve bundan inanılmaz derecede keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra, tabii ki, ofise gelmeden evvel gitmesi ve üzerini değişmesi gerekmişti.

"Meg evde at kokusu olmasından kesinlikle hoşlanmaz," diye açıkladı. "Üzerimde gübre kokusu alırsa ortalığı velveleye verir."

Öğlen yemeğinden evvel birkaç saat süresince ofiste çok sayıda konuda bilgilendirildi, öğrenmek için takdire değer bir istek gösterdi ve zekice sorular yöneltti. Ancak yemek sonrasında, Con'ın kendisini bölge papazı, Graingerlar ve mahallenin en önde gelen birkaç ailesiyle

tanıştırmaya götüreceğini ifade etti.

Delikanlı, “Bunu yapmak istemesi çok nazikçe,” yorumunda bulundu. “Bana içerlemiş olabilirdi. Bunun yerine, uzlaşmacı olmak için elinden geleni yapıyor. Havanın güzel olması durumunda, yarın kız kardeşlerimi gölde sandal gezintisine götürecektir. Tura iki sandalla çıkabilmemiz için sanırım ben de gideceğim. Eğer isterseniz siz de bize katılın.”

Elliott öneriyi kabul etmedi.

Yemeğin ardından her öğleden sonra, Con Elliott’a tamamen tanıdık gelen bir cazibeyle konuşuyordu. Her zaman her yaştan ve her cinsiyetten insanı dilediğinde parmağında oynatabilecek beceriye sahip olmuştu. Ve buna bir zamanlar katıla katıla gülerlerdi. Bu konuda Elliott’dan hep daha becerikliyd.

Con, elbette, yeni bulduğu kuzenlerini ufacık dahi olsa umursamıyordu. Umursasa bile, hissettiği şey kesinlikle sevgi değildi. Tanrı aşkına, hep birlikte, birer yabancı olarak, onu kendi evinden atmaya ya da en azından ona kendisini orada bir misafirmiş gibi hissettirmeye gelmişlerdi. Onlardan muhtemelen büyük bir tutkuyla nefret ediyordu

Sırf Elliott’ın canını sıkmak için orada kalmıştı.

Sorun şuydu ki birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Con eski en iyi arkadaşını neyin kızdıracağını biliyordu. Ve Elliott da Con’ın aklından nelerin geçtiğini.

Elliott, planlanan sandal gezintisinin sabahında erken saatte misafir yatak odasının penceresi önünde dikilirken, Con’ın aşağıdaki ana kapıdan çıkışını ve aşağıdaki çiçek bahçesine inişini seyretti.

Elliott çoktan giyinmişti. Aslına bakılırsa sabahın erken saatinde ata binmeyi tasarlıyordu. Ancak Con’la ev sakinlerinden uzakta konuşma zamanı gelmişti. Stephen genç ve kolay etkilenirdi. Kız kardeşleri ise masum ve saftı. Con zavallı Jon’u, Elliott’ın vasilik görevini olabileceğinden daha da zorlaştırmak için oldukça büyük bir başarıyla kullanmıştı. Ona Stephen’ı da aynı maksatla kullanma fırsatı kesinlikle

verilmemeliydi.

Con'ın arkasından gitti. Çiçek bahçesinde sola dönmüştü Elliott bunu henüz odasından çıkmadan görmüştü. O zaman göle ya da ahırlara gidiyor olamazdı. Kısa bir süre sonra nereye gittiği ortaya çıktı.

Elliott onu özel aile şapeline ve onu çevreleyen mezarlığa kadar takip etti. Ve tıpkı beklenildiği üzere, Jonathan'ın mezarının başında dikilmekteydi.

Bir an için Elliott oraya geldiğine pişman oldu. Eğer bu özel bir ansa rahatsız etmek istemezdi. Ama aniden öfkелendiğini hissetti. Con, Jonathan'ı *sevmiş* dahi olsa, ondan en onursuz şekilde, onu soyarak ve evini batakhaneye çevirerek faydalanmıştı. Jonathan'ın bunu bilmemesi ve gerçekler kendisine açıklansa dahi anlamayacak olması durumu değiştirmiyordu. Konu bu değildi.

Ve sonra henüz görülmeden oradan uzaklaşmak o an bunu yapmayı istemiş *olsaydı* da imkansızlaşmıştı. Con kafasını çevirdi ve sabit bir şekilde ona baktı. Artık gülümsemiyordu. Etrafta etkilemeyi dileyeceği hiç kimse yoktu.

“Babamın ve erkek kardeşimin ve kuzenimin evine gelip burnunu sokman ve sanki her şey şeninmiş gibi güç gösterisinde bulunman yetmedi mi Elliott? Şimdi de hepsinin gömüldüğü bu mezarlığa da mı karışacaksın?”

Elliott, “Benim onlarla bir alıp veremediğim yok,” dedi. “Ve neyse ki onların seninle de bir alıp veremedikleri yok. Hepsî öldü. Ama senin böylesi kutsal bir yerde olmayı seçmen beni hayrete düşürüyor. Eğer hayatta olsalardı ve benim bildiklerimi bilselerdi, seninle kesinlikle *tartışır*lardı.”

“Sen ne biliyorsun ki!” Con merhametsizce güldü. “Sen kendini beğenmiş bir bela haline geldin Elliott. Bir zamanlar hiç de böyle değildin.”

Elliott, “İstediğim şekilde yaşadığım anlar olmuştu,” diye itiraf etti. “Ama ben asla hergelelik yapmadım. Şerefimden hiç vazgeçmedim.”

Con sertçe, “Hâlâ sağlam ve sağlıklıyken eve geri dön,” dedi. “Daha

da iyisi, kendi evine, Finchley’e git. Yontulmamış bu delikanlı senin müdahalen olmaksızın yeterince başarılı olacaktır.”

Elliott, “Ama **senin** müdahalenle, mirasından geri kalanını da kaybedeceği hiç şüphesiz,” dedi. “Seninle ağız dalaşına girmek için burada değilim Con. Bugün buradan ayrıl. Eğer biraz onurun varsa, buradan uzaklaş ve bu insanları da rahat bırak. Onlar masum. Hiçbir şey bilmiyorlar.” Con ona küçümseyerek güldü.

“İçlerinden birine bayılıyorsun, değil mi Elliott? En büyükleri bir içim su, değil mi? En küçükleri de insanın ağzının suyunu akıtıyor. Dul olan bile ilgi çekici. Güzel, gülen gözleri var. Sen hangisine hastasın? Sanıyorum iyi bir çocuk olmayı, yakında evlenmeyi ve yuvanı kurmayı planlıyorsun. Warren Malikanesi’nin Huxtablelar’ından biriyle evlenmek de çok uygun olacaktır.”

Elliott ona doğru birkaç tehditkâr adım attı.

“İçlerinden birinin **senin** hoşlanmayacağından eminim. Buna kesinlikle izin vermem, biliyorsun. Hiçbirisi sana hitap etmiyor.”

Con ona tekrar küçümseyerek güldü.

“Geçen hafta Cecily’e rastladım. At gezintisine çıkmıştı. Bana bu sene sosyeteye çıkacağını söyledi. Balosunda mutlaka bulunmam gerektiğini ifade etti. Bana bir dans ayıracak. Tatlı küçük Cece büyüüp iyice güzelleşmiş.” Elliott’ın elleri iki yanında yumruğa dönüştü ve ileri doğru birkaç adım daha attı.

Con tek kaşını kaldırıp gülerek, “Şunlardan birini bana doğru savurmayacaksın, değil mi Elliott?” diye sordu. “Yumruk yumruğa kavga etmeyeli çok oldu. Sanıyorum bunu en son burnumu kırdığında yapmıştık hatırladığım kadarıyla ben de seninkinden yarım litre kan getirmiş, gözlerinden tekini de morartmıştım. Haydi o zaman. Eğer istediğin şey kavgaysa, aradığın adam benim. Gerçekten, ilk adımı senin atmanı dahi beklemeyeceğim. Sen bir şeyi başlatmakta her zaman yavaş kalırdın zaten.”

Aralarındaki kısa mesafeyi hızla kapattı ve Elliott’ın suratına bir yumruk indirdi ya da Elliott kendi yumruğunu savurmadan önce

darbeyi kolunun yanıyla engellemeseydi öyle olacaktı. Yumruk Con'ın kulağını sıyırıp geçti ve **onun** yumruğu hedeflendiği üzere çenesinden ziyade Elliott'ın omzuna indi.

Geri çekildiler; yumrukları hazırды, birbirlerinin etrafında dönüp zikzaklar çizdiler ve açık yakalamaya çalıştılar. Gerçek bir dövüşe hazırдыlar paltolarını çıkartmak için dahi duraksamadılar.

Elliott, oldukça coşkun bir halde, işte bu, diye düşündü, gerçekten de bu uzun süredir beklediği şeydi. Birisinin Con'a iyi bir sopa çekme zamanı gelmişti. Ve o her zaman yumruklaşmada Con'dan çok daha başarılı olmuştu.

Açıklığı gördü ve...

Arkasından gelen bir ses, “Ah, *lütfe*n yapmayın,” dedi. “Şiddet hiçbir zaman bir şeyi çözmez. Bunun yerine aranızdaki anlaşmazlıklar üzerine **konusamaz** mısınız?”

Bu bir kadın sesiydi.

Aptalca kelimeleri anlamsız bir biçimde sıralıyordu.

Bayan Dew'un sesi.

Tabii ya.

Con yumruklarını indirdi ve sırtıttı.

Elliott kafasını omzunun üzerine doğru çevirdi ve baktı.

“Kuşmak mı? **Kuşmak mı?** Sizden arkanızı dönmenizi ve eve gitmenizi istemek durumundayım hanımefendi ve sizi ilgilendirmeyen konulardan uzak durmanızı.”

Vanessa daha yakına yaklaşarak, “Birbirinizi incitmeye devam edebilirsiniz diye mi?” dedi. “Erkekler aptaldır. Kendilerinin üstün olduklarını düşünürler, ancak ne zaman ikisi arasında ya da iki grup arasında veya iki **ulus** arasında bir anlaşmazlık yaşansa, bulabildikleri tek çözüm kavga etmektir. Yumruk yumruğa bir kavga, bir savaş aslında bu ikisi arasında hiçbir fark yok.”

Ulu Tanrım!

Üzerini tahminen büyük bir aceleyle giyinmişti. Eldiveni ya da şapkası yoktu, saçları başının gerisinde oldukça savruk bir şekilde

toplanmıştı. Yanakları kırmızı, gözleri parlaktı.

Bu, insanın tanımaktan hoşnutsuzluk yaşayacağı en felaket kadındı.

Con'ın sesi kahkahayla titrerken, "Çok haklısın Vanessa," dedi. "Ve aslına bakılırsa üstün cinsiyetin kadınlar olduğuna hep inanmışımdır. Ama görüyorsun, biz erkekler yumruk kavgasından **zevk alırız.**"

Vanessa, "Beni bunun arkadaşça bir tartışma olduğuna ikna edemeyeceksiniz," dedi. "Öyle değildi. Sebebi nedir bilmiyorum ama siz ikiniz birbirinizden nefret ediyorsunuz. Eğer birbirinizle **konusursanız**, belki de sorununuzu düşündüğünüzden çok daha kolay çözümlenebilir ve tekrar arkadaş olabilirsiniz. Sanıyorum bir zamanlar arkadaştınız. Birbirinizden sadece on kilometre uzakta büyüdünüz ve siz yaşları birbirine yakın iki kuzensiniz."

Con, "Eğer Elliott kabul ederse öpüşür, barışırlar," dedi.

Elliott, "Bayan Dew, münasebetsizliğinizin sınırı yok," dedi. "Ama yine de yürüyüşünüzü yarıda kestiğim için özür dilerim, izninizle size eve kadar refakat edeyim."

Vanessa'ya, onun masumane bir yürüyüşe çıkmadığı gerçeğinin kesinlikle farkında olduğunu göstermek için, sert sert baktı. Tıpkı kendisi gibi, o da yatak odasının penceresinden dışarı bakıyor olmalıydı. O sırada ilk olarak Con'ın, ardından da kendisinin bu yöne giderek gözden kaybolduklarını görmüştü. Kendine göre bir sonuç çıkartmış ve her şeye burnunu sokan şımarık bir kadın olarak peşlerine düşmüştü.

Vanessa davasından vazgeçmeyerek, "Sizin ve Constantine'in bugün, yarın ya da benim sizi durdurmak için etrafta bulunamayacağım diğer bir gün kavga etmeyeceğinize dair garantinizi almadan olmaz," dedi.

Con, "**Ben** eve gideceğim," dedi. "Bu yaşananlar yüzünden kendini üzmemelisin Vanessa. Senin de tahmin ettiğin gibi, Elliott ve ben hayatımız boyunca hem düşman hem de arkadaş çoğunlukla arkadaş olduk. Ve ne zaman kavga etsek on dört yaşında o benim burnumu kırdığında ve ben de onun gözünü morarttığımda dahi hemen

arkasından hep güldük ve bunun çok eğlenceli olduğunda hemfikir olduk.”

Vanessa dilini şaklattı ancak Con konuşmaya devam etti.

“Önümüzdeki birkaç gün içerisinde buradan ayrılmam gerekecek. Başka bir yerde yapmam gereken bir işim var. O güne kadar Elliott’la bir daha kavga etmeyeceğime söz veriyorum.”

Güldü, Vanessa’yı başını eğerek selamladı, Elliott’a yapmacık bir bakış attı ve arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Bayan Dew gülümseyerek Elliott’a döndü “Ve bu da bir kavga yaşanması durumunda, tüm suçu **sizin** omuzlarınıza yükleyecek. Çok zekice davrandı. Sizi kötü adam konumuna düşürmekte hep bu kadar başarılı mıydı?”

Elliott, “Size cidden çok öfkeliyim hanımefendi,” dedi.

“Biliyorum.” Yüzündeki gülümseme çok daha hüznü bir hal aldı. “Ama ben de size öfkeliyim. Bu erkek kardeşim açısından mutlu bir hafta. Ve kız kardeşlerim için de öyle. Ben bu mutluluğun, siz ve Constantine arasındaki kavgadan dolayı bozulmasını istemiyorum. İkiniz birden eve morarmış gözlerle ya da kanayan burunlarla gelerseniz, kendilerini nasıl hissederek? Çoktan Constantine’e tutulmuş durumdalar ve size de saygı duyuyorlar. Hiçbirisi sıradan bir tartışmadan dolayı keyiflerinin kaçmasını hak etmiyor.”

Elliott sertçe, “Bunun sıradan bir şey olmadığı açık hanımefendi,” dedi. “Ama söylemek istediğiniz şey anlaşıldı. Peki, **sizin** mutluluğunuz bozuldu mu?”

“Pek sayılmaz.” Vanessa tekrar gülümsedi, Elliott’ın Sevgililer Günü organizasyonundan anımsadığı o ılık ılık, parlak ifade yüzüne yerleşti. “Atalarımın gömüldükleri yer burası mı? Constantine bizi buraya parkı gezdirirken getirmemişti.”

Elliott, “Belki de burasının çok kasvetli bir yer olduğunu düşünmüştür,” dedi.

Vanessa, “Ya da belki de erkek kardeşi için tuttuğu yas, onu tanımayan kuzenlerle paylaşamayacak kadar yeni ve özeldir,” dedi.

“Bu çocuğu tanımak isterdim. Gerçekten de Constantine’in betimlediği kadar tatlı bir insan mıydı?” Elliott, “Ah, evet,” dedi. “Birçok açıdan özörlü olabilirdi ve diğer insanlar ona farklı gözle bakabilirdi ama hepimiz Jonathan gibi insanlardan bir şeyler öğrenebiliriz. O hep sevecendi, hatta kendisine karşı sabırsız davrananlara bile.” Vanessa, “Siz öyle miydiniz?” diye sordu. “Yani, sabırsız mıydınız demek istedim?”

Elliott, “Ona karşı asla,” dedi. “Buraya geldiğimde benden saklanırdı babam öldükten ve vasisi ben olduktan sonra, durum böyleydi. Bazen kıkırdamamayı başarırsa, onu bulmak için biraz zaman harcamam gerekirdi. Ancak bunu her yapışımda o kadar mutlu olurdu ki ona kızmak terbiyesizlik olurdu. Tüm bunları ona yaptırtan Con’dı.” Vanessa, “Onu eğlendiren mi?” diye sordu. “Yoksa sizi kızdıran mı?”

Elliott, “Her zaman İkincisi,” diye yanıtladı.

Vanessa, “Kendisinden yaşça çok büyük olmamanıza rağmen,” diye sordu, “Jonathan’ın vasiliğinin sizde olması gerçeğine içerledi mi? Sorun bu mu?”

Elliott, kısaca, “Evet, içerledi,” dedi.

Vanessa, “Ancak,” dedi, “aslında bu çocuğun vasiliğine atananın siz değil babanız olduğunu, onun da her ikinizden çok daha yaşlı, deneyimli ve mantıklı olduğunu anlamış olması gerekir.”

Elliott, “Sanırım anladı,” dedi.

Vanessa, “Siz,” diye sordu, “biraz duyarlılık gösterip, gayri resmi de olsa vasiliği Constantine’e devredemediniz mi?”

“Yapamadım.”

“Ah, Tanrım.” Elliott’a sabit gözlerle baktı, başını tek yana yatırmıştı. “Siz gerçekten de gördüğüm en inatçı, en ketum adamsınız. Bana sanki ikiniz arasında gelişen husumet gereksizmiş gibi görünüyor. Ve şimdi siz, her ne kadar hayatı boyunca evi olmuş olsa da Constantine’in buradan ayrılmasını talep ediyordunuz. Ona biraz merhamet hissetmeniz mümkün değil mi?”

“Bayan Dew.” Ellerinini arkasında kavuşturdu ve hafifçe ona doğru eğildi. “Hayat sizin inanıyor gibi göründüğünüz kadar basit bir şey

değil. Belki de neredeyse hiçbir şey bilmediğiniz konularda bana tavsiyede bulunmaya çalışmamanız sizin açınızdan daha iyi olur.”

Vanessa, “Hayat genelde inandığımızdan daha basittir,” dedi. “Ancak eğer benim kendi işime bakmamı istiyorsanız, öyle yapacağım. Büyük büyükbabam nerede gömülü?”

“Şurada.” Dönüp işaret etti, ikisi birlikte mezara doğru hareketlendiler.

Vanessa mezar taşına ve oradaki konta ithaf edilen süslü methiyeye baktı.

“Merak ediyorum da eğer şimdi burada ikimizi görebilseydi ne derdi reddettiği oğlunun ve onun evlendiği kadının torunlarının.”

Elliott, “Hayat hakkında asla tahminde bulunulamaz,” dedi.

Vanessa, “Ve hepsi çok gereksiz,” dedi, “buradaki tüm anlaşmazlıklar, çekilen tüm acılar ve yalnızlıklar. İşte buradayız ama kaybedilen o kadar çok değerli yıl var ki.”

Gözleri dalgın dalgın baktı. Elliott, Con tek bir konuda haklıydı, diye düşündü. Vanessa’nın güzel gözleri **vardı** gülmezken bile.

“Jonathan nereye gömüldü?”

Elliott onu en yeni mezara götürdü. Mezar taşı kusursuz derecede temiz, etrafını çevreleyen çimenler kısa ve yabani otlardan arındırılmıştı. Birisi buraya ilkbahar çiçekleri dikmişti, kardelenler çiçek açmaya ve safran yaprakları toprağı iteleyerek çıkmaya başlamıştı.

Birisi buraya özen göstermişti. Elliott, Con olmalı, diye bir tahminde bulundu.

Suçluluk duygusu yüzünden mi?

Vanessa, “Onu tanıyabilmiş olmayı dilerdim,” dedi. “Gerçekten **dilerdim**. Sanıyorum onu severdim.”

Elliott, “İnsanlar ondan hoşlanmadan yapamazdı,” dedi.

Vanessa kafasını ona doğru çevirip bakarak, “Ama erkek kardeşi için aynı şeyi hissetmiyorlar, öyle mi?” dedi. “Belki de sırf sizi iğnelemek için Jonathan’ın sizden saklanmasını sağladığı her seferde

gülmüş olsaydınız, hep beraber gülebilir ve arkadaş kalırdınız. Belki de en az diğer her şey kadar ihtiyaç duyduğunuz, olayların gülünç taraflarını görme yeteneğidir.”

Elliott burnundan soluduğunu hissetti.

Yarı bağırarak, “*Olayların gülünç taraflarını görme yeteneği mi?*” dedi. “Ciddi görevleri yerine getirirken mi? Bir düzenbazın, bir kazanovanın hakkından gelirken mi? Zekâsı yavaş çalışan bir masumun çıkarlarını gözetirken mi? Ve sanırım bir de *münasebetsizlikle* uğraşırken, öyle değil mi?” Vanessa ona, “Bu münasebetsizlik de bana ait, öyle mi?” dedi. “Biliyorsunuz ki kavga etmenize en azından sizi durdurmayı denemeksizin izin veremezdim. Ve şimdi size sadece, hayatınızı kolay olduğu kadar mutlu da yapabileceğiniz bir yol göstermeye çalışıyorum. Constantine, her ne kadar yüz ifadesinde bazen alaycılık olsa da en azından çoğu zaman *gülümsüyor*. Siz hiç gülümsemiyorsunuz. Ve tıpkı şimdi yaptığınız gibi, sürekli olarak kaşlarınızı çatmaya devam ederseniz, yaşlanmadan evvel kaşlarınızın arasında kalıcı bir çizginiz olacak.”

Elliott, “*Gülümsüyor*” dedi. “Ah, şimdi sonunda hayatın büyük sırrını anladım. Eğer birisi gülümserse, kolay ve mutlu bir yaşam sürerse, onun ne kadar düzenbaz ve çapkın olduğunun önemi yoktur. *Gülümsemeyi* öğrenmem lazım hanımefendi. Tavsiyeniz için teşekkürler.”

Ve Vanessa’ya gülümsedi.

Vanessa ona baktı, başı tekrar tek tarafa eğikti.

“*Bu* bir gülümseme değil. Bu sizin kurt gibi görünmenizi sağlayan öfkeli bir yüz buruşturma aslında birçok yerde kurtların hayvanların en nazık, en güzel olanı olduklarını okumuştum, ikidir Constantine’den düzenbaz ve çapkın şeklinde bahsediyorsunuz. Bunu sırf sizin vasiliğinize içerlediği ve Jonathan’ı size karşı şakalar yapmaya cesaretlendirdiği için mi yapıyorsunuz? Ve belki de ültimatomunuzu dikkate almadığı ve biz gelene kadar burada kaldığı için? Böyle bir adamı tanımlamak için *düzenbaz ve çapkın* kelimelerini kullanmak

oldukça kaba bir tutum, değil mi? Eğer vefasızlığına dair bana anlattıklarınızın haricinde ortada başka bir şey yoksa, düşüncenizi sorgulamaksızın kabullenmemi bekleyemezsiniz.”

Elliott, “Kimin sözüne güvenip kiminkine güvenemeyeceğinizi bilmek size kalmış,” dedi.

Vanessa ona, “Sizin anlattıklarınıza güvenmeli miyim?” diye sordu. “Kuzenimin bir düzenbaz ve çapkın olduğuna dair sarf ettiğiniz sözlere inanmalı mıyım? **Onun** söylediği hiçbir şeye aldırmamalı mıyım? Size güvenmek ya da ona güvenmemek için sebebim yok. Ben kendi gözlemlerimi kendim yapacağım lordum ve kendi kararlarımı da kendim vereceğim.”

Elliott, “Sanıyorum kahvaltı bizi bekliyor hanımefendi. Eve geri dönelim mi?” dedi

Vanessa iç çekerek, “Evet, sanırım öyle,” dedi. “Aman Tanrım, eldivenlerim yok.” Kafasına dokundu. “Ve şapkam da öyle. Benim hakkımda ne düşündünüz, kim bilir?” Elliott akıllıca davranarak kendini bu sorunun yanıtını vermekten alıkoydu.

Olayların gülünç taraflarını görme yeteneği yoktu, öyle mi?

Sessizlik içerisinde yan yana yürürlerken, Tanrım, diye düşündü, insanın her fırsatta çeşitli şakalar yapması ve başkası şaka yaptığında da buna bir sırtlan gibi gülmesi şart mı?

Ya da kişi, tıpkı Con’un yaptığı gibi, etrafa sahte bir cazibe mi saçmalıydı?

ELLIOT, evi Finchley Park'a dönmeden evvel, orada üç gün daha kaldı. Ve bunlar, Bayan Margaret Huxtable ile evlenme fikrini ciddi ciddi düşünmeye başladığı günlerdi.

Kız kardeşlerin, her ne kadar ilk başta korktuğundan daha kibar olsalar da kesinlikle biraz yontulmaya ve yeni statülerine uygun ilişkilere ihtiyaçları vardı. Bunların hepsi bu sene, bu sezon olmalıydı. Ve sezon Paskalya biter bitmez büyük bir hızla başlayacaktı.

Hepsi de çok köylü, saf ve Con Huxtable gibi baştan çıkartmakta deneyimli insanlar için kolay birer avdı.

Con, Warren Malikânesi'nden engel olunan kavgadan bir gün sonra ayrıldı. Bir akşam evvel oradan ayrılacağından bahsetmiş, kuzenlerinden itirazlar yükselince gerçekten başka bir yerde yapması gereken önemli bir işinin olduğunda ısrar etmişti. Sabahın erken saatlerinde, henüz kimse uyanmadan olay çıkarmadan oradan ayrıldı.

Elliott inanılmaz derecede rahatlamıştı. Ama Con'ın oradan uzak kalacağına güvenmiyordu. Bunun yerine Huxtablelar'ın, en azından geçici bir süre, sosyeteğe uygun bir şekilde eğitilebilmeleri için başka bir yere götürölmeleri gerekiydi.

Elliott herkesi Con'ın ayrılışını takip eden günler boyunca gözlemledi. Ve Margaret'a dair şahit olduğı şeyler hoşuna gitti. Bu kadar büyük bir evin nasıl çekilip çevrileceğini çok çabuk öğreniyordu bunda kâhya ve aşçıdan aldığı fikirlerin de çok etkisi vardı. Görevlerini ciddiye alıyordu.

Zeki ve makul bir kadındı.

Tabii ki, aynı zamanda neredeyse akıl almaz derecede güzeldi. Biraz bakımla ki bunu şehirde büyük bir hızla alacaktı, çarpıcı olmaması için hiçbir sebep kalmayacaktı.

Bu tarafsız bir gözlemdi. Ona dair içinde herhangi bir arzu seli hissetmiyordu. Ama zaten seçeceği eşe karşı böylesi bir duygu besleyeceğini hiç beklememişti ki. O arzudan farklı nedenlerden evlenecekti...

Bayan Huxtable ile evlenmek birçok açıdan uygun olacaktı. Ve içindeki beklentiye dair hissettiği hafif sıkıntıyı dikkate almanın ise hiçbir anlamı yoktu. Evlilik düşüncesi dahi başlı başına sıkıcıydı. Ama aynı zamanda bu kaçınılmaz derecede gerekli bir şeydi ve daha fazla da ertelenemezdi.

Warren Malikânesinden ayrılırken dahi ona evlilik teklif edip etmeyeceğinden emin değildi, ancak bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyordu.

Stephen, Con'ın varlığının sebep olduğu zihin dağınıklığı ortadan kalkınca oldukça hayran kaldığı birisini kaybetmek onda hayal kırıklığı yaratmış olsa da dikkatinin büyük çoğunluğunu unvanına vermişti. Samson'la oldukça iyi anlaşılmışlardı. Samson genç patronuna gereken şeylerin büyük çoğunluğunu öğretecekti. Elliott, delikanlı ona geriye kalan şeyleri öğretmesi için diğer bir hocanın aslına bakılırsa, birincisi nasıl aristokrat olunacağını, İkincisi ise üniversiteye gitmek için ihtiyaç duyacağı akademik bilgileri aktarsın diye iki hocanın tutulması gerekliliğini konuşmuştu. Delikanlı bu plana oldukça şaşırılmıştı fakat Elliott ona gerçek bir beyefendinin aynı zamanda eğitilmiş bir beyefendi de olduğunu vurgulamıştı. Bayan Huxtable onunla hemfikir olmuş ve Stephen da boyun eğmişti.

*

George Bowen, uşak pozisyonunun yanı sıra, öğretmenlik için uygun adaylarla mülakat yapmak üzere Londra'ya gönderilmişti. Stephen, hayatı boyunca kendi ihtiyaçlarını hep kendisi karşıladığı için, şahsi bir hizmetkâra ihtiyacının olmadığını belirterek duruma itiraz etmişti. Ama bu öğrenmesi gereken ilk derslerden biriydi. Bir kont toplum arasına girdiğinde, giyimi kadar duruş biçimi ve tavırlarıyla da

unvanına uygun davranmalıydı ve bunu yaptığını deneyimli bir uşaktan daha iyi kim görebilirdi ki?

Sonunda Elliott kendisini, en azından birkaç günlüğüne, Warren Malikânesinden ayrılması mümkünmüş gibi hissetti. Ayrıca, George birkaç hafta önce önerdiğinde elinin tersiyle iteleyip reddettiği şeyi derinlemesine düşünmeyi de istiyordu. Bayan Huxtable'a büyük olasılıkla evlilik teklif edecekti.

Ortada onu durdurabilecek sadece bir sebep vardı. Onunla evlenmesi durumunda, Bayan Dew da baldızı olacaktı.

Bu sıkıntı veren bir düşünceydi.

Kadın ona üç gün boyunca, sanki onunla dalga geçiyor gibi neşeyle gülümsemişti.

Sonunda evde olmak çok güzeldi.

Eve gelir gelmez gördüğü ilk kişi küçük kız kardeşi olmuştu. Kız tam da evden dışarı çıkıyordu; ata binmek için güzelce giyinmişti. Sıcak bir tavırla gülümsedi ve öpsün diye yanağını ona uzattı.

“Pekâlâ? O nasıl biri?”

Elliott, umursamaz bir alaycılıkla, “Ben de seni gördüğüme çok sevindim Cece,” dedi. “Yeni Merton’ı mı soruyorsun? Neşeli, ıslıl ıslıl ve on yedi yaşında.”

Kız kardeşi, “Yakışıklı mı?” diye sordu. “Saçı ne renk?”

“Sarışın.”

“Ben koyu renk saçlı erkekleri tercih ederim. Ama sorun değil. Boyu uzun mu? İnce yapılı mı?”

Elliott, “Adonis olmasını mı bekliyorsun?” diye sordu. “Artık kararını vermelisin. Annemin yakın zamanda seni oraya götüreceği kesin. Kız kardeşleri de orada.”

Cece’nin yüzü iyice aydınlandı. “İçlerinde benim yaşımda olan var mı?”

Elliott, “Sanırım en küçüklerinin yaşı sana yakın olmalı,” dedi. “Büyük olasılıkla bir ya da iki yaş daha büyüktür.”

“Peki, güzel mi?”

Elliott, “Evet, hem de çok,” dedi. “Ama sen de öylesin. Komplimanını aldın, artık gidebilirsin. Umarım ata tek başına binmeyeceksindir, değil mi?”

Cece suratını asarak, “Hayır, elbette binmeyeceğim!” dedi. “Seyislerden biri benimle gelecek. Campbelllar ile olacağım. Dün bana teklifte bulundular ve annem de yağmur yağmaması durumunda gidebileceğimi söyledi.” Elliott, “Annem *nerede?*” diye sordu.

Cece, “Odasında,” dedi.

Birkaç dakika sonra annesinin özel odasındaki sandalyeye rahatça kurulmuş bir fincan kahve içiyordu.

Oğlunun, daha kendisini kucaklar kucaklamaz anlatmaya başladıklarına karşılık olarak, “Yeni Merton’ın yanı sıra üç kız kardeşini de beraberinde getireceğini bana bildirmeliydin Elliott,” dedi. “Cecily ile birlikte dün ya da önceki gün gidip onlara kısa bir ziyaret yapabiliydik.” Elliott, “Onların yeni ortamlarına ve şartlara uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyaçları olacağı sonucuna vardım anne,” dedi. “Throckbridge pek fazla insanın uğramadığı çok küçük bir köy. Hepsi de orada, küçük bir evde, neredeyse fakirlik içerisinde yaşıyorlardı. En küçük kız kardeş köy okulunda ders veriyordu.”

Annesi, “Ya dul olanı?” diye sordu.

Elliott, “O Rundle Park’ta, bir baronetin yani kayınpederinin evinde yaşıyordu,” dedi. “Ama orası da büyük bir yer değildi. Sör Humphrey Dew, her ne kadar babacan ve zararsız birisi olsa da ahmak ve boşboğazın teki. Hayatı boyunca evinden on beş kilometre uzağa gittiğinden dahi şüphedeyim.”

Annesi, “O zaman hepsinin belli bir seviyeye getirilmeleri gerekecek demektir,” dedi.

“Öyle.” Elliott iç çekti. “Şimdilik buraya sadece Merton’ı getireceğimi umuyordum. Kız kardeşleri sonradan tercihen *çok* sonra gelebilirlerdi.”

Annesi, ayağa kalkıp fincanına kahve doldurarak, “Ama onlar onun kız kardeşleri,” dedi. “Ve o da sadece küçük bir çocuk.”

Elliott fıncanı onun elinden alarak, “Teşekkürler anne,” dedi. “Burası ne kadar da huzurlu.”

Annesinin bu sene sosyeteye takdim etmeyi planladığı bir kız kardeşinin olmamasını dilerdi. Bu onun...

Ama bu sene **birisiyle** evlenmesi gerekecekti.

Annesi kaşlarını kaldırarak, “Onlar gürültülü bir aile mi?” diye sordu.

“Ah, hayır, hayır, öyle değil.” Elliott tekrar iç çekti. “Sadece ben kendimi”

Annesi, “Sorumlu mu hissediyorsun?” diye cümlesini tamamladı. “Unutma, bu yükümlülüğü sırf sana miras kaldığı için yapıyorsun Elliott. Oğlan zeki mi? Ağırbaşlı mı? Öğrenmeye istekli mi?”

Elliott, “Her ne kadar huzursuz bir tarafı olduğuna inanıyor olsam da kesinlikle zeki,” dedi. “Potansiyeli var ve bunu kullanmayı, bunun en iyi nasıl yapılabileceği konusunda pek fazla fikri olmaksızın, umutsuzca istiyor.” Annesi gülümseyerek, “O zaman tipik genç bir adam demektir,” dedi.

Elliott, “Sanırım öyle,” karşılığını verdi. “Ancak topraklarına, işleyişine karşı ilgili ve rüştünü aldıktan sonra yetki alanının tüm sorumluluğunu alacak gibi de görünüyor. Bu sonbahar Oxford’a girme planları için hemfikir oldu. Kesinlikle alımlı bir delikanlı. Sanırım Warren Malikânesi’nin hizmetkarları çoktan ona hayran oldular bile buna Samson da dahil.”

Annesi, “Demek ki zamanın ve çabaların boşa gitmeyecek,” dedi. “Ya hanımlar? Umutsuz denilebilecek kadar mı basit ve köylüler? Görgüsüzler mi? Veya kalın kafalı?”

“Bunların hiçbiri değil.” Fıncanındaki kahveyi bitirdi, çizmeli ayaklarını ileri doğru uzatırken rahatlık içerisinde iç çekti ve dirseğini yasladı. “Sanırım onlar da başarılı olacaklar. Ama anne, bu bahar şehre götürülmeleri, düzgünce giydirilmeleri, doğru insanlarla tanıştırılmaları, sosyeteye takdim edilmeleri ve... Pekâlâ, ben tüm bunların nasıl yapılacağım bilmiyorum. Bunu **ben** yapamam en azından

kız kardeşler için.”

Annesi, “Kesinlikle öyle,” diyerek hemfikir oldu.

Elliott, “Ve **sen** de yapamazsın,” dedi. “Bu yıl Cecily’i hazırlamalısın.”

Annesine yarı umut dolu baktı.

Elliott, “Düşündüm de, belki Fanny Teyze ya da Roberta Teyze” diye söze başladı.

Annesi, “Ah, Elliott! Ciddi **olamazsın**,” diyerek araya girdi.

Elliott, “Hayır,” dedi. “Sanırım değilim. Ve büyükannem de bunun için çok yaşlı. George bana evlenmem ve karımın onlara destek olması gerektiğini söylüyor.”

Annesinin suratı bir anda aydınlandı, ancak hemen arkasından da kaşlarını çatı.

“Bana bu sene Noel’den sonra, otuzuna girmeden önce evlenmek niyetinde olduğunu söylemiştin. Bu tabii ki hoşuma gider fakat umarım sadece mantığınla soğukkanlı bir seçim yapmaz, aynı zamanda bir kalbin olduğunu da unutmazsın.”

Elliott, “Ama,” dedi, “büyük bir dikkatle planlanan ve ayarlanan evlilikler ilerleyen günlerde aşk evliliklerinden çok daha mutlu yürüyorlar anne.”

Daha bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, keşke böyle konuşmasaydım, diye düşündü. Annesinin evliliği büyük bir dikkatle ayarlanmıştı. Ama her ne kadar genç ve güzel olsa da hatta orta yaşına rağmen hâlâ güzeldi bu mutlu bir birliktelik olmamıştı. Babası metresine ve ondan olan ailesine sıkıca bağlanmıştı.

Annesi hafifçe gülümsedi ve başını kaldırıp oğluna bakmadı.

Elliott, annesini büyük bir dikkatle gözlemleyerek, “George Bayan Huxtable ile evlenmemi önerdi,” dedi.

Annesi kahve fincanını dudaklarına doğru kaldırıyordu ki eli yolun yarısında havada asılı kaldı.

“En büyük kız kardeşle mi?” diye sordu.

Elliott, “Tabii ki,” dedi.

“Köy evinde yaşayan taşralı bir kızla mı?” Oğluna kaşlarını çatarak baktı ve fincanını tabağına geri indirdi. “Ve neredeyse hiç tanımadığın birisiyle, öyle mi? Kız kaç yaşında?”

Elliott, “Büyük olasılıkla yirmili yaşlarının ortalarında,” dedi. “Bir taşra papazının kulübesinde mütevazı bir şekilde büyütülmüş olmasına rağmen, mantıklı ve yol yöntem bilen birisi ve o bir kontun büyük torunu anne.”

“**George** öyle demiş.” Gözlerini oğluna dikti. “Peki, ama **sen** ne diyorsun Elliott?”

Elliott omuz silkti. “Evlenip çocuk çocuğa karışma zamanım geldi,” dedi. “Yıl bitmeden evli bir adam olmaya, bunun ardından da mümkün olan en kısa zamanda babalığa kesin karar verdim denilebilir. Özellikle tercih ettiğim belirli bir eş yok. Bayan Huxtable, bence, diğer herkes kadar uygun.”

Annesi sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre için hiçbir şey demedi.

“Jessica ve Averil, ikisi de kendilerine faydalı evlilikler yaptılar. Ancak en az bunun kadar önemli diğer bir şey var ki Elliott, onlar henüz evlenmeden kocalarına sevgi besliyorlardı. Cecily için de bu sene ya da gelecek sene, aynı şeyin olmasını ümit ediyorum. Senin için de hep aynı şeyi diledim.”

“Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.” Elliott annesine gülümsedi. “Ben romantik bir adam **değilim** anne. Birlikteyken kendimi rahat hissedebileceğim, yıllar içerisinde birbirimize yoldaşlık edebileceğimiz ve hatta sevgi besleyebileceğimiz birisiyle evlenmeyi umuyorum. Ama her şeyin ötesinde mantıklı bir evlilik yapmak istiyorum.” Annesi, “Peki, Bayan Huxtable mantıklı bir seçim mi?” diye sordu.

“Öyle olduğunu düşünüyorum.”

Annesi, “Güzel mi?” diye sordu.

“Fazlasıyla.”

Annesi fincanını tabağıyla birlikte yanındaki masaya bıraktı.

“Cecily ile birlikte, yeni Merton Kontu’na ve kız kardeşlerine saygılarımızı sunmak için Warren Malikânesi’ne gitme zamanımız geldi. Bunu bu dakikaya kadar yapmadığımız için bizim ihmalkâr olduğumuzu düşünmüş olmalılar. Constantine hâlâ orada mı?”

“Uç gün önce ayrıldı.” Dişleri kenetlendi.

Annesi, “Cecily hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi. “Ona bayılıyor. Yine de onu bana eşlik etmeye ikna etmek için yeni Merton Kontu yeterli sebep olacaktır. Ona dair, yanıtlayamadığım binlerce soru sordu. Bayan Huxtable’a da bir bakacağım. Onunla evlenmeye kararlı mısın?”

Elliott, “Düşündükçe bu fikre gittikçe daha çok ısınıyorum,” dedi.

Annesi, “Peki, o seni kabul edecek mi?” diye sordu. Elliott etmemesi için bir neden görmüyordu. Bayan Huxtable bekâr ve yaşlı bir kız kurusuna dönüşmeye oldukça yakındı. Elliott onun, Throckbridge gibi bir yerde dahi güzelliğiyle çok sayıda evlenme teklifi almış olmasına rağmen, bugüne kadar neden evlenmediğini anlayabiliyordu. Babasına bir söz vermişti ve bunu da tutmuştu. Artık ailesiyle birlikte kalması için hiçbir neden yoktu. İki kız kardeşi de kızlık çağlarını geride bırakmışlardı ve Merton da onları yalnız bırakmayacaktı ve tabii vasisi ve en büyük kız kardeşini de öyle.

Aslında hiçbir şey bundan daha uygun olamazdı herkes için.

“Sanırım evet.”

Annesi öne doğru eğildi ve oğlunun eline dokundu.

“Gidip Bayan Huxtable’i bizzat göreceğim. Yarın.”

Elliott, “Teşekkür ederim,” dedi. “Görüşünü almak isterim anne.”

Annesi, “Benim görüşüm önemli olmamalı Elliott,” dedi. “Eğer seçtiğin kadın oysa, onunla evlenmen için gerekmesi durumunda şeytana dahi karşı durmaya istekli olmalısın.”

Sanki Elliott’ın Bayan Huxtable’a ilişkin ebedi bir arzu beyan etmesini bekliyormuşçasına kaşlarını kaldırdı. Elliott annesinin elini avuçları arasına aldı ve ayağa kalkmadan evvel okşadı.

Lyngate Vikontesi, ertesi gün kızıyla birlikte Warren Malikânesi’ni ziyaret etti.

Bunu önden herhangi bir uyarıda bulunmaksızın gerçekleştirmişlerdi.

Stephen, kız kardeşlerine Lyngate Vikontu'nun faytonunun giriş yolundan yaklaşmakta olduğunu bildirmek üzere, Bay Samson'la paylaştığı vekilharç ofisinden kütüphaneye geldi. Ama bunda pek olağanüstü bir durum yoktu. Dün oradan ayrılırken vikont sık sık ziyaretlerine geleceğini söylemişti. Ve ayrıca onun işi Stephen'laydı.

Margaret kâhyanın tuttuğu defterleri inceliyordu. Bayan Forsythe bunları onun talebiyle göndermişti. Leydi Dew ve eltilerine yazdığı mektubu bitiren Vanessa, raflardaki deri ciltli deftere bakıyor ve bu odanın cennete benzediğini düşünüyordu.

Ve sonra Katherine, faytonun **ve** at sırtındaki vikontun yaklaşmakta olduğunu ilan etmek için ahırlardan uçarcasına geldi.

Margaret bir tür telaş içerisinde, “O zaman faytonda kim var?” diye sordu. Önünde, masada duran defteri kapattı ve elleriyle saçlarını düzeltti.

Katherine, başını eğip perişan haline bakarak, “Tanrım,” dedi, tam da seyislerin tekinden ders alıyordu. “Sence **annes**i midir?”

Büyük bir aceleyle dışarı koşturdu, büyük ihtimalle ellerini ve yüzünü yıkamak, kendisini daha eli yüzü düzgün bir hale getirmek için acele içerisindeydi.

Margaret ve Vanessa'nın böyle bir şansları da olmamıştı. Faytonun çoktan pencerenin gerisinde, kapının önüne yaklaşmış durduğunu işittiler ve sonrasında da koridordan yükselen sesler kulaklarına çalındı. Stephen misafirleri karşılamak için dışarı çıktı. Gelenler gerçekten de vikontes ve kızıydı. Lyngate Vikontu onları hemen o dakika kütüphaneye getirdi ve herkesi birbirleriyle tanıştırdı.

İkisi de Vanessa'ya gerçekten muhteşem göründü. Elbiseleri, kürklü mantoları ve şapkalarının en son modaya uygun oldukları açıktı. Kendisini anında bir köy faresine dönüşmüş gibi hissetti ve vikonta onlara önceden haber vermediği için sitemkâr gözlerle baktı. Üzerinde hâlâ, kitap raflarında olabilecek tozlara karşı gri elbisesini korusun diye

taktığı önlük vardı. Margaret'ın saçları, tıpkı kendisinininki gibi, basit bir şekilde tepeden tutturulmuş ve saatlerdir de taranmamıştı.

Elliott da ona bakışlarıyla karşılık verdi ve kaşlarını kaldırdı ve işte o an Vanessa adamın aklından geçenleri okuyabildi. Bu kibirli gözler sanki, gerçek hanımefendiler akşam saatlerinde her zaman beklenmedik misafirlere hazır olurlar, diyor gibiydi. Tabii ki vikont her zamanki gibi kusursuz ve yakışıklı, erkeksi görünüyordu.

Margaret telaşlanmamış gibi davranarak, “Ziyaretimize gelmeniz ne kadar da büyük bir incelik,” dedi. “Lütfen yukarı, daha rahat edebileceğimiz misafir odasına buyurun. Bayan Forsythe çay gönderecektir.”

Leydi Lyngate basamakları tırmanırken, “Elliott'tan, kız kardeşlerinizi de beraberinizde buraya getirmekte ısrarcı davrandığınızı işitmek beni inanılmaz derecede mutlu etti Kont Merton,” dedi. “Burası yalnız bir beyefendi için büyük bir ev.”

Margaret, “O ısrarcı davranmasaydı, bunu **ben** yapacaktım,” dedi. “Stephen sadece on yedi yaşında ve reşit olmaya yaklaştığı yönünde ısrarcı davranması hiçbir şeyi değiştirmiyor. Onu buraya tek başına, sadece Lyngate Vikontu ve Bay Bowen'in eşliğinde göndermiş olsaydım, tek bir anımı rahat geçiremeyecektim.”

Lady Lyngate, Stephen kendisine mahcup bakarken, “Bu anlaşılır bir durum,” dedi.

Cecily, “Sizin on yedi yaşınızda olduğunuzu **tahmin edemezdim**,” dedi. “Benden daha büyük olduğunuzu düşünürdüm ki ben on sekizimdeyim.”

Stephen ona sevimli bir şekilde gülümsedi.

Katherine onlara, misafir odasında geçirdikleri birkaç dakikanın ardından katıldı. Işıl ışıl, yeni yıkanmış yüzüyle derli toplu ve temiz görünüyordu. Ve aynı zamanda, her zamanki gibi, sevimliydi. Ama Vanessa, ona sevgiyle ve eleştirel gözlerle bakarken, onun Bayan Wallace'in tam aksine oldukça donuk kaldığını görebiliyordu.

Lyngate Vikontu, “Belki de,” dedi, “hanımlardan kendileriyle çay

içemeyeceğimiz için özür dilemeliyiz Stephen. Dünden bu yana neler yaptığını duymak istiyorum.” Cecily açıkça hayal kırıklığına uğramış gibi göründü, ardından dikkatini Katherine’e odakladı.

“Elliott sizin Paskalya sonrasında sezon için şehre gideceğinizi söylüyor. Bu benim de ilk sezonum olacak. Arkadaşlık etmeye devam edebileceğiz. Ben de saçlarımda sizinki gibi altın renkli ışıltılar olsun isterdim. Çok güzel görünüyor.”

Cecily çok esmerdi tıpkı erkek kardeşi gibi. Görünüşünü temelde, gümüş rengi almaya başlayan saçları ve güçlü, güzel yüz hatlarıyla annelerinden aldığı açıktı.

Katherine, “Teşekkür ederim,” dedi. “İtiraf etmeliyim ki Warren Malikânesi’nde olmaktan inanılmaz keyif alıyorum. Londra konusunda ise o kadar emin değilim. Burada keşfedilmesi gereken çok fazla yer ve zevk alınması gereken birçok güzellik var. Ben de ata binmeyi öğreniyorum.” Cecily inanmaz gözlerle, “Sadece **öğreniyor musunuz?**” diye sordu.

Katherine, “Korkarım öyle,” dedi. “Meg bunu babam hayattayken öğrendi ve hâlâ bir atımız var. Ve Nessie eniştemiz Hedley’le evlendikten sonra Rundle Park’ta ata bindi. Ama benim hiç böyle bir şansım olmadı. Constantine buradan ayrılmadan önce bana birkaç ders verdi ve şimdi bana baş seyis Bay Taber yardımcı oluyor.”

Cecily, “Con buradan ayrıldığı için **çok** üzgünüm,” dedi. “Bu günlerde Finchley’e de hiç uğramıyor ve annem de benim buraya tek başıma gelmeme izin vermiyor. Ona hayranım. O bu güne kadar gördüğünüz en yakışıklı erkek, değil mi?”

Katherine güldü ve Leydi Lyngate kaşlarını kaldırdı. Cecily, “Her neyse,” diye sözlerine devam etti, “sezon için şehre gelmelisiniz. Beraberimde bir elbise modeli kitabı getirdim faytonda duruyor, izninizle size göstereyim. Yeni modellerden bazıları sizin üzerinizde harika duracaktır mükemmel derecede uzun boylu ve ince yapılısınız. Aslına bakılırsa, **hepsinin** güzel duracağından eminim.” Margaret, “Belki de Kate,” dedi, “sen ve Bayan Wallace kitabı alıp kütüphaneye

görmek, içindekilere hiç rahatsız edilmeksizin bakmak istersiniz.”

Margaret ve Vanessa’yı vikontesle yalnız bırakıp, birlikte dışarı çıktılar. Vikontes onlara zarif ama içten bir tavırla gülümsedi. Çay servisi yapılırken birkaç konu üzerinde kibarca sohbet ettiler.

Leydi Lyngate sonunda, “Her ne kadar yapılması gereken şeyin size ürkütücü gelmesini anlayışla karşılıyor olsam da,” dedi, “sizler aslında bu bahar şehirde arz-ı endam etmek için gereken her şeyi yapmalısınız. Tabii ki erkek kardeşiniz emsalleriyle serbestçe haşır neşir olamayacak kadar genç. Buna rağmen, sosyete onu baştan ayağa incelemeyi isteyecektir. Çok uzun bir zamandır Merton Kontu’ndan mahrumlar. Jonathan saf bir oğlandı ve buradan ayrılması da mümkün değildi.”

Vanessa, “Buna rağmen bu kadar genç yaşta ölmesi çok trajik,” dedi. “O sizin yeğeninizdi, öyle değil mi hanımefendi?”

Vikontes, “Kız kardeşimin oğluydu,” dedi. “Evet, bu gerçekten de çok üzücüydü, özellikle de doğumunun üzerinden pek fazla zaman geçmemişken. Ama biliyor musunuz, hayatı boyunca mutluydu. Belki de mutluluk kısa yaşamının bir telafisiydi. Öyle olduğuna inanmak istiyorum. Ve birdenbire huzur içerisinde öldü. Ama artık buraya ait olan kişi sizin erkek kardeşiniz ve o hoş bir genç adama benziyor.”

Vanessa, “Biz de öyle düşünüyoruz,” dedi.

Margaret, “Şehirde bir evi var,” dedi. “Dolayısıyla oraya gidecek olsak bile konaklama konusunda hiçbir sorun yaşamayacağız. Ancak sizin de görebileceğiniz gibi leydim, bize şöyle bir baktığınızda dahi gözünüze çarpabilecek diğer bir takım sorunlar mevcut.”

Leydi Lyngate, tabii ki sadece Margaret’e bakarak büyük bir içtenlikle, “Siz olağanüstü derecede güzelsiniz,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Margaret kızardı. “Ama konu bu değil.”

Leydi Lyngate, “Hayır, değil,” diyerek hemfikir oldu. “Ama ikinizden birinin evlenmesi durumunda sorununuz çözülecektir.”

Vanessa, “Benim kocam öldü hanımefendi,” dedi. “Her ne kadar babası bir baronet olsa da cemiyet ortamlarına hiç katılmadı.”

Vikontes, gözleri tekrar Margaret’a yönelmeden önce kısa süreliğine

Vanessa'nın üzerinde nazikçe takılarak, "Hayır," dedi. "Bir koca toplumda iyi mevkide olmalı, size sosyal pozisyon ve destek sağlamalıdır. Ve saraya takdim edildikten, doğru elbiseler giyindikten ve biraz da süslendikten sonra, kız kardeşlerinize hamı olabilir, onlara da birer koca ayarlayabilirsiniz."

Margaret'in eli göğsüne doğru yükseldi ve yüzü tekrar kızardı. "**Ben** mi leydim?"

Leydi Lyngate, "Yıllardır kardeşlerinize bakıyorsunuz," dedi. "Tutumunuz hayranlık uyandıracak türden. Ama değerli yıllar geçip gitmekte. Hâlâ güzelsiniz ve sosyeteye girmenizi nispeten kolaylaştıracak türden doğal, zarif bir görgünüz, tavrınız var. Fakat hayatım, artık evlenme zamanınız geldi bu kardeşlerinizin olduğu kadar kendi iyiliğiniz için de."

Vanessa, gözlerini yüzünün kızarıklığı geçen, yerini kül beyazlığına bırakan Margaret'a doğrultarak, "Meg'in **benim** iyiliğim için evlenmesi gereksiz," dedi.

Leydi Lyngate, "Hayır," diyerek onunla hemfikir oldu. "Ama siz şansınızı kullandınız Bayan Dew. Ablanız ise bunu yapmadı. Ve küçük kız kardeşiniz de bu fırsata yakın zamanda ihtiyaç duyacak o Cecily'den daha büyük. Beni affedin. Bana bunun beni ilgilendirmeyen bir konu olduğunu söyleyebilirsiniz ve tabii ki haklı da olursunuz. Ancak, kendi kendinize yardım ve tavsiye ihtiyacında olduğunuzu itiraf etmelisiniz. Bu benim size tavsiyemdir Bayan Huxtable. Elinizden geldiğince çabuk evlenin." Margaret'in rengi yerine gelmişti, aniden gülümsedi. "Aklıma şu tavuk ve yumurta bilmececi geldi. Sosyeteye kolayca girebilmemiz için evlenmem lazım. Ancak benimle hemfikir olmalısınız ki leydim, koca bulabilmek için de sosyete de olmalıyım."

Leydi Lyngate, "Bu şart değil," dedi. "Belki de düşündüğünüzden de yakınınızda olası oldukça tanınmış ve size uygun bir koca aday vardır."

Çok ayrıntıya girmede ama kendilerine Londra'dan en son modaya dair bir şeyler öğretebilecek, onları giydirebilecek, saçlarını çok daha

rağbet gören modellerde şekillendirebilecek bir hizmetkârın gönderilmesini istemeyi düşünüp düşünmediklerini sordu. Onların adına böyle bir işi büyük bir memnuniyetle üstlenebileceğini ilettiler.

Margaret ona, “Çok minnettar olurum,” dedi. “Öğrenecek ne kadar çok şeyimiz olduğunu anlamak için size ve Bayan Wallace’e bakmam yeterli.”

Ancak sonrasında faytonun gelmesini, Bayan Wallace ve vikontun annelerine katılmalarını beklerken aşağıdaki bahçeye bakmak için balkonda dolaştıkları sırada, vikontes daha evvelden ipucunu verdiği şeyi dile getiriverdi.

“Elliott bu sene evlenmeye karar verdi. O, tabii ki hangi hanımefendi için olursa olsun, harikulade fırsat olacak. Aşıkâr vasıflarının yanı sıra, sadık bir kalbi de var hatta fark edilmesi durumunda sevgi dolu bir kalp. Ama doğru kadının ona bunu keşfetmeyi öğretmesi gerekecek. Niyeti ve benim de umduğum karakterli ve ilkeleri olan bir hanımefendi bulmak. Güzellik ve zarafet de elbette eksik olmayacak. Belki onun da pek uzaklara bakması gerekmecektir.”

Gözleri aşağıdaki boş çiçek tarhlarında, sanki yüksek sesle düşünüyormuşçasına konuşmuştu.

Dile getirilmeyen mesajı anlayan sadece Vanessa değildi. Fayton birkaç dakika sonra oradan ayrıldı, Lyngate Vikontu da araca atıyla eşlik ediyordu. Katherine ve Stephen, Vanessa ve Margaret’ı terasta yalnız bırakarak, ahırlara doğru yöneldiler kasabaya, Graingerlar’ın ziyaretine gideceklerdi.

Margaret bir süre sonra, atların toynaklarının çıkarttığı takırtılar hafiflediğinde, “Nessie, Leydi Lyngate benim söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyordu?” dedi

Vanessa, “Görünüşe bakılırsa seninle oğlunun arasını yapmaya çalışıyor,” dedi

Margaret, “Ama bu tamamen saçmalık!” diye haykırdı. Vanessa, “Aslında pek de değil,” dedi. “Adam kendisine eş arayacak yaşta şahsi

eğilimleri her ne olursa olsun malı olan tüm beyefendiler evlenmeli, biliyorsun. Ve sen de buna uygunsun. Sadece bekâr değil, aynı zamanda güzel ve kibarsın. Bir kontun kız kardeşisin, hem de onun vasiliğini yaptığı kontun. Onun seninle evlenmesinden daha uygun ne olabilir ki?”

Margaret, “**Kimin** için uygun?” diye sordu.

Vanessa, “Ve **o** da çok uygun,” diye devam etti. “Bundan sadece iki hafta önce, sırf onun köy hanında kaldığını ve organizasyona katılacağını işittik diye, dehşete düşmüştük. Unvanı var, varlıklı, genç ve yakışıklı. Ve sen Leydi Lyngate’e, bizi sosyeteye tanıştıracak bir hanımefendi olmaksızın, içinde bulunduğumuz durumun garipliğini bizzat açıkladın.”

Margaret titreyip eve geri dönerken önden yürüyerek, “Ve evlenmem durumunda bunu kendim, senin ve Kate için ben yapacağım, öyle mi?” diye sordu.

Vanessa, “Evet,” dedi. “Sanırım öyle. Tıpkı açıklandığı gibi sen saraya Leydi Lyngate olarak takdim edileceksin, sonra istediğini yapabilirsin. Ve Lyngate Vikontu da tüm gücünü, herhangi bir uygunsuzluk olmadan bizim için kullanabilecek. Onun kocan olması son derecede uygun olacak.”

Her nedense bu korkunç bir düşünceydi Meg ve Lyngate Vikontu. Vanessa bu ikiliyi bir arada resmetmeyi denedi nikâhlarında kürsüde, aile resminde kış şöminesinin iki yanında oturuyorlar ve... Hayır! **Bunu** hayal etmeyi dahi denemeyecekti. Başını hafifçe salladı.

Margaret fiskiyenin yanında durdu. Taş havuzun kenarına elini yasladı, sanki dengesini sağlamaya çalışıyor gibiydi.

“Nessie ciddi olamazsın.”

Vanessa, “Mühim olan **müstakbel kayınvalidenin** ciddi olup olmaması,” dedi. “Ve vikontu bu konuda ciddi olmaya ikna edip edemeyeceği.”

Margaret, “Ama eğer vikont hiçbir şeyden haberdar olmasaydı,” diye sordu, “vikontes böylesi bir ipucunu hiç ortaya atar mıydı? Ve

oğlu ona bundan bir olasılık olarak bahsetmemiş olsaydı, neden vikontes böyle bir şeyi **düşünsün** ki? Bizi daha önce hiç görmedi. Sana sanki bugün buraya çoktan evlenme teklif edilmiş gelinine bakmaya gelmiş gibi görünmedi mi? Biraz önce dile getirdiklerini söylemesi, oğlunun yaptığı seçimi onayladığını gösterir. Ama bunu nasıl **yapabilir**? Ben kesinlikle **basit ve kaba** görünüyorum. Peki, **Lyngate Vikontu** nasıl böyle bir şey düşünmüş olabilir? Benimle birlikte olmak istediğine dair en küçük bir işaret vermedi. Yoksa tuhaf bir karabasan içerisinde miyim Nessie?”

Vanessa, Margaret’ın haklı olabileceğini fark etti. Lyngate Vikontu en başından itibaren onların Warren Malikânesi’ne gelmelerinin sorun yaratacağını biliyordu. Margaret’la evlenerek bu sorunu en azından kısmen çözebileceğini düşünmüş olması olasılıklar dahilindeydi. Ve annesine göre, bu sene evlenmesi gerektiğine çoktan karar vermişti.

Vanessa, “Evlenme teklif etse bile,” dedi, “hayır diyebilirsiniz Meg. Ama böyle bir şey yapmak ister misin?”

“Hayır demek mi?” Margaret kaşlarını çattı ve uzunca bir süre bir şey söylemedi.

... **tuhaf bir karabasan içerisinde miyim?**

Vanessa yumuşak bir ses tonuyla, “Sorun Crispin mi?” diye sordu.

Aralarında onun adı uzun bir süredir ilk kez geçiyordu.

Margaret ona sertçe baktı ve sonra gözlerini çevirdi ama bunu Vanessa gözlerindeki yaşları açıkça görmeden evvel yapmayı başaramamıştı.

Meg, “Kim?” diye sordu. “Bu isimde birini tanıyor muyum?”

Sesinde o kadar büyük bir acı vardı ki Vanessa’nın aklına verilebilecek bir karşılık gelmedi.

Margaret sonunda, “Eğer bir zamanlar tanıdıysam bile onu artık hatırlamıyorum,” dedi.

Vanessa yutkundu. O da ağlamanın eşiğindeydi.

Margaret, “Eğer evlenecek olursam,” dedi, “yani **eğer** Lyngate Vikontu bu teklifi yaparsa, hayatlarımızı oldukça kolaylaştıracam,

değil mi? Senin için. Stephen için.”

Vanessa dehşet içerisinde, “Ama sadece bizim iyiliğimiz için evlenemezsin,” dedi.

“Neden olmasın?” Margaret ona soğuk, boş gözlerle baktı. “Hepinizi seviyorum. Siz üçünüz benim her şeyimsiniz. Yaşam sebebimsiniz.”

Vanessa şoke olmuştu. Margaret’in bu kadar büyük bir umutsuzlukla konuştuğuna daha önce hiç şahit olmamıştı. O her zaman sakin ve neşeliydi, hepsinin güvendiği kişiydi. Vanessa onun kırık kalbinin hep farkındaydı. Sadece bu durumun kız kardeşinin ruhunu boşalttığını anlayamamıştı. Bunu *anlamalıydı*.

“Ama artık bize dair yükümlülüklerin oldukça rahatladı. Stephen artık hepimize bakacak ve geçindirecek konumda. İhtiyacımız olan tek şey senin sevgin Meg ve mutluluğun. Bunu yapma. *Lütfen*.”

Margaret gülümsedi.

“Her ne kadar Leydi Lyngate’in beni vikontun olası eşi olarak seçtiğinden kesinlikle emin olmasak da bu tam bir trajedi. Vikontun bu konuda neler hissettiğini bilmiyoruz ya da böyle bir şeyin aklına gelip gelmediğini. Nessie buraya gelip de bana evlenme teklif etmezse ne kadar da aşağılayıcı olur.”

Hafifçe güldü ama gözleri hâlâ soğuktu.

Eve doğru ilerler, ateşin tekrar canlandırıldığı kütüphaneye girdiklerinde Vanessa ağır bir farkındalık hissetti.

Crispin’in Margaret için bir daha geri dönmeyeceği kesindi. Ancak Lyngate Vikontu ile sırf kardeşlerinin iyiliği için evlenmesi durumunda, hayatın onun için bir anlamı kalmayacaktı.

Margaret’in yaşam sebebi *onlar* değildi. Bu, her ne kadar Crispin’in yokluğuyla geçen dört yıl boyunca yok olup gitmiş olsa da *umuttu*.

Yaşamlara anlam katan umuttu.

Margaret’in Lyngate Vikontu ile evlenmesine izin *verilemezdi*. Tabii belki de adam evlenmeyi teklif dahi etmeyecekti ama Vanessa onun bunu yapacağından korkuyordu. Ve ederse Margaret’in ona evet

diyeceğinden de öyle.

Margaret'ın iyiliği için korkuyordu.

Sadece Margaret'ın mı?

Ancak zihninde kelimelere dökülen soru onu şaşırttı ve bir şekilde sarstı. Onun Meg'le evlenmesine ilişkin ne tür şahsi bir itirazı olabilirdi? Ya da aslına bakılırsa bir başkasıyla? Vikonta Sevgililer Günü organizasyonunda **neredeyse** âşık olduğu doğrudu, ancak o günlerde bile bu adamda onu çekmekten çok iten şeyler olduğunu fark etmişti.

Sadece bu kadar yakışıklı olması hiç de adil değildi.

Ancak ona âşık **olsa** dahi ki kesinlikle değildi vikontun evlenmeyi düşüneceği **en son** kadının kendisi olacağından emindi.

Meg'e evlenme teklif etmesine izin verilmemeliydi Meg bunu kabul edebilirdi.

Onu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Vanessa, çok geç olmadan düşünüp buna bir çare bulması gerektiğine karar verdi.

Oysa mümkün olan tek bir çözümün **varlığı** konusunda çoktan ikna olmuştu.

Bu oldukça **imkânsız** da bir yoldu.

ELLIOTT kesin kararını vermişti.

Bayan Huxtable'la evlenecekti. Tabii onun da kendisini kabul etmesi durumunda, ancak onun bunu yapmaması için aklına en ufak bir sebep gelmiyordu.

Birbirleriyle evlenmeleri gerçekten kulağa çok mantıklı geliyordu. Ve annesi de ona onay vermişti. Aslına bakılırsa Huxtablelar'ın hepsinden hoşlanmıştı. Onları cana yakın ve doğal bulmuştu.

“Bayan Huxtable ile evlenmen durumunda, güvенеbileceğinden kesinlikle emin olduğum şey Elliott,” demişti, “onun sadakati ve bağlılığı. Ve bu iki nitelik neredeyse hemen her zaman derinleşerek şefkat ve sevgiye dönüşür. Senin açısından önünde parlak bir gelecekte başka bir şey görmüyorum.”

Elliott'a umutla bakmıştı. Tabii ki demek istediği şey, karısının sadakat ve bağlılığının **onda** şefkat ve sevgiye sebep olacağıydı.

Elliott, “Seninle tamamen aynı fikirdeyim anne,” demişti.

Ama ya sevgi? O hiçbir zaman sevmemişti bu ne demekse. Bayan Huxtable'a **aşık değildi**. Aslına bakılırsa Anna'ya veya ondan önceki diğer herhangi bir metrese ya da arada sırada hoşuna giden hanımefendilerden herhangi birisine. En azından âşık olmadığını **düşünüyordu**. Her ne kadar bazen o tarifi zor, evliliği onun açısından cazip kılacak, büyüğü **şeyi** bulmayı hayal etse de bunu başarmayı hiç beklememişti. Böyle bir şey olmayacaktı. Ama elbette zamanı geldiğinde, **evleneceğine** dair kafasında en ufak bir soru işareti yoktu. Bu, yerine getirilmesi gereken en temel görevlerden biriydi.

Şimdi zamanı gelmişti, işte o kadar.

Ve o da görevini yapacaktı. Aynı zamanda da mantıklı davranacaktı.

Annesinin ziyaretinden bir gün sonra atına atlayıp tekrar Warren

Malikânesi'ne gitti ama bu kez gitme sebebi Bayan Huxtable'a evlenme teklif etmekte. Gerçeği söylemek gerekirse, kendisini inanılmaz derecede bunalımda hissediyordu. Aslında onu neredeyse hiç tanımıyordu, öyle değil mi? Ya...?

Ama o hiçbir zaman “ya”lardan hoşlanan birisi olmamıştı. Sadece günlük gerçekliklerle uğraşabilirdi.

Kararını vermişti ve şimdi de buradaydı.

Ahır avlusuna girip atını seyisin ellerine teslim eder etmez, kendisini kesinlikle umutsuz hissetti ki bu evlenme teklif etmek üzere olan bir kişinin içinde bulunmak istemeyeceği bir histi. Adımlarını büyük bir kararlılıkla eve doğru çevirdi. Oyunun bu son aşamasında gözünün korkmasına izin vermeyecekti.

Avlunun köşesinden döndü ve neredeyse Bayan Dew'a çarpıyordu asabiyken karşılaşmayı isteyeceği en son kişiye. İkisi de aniden durdular, Elliott aralarında on santimetreden daha fazla bir mesafe olacak şekilde geriye doğru bir adım attı.

Vanessa, “Ah!” dedi.

“Özür dilerim hanımefendi.”

Aynı anda konuşmuşlardı.

Vanessa, “Ahırlara doğru ilerlediğinizi gördüm,” dedi. “Sizi karşılamaya geldim.”

Elliott kaşlarını kaldırdı. “Gururum okşandı,” dedi. “Ya da okşanmak mı? Bir şey mi oldu? Tedirgin görünüyorsunuz.”

“Pek sayılmaz.” Vanessa gülümsedi ve daha da tedirgin bir hal aldı. “Sizinle özel bir şey konuşup konuşamayacağımızı merak ediyordum.”

Bir daha haşlamak için mi? Kusurlarının daha fazlasını sıralamak için mi? Tüylerini daha fazla yolabilmek için mi? Ruh halini daha kötü bir hale getirmek için mi?

“Tabii.” Vanessa'nın dirseğini tuttu, onu ahırlardan ve evden uzaklaştırdı. Göle doğru uzanan geniş çimenlik arazide yürümeye başladılar.

Vanessa, “Teşekkür ederim,” dedi.

Elliott onun soluk mavi bir elbise giydiğini, pelerinin de buna uyduğunu fark etti. Şapkası daha koyu bir maviydi. Bu onu yastan çıkmış halde ilk görüşüydü. Her zamankinden çok daha çekici görünüyordu.

Ahırlardan kimsenin kendilerini iştitemeyeceği kadar uzaklaştıklarında net bir şekilde, “Size nasıl yardımım dokunabilir hanımefendi?” diye sordu.

Vanessa yüksek sesle iç geçirdikten sonra, “Pekâlâ, benimle evlenmek isteyip istemeyeceğinizi merak ediyorum,” dedi

Elliott’ın dirseğini tutan eli gevşemişti ki bu büyük olasılıkla iyi bir şeydi. Elleri istem dışı şekilde kasılıp birer yumruk halini aldığı anda, birkaç kemik kırabilirdi. Ama... onu doğru mu iştmişti?

Olağan sesine şaşırtıcı derecede benzeyen bir tonla, “Sizinle evlenmek mi?” diye sordu.

Vanessa, “Evet,” dedi. Nefes nefeseydi sanki hiç durmaksızın sekiz kilometre koşmuş gibi. “Yani eğer korkunç bulmazsanız. Sanırım temel kaygınız uygun birisiyle evlenmek ve ben de bu nitelikleri taşıyorum. Bir kontun kız kardeşi, bir baronetin oğlunun dul karısıyım. Ve sanırım aklınızdan geçirdiğiniz şeylerden biri de bizi sosyeteye tanıtmaya sorunuyla kolayca başa çıkabilmek için **bizlerden** biriyle evlenmek. Meg’i tercih etmeyi düşündüğünüzün farkındayım. Benden hoşlanmadığınızı biliyorum, çünkü sizinle birçok kereler tartıştım. Ama aslında doğuştan kavgacı birisi değilim. Tam aksine, genelde insanları neşelendiririm. Ve bence...”

Neredeyse nefes almak için bir kez durmadığı konuşması canlılığını yitirdi ve kısa bir sessizlik yaşandı.

Hayır, yanlış iştmemişti. Ya da yanlış anlamamıştı.

Ansızın yürümeyi kesti ve Vanessa’ya döndü. O da durdu ve başını kaldırıp adama, doğrudan gözlerinin içine, fal taşı gibi açık gözlerle baktı. Yüzü kızarmıştı.

Söylenenleri tam manasıyla anlayamıyor olabilirdi.

Elliott nutkunun tutulmasına sebep olacak güçte başka birini

tanımıyordu.

Vanessa on saniye süresince en ufak bir yanıt alamayınca, “Lütfen bir şey **söyleyin,**” dedi. “Bunun sizin için bir şok olduğunu biliyorum. Böyle bir şey beklemiyordunuz. Ama bir **düşünün.** Meg’i gerçek manada **sevemezsiniz,** değil mi? Onu neredeyse hiç tanıımıyorsunuz. Onu seçtiniz çünkü yaşça en büyüğümüz o ve çok da güzel. Tabii, her ne kadar öyle olduğunu **düşünseniz** de beni de tanıımıyorsunuz. Ama hangimizle evlendiğinizin aslında sizin açınızdan çok büyük bir farkı olmayacaktır, değil mi?”

Bunun sizin için bir şok olduğunu biliyorum. Bu durumu biraz hafife alan bir anlatım şekli değil miydi? **Onunla** evlenmek mi? **Bayan Dev’la** mı? Bu kadın delirmiş miydi?

Vanessa dudağını ısırды ve onun konuşmasını beklerken sanki gözleri daha da bir büyüdü.

Elliott kaşlarını çatarak, “izninizle bir şeyi açıklığa kavuşturayım Bayan Dew,” dedi. “Sizin onur verici evlilik teklifinizi doğru mu yorumluyorum? Kendinizi kurbanlık koyun olarak ortaya mı atıyorsunuz?”

“Ah, Tanrım.” Vanessa kısa bir anlığına başını başka tarafa çevirdi. “Hayır, pek sayılmaz. Bu aslında bir fedakârlık olmayacak. Sanırım tekrar evlenmek hoşuma gidecek. Ayrıca, tıpkı sizin yaptığınız gibi, sırf rahatım için evlenebilirim. Bizim birbirimizle evlenmemiz gerçekten de çok uygun **olurdu,** değil mi? Bu her şeyi Meg ve Kate açısından daha da kolaylaştırırdı ve tabii Stephen açısından da. Ve belki de anneniz **de** evleneceğiniz kişinin Meg değil de ben oluşuma pek aldırış etmeyecektir, tabii onun kadar güzel değilim ama aslında neredeyse hiç değilim. Fakat bu fikre alıştığında, onun beni tasvip ettiğini görmek için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Elliott alçak sesle, “Annemin mi?” diye sordu.

Vanessa, “Dün Meg’i olası gelin olarak onayladığını açıkça dile getirdi,” dedi. “Tabii ki bunu çok açık bir şekilde söylemedi, çünkü bunu yapacak kişi sizdiniz. Ama biz onun ne demek istediğini yine de

anladık.”

Lanet olsun!

“Bayan Dew.” Ellerinizi sırtında kenetledi ve öne doğru hafifçe eğilerek ona yaklaştı. “Bay Dew’la da bu şekilde evlenmiş olabilir misiniz?”

Bir an için kendisini sanki Bayan Dew’un gözlerine düşüyormuş gibi hissetti. Ama sonra Vanessa göz kapaklarını indirdi, ruhunu karşısındaki adamın gözlerine kapattı. Elliott onun şapkasının üzerinden bakarak kaşlarını çatı.

Vanessa, “Evet, aslına bakılırsa bu doğru. O ölüyordu,” dedi. “Ama çok gençti ve hayatta yapmak istediği çok şey vardı bunlara benimle evlenmek de dahildi. O beni sevdi. Beni istedi. Bunu biliyordum. Ve dolayısıyla, o ne kadar beni kendi deyimiyle tuzağa düşürmek istemiyor olsa da benimle evlenmesi için ısrar ettim.” Göz kapakları tekrar açıldı ve gözleri tekrar Elliott’ın gözlerine odaklandı. “Hayatının son yılını onun için çok ama çok mutlu kıldım. Kendimi bu konuda kandırmıyorum. Ben bir erkeğin nasıl mutlu edileceğini biliyorum.”

Tanrım! Yoksa hissettiği şey cinsel bir uyarım mıydı? İmkânsız! Ama Elliott bunun başka ne olabileceğini bilmiyordu.

Başını yavaşça salladı ve ona sırtını dönerek göle doğru yürümeye başladı. O da Elliott’ın peşine düştü.

“Özür dilerim.” Vanessa’nın sesi hüzünlüydü. “Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım, değil mi? Belki de size yaklaşabilmemin veya kendimi açıklayabilmemin başka bir yolu **yoktu.**”

Elliott terslenerek, “Yani tüm bunlardan,” dedi, “Bayan Huxtable’in, sizin beni burnunun dibinden çaldığınızı keşfetmesi durumunda hayal kırıklığına uğramayacağı sonucunu mu çıkartmalıyım?”

Vanessa, “Ah, hayır, hiç de değil,” diye temin etti. “Meg sizinle evlenmek istemiyor ama korkarım ki teklif etmeniz durumunda bunu yapacak, çünkü onda büyük bir vazife bilinci mevcut. Her ne kadar artık böyle davranmasına gerek kalmamış olsa da bizler için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmakta ısrar **edecek.**”

Elliott öfkeyle ya da belki de kakhaha atma hissiyle demek daha doğru olurdu haykırma arzusunu bastırarak, “Anlıyorum,” dedi. “Ve benimle evlenmek istemiyor çünkü...?”

Adımlarını yavaşlattı ve başını tekrar ona bakmak için eğdi. Elliott uyanıp, bu garip sohbetin tümünü hayal ettiğini anlayıp anlamayacağını merak etmeye başlamıştı. Bunlar kesinlikle gerçek *olamazdı*.

Vanessa, “Çünkü o Crispin’e deliler gibi âşık,” dedi.

“Crispin mi?” Elliott bu adı daha önce işittiğini düşündü.

Vanessa, “Crispin Dew,” dedi. “Hedley’in ağabeyi. Dört yıl önce görevlendirmesi yapıp alayına katıldığında evleneceklerdi ama o bizi bırakmak istemedi. Aralarında bir anlaşmaya vardılar.”

Elliott, “Eğer birbirlerine evlilik sözü verdilerse neden benden gelecek teklifi kabul edeceğinden korkuyorsunuz ki?” dedi

Vanessa, “Vermediler ve o Meg’e neredeyse dört yıldır tek bir mesaj göndermedi, eve de gelmedi,” dedi

Elliott birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “Ortada benim anlayamadığım bir durum mu var?” diye sordu. Göl kıyısına gelmişlerdi, tekrar durdular. Güneş ışıl ışıldı. Işınları suda oynamaktaydı.

Vanessa, “Evet,” dedi. “Kadın kalbi. Meg’inki yaralı, hatta belki de kırık. Onun bir daha hiçbir zaman kendisine geri dönmeyeceğini biliyor ama bekâr olduğu sürece bunun için hâlâ bir umudu var. Onun elinde kalan tek şey umut. Ben ona evlenme teklifinde bulunmamanızı *gerçek-ten* tercih ederim. Büyük olasılıkla kabul edecek, size hayatınız boyunca mükemmel ve itaatkar bir eş olacaktır. Ama aranızda en ufak bir kıvılcım yaşanmayacak.”

Elliott ona doğru biraz daha eğildi.

“Ya sizin ve benim aramda *yaşanacak* mı?” Bu komik sohbet boyunca hissettiği şeyin öfke mi, yoksa garip bir tür eğlence mi olduğundan hâlâ emin değildi. Ama bunlardan hangisi olursa olsun, her an patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Vanessa, tekrar adamın gözlerinin içine bakarken, kıpkırmızı oldu.

Neredeyse fısıltı halinde, “Ben bir erkeğin nasıl memnun edileceğini biliyorum,” dedi ve alt dudağını ısırıldı.

Karşısındaki kadın kızarmasa ve gözleri fal taşı gibi açık olmasa, Elliott bunu deneyimli bir yosmanın sözleri ve hareketi gibi düşünürdü. Tanrım, ölmek üzere olan bir adamla yaşadığı kısa süreli evliliğine rağmen, Bayan Dew büyük olasılıkla bir bebek kadar masumdu. Ne söylediğinin gerçekten de farkında mıydı? Ateşle oynadığını biliyor muydu?

Kasten, “Yatakta mı?” diye sordu.

Vanessa dudaklarını yaladı, bu Elliott’ın bilinçsizce yapıldığını düşündüğü diğer bir kışkırtıcı hareketti.

“Evet. Eğer merak ettiğiniz şey buysa bakire değilim. Hedley yapabiliyordu... Pekâlâ, unutun gitsin. Evet, sizi yatakta nasıl memnun edeceğimi bilirdim. Ve dışında da öyle. Ben insanların nasıl neşelendirileceklerini biliyorum. Onları nasıl güldüreceğimi de öyle.”

Elliott, gözlerini kısıp ona odaklayarak, “Ve benim de neşelendirilmeye ve güldürülmeye ihtiyacım var, öyle mi?” dedi. “Olayların gülünç yönlerini görme yeteneğim olmasa da bunun olmasını sağlayabilirsiniz?”

“Ah, **şu konu.**” Göle bakmak için başını çevirdi. “Sizi incittim, değil mi? Her nasılsa bu birisinin diğerine yöneltebileceği en kötü aşağılama gibi görünüyor, insanlar, espri anlayışlarının olmaması haricinde, her tür zaaf ve kusurları kabulleniyorlar. Ve aslında ben size bu yetinizin hiç olmadığını **söylemedim**, değil mi? Sadece hiç gülümsemediğinizi söyledim. Hayatı çok ciddiye aldığınızı vurgulamak istemiştim.”

Elliott, “Hayat **ciddidir**,” dedi.

“Hayır, değil.” Vanessa ona tekrar baktı. “Çoğunlukla, hatta sık sık bile değil. İnsanın parmağını ısırmasına sebep olacak türden şeyler hep mevcut. Etrafımızda yakalanabilecek neşe ve sevinçler de öyle. Neredeyse hemen her durumda gülme olasılığı var.”

Elliott, “Yine de siz kocanızı amansız bir şekilde kaybettiniz. **Bu**

ciddi değil miydi?” dedi

Vanessa gözleri aniden ışıldayarak, “Dünyamızın ve birlikte yaşadığımız hayatın muhteşemliğine şaşırıp hayran kalmadığımız tek bir günümüz olmadı,” dedi. “G lmeden geçirdiğimiz bir gün olmadı. Sonuncusu hariç. Ama o zaman dahi gülümsedi. Bu ölürken suratında kalan en son ifadeydi.”

Tanrım! Bunları duyması gereksizdi. Kendisini sabahın erken saatinde hâlâ yatağında güvenlik içerisinde yatarken Bayan Huxtable’a evlenme teklifini yapmaya hazırlanırken bulmayı büyük bir sabırsızlıkla umdu.

Vanessa, “Ama konudan koptuk. Meg yerine **benimle evlenecek** misiniz,” dedi.

Elliott, “Neden ikinizden birini se eyim ki?” diye sordu. “Kız kardeşinize teklifte bulunmayacağım konusunda size söz verirsem,  zg r kalmayı tercih etmez misiniz?”

Vanessa tekrar ona baktı.

“Beni gerçekten de istemiyorsunuz, öyle değil mi?”

Tabii ki onu istemiyordu. Tanrım! Büyük olasılıkla o dünyada birlikte olmak isteyeceği en son kadındı.  vg y  hak eden hiçbir şeyi yoktu **hiçbir şeyi!**

Vanessa’nın şüphesini doğrulamak için ağzını açtı.

Bir şey hariç övgüye layık **tek bir** şeyi vardı. Annesi d n bunu nasıl dile getirmişti? **Sadakat ve bağlılık işte**. Bu iki şey. Vanessa her ikisine de sahipti bunları ona değil ailesine yöneltmişti.

Vanessa d n vikontun annesinin söylediği bir şeyden onun ablasına evlenme teklif etmeyi düşündüğünü anlamıştı ve Bayan Huxtable da bunun farkındaydı. Bayan Dew kız kardeşinin, her ne kadar bunu yapmak yaralı kalbini tamamen kıracak olsa da onun teklifini kabul edeceğini biliyordu. Dolayısıyla umutsuzluk içerisinde böyle bir felaketi nasıl önleyebileceğini d ş nm ştı. Ve kolay yolu seçip bugün ona gelerek durumu açıklamak yerine planını hemen hazırlamıştı. Belki de onun laf dinlemeyecek kadar gaddar ya da çok kibirli bir adam oldu-

ğunu düşünmüştü. Sebebi her ne olursa olsun, kendisini ailesine karşılık kurbanlık koyun gibi öne çıkartmaya karar vermişti. Ve bunu, vikonttan hoşlanmadığı ve onu tasvip etmediği gerçeğini hiçbir zaman sır olarak saklamamasına rağmen yapmıştı.

Şimdi vikont onu belki de akla hayale gelebilecek en korkunç şekilde küçük düşürmek üzereydi. Vanessa ona kendisini sunmuştu, o ise hediyeği güçlü ve vahşice elinin tersiyle itmek üzereydi.

Elliott kaşlarını çatı, hak ettiğı cezayı da vererek, diye düşündü.

Ama ağzını kapattı.

Vanessa, “Ben güzel bile değilim, öyle değil mi?” diye sordu. “Ve daha önce de evlendim. Planımın işe yarayabileceğini ve sizin beni almayı isteyeceğinizi düşünmek gerçekten de çok aptalcaydı. Yine de Meg’e evlenme teklif *etmeyeceğinize* söz verir misiniz? Ya da Kate’e. Onun sizden farklı birine ihtiyacı var.”

Elliott, “Daha *insani* birisine mi?” diye sordu. Gözleri tekrar kısıldı.

Vanessa gözlerini kısa bir an için kapattı.

“Öyle demek istemedim. Sadece daha genç ve... ve...”

Elliott, “Espri anlayışına sahip mi?” diye araya girdi.

Vanessa ona baktı ve beklenmedik bir şekilde gülümsedi bu kahkaha ve haylazlıkla dolu bir gülümseyişti.

Ona, “Hâlâ uyanmayı ve kendinizi dün gecede bulmayı diliyor musunuz?” diye sordu. “*Ben* diliyorum. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar aptalca bir duruma düşürmedim. Ve şimdi sizden her şeyi unutmanızı da isteyemem. Bu unutulması imkânsız bir durum.”

Evet, öyleydi. Elliott birdenbire tekrar öfkeleni.

Öne doğru uzandı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Vanessa başını korkak bir tavşan gibi geriye çekti ve Elliott kaşlarını kaldırdı.

“Sadece küçük bir kanıt istemiştım, yani söylediklerinizin külliye boş olmadığını anlamak için.”

Vanessa kısa bir an ona anlamaz gözlerle baktı.

“Bir erkeğı nasıl memnun edebileceğimi bildiğime dair

söylediklerimi mi?” Gözleri tekrar kocaman açılmıştı, yanakları alev alevdi.

Elliott yumuşak sesle, “Evet,” dedi.

Elliott yerinden kımıldamayınca, Vanessa eldivenli ellerini karşısındaki adamın yanaklarını çevreleyecek şekilde havaya kaldırdı, büzüşmüş dudaklarını onunkine doğru uzattı, onu dudaklarından yumuşak ve nazıkçe öptü.

Bu, annesi ya da kız kardeşi haricinde bir kadından aldığı en can sıkıcı öpücüktü.

Vanessa ondan uzaklaşır ve endişeyle gözlerinin içine bakarken, Elliott, ama **bu**, diye düşündü, yani kasık bölgesinde hissettiği sıkışma, **kesinlikle** cinsel uyarım heyecanıydı. Aslına bakılırsa heyecandan da öteydi.

Tanrım!

Elliott, kendininkileri çekip çıkarıp çimenlerin üzerine atarak, “Şapkalar ve eldivenler sadece birer ayak bağıdır, öyle değil mi?” dedi, ardından Vanessa’nın çenesinin altındaki kurdeleyi çözdü ve şapkasını arkasından yere düşürdü.

Vanessa dudaklarını ısırarak eldivenlerini çıkarttı.

Elliott, “Şimdi o kadar da utanmadan bir gösteri yapabilirsiniz,” dedi.

Vanessa adamın suratını tekrar avuçları arasına aldı elleri sıcak ve yumuşaktı ve öpene kadar gözlerinin içine baktı.

Ağzı hâlâ yumuşaktı ama bu kez dudaklarını vikontun dudaklarının üzerine götürdü, ağzını adam içerdeki nemli sıcaklığı hissedebilsin diye hafifçe açmıştı. Ve parmakları Elliott’ın saçlarına uzandı. Çenesini, yanaklarını, kapalı göz kapaklarını, yumuşak yumuşak, nazıkçe öptü. Ve sonra tekrar ağzına geçti, dilinin ucunu dudaklarına dokundurdu, yavaşça iki dudağın birleşme çizgisi boyunca kaydırıldı.

Vücudunun diğer hiçbir kısmı vikonta değmemişti.

Elliott olduğu yerde taş gibi dikildi. Kolları iki yanındaydı, parmakları hafifçe avucuna doğru kıvrıldı.

Ve sonra Vanessa gösterisini bitirdi. Geriye bir adım attı, elleri iki yanına düştü.

“şunu anlamalısınız ki Hedley benle evlenmeden önce hiçbir deneyim yaşamamıştı. Ve tabii ki ben de öyle. Ve o evliliğimizin büyük çoğunluğunda çok ama çok hastaydı. Ben... özür dilerim.”

Elliott aşağı doğru baktı, bir taş almak için eğildi ve bunu ardında küçük girdaplar oluşturacak şekilde suda sektirmek için göle doğru döndü.

Birdenbire bir şeyi fark etti: Artık Vanessa’nın akla mantığa sığmayan önerisini hak ettiğı horgörüyle savsaklamak için çok geçti. Onu kendisini öpmeye davet etmişti ve Bayan Dew da bunu yapmıştı. Onun şerefini tam manasıyla tehlikeye atmış olmasa da en azından duygularıyla oynamıştı.

Artık ortada ele alınması gereken bir namus konusu vardı.

Elliott, tekrar ona dönüp neredeyse acımasızca konuşmaya başladı: “Görüyorsunuz ki ben **deneyimliyim** Bayan Dew ve bir eşten hasta bir adamın yaptığından çok daha fazlasını talep edeceğim. şunu söylemeliyim ki **ben size** bir gösteri yapsaydım, benimle evlenmek yönünde ortaya attığınız önerinizden hemen vazgeçerdiniz.”

Vanessa gözleri alev alev ona bakarken, “**Yapmazdım** dedi. “Ben çocuk değilim. Ve sizin de öfkelenmeniz için hiçbir neden yok. Ben medeni bir öneride bulundum ve sizin de buna hayır deme özgürlüğünüz var yine de bunun ardından Meg’e evlenme teklif etmeyeceğinizi umuyorum. **Gösterinizi** yapın ve ben de size önerimi geri çekmeyi isteyip istemediğimi söyleyeyim.”

Vanessa’nın burun delikleri kabardı. Kızmıştı.

Elliott uzandı ve Vanessa’nın pelerininin ensedeki düğmesini açtı. Onu çimenlerin üzerine, eldivenleriyle şapkasının yanına gönderdi.

Kalın paltosunun düğmelerini çözerken ama üzerinden tamamen çıkartmadan öfkeli bir şekilde, “Uzun süre üşümeceksiniz,” diye söz verdi.

Kollarını ona doladı tekini omuz hizasına, diğeri ise beline ve

kendisine doğru çekti. Tek elini kalçasına indirip onu daha da yakınına çekerken, paltosunu Vanessa'nın vücuduna sardı.

Vanessa, başını kaldırıp ona fal taşı gibi açılan, şaşkın gözlerle bakarken, "Ah," dedi.

Vikont, "Gerçekten de öyle," diyerek hemfikir oldu.

Bayan Dew çok narindi. Vücudu ufak tefekti ve garip bir şekilde kadınsıydı.

Elliott başını onunkine doğru eğdi ve Vanessa'yı öptü. Yumuşak dudaklarla karşılaştı ama bunları kabul etmedi. Ağzını açtı, dilini sertçe Vanessa'nın dudaklarının birleşme çizgisine bastırdı ve daha o dişlerini kenetlemeyi akıl edemeden ağzının içine girdi.

Vanessa genzinden bir ses çıkarttı.

Ama Elliott'ın onunla işi henüz bitmemişti. Ağzının içinde dilini onu tahrik edecek noktalara vurarak gezdirdi, tek elini geri çekilemesin diye kafasının arkasına dolamıştı.

Boştaki eliyle elbisesinin sırtındaki düğmeleri kumaşı omuzlarından aşağı çekebilecek kadar açtı. Ardından her iki elini de sırtında dolaştırdı, sonra ellerini öne çekti ve korsajıyla yukarı doğru itelenmiş küçük, diri göğüslerini avuçlarına aldı. Her iki elinin baş ve işaret parmaklarıyla kabarık sertleşene kadar göğüs uçlarını yuvarladı.

Çenesini ve boynunu öptü, ellerini kalçalarına doğru indirdi ve erkekliği sürtünürken onu sıkı sıkı tuttu.

Dudaklarından tekrar öptü, Vanessa'nın parmaklarının saçları arasında sertçe büküldüğünü hissederken dilini bir ileri bir geri hareketlendirdi.

Bunun ateşle oynayan münasebetsiz bir masuma, lord tarafından yapılan bir tür gösteri olması hedeflenmişti. Ne var ki farklı bir şeye dönüvermişti. Elliott cinsel açıdan uyarılmayı beklememişti. Ve olan bitene hemen bir son vermezse, onu Şubat soğuşuna ve ıslaklığına bakmaksızın çimenlerin üzerine yatacağı ve...

Vanessa tüm bu olanları durdurmak için hiçbir şey *yapmıyordu*, bu ne kadar da tehlikeli bir masumiyetti.

Tanrım! Bu **Bayan Nessie Dew**'du! Ve tüm bu yaşananların gece görülen garip bir rüya olma olasılığı da yoktu. Çok uzun sürmüştü.

Her iki elini de Vanessa'nın beline koydu ve başını kaldırdı.

Vanessa onun gözlerinin içine baktı, gözleri her zamankinden daha koyu renkli ve derindi. Elliott, aslında oldukça maviler, diye düşündü. Ve bu onun en iyi özelliği idi.

Vanessa, "Suratınız her zaman böyle görünmeli," dedi.

"Nasıl yani?" Elliott kaşlarını çatı.

"Arzu dolu. Çok güçlü yüz hatlarınız var. Bunların arzulu **olmaları daha iyi**, genelde oldukları gibi gururlu ve hor görü yüklü değil."

Elliott, "Ah, yine **buna** döndük, öyle mi?" dedi.

Vanessa, "Önerimden hâlâ vazgeçmek istemiyorum," dedi. "Beni korkutmadınız. Siz de diğerleri gibi bir erkeksiniz."

Giysilerini almak için eğildi, pelerinini omuzlarına attı. Her ne kadar Elliott onun bunu soğuktan yaptığından emin olmasa da titredi.

Vanessa, "Ama **sizin** bunu istemediğinizi biliyorum," dedi. "Ve bu hiç de şaşırtıcı bir şey değil. Böyle bir fikir aklıma geldiğinde, harekete geçmeden önce aynaya bakmalıydım. Fakat bu bir şeyi değiştirmezdi. Bunca şeyin ardından Meg'e evlenme teklif edeceğinizi hiç sanmıyorum ve aslında önemli olan tek şey de bu."

Vanessa şapkasını kafasına geçirdi ve kurdelesini çenesinin altından bağladı. Elliott yüzünü tekrar göle döndü.

Vanessa, "Ben eve dönüyorum," dedi. "Eğer sizi gücendirdiysem özür dilerim. Konu Meg'in sizden hoşlanmaması değil. Sadece Crispin'i seviyor olması. Sezon için Londra'ya gittiğinizde, eminim ki sizinle evlenmeyi isteyen birisini bulmakta zorluk yaşamayacaksınız."

Elliott kaşlarını kaldırdı ve omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. Vanessa hâlâ orada dikiliyordu. Eldivenlerini giydi, yaşananlardan dolayı yüzü kırmızıydı ve saç başı hafifçe dağılmıştı.

Elliott aniden onun kendisine dair bir şeyler bilip bilmediğini merak etti.

“Düşes olmak gibi bir amacınız var, değil mi?”

Vanessa ona boş boş baktı. “Pek sayılmaz. Aslına bakılırsa hiç de değil. Benim bir dükle ne işim olabilir? Ayrıca tanıdığım bir dük yok.”

Elliott, “Ama bir dük **varisi** tanıyorsunuz,” dedi.

“Öyle mi?”

Vikont ona omzunun üzerinden bakmaya devam etti, ta ki bir anlayış ifadesi belirmeye başlayana kadar.

“Benimki nezaketen bir unvan. Bu büyükbabamın ast unvanı ve ilk olarak babama verildi, sonra da onun vefatıyla birlikte bana. Eğer büyükbabamdan daha uzun yaşarsam, bir gün Moreland Düku ben olacağım.”

“O.” Vanessa’nın dudakları, her ne kadar vikont en ufak bir ses duymasa da bu harfin şeklini aldı. Yüzü aniden solgunlaşmıştı.

Hayır, bunu bilmiyordu.

Elliott, “Peki, sizi **şimdi** korkuttum mu?” diye sordu. _

Vanessa, ona bir süre ses çıkartmadan baktıktan sonra, “Tabii ki hayır. Siz hâlâ normal bir erkeksiniz. Ben artık gidiyorum,” dedi

Yürüyüp uzaklaşmak için arkasını döndü.

Elliott, “Bekleyin!” dedi. “Ben Bayan Dew, tıpkı gözlemlediğiniz gibi gururlu bir adamım. Ben hayatımı **bana** evlenme teklif eden bir eşle geçiremem.”

Vanessa, şaşkın bir surat ifadesiyle tekrar ona doğru döndü.

Ve eğer bu yapılacaksa, düzgün bir şekilde yapılabilirdi, öyle düşündü ama böyle bir şeyi kesinlikle Bayan Huxtable için yapmazdı. Vanessa’nın önünde diz çöktü ve başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

“Bayan Dew, beni benimle evlenerek şereflendirir misiniz?”

Vanessa bir an için ona baktı ve sonra...

Ve sonra, şaşkınlık anının ardından, renk, canlılık ve kahkaha, hep birlikte suratına hücum etti. Elliott büyülenmişti.

Vanessa, “Ah,” dedi. “Ne kadar da muhteşemsiniz! Çok **romantik** görünüyordunuz. Ama bundan tam anlamıyla emin misiniz?”

Elliott, sinirli bir şekilde, “Eğer olmasaydım,” dedi, “kendimi bu

kadar aptal bir konuma düşürür müydüm? Ve siz evet demeyeceksiniz korkusuyla titremez miydim? Titriyormuş gibi mi **görünüyorum?**”

Vanessa, “Hayır,” dedi, “ama sanki ıslak bir diziniz olacak gibi. Dünyaya gece yağmur yağdı. Lütfen doğrulun.”

“Yanıtımı almadan olmaz. Şereflendirir misiniz?”

Vanessa, “Elbette,” dedi. “Bunu **size** soran **ben** değil miydim? Pişman olmayacaksınız. Buna söz veriyorum. Ben bir erkeği”

Elliott tekrar ayağa kalkıp, başını eğip sağ dizinin etrafında oluşan koyu renkli yuvarlak ıslaklığa hazin hazin bakarken, Vanessa’nın lafını yarıda kesti. “Nasıl memnun edeceğinizi biliyorsunuz. Ya siz Bayan Dew? **Benim sizi** mutlu edebileceğimi düşünüyor musunuz?”

Vanessa, “Bunun olmaması için bir sebep göremiyorum,” dedi. “Beni memnun etmek zor değildir.”

Yine kızardı.

“Güzel o zaman.” Elliott yere attığı elbiselerini almak için çimenlere doğru eğildi. “Sanıyorum eve gitmeli ve bu haberi herkese vermeliyiz.”

“Evet.”

Vanessa ona tekrar gülümsedi. Ama kendisine uzattığı koluna girmeden evvel, gözleri şöyle bir titreşti ve Elliott’inkilerden uzaklaştı. Ancak bunu vikont içlerindeki korkuya benzer ifadeyi okuyamadan evvel yapmayı başaramamıştı.

Bu Elliott’ın o anda hissettiklerinden daha kötü olamazdı. Lanet olsun, ne yapmıştı?

Her ne yaptıysa, artık geri döndürülemezdi.

Tanrı aşkına, Bayan Nessie Dew’la nişanlanmıştı.

Yanında bulunduğu hemen her an onu tahammülünün ötesinde sinirlendiren kişiyle.

Adı dahi korkuyla geri çekilmesine sebep olan o kadınla.

Ona ilişkin hemen her şeyi eleştiren insanla ki kendisi de bu kadına dair hiçbir şeyi onaylamıyordu.

Bu sanki cehennemden çıkıp gelmiş bir birlikteliği andırıyordu.

Vanessa’yla yan yana eve doğru yürüyerek oradan uzaklaştılar.

EVE sessizlik içerisinde yürüdüler.

Bu Vanessa'ya dün gece iyi bir fikir gibi görünmüştü. Açık ve samimi bir şekilde talep etmesi durumunda, Elliott'ın Meg'e yapacağı evlilik teklifinden vazgeçeceğine inanmamıştı. Muhtemelen ona kenetlenmiş çenesi, kibirli gözleriyle bakar ve işine geri dönerdi. Ve Meg'in böyle bir teklife hayır demeyeceğini de **biliyordu**.

Aşırı önlemler gerekliydi ve o da bu önlemlerin ne olması gerektiğini biliyordu.

Vikontun annesin söylediği bir şey onun bu işi çözme niyetini kuvvetlendirmişti.

Ama siz şansınızı kullandınız Bayan Dew. Ablanız ise bunu yapmadı.

Doğruydu. Şansını kullanmıştı. Hedley'le evlenmişti. Sadece bir yıl daha yaşaması ve bu sürenin büyük çoğunluğunu da hasta geçirmiş olması önemli değildi. O şansını kullanmıştı.

Meg ise, her ne kadar bu şans neredeyse hiç yoka yakın olsa da kendisinininkinden yoksun bırakılmamalıydı.

Lyngate Vikontu'yla Meg'in yerine o evlenecek, Elliott'a gereksinim duyduğu eşi, kız kardeşlerine de sosyeteye kolay girişi sağlayacaktı.

Kurban o olacaktı tabii, ta ki bunu o dile getirene kadar hiç de böyle düşünmemişti.

Aslında birbirlerinden hoşlanmıyor olmalarının pek bir önemi yoktu. Bu değişebilirdi. Eğer evlenirlerse, Vanessa onu mutlu etmeye çalışacaktı. Elbette kendisini mutlu etmeye de. Nasıl olsa bunu daha önce başarmıştı hem de çok daha zorlu şartlar altında.

Ve vikontu fiziksel açıdan gerçekten de çok çekici bulduğunu inkâr edemezdi. Onunla evleneceği düşüncesiyle birlikte içinde bir yerlerde garip bir şeyler uyanmıştı.

Zor olmayacak...

Bu dün gece iyi bir fikir gibi görünmüştü. Bugün ise bundan o kadar da emin değildi.

Güzel olmak bir yana, neredeyse zarif dahi sayılmazdı.

Sözleri boşa çıkmıştı. *Kendi* öpücüğünü *onunkiyle* kıyaslamak ne kadar da küçük düşürücüydü.

Onun kendisini sırf bir şeyleri ispatlamak uğruna öptüğünü biliyordu, bizzat *istediği* için değil.

İçi tehlikeli bir şeyi serbest bıraktığı hissiyle doluydu.

Ulu Tanrım, bugüne kadar varlıklarının farkında dahi olmadığı yerleri hâlâ sızlıyordu.

Ve bir de onun bir düklüğün varisi olduğunu keşfetmenin getirdiği büyük şok vardı. Geleceğin düküne evlenme teklif etmişti!

Bu büyük olasılıkla bir gün düşes olacağı anlamına gelmekteydi.

Evlenir evlenmez vikontes olacak ve her ne kadar yakın zamana kadar Throckbridge'den birkaç kilometre uzağa gitmeye cüret etmemiş olsa da kraliçeye takdim edilecek, sonra Meg ve Kate'i sosyeteye tanıştıracaktı.

Ve bu adam onun kocası olacaktı.

Eğer günışığının altında göl kenarında dikilirken bu şekilde öpüşebiliyorsa, o zaman yatağa girdiklerinde...

Pekâlâ.

Vanessa küçük bir çimen kümesine takılıp tökezledi, Elliott elini daha bir sıkı kavradı ve başını eğip ona kısa süreliğine baktı bu sanki gelecekteki düşesinden böylesi bir sakarlık beklemediğini belirtmek istercesine atılan bir bakıştı.

Meg, Kate ve Stephen buna ne diyeceklerdi?

Vikontes ne diyecekti?

Ya Elliott'ın *büyükbabası*?

Neden durumu tersine çevirmiş ve ona evlenme teklif etmişti ki? Bu Vanessa'nın olabileceğini umduğu en son şeydi. Tam da tercihen ebediyen saklanıp yok olmak için kendisine derin, karanlık bir delik arayışına girmek üzereyken.

Terasa adım attıklarında vikont, "Bayan Dew," dedi. Yürümeyi kesti ve tekrar Vanessa'ya baktı. "Fikrinizi değiştirmek için hâlâ zamanınız var. Gölden ayrıldığımızdan bu yana hissettiğiniz endişenin farkındayım. Benimle evlenmek *istiyor* musunuz, *istemiyor* musunuz? Yanıtınız her ne olursa olsun, kız kardeşlerinizden hiçbirisiyle evlenmeyeceğime dair şerefim üzerine söz veriyorum."

Vazgeçme şansı!

Vanessa kafasını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı ve pat diye bunları her kim mavi yaptıysa Tanrı mı? gerçekten de çok akıllıca bir iş ortaya koymuş, diye düşündü, çünkü vikontun ten rengine bakan herkes orada koyu kahverengi gözlerle karşılaşmayı bekledi.

Evet, bunu yapmayı her şeye rağmen istiyordu. Ancak...

Vanessa ona, "Asıl *siz benimle* evlenmek istiyor musunuz?" diye sordu.

Vikontun burun delikleri açıldı ve ağzı sert bir çizgi halini aldı.

Kısaca, "Bir soruyu, hanımefendi diğer bir soruyla yanıtlamak hoş bir şey değildir," dedi. "Ama yine de cevaplayacağım. Size evlenme teklifinde bulundum. Dolayısıyla sizinle evlenmek istiyorum. Ben kararsız biri değilim Bayan Dew. Şimdi *sizin* yanıtınızı duymak istiyorum."

Ah. Emir vermeye alışkın bir erkek. Vanessa'yla evlendikten sonra, ona sonsuza kadar emir verme ve kabadayılık etme hakkı olacaktı.

Eğer Vanessa bunun onun yanına kalmasına göz yumarsa.

"Tabii ki sizinle evlenmek istiyorum. Bunu ilk soran bendim, unuttunuz mu?"

Elliott, "Bunu hayatım boyunca unutabileceğimden şüphedeyim," diye homurdandı.

Vanessa'ya doğru hafifçe eğildi ve tekrar kolunu uzattı.

Vanessa kıkırdadı.

Ona, “İlk tartışmamız ne hakkındaydı?” diye sordu.

Elliott, Vanessa koluna girerken, “Size bunları saymayı denememenizi öneriyorum,” dedi. “Nikâh kutlamaları yapılmadan evvel, o kadar yüksek rakamlara kadar sayamadığınızı fark edebilirsiniz.”

Vanessa kahkahayı patlattı.

Ve sonra tekrar ciddiyetini takındı.

Eve uzanan mermer basamakları tırmanırken, “Kim söyleyecek?” diye sordu.

Elliott, kararlı bir şekilde, “Ben,” dedi. Sesi sert çıkmıştı.

Vanessa itiraz etmedi. Gerçekler öğrenildiğinde kendisini inanılmaz derecede rahatlamış hissedecekti. Gel gelelim bunu *bizzat* söyleyecek miydi?

Stephen çalışma odasından çıkmaktaydı. “Ah, Lord Lyngate. Zamanlamanız harika. Meg biraz evvel gelip size çayın misafiri odasında hazır olduğunu söylememi istedi. Bize katılır mısınız? *Mavi* mi giyindin *Nessie*? Bugün gri ya da lavanta rengi yok mu? Bunun zamanının geldiğini söylemeliyim.”

Kardeşinin arkasından merdivenleri nişanlısıyla birlikte tırmanırken, Vanessa, bir kalp deli gibi çarparak insanın göğsünden fırlayıp gidebilir mi? diye merak etti.

Katherine pencerenin yanında oturuyor, Bayan Wallace’ın dün onun için bıraktığı moda dergilerini inceliyordu. Margaret, en güzel günlük giysisi üzerinde, çay tepsisinin gerisinde oturmaktaydı. Lyngate Vikontu’nun geldiğini görünce, çok kararlı ve kendini bilen bir hal aldı. Vanessa, almayı beklediği teklife kendini hazırlıyor olmalı, diye düşündü.

Meg, “Lordum,” dedi, “çay için tam zamanında geldiniz. Oturmaz mısınız?”

Elliott, “Oturacağım,” dedi, “ancak bunun öncesinde size hepinizi ilgilendiren bir şey söylemek istiyorum.” Margaret açık bir şekilde

korkmuş gibiydi sanki hemen orada, o anda bir açıklama bekliyordu. Stephen ilgiyle baktı ve Katherine de incelemekte olduğu moda dergisinden kafasını kaldırdı.

Vikont, “Bayan Dew biraz önce bana evlilikte elimi tutmayı kabul ederek büyük bir şeref verdi,” dedi.

Vanessa henüz odaya girer girmez bir yere oturmuş olmayı diledi. Ama artık çok geçti. Şimdi sadece olduğu yerde, titreyen bacakları üzerinde dikilmekteydi.

Aslında büyük olasılıkla bir ya da iki saniyeden daha uzun olmayan, ancak sanki sonsuza kadar uzamış gibi gelen korkunç bir sessizlik yaşandı.

Stephen dile gelen ilk kişi olmuştu. “Ah, diyorum ki, bu büyük bir sürpriz.”

Ve vikontun elini yakaladı, yukarı aşağı salladı, sonra Vanessa’yı yakalayıp kucaklayarak havaya kaldırdı, bunu yaparken de ona sırtıttı.

Katherine ayağa fırladı ve odanın karşısından koştura koştura geldi.

“Ay!” diye haykırdı. “Bu gerçekten de *muhteşem*. Ama ben hiçbir şeyden şüphelenmemiştim. Şüphelenmeli miydim? ikiniz de birbirinize karşı en ufak bir sıcaklık beslediğinizi belli etmediniz. Ama tabii ya o gece dans ettiniz. Ve siz lordum, Nessie’den başka kimseyle dans etmemiştiniz.”

Bir an için sanki vikontun kolları arasına atılacakmış gibi göründü ama buna niyetlenmiş olsa bile bir kez daha düşündü ve onun yerine Stephen serbest bırakır bırakmaz Vanessa’nın kolları arasına koştu.

Margaret tepsinin arkasında öylece dikilip kaldı. Vanessa, Katherine’in omzu üzerinden onunla göz göze geldi ve gözlerindeki okunması imkânsız ifadeyle karşılaştı.

Meg, “Nessie?” dedi. Lyngate Vikontu’na bakmamıştı bile.

Vanessa odanın karşısına ona doğru ilerledi, ellerini öne doğru uzatmıştı.

“Meg, bana mutluluk dile. Bize mutluluk dile, olmaz mı?”

Yüz ifadesi her ne olarak adlandırılacaksa bir anda kaybolmuş,

yerini zoraki bir gülümseyiş almıştı.

Vanessa'nın ellerini tutarak ve sıkarak, "Tabii ki diliyorum," dedi. "Sana dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum. Ve size de öyle lordum."

Adam başını eğerek onu bugün oraya evlenme teklif etmek için geldiği kadını selamladı.

Ve sonra, açıklama yapılıp haber ilan edildikten, ilk şaşkınlık ve heyecan patlamaları yatıştıktan sonra hepsi oturdu, sanki bu sıradan bir akşamımış gibi çaylarını içip pastalarını yediler.

Ama sohbet olağanlıktan uzaktı. Lyngate Vikontu onlara, kız kardeşinin yaklaşan sezona uygun bir şekilde hazırlanması için hafta içerisinde Londra'ya gitme niyetinde olan annesiyle konuşacağını söyledi. Nişanlısını da beraberinde götürmekten ve ona gelinlik seçmekte yardımcı olmaktan, evliliğin ardından yapılacak saray takdimine onu hazırlamaktan kesinlikle memnuniyet duyacaktı. Bu arada, hem onun hem de kendi evlilik ilamlarının daha fazla gecikme yaşanmaksızın çağrısının yapıldığından emin olacaktı ki bu sayede her şey bu ay içerisinde başarıyla sonuçlanacak ve sezona hazırlık için de yeterince zamanları kalacaktı.

...bu ay içerisinde...

Hepsi de nazıkçe oturup onu dinlediler Vanessa bile. Ve yine hepsi onun planlarına büyük bir ilgi gösterdi, uygun yorumlarda bulundu ve yerinde sorular sordu Vanessa hariç.

Yarım saat sonra Lyngate Vikontu hepsinden ayrılmak için izin istedi, herkesi başını eğerek teker teker selamladı, sonra Vanessa'nın elini alıp dudaklarına götürdü.

"Eğer yapabilirsem yarın akşam gelerek sizi alacak ve Finchley Park'a annemi kısa bir ziyarete götüreceğim. Bunu mutlaka isteyecektir."

Vanessa, gerçeği olabildiğince inceltip neredeyse ardında hiçbir şey kalmayacak bir hale getirerek, "Ben de bundan mutluluk duyarım," dedi.

Elliott, Stephen'ı da ata binmek için yanına alarak, çıkıp gitti.

Katherine de birkaç dakika süren heyecanlı konuşmanın ve fevri kucaklaşmanın ardından erkenden odadan ayrıldı. Throckbridge'deki arkadaşlarına mektup yazacak, haberleri aktaracaktı.

Bu Vanessa'ya herhangi bir gecikme yaşanmaksızın Dewlar'a olan biteni yazması *gerektiğini* anımsattı. Haberlerin onları çok fazla bozguna uğratmayacağını umdu.

Ama bunu daha sonra düşünürdü. Aniden, çay tepsisi götürülmesine rağmen hâlâ aynı sandalyede oturan Margaret'la yalnız kalmıştı. Vanessa ondan birkaç metre uzaktaydı.

Sessizliği Margaret bozdu. "Nessie, sen ne yaptın?"

Vanessa neşeyle gülümsedi. "Yakışıklı, zengin, etkileyici bir adamla nişanlandım. Teklif etti ve ben de evet dedim."

Margaret gözlerini yargılcasına kıstı, "Öyle olduğundan emin misin? Yoksa bu teklifi *ona* sen mi yaptın?"

Vanessa, "Bu çok uygunsuz olurdu," dedi.

Margaret, "Ama bu daha evvel yapmadığın bir şey değil," diye ona anımsattı.

Vanessa, "Ben Hedley'le mutluydum," diye itiraz etti.

"Evet, biliyorum." Kız kardeşi kaşlarını çattı. "Peki, Lord Lyngate ile de mutlu olacak mısın? Bende ondan pek hoşlanmıyorsun gibi bir izlenim var."

Vanessa, tek elini mavi elbisesinin üzerinde gezdirip kumaşı düzelterek, "Olacağım," dedi.

Margaret, "Bunu benim için yaptın, değil mi?" diye sordu.

Vanessa, tekrar ona bakarak, "Bunu yaptım çünkü yapmak *istedim*," dedi. "Senin için çok mu önemli Meg? Onu gerçekten de kendine mi istiyordun?"

Margaret, "Bunu benim için *yaptın*," dedi. Ellerini kucağında o kadar sıkı kavuşturmuştu ki Vanessa ablasının parmak boğumlarının beyaza dönüştüğünü görebiliyordu. "Bunu *bizim* için yaptın. Ah, Nessie, kendini bizim iyiliğimiz için feda etmek zorunda mıydın?"

Vanessa, "*Sen* hep öyle yapıyorsun," dedi.

Margaret, “Bu farklı!” diyerek karşılık verdi. “Sizin hepinizi korumak, hepinizin hayatta mümkün olan en iyi fırsatı yakaladığınızdan emin olmak benim görevim. Hepinizin mutlu olmanızı istiyorum. Hedley’le onun iyiliği için evlendin ve şimdi de bizim için Lord Lyngate’le evleneceksin. *Yapmamalıydın* Nessie. Buna izin vermeyeceğim. Ona bir mektup yazacak, en ufak bir gecikme yaşanmaksızın bunun Finchley’e gönderilmesini sağlayacağım. Ben-

Vanessa, “Böyle bir şey yapmayacaksın,” dedi. “Ben yirmi dört yaşındayım Meg. Dulum. Hayatımı benim yerime yaşayamazsın. Kate ve Stephen’inkini de öyle. Bizim için hayallerinden ve karşılaştığın fırsatlardan vazgeçmek senin hayattaki görevin *değil*. Hepimiz neredeyse birer yetişkiniz. Kate benim desteğimle her türden fırsattan yararlanacak. Ve Stephen’ın Oxford’a gitmeden evvel olgunlaşmasında Lyngate Vikontu, Bay Samson ve tutulan diğer öğretmenler yardımcı olacak. Artık önüne, gelecekteki yaşantına, kendi adına bakma zamanın geldi.”

Margaret üzgün görünüyordu. Vanessa, keşke Crispin alayına katılmaya Meg’e hoşça kalın haricinde hiçbir şey söylemeksizin gitseydi, diye düşündü. O zaman Meg’in ona karşı hisleri şimdiye kadar körelirdi.

“Ah, Meg, bu artık sana ihtiyaç duymadığımız anlamına gelmiyor. Tabii ki duyuyoruz. Hep duyacağız. Sana en büyük kardeşimiz olarak ihtiyacımız var. Sevgine ihtiyacımız var. Ama *hayatına* değil. Sen bizim mutlu olmamızı istiyorsun. Pekâlâ, biz de aynısını senin için istiyoruz.”

Margaret gözlerinde yaşlar birikerek, “Senin aşkı tekrar bulacağın hayalini kurmuştum,” dedi. “Ama bu defa tüm hayatın boyunca sürecek bir aşkı. Sen hayatı boyunca mutlu olmayı tanıdığım diğer herkesten daha fazla hak ediyorsun.”

Vanessa, “Peki, olmayacak mıyım?” diye sordu. “Meg, o *dük* unvanı varisi. Bana bunu bugün söyledi. *Bilmiyordum*. Bundan daha baş döndürücü başka bir şey daha olabilir mi? Hayatımın geri kalanı

boyunca nasıl mutlu *olmam* ki? Bir gün *düşes* olacağım.”

Margaret, “*Dük* mü?” dedi. “Ah, Nessie, benim de hiç haberim yoktu. Üstesinden gelebilecek misin? Elbette geleceksin. Biraz önce vurguladığın üzere, sen yetişkin birisisin. Tabii ki baş edeceksin ve çok da iyi başaracaksın. Lyngate Vikontu’nun sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğundan haberinin olup olmadığını merak ediyorum.”

Vanessa, gözleri ışıldayarak, “Sanırım yok,” dedi. “Ama olacak. Onunla mutlu olmak niyetindeyim Meg. *Çok* mutlu.”

Margaret kız kardeşine başını yana yatırarak ve sabit gözlerle baktı. “Ah, Nessie.”

Ve sonra ikisi de ayağa fırlayıp kucaklaştılar, açıklanamaz bir sebepten dolayı her ikisi de ağlamaktaydı.

Vanessa, biraz önce nişanlandığını hatırladı. Onunki mutluluk gözyaşlarıydı.

Tabii ki nişanlanmışlardı.

Tekrar evlenecekti.

Lyngate Vikontu’yla.

Onu asla sevmeyecek kişiyle.

Tabii o da vikontu sevmiyordu. Ama öyle bile olsa...

Vanessa, “Ne dedi?” diye sordu.

Tekrar Lyngate Vikontu’nun faytonundaydı ama bu kez yanında kız kardeşleri yerine vikont vardı. Nişanlanmalarından yaklaşık yirmi dört saat sonrasında, Finchley Park’a doğru yola çıkmışlardı. Pencereleer yoğun bir yağmurla nemlenmişti. Vanessa vikontun annesini ziyarete gidiyordu.

Elliott ona, “Seninle görüşmeye istekli,” dedi.

“Ama ben ne *dedi* diye sordum.” Vanessa başını ona bakmak için çevirdi. “O sizin Meg’e evlenme teklif edeceğinizi bekliyordu, değil mi? Ve sonra eve gittiniz ve kendisine Meg yerine teklifi bana yaptığınızı söylediniz. O ne dedi?”

Elliott, “Biraz şaşırdı,” diye itiraf etti, “ama ben evlenmek istediğim hanımefendinin siz olduğunuzu söyleyince mutlu oldu.”

Vanessa, “Bunu ona gerçekten de söylediniz mi?” diye sordu. “O da size inandı, öyle mi? iddiaya girerim ki inanmamıştır. Ve hiç de mutlu olmadığına da iddiaya girerim.”

Vikont, “Hanımefendiler iddiaya tutuşmaz,” dedi.

Vanessa, “Ah, kelimelerle oynamayın,” dedi. “O mutsuz, öyle değil mi? Kendisiyle tekrar karşılaşmadan önce bunu bilsem daha iyi olur.”

Elliott dilini şaklattı.

“Peki o zaman. Mutsuz... ve en azından gergin. Siz en büyük kız kardeş değilsiniz ve daha önce de evlenmişsiniz.”

“Ve aynı zamanda güzel de değilim.”

Elliott, “Ben buna ne diyebilirim ki?” diye sordu, çileden çıktığı açıktı. “Çirkin değilsiniz. Ama afet de sayılmazsınız.”

Gerçekten de âşık birisine uygun sözler!

Vanessa, “Onun benden hoşlanmasını sağlayacağım,” dedi. “Bunu yapacağıma söz veriyorum. Sizi rahat ettirebildiğimi gördüğünde benden hoşlanacaktır.”

Elliott, “Ah,” dedi. “Bugün sadece *rahat ettirebiliyorsunuz*, öyle mi? Daha dün beni nasıl *memnun ve mutlu edebileceğinizi* biliyordunuz.”

Vanessa’ya yan yan bakıyordu. Göz kapakları, tıpkı Vanessa’nın dans ettikleri zamandan anımsadığı şekilde, şaşırtıcı derecede uykucu bir yüz ifadesiyle tekrar gözlerinin üzerine doğru sarkmıştı.

Vanessa sebatla, “Ve aynı zamanda da rahat,” dedi.

Vikont, “Pekâlâ, ben şanslı bir adamım,” dedi.

Vanessa, “Öylesiniz,” diyerek hemfikir oldu ve güldü.

“Dün, oradan ayrıldıktan sonra, misafir odanızın halısı üzerinde gezinen bir örümcek olmayı ne çok isterdim. Özellikle de siz ve ablanız içerde yalnız kaldığınızda.”

Vanessa, “Eğer öğrenmek istediğiniz buysa, sinirli değildi,” dedi. “En azından, onun yerine bana evlenme teklif ettiğiniz için hissetmesi gerektiği kadar.”

Vikont, “Şimdi yıkıldım,” dedi.

Vanessa, “Bize iyi dileklerini ilettiler,” dedi.

Vikont, “İşte *buna* inanırım,” diye karşılık verdi. “Size çok düşkün. Ama kendinizi aileniz uğruna ortaya attığınızı öğrenmekten mutlu değildi, öyle değil mi?”

Vanessa, “Benim böyle bir şey yapmaya niyetim yok,” dedi. “Ben sizin karınız olacağım vikontesiniz. Bu işi nasıl iyi yapabileceğimi öğreneceğim, göreceksiniz.”

Vikont, “Bu sene bitmeden otuz yaşıma basacağım,” dedi. “Bu sene evlenmeye karar vermekteki en temel gerekçem, daha fazla gecikmeden çocuk sahibi olabilmek. Bir varise ihtiyaç var.”

Vikont yarıya kadar inik göz kapaklarının altından doğrudan ona bakmaktaydı tabii ki kasten onu sinirlendirmeye çalışıyordu.

Vanessa, “Ah,” dedi. Kızardığını biliyordu. Yarım çizmelerinin içerisinde ayak parmakları alta doğru kıvrıldı. “Tabii ki. Bu anlaşılabilir bir durum. Özellikle de bir gün düğ olmayı beklediğinize göre.”

“Sizin açınızdan çocuk konusunda herhangi bir sorun var mı?”

Vanessa başını iki yana salladı ve dudaklarını ısırdı. Vikont, “Bana bakire olmadığınızı söylediniz ve ben de buna inandım,” dedi. “Ama belki de *neredeyse* bakire olabilir misiniz?”

Vanessa başını sert bir şekilde çevirdi. Ses tonuna güvenememişti. Faytonun yan penceresinden aşağı zikzaklar çizerek inen iki su akıntısını seyretti.

Toplamda üç kez olmuştu yani cinsel ilişki olarak adlandırılabilirler. Ve bunların ikisinin ardından Hedley ağlamıştı.

Lyngate Vikontu, eldivenli elini Vanessa’nın koluna bırakarak, “Özürlerimi kabul edin,” dedi. “Maksadım sizi üzmemkti.”

Vanessa, “Çocuk sahibi olup olmadığımı öğrenmek istemeniz anlaşılabilir bir durum,” dedi. “Bildiğim kadarıyla, olabiliyorum. *Umarım* öyleyimdir.”

Vikont, “Neredeyse Finchley’e geldik,” dedi. “Bir sonraki virajın ardından binayı göreceksiniz.”

Pencerenin buharını kalın paltosunun koluyla silmek için Vanessa'nın önünden uzandı.

Gri renkli malikâneydi ama Warren Malikânesi'nden daha eskiydi. Bir kare şeklindeydi, çatısının etrafına heykeller yerleştirilmişti, duvarları yer yer sarmaşıklarla kaplıydı. Hâlâ yapraksız duran yaşlı ağaçların saçıldığı çimenlik arazilerle çevrelenmişti. Evin biraz uzağında koyunlar otlamaktaydı. Biraz ilerde, göl kıyısında diğer bir ev daha yer almaktaydı ev olarak adlandırılmayacak kadar büyüktü.

Burada Warren Malikânesi'nin şaşaasından eser yoktu ama Vanessa'ya heybetli, huzurlu ve her ne kadar bu kelime birkaç dakika sonra dört duvar arasında görececeklerini anımsatıyor olsa da rahatlatıcı görünmüştü. Arkasına yaslandı.

Vikont, "Hava güneşliken daha iyi görünüyor," dedi.

Vanessa, "Şimdi de çok hoş," karşılığını verdi.

Fayton evin çifte giriş kapısının önünde durunca Vanessa derin bir nefes aldı ve neredeyse usulca serbest bıraktı.

Vikont basamaklardan aşağı inip elini uzatmak için ona doğru dönünce, Vanessa, "Sanırım yaptığınız basit evlilik teklifinin ardından nelerin geleceğini dikkate almalıydım," dedi

Vanessa aşağı inerken, vikont, "Evet, belki de öyle yapmalıydınız. Ama yapmadınız, değil mi?" dedi

Vanessa, "Ve bu noktada 'ya'lar da anlamsız," dedi. "Tıpkı sizin Warren Malikânesi'ne geldiğimiz gün söylediğiniz gibi."

Vikont, "Kesinlikle," dedi. "Artık bana katlanmak zorundasınız Bayan Dew. Ve ben"

Aniden durdu.

"Ve siz de bana katlanmak zorundasınız."

Vanessa her zaman en garip şeylerde bile eğlenilecek bir yön bulurdu. Güldü.

Bu hem keyfi, hem de gururu için önemliydi.

Vikont kaşlarını kaldırdı ve kolunu uzattı.

LEYDİ Lyngate, kendi misafir odasında Stephen'inkinde olduğundan çok daha heybetli görünüyordu. Vanessa, belki de bu Warren Malikânesi'nde sadece Lyngate Vikontu'nun annesi olduğu içindir, diye düşündü, oysa burada yakında onun kayınvalidesi olacak kişiydi.

Yalnızdı. Bayan Wallace'tan eser yoktu.

Ve hoştu. Vanessa'yı göze çarpan bir sıcaklıkla karşıladı ve ona, hemen karşısına, ateşin yanına bir sandalye çekti.

Lyngate Vikontu'nun, Vanessa'yı nişanlısı olarak tanıttıktan sonra, sanki yapılacak görüşmeyle ilgisi yokmuşçasına çıkıp gitmesine izin verildi. Her ikisini de başını eğerek selamladı, Vanessa'ya bir saate kadar onu evine geri götürmek için geri döneceğini temin etti ve ardından oradan ayrıldı.

Vanessa, çok korktuğu için saldırgan bir tavır takınarak, "Sanırım Lord Lyngate dün eve dönüp size Meg yerine bana evlenme teklif ettiğini söylediğinde çok şaşırdınız ve pek de memnun olmadınız, değil mi?" dedi.

Leydi Lyngate kaşlarını kaldırdı, kısa bir an için çok aristokratik ve çok mağrur göründü tıpkı oğluna benziyordu.

"Şaşırdım, evet. Teklifini ablanıza yapacağını düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa yanıldım. Tahminimce onun yerine sizi seçmesinin iyi bir sebebi vardır. Ayrıca akıllıca bir seçim yaptığına da güveniyorum."

Suçluluk duygusu Vanessa'yı mahvetti.

Sandalyesinde hafifçe öne doğru uzanarak, vikontesi, "Onu mutlu edeceğim," diyerek temin etti. "Ona bunun sözünü verdim. Hayatım boyunca insanları mutlu etmeyi hep başarmışımdır."

Ama bu Lyngate Vikontu'nda mümkün olacak mıydı? Gerçekten zorlanacaktı.

Vikontes sabit gözlerle ona baktı, kaşları hâlâ kalkıktı ama karşılık vermedi. Çay tepsisi içeri getirilmişti ve çaylar doldurulana, acıbadem kurabiyesi tabakları elden ele dağıtılana ve hizmetçi çekilene kadar, vikontes havalardan ve sonunda ilkbaharın geleceğini umduğundan bahsetti.

Sonra, “Güzel bir vücudunuz var,” dedi, “modern giysiler size yakışacaktır. Buram buram cinsellik kokmayacaksınız ancak ipek ve muslinlerle uygun bir şekilde örtüdüğünüzde çok şık görüneceksiniz. Ve bu mavi giysi, her ne kadar tasarımı modaya uygun olmasa ve muhtemelen hiçbir zaman değildiyse de size iki gün önce üzerinizde gördüğüm gri elbiseye kıyasla çok daha fazla yakışmış. Tabii ki artık nişanlandığınıza göre, tuttuğunuz yası tamamen bırakmış olmanız akıllıca. Hangi renklerin size en çok yakıştığını bulmalıyız. Sanırım pastel tonları en ideali, böylece onların arkasında solgun kalıp silikleşmezsiniz. Ve her ne kadar şu anki stili size yakışmıyor olsa da saçınız için farklı olasılıklar mevcut. Onu bir uzmana gidip kestirecek ve şekillendireceğiz. Yüzünüz güldüğünüzde gülmediğiniz zamanlardan çok daha güzel. Topluluk içerisindeyken çevrenize can sıkıntısından çok canlılık saçmalısınız. Ben sizin sosyeteye kolayca ayak uydurabileceğinizi düşünüyorum.”

Vanessa sadece ona bakmakla yetindi.

Vikontes, “Umarım ki bu ziyaretin her ikimizin de anlamsız, basmakalıp sözler sarf edeceği sosyal bir etkinlik olacağını beklememişsinizdir,” dedi. “Siz oğlumun eşi olacaksınız Bayan Dew. Vaftiz isminiz nedir?”

“Vanessa hanımefendi.”

“Sen oğlumun karısı olacaksın Vanessa. Lyngate Vikontesi olarak yerime geçeceksin. Bir gün Moreland Düşesi olabileceğini dahi bekleyebilirsin. Dolayısıyla güzelce eğitilip iyi duruma getirilmelisin ve kaybedilecek zaman yok. İki gün önce seni ve kız kardeşlerini erkek

kardeşin de dahil olmak üzere oldukça hoş buldum ama Londra sosyetesine bu halinizle giremezsiniz, bunu siz de biliyorsunuz. Tavırlarınız tatlı ve doğal, sosyetenin taşra havanızı cana yakın bulacağına inanıyorum ama daha farklı giyinmeyi, kendini daha kendinden emin bir tavırla taşımayı öğrenmeli, sosyete adabımuaşeretini ve nazik topluluk beklentileri, üstünlük sıralaması kuralları ve bunun gibi şeyler hakkında da daha fazla bilgi sahibi olmalısın. Yeni bir dünyaya gireceksin ve insanlar üzerinde gaf yapan, münasebetsiz biri izlenimi bırakmamalısın. Tüm bunları yapabilecek misin?”

Vanessa, Hedley’le nişanlandıktan sonra, Leydi Dew ile ilk karşılaşmalarını anımsadı. Leydi Dew onu kucaklamış, öpmüş, ağlamış ve onun cennetten gelen bir melek olduğunu temin etmişti.

Vanessa, “Ben bir baronet oğluyla evliydim hanımefendi,” dedi. “Ama Sör Humphrey evden ender ayrılırdı evini çok severdi. Ve Warren Malikânesi’ne gelene kadar da Throckbridge’den birkaç kilometreden daha fazla uzaklaşmadım. Böyle olduğum için kendimden utanmıyorum ya da Stephen ve kız kardeşlerimden. Ancak, artık şartlarım değiştiği ve daha da değişeceği için ortama farklı vasıfların eklenmesi gerektiğinin tamamen farkındayım. Sizin bana öğretmek istediğiniz her şeyi öğrenmeye hevesli olacak, bundan keyif alacağım.”

Leydi Lyngate konuştuğu sürece gözlerini ondan ayırmadı.

“O zaman birbirimizle iyi anlaşamamamız için hiçbir sebep görmüyorum. Cecily’i gelecek hafta, Sezon için ihtiyaç duyacağı yeni elbiselerin tümünü almaya şehre götüreceğim. Sen de bizimle geleceksin Vanessa. Gelinliğe ve saray elbiselerine ihtiyacın olacak tabii ki evliliğinin kısa bir süre sonrasında kraliçeye takdim edileceksin. Ve ben de her günün uygun olan her anını sana, oğlumun karısı olarak neler bilmen gerekecekse onları öğretmekle geçireceğim.”

Vanessa, “O da bizimle gelecek mi?” diye sordu.

Leydi Lyngate, “Bize eşlik edeceği kesin,” dedi. “George Bowen’in erkek kardeşin için öğretmen pozisyonuna bulacağı adayların bazılarıyla mülakat yapmak istiyor. Ama hemen geri dönecek hem

Warren Malikânesi'nde, hem de burada yapması gerekenler var. Zaten *bizim* de ona ihtiyacımız olmayacak. Erkekler böyle zamanlarda sadece insanın ayağına dolanırlar. Evleneceğiniz güne kadar ona ihtiyacımız olmayacak.”

Vanessa güldü.

Leydi Lyngate, ona büyük bir ciddiyetle bakarak, “Şunu bilmelisin ki,” dedi, “senin Elliott’ı mutlu etmek için verdiğin sözü hiç unutmayacağım Vanessa. O benim için çok değerli. Birkaç yıl boyunca gerçekten büyük çılgınlıklar yaptıktan sonra, makamının görevlerini büyük bir ihtimamla ve şikâyet etmeksizin üstlendi. Ona karşı sevgin var mı?”

“Ben” Vanessa dudağını ısırdı. “Ona *saygı duyuyorum* hanımefendi. Ona iyi bir eş olmak için elimden geleni yapacağım. Ve aramızda bir sevginin yeşereceğini umacağım.”

Leydi Lyngate ona bir süre sessizlik içerisinde baktı.

“Elliott dün Warren Malikânesi’ne teklifini etmeye gittiğinde onu yanlış anladığımı hiç sanmıyorum. Bence, onun niyeti gerçekten de ablana evlilik teklifinde *bulmaktı*. Tabii Elliott bunu kabullenmeyecektir ve sana doğrudan sorsam bile, senin de böyle bir şeyi itiraf edeceğini hiç sanmıyorum. Bir sebepten dolayı fikrini değiştirdi ya da değiştirmeye ikna edildi ki bu söz konusu Elliott olduğunda pek sık rastlanılır bir durum değildir. Bununla birlikte, senin ona dair hislerini ve onu mutlu etme niyetini büyük bir açıklıkla dile getirmene güveniyorum. Onu elinde tutmak senin tek umudun. Lütfen kalkıp şu çanın ipini çeker misin? Cecily içeri çağrılmayı büyük bir sabırsızlıkla bekliyordur Müstakbel yengesine saygılarını sunmayı diliyor.”

Vanessa kendisinden istenileni yaptı.

“Umarım çok hayal kırıklığına uğramamıştır.”

Vikontes, “Hiç de sayılmaz,” diyerek onu temin etti. “O erkek kardeşi ve hatta senin kadar kendisinden yaşça büyük insanlara ilgi duymuyor. Onu memnun eden şey, Elliott’ın onun büyük bir beğeni

beslediği Bayan Katherine Huxtable'ın kız kardeşiyle evleniyor olması.”

Vanessa tekrar yerine oturup Bayan Wallace'ın gelişini beklerken, böylece büyük sorunlardan teki daha bertaraf edildi, diye düşündü. Tereddüt içerisinde olsa da müstakbel kayınvalidesi tarafından kabul edilmişti. Tam onayı kazanmak artık kendisine kalmıştı.

Ve gelecek hafta sosyete hanımefendiliğine, müstakbel vikontes ve düşesliğe geçmek için Londra'ya gidecekti.

Tüm bunların olacağını iki haftadan biraz daha uzun süre önce kim tahmin edebilirdi ki?

Ve sonra bir ya da iki dakika evvel dile getirilen kelimelerin yankılarını işitti.

Birkaç yıl boyunca gerçekten büyük çılgınlıklar yaptıktan sonra...

Ve tabii vikont dün ona da gerçekten çok deneyimli olduğunu söylemişti *hiç evlenmemiş olsa da*.

Öpüşmeyi de o zaman mı öğrenmişti...

Fakat şimdi Lyngate Vikontu'nun kendisini nasıl öptüğünü anımsamanın ne yeri, ne de zamanıydı.

Müstakbel kayınvalidesi başka bir şey daha söylemişti.

Senin ona dair hislerini ve onu mutlu etme niyetini büyük bir açıklıklarla dile getirmene güveniyorum. Onu elinde tutmak senin tek umudun.

O zaman Elliott şu çılgınlıklardan tam manasıyla sıyrılmamış demekti, öyle mi? Onu mutlu etmemesi durumunda, vikontun kendisinden ayrılma olasılığı var mıydı?

Ne kadar da saftı. Girmek üzere olduğu bu dünya hakkında çok az şey biliyordu. Sosyetenin evli üyelerinin sadakatsizliklerinin görmezden gelindiği açıktı.

Onun böyle bir şeye dayanması...

Ama nasıl mücadele edecekti ki..

Elliott, evlenmeden önceki ayın neredeyse tümünü Finchley Park ve Warren Malikânesi arasında mekik dokuyarak geçirdi. Normalde Mart ayının bir kısmını Londra'da, gardırobunu yenileyerek, kulüplerde boy göstererek, arkadaşları ve tanıdıklarıyla haber ve görüş alışverişinde bulunarak, yılın erken döneminde organize edilen parti varsa bunlara katılarak ve Anna'yla fazlasıyla uzun süren cinsellik yüklü ayrılığına mutlu bir nokta koyarak geçirirdi.

Ancak, George'un göz atması için sıraya koyduğu müstakbel öğretmenlerle mülakat yapmak, terzisini ve ayakkabıcısını ziyaret etmek, işle ilgili diğer birkaç konuyla ilgilenmek için tek bir gün harcaması yeterli olmuştu. Ziyaretini uzatması için pek fazla bir sebep yoktu. Anna, onun eli kulağında nikâhından haberdar olunca, ciddi derecede gücenmişti. Kafasına birkaç nesne fırlatmıştı. Ve hemen sonra gözyaşlarına boğulup onu yatağına aldığı anda, vikont havasında olmadığını keşfetmiş, unutulmuş bir randevuyu bahane ederek affını istemişti.

Akşamüzeri dahi, hâlâ Anna'ya annesi ve nişanlısının kaldıkları yerden metresinin evine geri dönme şansı varken bile, havasında değildi. Bu ona iğrenç bir şeymiş gibi görünmüştü ki babası ya da büyükbabasının şöhreti hesaba katılınca bu hiç de yakışık almayan bir düşünceydi.

Annesine, en küçük kız kardeşine ve nişanlısına şehre kadar eşlik ettikten ve onları Cavendish Meydanı'ndaki aile evine yerleştirdikten sadece iki gün sonra, tekrar topraklarına dönmek için ayrıldı. Zaten oradayken dahi ortalarda görünmüyordu fakat annesi, kendisi iki genç hanımı yaklaşan sezona hazırlamak için acele ederken, onun orada kalmasının fazlalık yaratacağını vikonta açık bir dille iletmişti.

Gideceğine çok memnun olmuştu. Evden ayrıldıklarından bu yana yapılan sohbet en azından işittikleri moda, kumaşlar ve diğer bir takım detaylardan başka bir şey içermiyordu.

Bayan Dew'un gözleri ona her baktığında gülmüştü. Londra'da

geçirilen bu iki günün ardından, onu bir baş selamı ve sevgiliye yakışmaz bir acelecilikle terk etmişti.

Ve yakında onu, sanki hâlâ başka birisinin karısıymış gibi, *Bayan Dew* olarak düşünmeyi ve ona bu şekilde hitap etmeyi bırakmak zorunda kalacaktı. Ancak onu *Nessie* diye çağırmak için lanetlenmesi gerekliydi.

Büyükbabasına bir mektup yazmış, büyükannesinden yanıt gelmişti. Düğün için Finchley'e geleceklerdi.

Her şey beklenmedik biçimde gerçek görünmeye başlamıştı.

Çoğu gün atma atlayıp Warren Malikânesi'ne gitti, ancak kısa süre sonra bunu genç Stephen'ın rüştünü kazanmasına kalan dört yıl boyunca yapmasına gerek kalmadığını fark etti. Samson ve George Bowen'in Londra'dan gönderdiği uşak Philbin, delikanlıyı sıkı sıkı kanatlarının altına almışlardı. Philbin çok üst rütbeden bir beyefendinin hizmetkârıydı ve efendisine görünüm ve moda konularında tavsiyeler vermeye de oldukça alışkındı. Stephen'a politika ile İngiliz aristokrasisine, bu topluluğun üyelerinden nelerin beklendiğine dair öğrenilmesi gereken hemen her şeyi aktaracak olan yeni öğretmen Claybourne, tıpkı ince yapılı, kitap kurdu, kekeleyen edebiyat öğretmeni Bigley gibi, oğlanın zamanının büyük çoğunluğunu doldurmaktaydı. Ve Bayan Huxtable da erkek kardeşinin üzerinden metanetli anaç bakışlarını hâlâ ayırmamaktaydı.

Elliott bazen, belki, diye umuyordu, Huxtablelar şehirde takdim edildikten ve sosyete de yerlerini aldıktan sonra, kendi hayatına geri dönebilir ve tüm bu vasilik işinin hayatında küçük bir külfet halini aldığına şahit olabilirdi.

Ancak artık dönüp kaçabileceği alıştığı türden bir yaşamı olmayacaktı. Yakın gelecekte büyük bir külfetle hayatın sırtına atlayacaktı.

Müstakbel eşinin geri dönmesini bekledi.

Hafızasında, her düşündüğünde Vanessa çok daha zayıf ve biçimsiz, çok daha sade ve fiziki açıdan çok daha silik bir hale dönüşüyordu.

Konuşmaları çok daha küstah, sık sık takındığı gülümseme ve kahkahası çok daha rahatsız edici bir hal alıyordu. pcğ ise bir ocuğunkine ya da bir rahibeninkine dnşmştı.

Vanessa gittikçe albenisini kaybetmişti.

Ve eli kolu bağlı, hayatı boyunca bu kadına ait olacağı gerçeği yüzünden suçlanacak tek bir kişi varsa o da kendisiydi. Tanrım, o gülünç soru kendisine yöneltilir yneltilmez hayır diyebilirdi, değil mi?

Daha önce *bir* kadının kendisine emir vermesine ne zaman izin vermişti? Hem de yaşamının geri kalanı üzerinde bu kadar büyük etki bırakacak bir konuda!

Ve siz de bana katlanmak zorundasınız.

Vanessa'nın söylediği en doğru kelimeler bunlardı.

Düğün davetiyeleri yollanmış, nikh ve evlilik kahvaltısı en ince detayına kadar organize edilmişti.

Hayatındaki yeni olaylar kendi başlarına ivme kazanmışlardı, onun yapabildiği tek şey ise çaresizce seyretmek ve günleri geriye doğru saymaktı.

Paskalya dehşet verici bir hızla yaklaştı. Düğünleri Paskalya pazarının iki gün sonrasına ayarlanmıştı.

Vanessa her gece yatağına girdiğinde ertesi sabaha canlı çıkacağını umdu. Ve her gece, daha kafası yastığa değer değmez, büyük bir yorgunlukla uykuya daldı.

Etrafı görmesi için gezdirilmiş, gördükleriyle büyülenmişti Londra Kulesi, Westminster Manastırı, Aziz James Sarayı, Carlton House, Hyde Park ve daha önce adlarını işittiği fakat bizzat göreceğini bir kez olsun hayal etmediği diğer meşhur bir sürü yer. Nereye gittiğini ve ne için ölçüsünün alındığım unutana kadar, terzilere, eldivencilere, şapkacılara, kuyumcılara ve düzinelerce farklı yere gtrlmştı. Hatta ne alındığını dahi unutmuştu. Moreland Evi'nde sık sık odasındaki çekmecelere ve gardıroplara baktı ve *bunların* kimin gece elbiseleri, kimin saten terlikleri ya da kimin desenli şalı olduğunu merak etti.

Saraya giderken giyeceği elbiseyi ise hiç merak etmedi evlilikten sonra kraliçeye tanıtılırken giyecekti. *Bunun* unutulması imkânsızdı. Garip bir sebepten dolayı, kraliçe geçen yüzyılın modasını takipte ısrar etmişti, dolayısıyla elbisenin kocaman etekli, aynı şekilde kocaman jüponlu, korsajlı, uzun kuyruklu olması, saçma uzun tüylerin ve diğerkomik bir takım aksesuarların takılması gerekecekti.

Ve Vanessa'nın bunun içerisinde yürümeyi, kuyruğaa ayağı takılmadan ve üzerine basmadan geri geri gitmeyi huzurundan ayrılırken kişinin tabii ki kraliçeye sırtını dönmesine izin yoktu öğrenmesi gerekmişti. Ve bir de kraliçeye neredeyse burnu yere değene kadar eğilerek reverans yapmayı ama bunu büyük bir zarafetle uygulamayı öğrenmişti.

Pratik yaparken tıpkı Cecily gibi inanılmaz derecede gülmüştü. Cecily'nin annesi bile bazen Vanessa'nın olağan sakarlık ve başarısızlıklarından dolayı hissettiğı öfkeden sıyrılmış, kahkaha atmıştı.

Vikontes, "Ama Vanessa," dedi, "Tanrı korusun, o gün bir hata yapman durumunda kahkahalara boğulmayacağına söz vermelisin. Ama *olur da* bu başına gelirse, dikkatleri üzerine çekmemeli, çıkışını elinden geldiğince sessizce ve sıkıntı yaratmayacak şekilde yapmalısın."

Ardından yanlış gidebilecek tüm feci şeyleri birer birer sayıp abartarak tekrar kahkahalara boğuldular.

Müstakbel kayıinvalidesi, sonunda türetebilecekleri tüm olasılıklar sonlanınca Vanessa'nın yanında yerini alarak, "Vanessa en son ne zaman bu kadar güldüğümü anımsamıyorum," dedi.

Cecily'nin becerilerini tazelemesi için ayarlanan fakat Vanessa'nın da katıldığı dans derslerinde de çok güldüler. Vals öğrenmesi gerekmişti. Bu onun, görmeyi bir tarafa bırak, adını dahi neredeyse hiç işitmediğı bir danstı. Fakat bu, tek bir insanla yapıldığı gerçeğine alıştıktan sonra, aslında hiç de zor değildi.

Vanessa saçlarını kestirmişti. İlk başta kuaför sadece birkaç santimetre kesmeye niyetlenmiş, ancak saçta yoğun bir dalga ama bunlar Stephen'ın dalgaları kadar çekici değillerdi olduğunu fark

edince, en son modaya uyarak kısacık kesmiş, kafasının ve yanaklarının etrafında salınacak, özel günlerde parmaklar ve penslerle kolayca lüle ve bukleler haline sokulacak biçimde şekillendirmişti.

Vikontes onu görünce, “Vanessa!” diye haykırdı. “Saçının gelecek vaat ettiğini *biliyordum*. Sana söylemiştim, değil mi? Ancak kısa, dalgalı saçların dar yüzünü bu şekilde dolduracağını tam olarak fark etmemiştim. Bu model elmacık kemiklerinin klasik hatlarını ve gözlerinin iriliğini vurguluyor. Haydi, gülümse.”

Vanessa gülümsedi ve ardından da mahcup bir kahkahayla sarsıldı. Kendisini kelmiş gibi hissetti.

“Evet.” Vikontes ona eleştirel gözlerle baktı. “Gerçekten de çok güzel görünüyorsun. Kendine has bir güzellik bu. Sen teksin.”

Vanessa bunu bir kompliman olarak algıladı.

Yine de kendisini kel hissetti.

Yeni elbiselerinin hepsi pastel tonlardaydı. Evlenirken giyeceği giysi uçuk yeşildi Hedley’in ona yaz pikniği için aldığı elbiseden daha açık tondaydı.

Eğer her gün bu kadar yoğun ve her gece de bu kadar yorgun olmasaydı, hatıralarından, Hedley’in tüm bu heyecanı kendisiyle paylaşmak için yanında olmayışından dolayı gözyaşlarına boğulabilirdi. Hatıralarını ve suçluluk duygusunu acımasızca bastırdığı için, hisler işte bu şekilde bir anda davetsizce ortaya çıkıveriyorlardı.

Aynı zamanda Lyngate Vikontu’nu, bir aya kadar evleneceği insanı da mümkün olduğunca az düşünmeye çalıştı.

Kafasında bu adam, onu her düşüncesinde, çok daha kibirli, çok daha kendini beğenmiş, çok daha aksi bir hal aldı.

Onu mutlu edeceğine, hoşnut edeceğine... Diğer şey neydi? Ah, evet, rahat ettireceğine dair verdiği sözü yerine getirmek için inanılmaz derecede çok çalışması gerekecekti.

Ve onun kendisine sadık kalmasını sağlamak için.

O ay büyük bir hızla geçti. Vanessa hazır değildi. Daha çok zamana ihtiyacı vardı.

İyi ama ne için?

Her şey için!

Ama tabii ki zaman olduğu yerde saymıyordu. Beklenen gün kaçınılmaz biçimde geldi. Vanessa kendisini tekrar Lyngate Vikontu'nun faytonunda, yanında Leydi Lyngate ve Cecily ile birlikte, Finchley Park ve Warren Malikânesi'ne doğru giderken buldu. Bay Bowen yanlarından onlara eşlik etmekteydi o düğünde vikontun sağdıcı olacaktı.

Birkaç güne kadar. Misafirler çoktan toplanmaya başlamış olmalıydılar. Bunlara Sör Humphrey, Leydi Dew, Henrietta ve Eva da dahildi. Ve Bayan Thrush. Ve Moreland Dükü ve Düşesi. Yakın zamanda nişanlısını tekrar görecekti. Vanessa'nın midesi tatsız bir şekilde buruldu, bunu araba tutmasına yordu.

HANIMLAR Londra'dan eve düğünden üç gün önce geldiler.

Elliott, eşini daha yakından tanıyabilmek için üç gününün bile kalmadığını fark etti.

Belki de bu iyiydi.

Büyükannesi ve büyükbabası Kent'ten gelmişlerdi. Teyzeleri ve enişteresi, aileleriyle birlikte kuzenleri de oradaydı. Bunlar baba tarafından kuzenleriydi. Con, her ne kadar Huxtablelar'ın talebiyle davet edilmiş olsa da gelemeyeceğini bildirmişti. Ve tabii ki Elliott'ın evli kız kardeşleri, eşleri ve çocuklarıyla birlikte gelmişlerdi. Finchley Park kalabalık olmuştu.

Herkes vikont adına çok sevinmişti. Ancak herkesin hemfikir olduğu şeyleri kelimelere döken büyükannesi olmuştu. Bunu, gelinle tanışmak için büyükbabasıyla birlikte Warren Malikânesi'ne uğradıktan sonra yapmıştı.

Geri dönünce, "O güzel bir kadın değil Elliott," dedi ve bunu Jessica'nın çocukları hariç ailenin tüm fertlerinin duyabileceği bir şekilde yaptı. "Ve bu beni çok rahatlattı. Onu karakter özelliklerinden dolayı seçmiş olmalısın. Her ne kadar Moreland ve benimle tanışırken anlaşılır biçimde gergin olsa da fazlasıyla hoş bir tabiatı var. Bu kadar sağduyulu davrandığın için memnunum."

Averil, "Ya da belki de büyükanne," diyerek araya girdi, "Elliott ona âşık oldu. Her ne kadar ilk kez gördüğümde oldukça şaşırmış olsam da ondan fazlasıyla hoşlandığımı itiraf etmeliyim. O, Elliott'ı etkileyeceğini bekleyeceğim türden bir hanım değil. Ama takdim elbisesinin uzun kuyruğuna dair yaşadığı aksilikleri aktarırken, gülmekten zorlukla nefes alabildim. Kendisine gülebilen insanlardan hoşlanırım."

Büyükanneleri, Elliott'a sert sert bakarak, "Umarım onu *seviyordur*," dedi. "*Seviyor* musun Elliott?"

Vikont kaşlarını kaldırdı, içerdeki kadınların gözlerinin tümünün üzerine odaklandığının farkındaydı. Büyük bir dikkatle, "Ona saygı duyduğum kesin büyükanne," dedi. "Bana biraz zaman tanımanız durumunda, ona âşık olacağımı da söyleyebilirim."

"Ah, şu erkekler!" Jessica gözlerini devirdi. "Dikkatli et de onu içindeki ateşle öldürme Elliott."

Büyükannesi onun güzel olmadığını söylemişti. Hayır, değildi. Ama yine de Elliott onu büyükannesi, büyükbabası, annesi ve kız kardeşlerinin yanında tekrar gördüğünde çok şaşırmıştı. Onu tanımakta zorlanmıştı.

Artık yas elbiselerini giymiyordu hatta o iğrenç lavanta renkli olanı bile. Vanessa'nın sol eline baktığında, evlilik yüzüğünü de takmadığını fark etti. Üzerinde basit ama modaya uygun, yüksek belli, uçuk sarı bir elbise vardı. Hem renk, hem de tasarım ona yakışmıştı.

Ama onu adeta tanınmaz hale getiren şey saçıydı. Yeni saç stili ona kusursuz şekilde yakışmıştı. Yüzünü ortaya çıkarmış, olduğundan daha dolgun, daha az solgun göstermişti. Elmacık kemiklerinin daha fazla vurgulanmasını, gözlerinin olduklarından daha büyük görünmesini sağlamıştı. Bu kesim, bir şekilde her zaman kenarlardan hafifçe yukarı doğru kıvrılmış dudaklarını vurguluyordu.

Onu görür görmez, artık tanıdık olan arzu dalgasını hissetti. Bu değişikliklerle bile, gerçek manada güzel değildi.

Elliott onunla özel hiçbir şey konuşmadı ve görünüşe bakılırsa düğünden önce de konuşmayacaktı. O kendi ailesiyle meşguldü, Vanessa da kendisinininkiyle.

Sör Humphrey ve Leydi Dew iki kızlarıyla birlikte gelmişlerdi. Bayan Thrush'ı, Huxtablelar'ın eski kâhyasını da beraberlerinde getirmişlerdi. Warren Malikânesi'nde onlardan başka misafir yoktu, ancak Sör Humphrey bir evi tek başına doldurabilirdi. Ve Elliott onunla mesafesini korumayı tercih etti, aksi takdirde sonu gelmez bir sohbetle

kapana kısıtlanılabiliirdi.

Aslına bakılırsa Elliott, Dewlar'ın gelmelerine şaşırmıştı. Oğullarının dul eşinin tekrar evlendiğini görmek onlar açısından acı verici olmayacak mıydı?

Özgürlüğünün son günlerini elinden geldiğince neşeli bir metanetle geçirdi. Artık kaderinden kaçmak istese bile bir yolu yoktu. Kendi kendisine böyle bir kaçışı *isteyip istemediğini* sormaktan büyük bir özenle kaçınıyordu. Bu çok manasız bir soru olurdu.

Düğün sabahı dikkatle giyindi, odasında mümkün olduğunca uzun süre kaldı. Bu fiyaskoyla sonuçlanan bir oyundu. Eğer ailesini selamlamak için aşağı inmezse, onlar onu görmek için yukarı gelirlerdi ve nitekim de öyle oldu.

Dolayısıyla soyunma odasının dar sınırları arasında, kucaklanmaya ve etrafındaki sızlanmalara tahammül etmek zorunda kalmıştı.

Ve sonra, bunun gerçekten de kendisinin evlilik günü olduğunu, hayatının bugün sonsuza kadar değişeceğini aniden fark ederek herkesi kucakladı, büyükbabasının boğum boğum olan elini kuvvetlice sıktı.

Ve sonunda Warren Malikânesi'nin parkındaki küçük aile şapeline doğru yola düştü, George Bowen faytonda yanındaydı.

Arkadaşının konuşmak için derin bir nefes aldığını işitince ona, “Tek kelime dahi etme,” diye emretti. “Bu sabah, bir ay boyunca midemi bulandırmaya yetecek kadar yapmacık duygusal sözler sarf edildi. Tek kelimeye daha dayanamam.”

George sırtarak, “O zaman birkaç kelimeye ne dersin?” diye sordu. “Yüzüğün yanında mı? Bunu kahvaltıdan sonra bana vermen gerekiyordu ama aşağıya, kahvaltıya inmedin. Sanırım iştahın kaçtı. Düğünlerin yani kişinin kendi düğününün böyle bir şeye sebep olduğu söylenir.”

Elliott elini cebine attı ve Londra'dan satın aldığı yüzüğü çıkartıp ona uzattı.

George sanki kendi kendine konuşurcasına, “Börekler bu sabah özellikle çok lezzetliydi,” dedi. “Güzel ve yağlı, tıpkı benim sevdiğim

gibi.”

Elliott, “Aynı şekilde eğer benim kâtibim olmayı da seviyorsan,” dedi, “böyle düşünceleri kendine ve bu seyahate katılan diğerlerine saklarsın George.”

Arkadaşı kıkırdadı ve sükûnetini korudu.

Eğer Vanessa nişanlısıyla ona kendisiyle evlenmeyi gerçekten isteyip istemediğini sormak, ona özgürlüğünü geri vermesini mi tercih edeceğini bir kez daha düşünme fırsatı tanımak için özel birkaç kelime etmeyi umut ettiyse bile, bu his Londra’dan geri döner dönmez yok olmuştu.

Vanessa onu düğün gününden önce sadece iki kez görebilmişti bir kez Moreland Dükü ve Düşesi’ne iki ablasıyla birlikte Warren Malikânesi’ne kadar eşlik ederken, bir de teyzelerini, enişterini ve onların çocuklarını getirdiğinde.

Her iki seferde de Elliott, sanki iğrenç bir suçtan dolayı Olympus Dağı’ndan sürgün edilen bir Yunan Tanrısı gibi suratsız görünmüştü.

Her iki seferinde de Margaret, Katherine ve Stephen’la sohbet etmiş, Vanessa’yı resmi bir baş eğişle selamlamış, sağlığını sormuştu.

Vanessa düğün gününü beklerken, Elliott’ın ziyaretlerinin onun hazırlıklarına en ufak bir yardımı olmadığı aşikârı.

Her ikisi de çok kıbar ve nazik olan dük ve düşesin gelişlerinin de öyle Vanessa düke neredeyse torununa evlilik teklifini kendisinin yaptığını, bunun tersinin yaşanmadığını söyleyiverecekti fakat Lyngate Vikontu o sırada onları duyabilecek mesafedeydi. Vanessa onun böyle bir şeye bunu kesinlikle erkeklğine yapılan bir hakaret gibi yorumlayarak öfkelenebileceğini düşündü.

Onlar gerçek birer dük ve düşesti. Vanessa korkuyla karışık bir saygı duymuştu. Ve onların varisiyle evlenecekti.

Eski kayınvalidesi, kayınpederi ve görümcelerinin orada bulunmalarının da bir faydası olmadı. Onu tekrar gördüklerine, Warren Malikânesi’nde olduklarına, Meg, Kate ve Stephen’ı gördüklerine çok memnundular. Ve onun Lyngate Vikont’uyla nişanlanışına da öyle.

Hatta Sör Humphrey onları bir araya getirenin kendisi olduğunu söyledi, dük ve düşese de durumu bu şekilde aktardı

hem de vikont kendisini iştirken. Bu Vanessa'nın büyük bir neşeyle yerin dibine gireceği diğer bir olaydı.

Ama Vanessa Dewlar'ı seviyordu. Ve onların da kendisini sevdiklerini biliyordu. Yakında onların soyadlarını kullanmayacaktı. Başka biriyle evlenecekti.

Tabii ki biraz üzülyor olmalıydılar.

Ve gerçekten de üzülyorlardı. Düğünden önceki gece, onlara iyi geceler dilerken, Vanessa Leydi Dew'u her geceki gibi yanağından öptü ve kucakladı. Ardından da her zamanki gibi Sör Humphrey'e gülümsedi. Ama hemen sonrasında, adamı düşünmeksizin aniden kucakladı sıkıca boynuna sarıldı, yüzünü omzuna gömmüştü.

Sör Humphrey, Vanessa'nın sırtını sıvazlayarak, "Tamam, tamam," dedi. "Oğlumuz çok iyi davrandın Nessie. iyinin de ötesinde. O mutlu bir adam olarak öldü. Yaşı çok gençti, bu doğru ama en azından mutluydu. Ve tüm bunlar senin sayende oldu. O artık yok ve sen hayatına devam etmelisin. Tekrar mutlu olmalısın ve biz de bunu görerek mutluluk duymalıyız. Lyngate Vikontu iyi bir adam. Onu senin için bizzat kendim seçtim."

"Baba." Vanessa bu saçmalığa sarsıla sarsıla güldü. "Size hep böyle seslenebilir miyim? Ve size de anne diye?"

Sör Humphrey, "Başka türlü çağırırsan çok güceniriz," dedi.

Leydi Dew da kucaklaşmaya katılmak için ayağa kalktı.

"Çocuklarınız olduğunda Nessie, onlar da bize büyükanne ve büyükbaba demeli. Onlar bizim torunlarımız olacak, biliyorsun, sanki Hedley'den olmuşlar gibi."

Bu artık dayanılacak gibi değildi.

Vanessa bu ikilinin ertesi sabah soyunma odasından uzak durmalarından memnundu. Bayan Thrush, tabii ki orada bulunmak konusunda ısrar etti. Sonuç olarak Vanessa'yı telaşa verdi, Meg ve Kate adına çalışmak için Londra'dan gelen hizmetçinin işini zorlaştırdı.

Stephen, açık ilkbahar yeşili elbisesinin içindeki kız kardeşini tepeden tırnağa süzerek, “Tanrım, Nessie,” dedi. Vanessa, Londra’da ziyaret ettikleri kadın şapkacılarının tekinde Cecily’nin işaret ettiği kenarları çiçeklerle donatılmış hasır bir şapka takmıştı. Kıvrır kıvrır saçları şapkanın kenarından zıplıyordu. “Çok güzel görünüyorsun. Ve Londra’ya gittiği zamana kıyasla yıllarca genç.”

Stephen gerçekten de çok şık duruyordu, Throckbridge’den ayrıldıklarından çok daha *hoştu*. Vanessa bunu ona söyledi, Stephen komplimanı umursamaz bir el sallayışla bertaraf etti.

Kate alt dudağını ısıırıyordu. “Ve bundan sadece birkaç hafta önce, Meg’in çorapları iğneyle örerek onardığı, Stephen’ın Latince metinler çevirdiği, benim okuldaki çocuklarla hoplayıp zıpladığım ve senin de Rundle Park’ta olduğun düşünülürse Nessie, çok büyük bir değişim yaşadık. Şimdi buradayız. Ve bugün, değişimlerin en büyüğünü de beraberinde getirecek.”

Gözleri yaşlarla doldu ve dudağını tekrar ısırdı. Margaret net bir şekilde, “Bugün Nessie sonsuza kadar sürecek bir mutluluğa adım atıyor. Ve gerçekten de çok güzel görünüyor,” dedi.

Gözleri kuru, dudakları kenetlenmişti. Ancak gözlerinde o kadar sert bir şefkat vardı ki Vanessa ağlama korkusuyla onlara birkaç dakikadan daha uzun bir süre bakamadı.

Dün gece çok geç saatlere kadar oturmuşlar, Vanessa yatağındaki yastıklara yaslanmış, Margaret ayak kısmına yerleşmiş ve bacaklarını çenesine doğru çekmişti.

“Bana,” demişti, “mutlu olma ve bu mutluluğu etrafına dağıtma becerini hiç kaybetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum Nessie. Her ne olursa olsun. Kendini kaybetmemelisin. Söz ver.”

Lyngate Vikontu’yla yaşamının Vanessa’nın ruhuna ket vuracağından korkuyordu. Ne kadar da aptaldı. Bunun tam tersi yaşanacaktı. Vanessa onu gülümsetip güldürecekti. Mutlu edecekti.

Bunu yapacağına dair vikonta söz vermişti. Annesine de aynı sözü vermişti. Daha da önemlisi, kendisine bu konuda söz vermişti.

Gülümseyerek, “Söz veriyorum,” demişti. “Aptallık etme Meg. Yarın giyotine gitmiyorum. Düğünüme gidiyorum. Sana daha önce söylemedim ama bana evlenme teklif ettiği gün orada, gölün kıyısındaydık beni öptü.”

Margaret ona baktı.

Vanessa, “Bu hoşuma gitti,” dedi. “*Gerçekten* hoşlandım. Ve onun da hoşlandığını düşünüyorum.” Bu kısmı büyük olasılıkla doğru değildi ama tamamen yalan da sayılmazdı, çünkü vikonta bunu sormamıştı, dolayısıyla yanıtta kesinlikle emin değildi. Her neyse, Vanessa’yı tabii ki *istemişti*.

Margaret bir öne bir arkaya sallandı, kolları dizleri etrafından dolanmıştı.

Vanessa, “Benim öpülmeye *ihtiyacım var* Meg,” demişti. “Ve hatta öpücükten daha fazlasına. Tekrar evlenmeliyim.

Sanırım erkekler bazen sadece kendilerinin... öpücüğe ihtiyaçları olduğuna inanıyorlar. Ama yanılıyorlar. Kadınların da bu tür ihtiyaçları var. Tekrar evleneceğim için mutluyum.”

Ve bu yalan da değil, diye düşünmüştü. Gerçekten de onun kendisini daha fazla öpmesini ve hatta *bundan* daha fazlasını yapmasını istiyordu.

O da aşk ve mutluluk istemişti. Eğer yeterince çabalarsa, belki bu ikisinden birini elde edebilirdi.

Ama bu sabah, Stephen kolunu uzattığında ve o da erkek kardeşi kendisine merdivenlerden aşağı, oradan da şapele yapılacak kısa seyahat için dışarı faytona doğru refakat edebilsin diye bunu kabullendiğinde, tüm bu olanları istediğinden artık o kadar da emin değildi.

Bir yabancıyla evlenecekti. Yakışıklı, güçlü, kaşları çatık, sabırsız, somurtkan, insanlara tepeden bakan...

Ah, Tanrım.

Vikont, gereksiz olmasına rağmen çünkü bunu ilk evvel o yapmıştı Vanessa’ya evlenme teklif etmek üzere tek dizinin üzerine çökmüştü.

Vanessa faytona yanında Stephen için yer bırakarak yerleşti ve

kendisini bir yerde sanki giyotine gidiyormuş gibi hissetti.

Aptalca bir biçimde Hedley'i istedi.

Düğüne toplamda otuzdan fazla misafir davet edilmemişti. Yine de küçük şapel neredeyse ağzına kadar dolmuştu.

Nikâh töreni uzun sürmedi. Bu gerçek Vanessa'yı katıldığı her düğünde şaşırtırdı buna ilk evliliği de dahildi. Ve bu da diğerlerinden farklı olmamıştı.

İki kişinin hayatındaki böylesi önemli ve değiştirilemez bir değişim nasıl oluyordu da kısa bir zamanda ve bu kadar az bir karmaşayla gerçekleşebiliyordu? Dramatik olan tek an, papazın yapılacak evliliğe ilişkin bilinen herhangi bir engelin olup olmadığını sorduğunda yaşanan kısa sessizlikti.

Tıpkı Vanessa'nın katıldığı diğer düğünlerde olduğu gibi, bu sessizlik o gün de doldurulmaksızın havada asılı kaldı ve tören devam ederek kaçınılmaz sona ulaştı.

Stephen onun elini Lyngate Vikontu'nun eline bırakır bırakmaz, Vanessa kendisinininkinin buz gibi, Elliott'ın elinin ise sert, sabit ve ılık olduğunu fark etti. Onun terziden çıkmış kusursuz elbisesinin tıpkı Sevgililer Günü'nde yaptığı gibi, gösterişsiz bir tarzda siyah beyaz giyinmişti uzun boyunun ve omuzlarının genişliğinin farkındaydı. Tıraş losyonunun da öyle.

Ve göğsünde hızla atmaya başlayan kalbinin...

Vanessa ismi Wallace'a, Lyngate Vikontesi'ne dönüşürken, hayatından kayıp giden dönemin de bilincindeydi.

Hedley geçmişe daha da fazla gömülmüştü ve Vanessa artık ona hoşça kal demek zorundaydı.

Artık bu adama aitti.

Bu yabancıya.

Vikont yeni evlilik yüzüğünü onun parmağına geçirirken, gözlerini kaldırıp kocasına baktı.

Nasıl bir yabancıyla evlenebilirdi?

Ama yapıyordu işte.

Tabii vikont da öyle. Acaba Vanessa hakkında ne kadar az şey bildiğini hiç fark etmiş miydi? Bu onun açısından önemli miydi?

Yüzük güvenli bir şekilde yerini bulunca, vikont onun gözlerinin içine baktı.

Vanessa gülümsedi.

O da gülümsemedi.

Ve işte, baş döndüren kısa bir süre sonrasında karı kocaydılar. Tanrı'nın bir araya getirdiğini, hiç kimse ayıramazdı. Tahminen başka bir kadın bile.

Kilise kayıtlarını imzaladılar ve kilisenin Vanessa'nın sağdaki soldaki misafirlere gülümsediği yolda birlikte yürüdüler. Meg'in gözleri kuruydu, Kate ise ağlıyordu. Stephen sırtıtmaktaydı. Bay Bowen de öyle. Vikontes artık *dul* vikontesti kenarı dantelli bir mendille gözlerini kurulamaktaydı. Dük onlara kalın kaşlarının altından bakıyordu, suratında yırtıcı bir ifade vardı, kaşları çatıktı. Düşes tatlı tatlı gülümsemekte, başını sallamaktaydı. Sör Humphrey burnunu sümkürüyordu.

Diğer her şey bir bulanıklıktan ibaretti.

Şapelden dışarı adım atar atmaz Vanessa'nın fark ettiği ilk şey bunu içeri girerken görmemişti kilise avlusunun çimenleri ve ağaçların altlarındaki çalıların safran, çuhaçiçeği ve nergis kümeleriyle benek benek doluluğu oldu.

İlkbahar bir yolunu bulmuş, geç de olsa gelmişti ve bunu neredeyse fark edilmeksizin yapmıştı. Vanessa nasıl olmuştu da bunu kaçırmıştı? Çoktan Mart'ın sonuna gelmişlerdi ve ilkbahar her zaman onun yılın en sevdiği dönemi olmuştu.

Kafasını kaldırıp yanındaki adama kocaman gülümseyerek bakıp, "Ah, şu ilkbahar çiçeklerine bir bakın. Güzel değil mi?" dedi

Ve güneşin parladığını da fark etti. Gökyüzü masmavi ve açıktı.

Vikont, "Şapkanızdakiler mi?" diye sordu. "Gerçekten de öyleler."

Ve kısa bir an için, misafirler arkalarından dışarı dökülmeye başlamadan evvel, Vanessa'ya sanki vikontun gözleri bir an için

gölümsemenin eşiğine gelmiş gibi göründü.

Vanessa bu saçma şakaya güldü ve kendisini birdenbire soluğu kesilmiş ve dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissetti. Bu adam onun kocasıydı. Biraz önce onu hayatı boyunca seveceğine, şerefini koruyacağına ve ona itaat edeceğine söz vermişti.

Elliott yumuşak sesle, “Pekâlâ Vanessa,” dedi.

Ah. Onu hiç kimse böyle çağırmamıştı annesi hariç. Vanessa ona gülümseyerek bakarken, onca zamanın ardından adımı işitmek ne kadar da güzel, diye düşündü.

Bu Elliott’ın onunla birkaç saat boyunca konuştuğu son sözlerdi. Vikontun Roberta Teyze’si kız kardeşinin kiliseye giderken yol boyunca hava cereyanı ve araba tutmasından hiç aralıksız yakınmasından bıkip yeğeni ve eşiyle birlikte geri dönmeyi seçtiği için, düğün kahvaltısına Finchley Park’a giderlerken dahi faytonda yanlarında birileri vardı. Ve yeni Merton’a ilkbaharın ilerleyen günlerinde Londra’nın kötü dünyasına adım attığında onu bekleyen gizli tehlikelere dair edeceği uyarıcı birkaç kelimesi olduğundan, Stephen’in da kendileriyle birlikte gelmesine ısrar etmişti.

Uzaklaşırlarken şapel çanları büyük bir neşeyle çaldı.

Vanessa bunları hevesle dinledi. Ondan başka kimse seslerin farkında gibi değildi.

Elliott düğünden birkaç hafta evvel aslına bakılırsa bunun tüm ailenin katılmak isteyeceği bir olay olduğunu fark eder etmez ilk gecelerini Finchley Park’ta geçirmeyeceklerine karar vermişti. Her ne kadar ev herkesi barındıracak kadar büyük ve onun burada kendine özel bir dairesi bulunsa da eşini yatağa götürürken herkese iyi geceler dilemek ya da ertesi sabah herkesi selamlamak gibi bir arzusu yoktu.

Aşağıda, gölün kenarındaki küçük evi temizlettirip kendileri için hazırlamıştı. Oraya, uşağı ve karısının yeni hizmetçisi de dahil olmak üzere, birkaç hizmetkarı yerleştirmişti. Ve evdeki herkese, düğün kahvaltısının ardından bu evin ve gölün üç gün boyunca kapatılacağını duyurmuştu.

Üç gün baş başa kalmak için uzun bir süreymiş gibi görünüyordu ve vikont kararından pişmanlık duymayacağını umdu bununla birlikte, eğer birbirlerinden sıkılırlarsa, eve planlanandan daha erken de geçebilirlerdi. Ama karısıyla ilişki kurmak için orada birkaç gün geçirmeye ihtiyacının olduğunu hissetmişti. Başka hiçbir şey yapılamasa bile, en azından cinsel bir ilişki.

Büyük evden ayrıldıklarında akşamın geç bir saati olmuştu. Geniş çimenlik arazilerin arasından göle doğru uzanan patikada yürürlerken eğlenceler hâlâ devam ediyordu. Bu, ay ve yıldızların ışıldadığı bir geceydi. Ay ışığı geniş bir bant halinde suyun karşısından parladı. Hava serindi ama rüzgâr yoktu. Sonunda ilkbaharı hissetmeye başlamışlardı.

Her şey rahatsız edici derecede romantikti. Vanessa'nın kolu vikontunkine dolanmıştı, ancak evde sarf edilen kısa süreli iyi geceler dileme telaşından bu yana tek bir kelime etmemişlerdi. Elliott konuşmalıydı. Kendisini rahatsız hissetti, dilinin kilitlenmesi hiç ona göre değildi.

Sessizliği bozan Vanessa oldu. “Manzara inanılmayacak derecede güzel değil mi? Tıpkı masal ülkesi gibi. *Romantik* değil mi lordum?”

Elliott onunla hemfikir olabilirdi. O da benzer şeyler düşünmüştü. Ancak o Vanessa'nın sarf ettiği tek bir kelimeye öfkelenmeyi tercih etti.

Sinirli bir şekilde, “*Lordum* mu?” dedi. “Ben senin koçanım Vanessa. Adım da Elliott. Bunu kullan.”

“Elliott.” Vanessa kafasını kaldırıp ona baktı.

Üzerinde hâlâ evlenirken giydiği yeşil elbise vardı. Ve dışarıda yapılan yürüyüş için o saçma hasır şapkeyi da tekrar başına geçirmişti. Elliott bunun güzel olduğunu ve ona yakıştığını itiraf etti.

Göl kıyısına, patikanın küçük evin girişine yaklaşmak için kıvrıldığı noktaya yaklaşmışlardı. Aniden ikisi birden durdu.

Vanessa başını hafifçe yana yatırarak, “Sen güzelliği takdir etmez misin hiç?” diye sordu.

Bir suçlama daha.

Elliott, “Tabii ki ederim,” dedi. “Bugün çok güzel görünüyordun.”

Bunda sadece hafif bir abartma vardı. Gözlerinin onu böylesi bir günde olması gerekenden çok daha fazla aradığını fark etmişti. Vanessa misafirlerin arasına karışırken canlı canlı ve ıslı ıslıldı. Gülümsemeler ve kahkahalarla dolu, enerjikti.

Mutlu görünüyordu.

Elliott ay ışığının altında gözlerinin tekrar aynı kahkaha ısıltılarıyla aydınlandığını fark etti.

Vanessa, “Doğanın güzelliğini kastetmiştim,” dedi. “İltifat peşinde değildim. Güzel olmadığımı biliyorum.”

Elliott, “Edilen iltifatı kabul etmeyi ise bilmiyorsun,” dedi.

Vanessa’nın suratındaki gülümseme yok oldu. “Özür dilerim. Nazik sözlerin için teşekkürler. Elbisemi ve rengini annen seçti. Şapkayı ise Cecily.”

Elliott, ani bir idrakla, hiç kimse bu güne kadar onu güzel olarak betimlemedi, diye aklından geçirdi. Bu nasıl bir şeydi, yani kardeşlerinin tümünün olağandışı derecede iyi görünümlü olduğu ama insanın kendisinin bu kategoriye giremediği bir ailede büyümek? Ve buna rağmen hayata hâlâ gülümseyip gülebiliyordu.

Elliott işaret parmağını Vanessa’nın çenesinin altına yerleştirdi, dudaklarından kısaca öpmek için öne doğru eğildi.

“Pekâlâ, şimdi şöyle bir bakıyorum da *onların* da güzel olduklarını görüyorum.” Elbise ve şapkadan bahsediyordu.

“Ah, çok başarılıydı.” Vanessa güldü. Aynı zamanda da nefesi kesilmiş gibiydi.

Elliott hüzünle uzun bir süredir cinsel yönden açlık çektiğini düşündü. Düşün gecesine devam etmeye hazırdı ki bu da iyi bir şeydi.

“Eve girsek daha iyi olur. Eğer hafif bir takım şeyler yiyip içmek istemiyorsan, sana odana kadar eşlik edeceğim. Hizmetkârın seni orada bekliyor olacak.”

Vanessa, “*Benim* odam mı?” dedi.

Elliott, “Ziyaretine daha sonra geleceğim,” dedi.

“Ah.” Elliott, her ne kadar ay ışığı kanıtları gözlerinden gizliyor olsa da Vanessa’nın yüzünün kızardığından emindi. Onun bakireliğe *çok* yakın olduğunu tahmin etti.

Giriş kapısına kadarki mesafeyi kat ederlerken yine sessizliğe büründüler. Elliott kapıyı onun önden girmesi için açtı. Bakıcı ve karısı onları karşılamak için koridorda hazır bekliyordu, fakat Elliott kısa süre içerisinde onları yolladı.

Vanessa’ya, duvardaki mumlu şamdanlarla aydınlatılan merdivenlerden yukarı eşlik etti. O benim karım, diye düşündü. Bu gece onunla yatağa girecekti aslına bakılırsa bir saate kadar ve hayatları boyunca da ondan başka kimse olmayacaktı.

Bu, her ne kadar istediğini anlamasının bu kadar uzun sürmesi kendisini şaşırtmış olsa da yakın geçmişte ettiği özel bir yemindi. Evlendikten sonra, hatta Londra’dan dönmeden önce, yatak performanslarının ne kadar tatmin edici olduğuna bakmaksızın, kesinlikle tek eşli kalacağına karar vermişti. Diğer seçenekte çok fazla azap vardı.

Bunu anlamak için annesi ve büyükannesine bakması, onları dinlemesi yeterli olmuştu. Babası ve büyükbabası onlara tamiri mümkün olmayan zararlar vermişlerdi. Ve her iki hanım da onun atalarının izinden gideceğinden korkuyorlardı.

Yapmayacaktı. Bu kadar basitti.

Bu kesinlikle mutlu bir çözüm değildi. Ama en azından istikrarlı bir karardı.

Vanessa’nın soyunma odasının kapısının dışında durdu, kapıyı açmadan evvel Vanessa’nın elini dudaklarına doğru götürürken eğildi. Vanessa’nın hizmetçisi içerde meşguldü, Elliott bunu görebiliyordu.

Ardından kendi odasına doğru yöneldi.

VANESSA’NIN odası göle bakıyordu. Ay hâlâ karşıdan, gölde geniş bir şerit yaratacak şekilde parlamaktaydı. Manzara gerçekten de nefes kesiciydi. Ve ev de burası gelirken gördüğü kadarıyla küçük bir yerdi çok sevimliydi.

Ama Vanessa’nın akli ay ışığında ya da yarın keşfe çıkacağı evde değildi.

Vanessa *kendi* odasındaydı.

Onunkinin tam karşısında.

Ya da onlarınkilerin.

Hedley’le birlikte, daha evliliklerinin ilk gününden itibaren, aynı odayı paylaşmışlardı. Tüm evli çiftlerin aynısını yaptıklarını düşünmüştü. Hedley’le...

Ama bu gece onu düşünmeyecekti. Bunu yapmamalıydı. Artık bir başkasına aitti.

Elliott oraya gelirlerken ona güzel olduğunu söylemişti. Kelimesi kelimesine, *çok* güzel demişti. Hatta onunla elbiselerinin de güzel olduğunu söyleyerek neredeyse şakalaşmıştı.

Nasıl da mükemmel bir palavra! Gülümserken aynı anda iç çekti.

Her ne kadar kuru bir türde olsa da vikontun kendine has bir espri anlayışı *vardı*.

Vanessa alnını pencerenin serin camına yasladı ve gözlerini kapattı.

Arkasındaki yatak gece için hazırlanmıştı. Vanessa yatağın varlığının bilincindeydi. Belki de içine girip yatmalıydı. Ama bir ay kadar önce, onun kendisini bir kurban gibi sunmakla nasıl suçladığını anımsıyordu. Eğer orada yatıp onu beklerse, aynen öyleymiş gibi görünecekti ve tabii öyle de *hissedecekti*.

Kendisini kızlığının bozulmasını bekleyen bir bakire gibi hissetti.

Sonra bu düşünceden iğrendi. O bakire *değildi* ki. Deneyimli bir kadındı.

Pekâlâ, en azından *neredeyse* deneyimli.

Ve eğer beyni kısa süre içerisinde çalışmayı bırakmazsa, delireceği kesindi.

Kapı tıklatıldı ve daha o odanın karşısına geçmeden ya da girin demek için derin bir nefes alamadan evvel ardına kadar açıldı.

Elliott’ın üzerinde boynundan ayak bileklerine kadar uzanan şarap rengi bir robdöşambr vardı. Tehditkâr görünüyordu. Ve tabii ki muhteşem.

Suratı isimlendirilebilir herhangi bir yüz ifadesinden mahrumdu. Göz kapakları, tıpkı vikontu ilk gördüğünde olduğu gibi, gözlerinin üzerine yarı inikti. Sabit gözlerle ona bakmaktaydı, Vanessa onun içinde ateşlediği farklı tepkileri düşünmeden edemedi.

İmkânsız bir şeyi pek sık dilemezdi ancak *bazen* güzel olmayı dilediği anlar olurdu. Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Vanessa’nın üzerinde buz mavisi, ipek ve dantelli bir gecelik vardı. Bu özellikle o gece için seçilmişti kendisi tarafından değil, kayınvalidesi tarafından. Vanessa şu anda dekoltesinin aşırı açık olduğunu düşünmekteydi. Ve mumlardan tekinin önünde ayağa kalkması durumunda, bakıldığında içinin kolayca görülebileceğinden korktu.

Eğer içerde görülmeye değer bir şey olsaydı, Vanessa bunu bu kadar kafaya takmazdı.

Vücudundan bu kadar utandığı için ya da güzel bir fiziği olmadığından kendinden nefret etti.

Vanessa, “Sanırım buna gittikçe daha çok alışacağız,” dedi.

Elliott’ın kaşları kalktı.

Odaya girip ona doğru yaklaşırken, “Sanırım,” diye hemfikir oldu. “*Gergin* filan değilsin, öyle değil mi? Deneyimli olan sensin, unuttun mu? Bir erkeği yatakta nasıl memnun edebileceğini bilen kişi.”

Eğer bu bir şakaysa Vanessa gülmeye yatkın ruh halinde değildi.

“Bunun bir palavra olduğunu biliyorsun. Öyle olduğunu itiraf ettim. Bunu her seferinde yüzüme vurman hiç de nazik bir tutum olmayacaktır.”

Ne kadar garip, robdöşambırı ve terlikleri içerisinde, kalın paltosu ve çizmeleriyle olduğundan çok daha iri ve güçlü görünüyordu. Ya da belki de Vanessa’ya, onun yatak odasında dikildiği ve bu da düğün geceleri olduğundan dolayı öyle gelmişti.

“Pekâlâ Vanessa.” Elliott tek elini havaya kaldırdı, bununla boynunu ve suratının tek tarafını kavradı. “Bunun ne kadarının palavra olduğunu anlama zamanımız geldi.”

Elliott tıraş olmuştu. Vanessa onun tıraş losyonunun ya da sabununun kokusunu almaktaydı. Bu hangisiyse, Vanessa’da sürekli koklama hissi yaratan erkeksi bir kokuydu.

Yutkundu.

Ve Elliott’ın dudakları onunkine dokundu. Yumuşak ve nemliydi. Dilini sertçe Vanessa’nın dudaklarına bastırdı ve açılmalarına sebep oldu. Ağzının derinliklerine daldı.

Vanessa burnundan sert bir nefes aldı. Heyecan boğazına doğru bir ok gibi fırladı, oradan aşağı göğüslerine ve ardından da iç baldırları arasında bir zonklama yaratacak şekilde karnına indi.

Bu hissin ne olduğunu anımsadı saf, açık cinsel arzu. Elliott’a evlenme teklif ettiği gün, Warren Malikânesindeki göl kıyısında dikilirlerken de aynı şeyi hissetmişti. O zaman bunu kendi kendine inkâr etmişti. Ama artık bunu yapması imkânsızdı.

Elliott başını birkaç santim geri çekti ve Vanessa büyük bir şaşkınlık içerisinde, onun henüz boynundan aşağıda hiçbir yere dokunmadığını fark etti. Aslında daha *başlamış* dahi sayılmazdı.

“Hayatım boyunca karım ve yatak arkadaşım olacağına göre beni nasıl memnun edeceğini *bildiğini* umuyorum.”

Gözleri hâlâ yarı kapalıydı ve kullandığı ses de Vanessa’nın o güne kadar hayal edebileceği en güzel, en davetkâr tondaydı. Bir kadife kadar yumuşaktı.

Vanessa, “Hayatım boyunca kocam ve yatak arkadaşım olacağına göre, *senin beni* nasıl memnun edeceğini bildiğini umuyorum,” diye mırıldandı.

Elliott bir süreliğine ona sabit gözlerle baktı, suratı ifadesizdi. Ve ardından yüzünü ve boynunu avucu arasında tutan eli daha aşağı kaydı, omzundan geceliğinin altına indi ve oradan da koluna süzüldü. Gecelik, başka gidecek bir yeri olmadığından, eliyle birlikte omuz ve göğüs açığa çıkana kadar hareketlendi.

Ve sonra boştaki eli giysiyi diğer omuzdan da iteleyip indirdi. Gecelik sadece omuzlardan destek alarak yerinde durduğundan, kayıp Vanessa’nın ayaklarının dibine kadar indi.

Artık sadece ayakları örtülüydü. Bu rahatsız edici bir durumdu.

Elliott, Vanessa’yı dirseklerinin biraz üzerinden yakaladı ve ondan bir adım atıp uzaklaştı.

Sonra baktı.

Pekâlâ, sanırım bunu kendisi istemişti. Ona meydan okumuştı ve şimdi de Elliott ona tek bir kelime kullanmaksızın yanıt veriyordu.

Bir erkeğin yöntemiyle.

Vanessa ona, tek elini kaldırarak robdöşambrının kuşağını çekip açarken, sabit gözlerle baktı. Robdöşambr açıldı.

Elliott çırlıçıplaktı.

Başını tekrar Vanessa’nın gözlerine doğrudan bakmak için kaldırdı ve kollarını bedeninin iki yanına bıraktı. Ah, bu bir davetti. Vanessa robdöşambrı iteleyip omuzlarından yere düşürmek için iki kolunu da kaldırdı. Giysi yere süzülerek indi.

Ah, ulu Tanrım.

Elliott bir Yunan heykeli gibiydi, tek fark canlı olmasıydı. Tepeden tırnağa yanık tenliydi. Geniş, kaslı göğsü koyu renk kıllarla hafifçe doldurulmuştu. Aynı zamanda canlı ve sıcaktı birbirlerinden birkaç santim uzakta durmalarına rağmen Vanessa onun beden ısınısını hissedebiliyordu. Her bir nefesle göğsünün inip kalktığını görebiliyordu.

Kalçası dar, bacakları uzundu. Baldırları kaslı ve güçlüydü.

Tahrik olmuştu. Ve bedeninin bu kısmı da büyük ve güçlüydü.

Vanessa tekrar onun gözlerinin içine baktı. Onun da kendisine, en az kendisinin yaptığı kadar sakınmaksızın baktığını fark etti.

Fiziki açıdan birbirleriyle ne kadar da uyumsuzdular.

Ama Elliott tahrik *olmuştu*.

Vanessa parmak uçlarını Elliott'ın göğsüne değdirdi, ardından avuç içlerini indirip omuzlarının üzerine bıraktı.

Hayatı boyunca bu kadar korkmamıştı.

Elliott yumuşak sesle, “Görünüşe bakılırsa ispatlamam gereken bir şey var,” dedi.

Vanessa'nın kasıkları basit bir haz beklentisinden çok daha öte, ağrıyı andırır bir hisle zonkladı.

“Evet.”

Ama Vanessa'nın yatağa doğru yürümesini beklemektense, eğilip onu kucakladı ve yatağın ortasına bırakmadan evvel yatağa taşıdı. Ona orada eşlik etmeden önce yatak örtülerinin tümünü açtı.

Çıplak ten diğer çıplak tene değdi. Vanessa kendisini alevler içerisinde kalmış gibi hissetti.

Elliott mumları söndürmemişti.

Ayrıca bu, battaniye ve karanlık örtüsü altında gizliden gizliye yapılacak bir şey değildi.

Elliott Vanessa'nın yanına uzandı, tek dirseği üzerinde doğruldu ve onu öpmek için tekrar uzandı. Vanessa bu kez ağzını ona açtı ve Elliott'ın dili içeri girince bunu derine çekmek için iyice emdi ve dişleriyle hafifçe vurdu.

Elliott'ın boğazından hafif bir inilti yükseldi.

Güçlü, sıcak ve çevik eli Vanessa'nın bedeninde dolaştı. Tıpkı göl kenarında yaptığı gibi tekrar göğüs uçlarını buldu, yine baş ve işaret parmakları arasında bunları ovaladı ama bu kez bunu, Vanessa aşağıda hissettiği ağrı yukarı boğazına doğru dalgalar halinde yükselene kadar daha sert bir şekilde yaptı.

Öpüşmeyi kesti ve başını Vanessa'nın göğüslerinden tekine doğru kaydırđı, ucunu ağzına aldı. Kabaran ucunu, Vanessa her iki elini de saçlarının arasına gömüp sertçe yakalayana kadar diliyle oynayarak emdi.

Vanessa da boş durmuyordu. O da yana doğru döndü ve bacağına onunkinin yanına yaklaştırdı. Ona iyice sokuldu, bedenini bedenine sürtmeye başladı, bunu yaparken kalçasıyla daireler çiziyordu.

Ve Elliott kafasını, Vanessa'nın göğsünden omzuyla boynu arasındaki kuytuluğa sokmak için kaldırdı. Vanessa onun erkekliğini tuttu, parmaklarını etrafına sıkıca dolayarak hafif hafif okşadı.

Elliott'ın ellerinden biri de onun bedeninde dolaşmaktaydı; uzun parmakları bacaklarının arasına girmiş, katmanları açmakta, okşamakta, uyarmakta, hafifçe içine girmektedir.

Vanessa ıslanmıştı, bunun farkındaydı.

Arzu saf bir ızdırap halini aldı.

Ve sonra Elliott onu tekrar sırt üstü çevirdi ve üzerine çıktı. İri ve ağırdı.

Mükemmel derecede iri.

Mükemmel derecede ağır.

Dizleriyle baldırlarının arasına bastırdı ve iteleyerek iki yana açtı. Elliott ellerini altına doğru kaydırıp onu havaya kaldırdı ve içine tek bir uzun, sert darbeye girerken Vanessa bacaklarını kocasının beline doladı.

Derin bir nefes aldı, ardından bunu geri bırakamadı.

Acı yoktu ama kendini gerilmiş, ele geçirilmiş hissetti, içinde bu kadar çok yer olduğunu bilmiyordu.

Aptalca bir düşünce!

Elliott ellerini boşla çıkartarak bir süre öylece kaldı ve Vanessa bacaklarını onun beline çok daha sıkı doladı, bedenini eğdi ve orada rahatladı, içinde yer *vardı* ve dahası için de olmalıydı. Vanessa bunun hepsini içinde hissetmek istedi.

İç kaslarını erkekliğinin etrafında sıkılaştırdı.

Şimdi aniden nefes alma sırası vikonttaydı.

Ve sonra Elliott hareketlendi.

Bu kusursuz, saf bir cinsel hazdı. Her bir giriş çıkış, Vanessa'nın arzusundan kaynaklı sızısını kızıştırıp hafifletiyordu. Ve her bir giriş bir öncekinden daha derindi ya da öyle hissediliyordu. Harekette bir ritim vardı, Vanessa bunu öğrendi ve iç kaslarını hem ona hem de kendisine haz verecek şekilde daraltıp rahat bırakarak kendi hareketlerini buna uydurdu.

Vikonta söylediği şey tam manasıyla palavra değildi.

Vanessa bir erkeğin nasıl memnun edileceğini *biliyordu*.

Ve tabii ki Elliott da ona palavra sıkınamıştı.

Vanessa bunun, hayal edebileceğinin çok ötesindeki bu duyusal hazzın, sonsuza kadar devam etmesini istedi. Ama elbette etmedi. Ve sonunda Vanessa da öyle olmadığına mutlu oldu. Derinlerden bir yerlerden bir şey bunu isimlendirmek imkânsızdı yumuşak ancak acımasız bir şekilde akıp gelene kadar rahatlamayı reddeden kaslarının ani kasılmaları olmasaydı ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir doyum içerisinde gevşemiş halde bırakmasaydı aklını kaçırabilirdi.

Elliott'ın hareketsiz kaldığını fark etti.

Ama sonra elleri tekrar Vanessa'nın altına doğru uzandı, bir kez daha aniden durana kadar içine sert ve hızlı hareketlerle girip çıktı, sonra en derine daldı ve Vanessa göbeğinde bir sıcaklık dalgası hissetti.

Kollarını kocasına doladı. Elliott sıcak ve terliydi.

Tıpkı kendisi gibi.

Ter kokusu ne kadar da kışkırtıcı olabiliyordu.

Elliott ondan ayrılıp yanında uzanmak için ondan uzaklaşınca, Vanessa kendisini aniden buz gibi hissetti. Titredi. Elliott aşağı doğru uzandı ve örtüyü üzerlerine doğru çekti. Bir kolunu Vanessa'nın boynunun altına doğru uzatırken diğeri üzerinde ağırlık yaptı. Ve Vanessa tekrar ısındı.

Aynı zamanda sakin ve uykuluydu.

Sonra uykuya daldı.

Ve böylece iş tamamlanmıştı.

Elliott otuz yaşına gelmeden evlenmişti, tıpkı büyükbabasının beklediği ve kendisinin planladığı gibi, uygun olsun diye Huxtable kız kardeşlerden birini seçmişti. Şimdi diğer ikisi sosyeteye takdim edilebilir ve kendisi de onlara dair en ufak bir sorumluluk taşımazdı.

Evlenmişti, evliliği tamamına erdirilmişti ve kısa süre içerisinde ki umulan buydu, karısının bir çocuğu olacaktı. Ve eğer şanslıysa, bu çocuk erkek olacak ve diğer bir görev daha tamamlanacaktı.

Görev! Bu onun üzerinde bir yıldan uzun süredir ağırlık oluşturan bir konuydu. Bazen eski gamsız hayatına geri dönebilmeyi ne kadar da özlüyordu. Ama bu imkânsızdı. Şu anda ailesine ve makamına dair en önde gelen yükümlülüklerini yerine getirmişti.

Elliott uzunca bir süre uyanık yattı.

Bu gece dahi Vanessa onunla tartışmak istemiş, onunla eşit olduğu iddiasında bulunmuştu. Eğer Elliott'ın karısı ve yatak arkadaşı olarak onu memnun etmesi gerekiyorsa, o zaman *Elliott*'ın da onu aynı sebeplerden dolayı memnun etmesi şarttı.

Vanessa tabii ki nazik sosyeteğe uygun eğitilmemişti. Eğer öyle olsaydı, dikkatleri üzerine çekmeye çalışır eşitsizlikleri sessizlik içerisinde büyük bir ağırbaşlılıkla kabul ederdi.

Hayatım boyunca kocam ve yatak arkadaşım olacağına göre, senin beni nasıl memnun edeceğini bildiğini umuyorum.

Dudakları istem dışı seğirdi.

Vanessa kolları arasında kıpırdandı, ağzında bir şeyler geveledi ve daha da yakınına sokuldu.

Gariptir, bu kadın onu memnun *etmişti*.

Bunun nedeninden pek emin değildi. O güne kadar yatakta altına aldıkları ya da çıtırplak gördükleriyle kıyaslandığında, seksi bir vücudu yoktu. Ve pek sıra dışı beceriler de ortaya koymamıştı.

Belki de bu en basit tabiriyle yeniliğin çekimiydi.

Böyle bir aşığa sahip olmanın eşsizliği, tabii ki çok yakında özelliğini yitirecekti. Ya sonra? Pekâlâ, sonra yeni hayatına alışacaktı. Bu, her ne kadar kişinin her zaman umut etmesi beklenen şey olsa da parlak bir beklenti değildi. Bu Vanessa'nın kız kardeşi hakkında söylediği bir şeydi, değil mi? Ortadan kaybolan askerin geri dönme umudunun Bayan Huxtable'ın hayatına anlam katan tek şey olduğuna ilişkin sarf ettiği sözler?

Umut.

Bu mutluluk için zayıf bir ihtimaldi.

Vanessa derin bir iç çekişle, “Mmm,” dedi. Burnunu Elliott'ın göğsüne gömdü.

Yeniliğin tadı hâlâ yeniyken çıkartılmalıydı.

Tek eliyle Vanessa'nın çenesini yukarı kaldırdı ve onu ağzını açarak öptü.

Vanessa uyku tadındaydı. Seks kokuyordu. Sıcaktı ve gevşemişti, sadece yarı uyanıktı.

Onu sırt üstü çevirdi, bedenini bedeniyle kapladı, bacaklarını kendininkileri kullanarak iki yana açtı ve içinin derinliklerine girdi.

Vanessa sıcak ve ıslaktı.

Tekrar, “Mmm,” dedi, daha derine girebilirsin diye kalçasını havaya kaldırırken bacakları belinin etrafına dolandı. “Yine mı?”

Sesi uykulu ve şaşkın gelmişti, Elliott karanlıkta yarı gülümsedi.

Eğilip kulağına, “Evet, *yine*, ” dedi. “Düğün geceleri ne içindir ki?”

Vanessa hafifçe güldü. Birkaç gün evvel, Vanessa annesiyle birlikte hâlâ Londra'dayken, onun kahkahasını sinir bozucu olarak algılamıştı. Bu gece durum öyle değildi. Düşük tonlu, keyifli, samimi bir haz tonuydu.

Seksiydi.

Elliott, Vanessa'nın içinde derin, ritmik vuruşlarla hareketlendi. İlişkiyi elinden geldiğince uzatıyor, birleşmelerinden kaynaklı ıslak vuruş seslerini dinliyor, Vanessa'nın karnını, neredeyse kendisin acı

vermeye başlayan erkekliğini çevreleyen sıcaklığını hissediyor, uzun bir açlık döneminin ardından bir kadına sahip olmanın rahatlığını tadıyordu.

Vanessa ona bacaklarıyla tutundu, ellerini kalçasına yerleştirdi; bacakları açık ve rahattı. Başka en ufak bir harekette bulunmadı. Bu akıllıcaydı ya da masumane. Bu Elliott'a seksten aldığı hazzın tadını çıkartması için daha fazla zaman tanıdı.

Ama birkaç uzun dakikanın ardından, Elliott onun artık pasif kalmadığını fark etti. İç kasları gerilmişti ve elleri de sanki onu derinlerde tutup geri çekilmesini önlercesine kalça hareketlerini engellemekteydi.

Elliott, Vanessa'nın ani titreyişini hissedene kadar, gidip gelişlerini hızlandırıp derinleştirdi.

Uykuya dalmadan önce, yaptıkları anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğini Vanessa'ya hatırlatması gerektiğini düşündü. Onu memnun etmişti.

Belirlenemez bir sürenin ardından uyandı, hâlâ onun üzerinde ve içindeydi. Ondan ayrıldı ve yanına uzandı. "Özür dilerim. Bir ton geliyor olmalıyım."

Vanessa, "Sanırım sadece *yarım*, ton kadarsın," dedi. "Özür dilemene gerek yok. Sakın bir daha özür dileme." Elliott, "Hiç mi?" dedi. "Hiçbir sebepten mi?"

Vanessa derin bir nefes aldı. "Bunu düşünmeliyim. Belki de hayatlarımızı özür dilemeyi gerektiren hiçbir şey yapmayacağımız biçimde düzenleyebiliriz."

Elliott yine kendisini karanlıklar arasında yarı gülümser bir halde buldu mum yanıp tükenmiş gibi duruyordu.

"Sonsuza kadar mutluluk, öyle mi? Buna gerçekten inanıyor musun?"

Vanessa soruyu bir süre düşündükten sonra, "Hayır," dedi. "Ve mümkün olsa bile, böyle bir şeyi isteyeceğimden de emin değilim. Hayatta umut edilecek bundan başka ne olabilir ki? Uğruna çaba

harcanacak başka ne olabilir? Mutluluğu, sonsuza kadar mutluluğa tercih ederim.” Elliott ona, “Mutluluk *nedir?*” diye sordu.

Vanessa hiç tereddütsüz, “Bir anlık neşe,” dedi.

Elliott, “Sadece bir anlık mı? O zaman bu hiç de uğruna çaba harcamaya değer bir şey gibi görünmüyor,” karşılığını verdi.

Vanessa, “Ah, işte bunda yanılıyorsun,” dedi. “Hayatın tümü sadece bir andır. Şu andan başka hiçbir şey yoktur, öyle değil mi? Her zaman şu an.”

Elliott’ın deneyimlerine göre anlar geçmiş ve sonsuza kadar yok olmuştı.

Vikont, “O zaman hayatın tümü neşe, öyle mi?” dedi. “*Tümü* mutluluk mu?”

Vanessa *bu kadar* saf olamazdı.

“Hayır, tabii ki değil. Ancak bir anlık mutluluk hayatın tümünü yaşanmaya değer kılabilir ekmekteki maya gibi. Bu hayatın ne olabileceğini ve ne anlama geldiğini gösterebilir. insana karanlık anlarında umut verebilir. Kişinin hayata ve geleceğe inanmasını sağlayabilir. Senin hiç mutsuz *olmadığın* bir anın oldu mu Elliott?”

Elliott aniden hayatının bir zamanki haline uzun, uzun zaman öncesine dair büyük bir nostalji yaşadı. Bir ömür öncesine.

“Birkaç dakika evvel yeterince mutluydum.”

Vanessa, “Küstah olduğunu düşünüyorsun,” dedi. “Benim seni sırf s” Derin bir nefes aldı ve hızla devam etti. “*Seksin* mutluluk getirebileceğini düşündüğün için azarlamamı bekliyorsun. Ama seks bunu yapabilir. Seks hayatı, birlikteliği ve sevgiyi kutsar.”

Elliott, “Senin beni sevmediğini sanıyordum.” dedi Bu Vanessa’nın bir süre sessiz kalmasına sebep oldu. “Birkaç dakika evvel mutlu olduğumu söyleyen ben değildim.”

Elliott ona, “O zaman sevgiyi *ben* kutsuyordum, öyle mi?” dedi.

Vanessa, “Ah, seni aptal adam,” diye karşılık verdi. “Tabii ki öyle. Sevginin çok değişik türleri vardır. Sen bana âşık değilsin. Hatta beni sevmiyorsun bile. Ama... bu geceyi seviyorsun.”

“Düğün gecemizi.”

“Evet.”

“Seks sevgi midir?”

Vanessa, “Benim öfkelenip seninle kavga etmemi istiyorsun,” dedi. Dirseğinin üzerinde doğruldu, başını eline yasladı ve ona baktı. “İtiraf et.”

Yapmış mıydı? Belki de Vanessa haklıydı. Belki de bu geceyi derinlemesine düşünmeye çalışıyordu. Bugün neredeyse hiç tanımadığı, onu sık sık öfkeliendiren, çekici dahi olmayan bir kadınla evlenmişti. Bu gece onu yatağa atmıştı, çünkü bu düğün geceleriydi ve seksten zevk de almıştı, çünkü Noel’den bu yana hiçbir kadınla birlikte olmamıştı.

Ve bu gece bile, hatta şimdi dahi, Vanessa onu kızdırmıştı. Mutluluk ve sevgi konularındaki inançlarında romantikti. Ona göre seks bile sevgiyle ilgiliydi. Hayattaki çoğu durumdan çıkartılacak bir neşe ve alınacak haz olduğuna inanıyordu.

Genç kocasını veremden kaybetmişti yavaş ve zalim bir ölüm. Muhtemelen onu sevmişti.

Elliott, hedeflediğinden çok daha sert bir ses tonda, “Şu anda uyuyor olman gerekirdi, felsefi konuşman değil,” dedi. “Gece bitmeden seni bir kez daha isteyebilirim.” Vanessa, “*Senin* de uyuyor olman gerekirdi,” dedi. “Belki *ben* seni isterim.”

Elliott neredeyse yüksek sesle gülecekti. Geceye başladıkları noktaya geri dönmüşlerdi.

“Belki ikimiz de istediğimizi hemen şimdi, hazır ikimiz de uyanıkken yapmalı ve ardından da uykuya dalmalıyız.” Elini Vanessa’nın kafasının arkasına doğru uzattı, ardından da onu öpebilmek için aşağı doğru çekti.

Vanessa tek bacağını onun üzerine ata biner gibi oturana kadar uzattı ve sonra onun kendisini öpmeye devam edebilmesi için başını öne eğdi.

Yeniliğin henüz yok olmadığı kesindi.

Ve gecenin yarısı da daha bitmemişti.

MUTLULUK her zaman akıp giden anlarda gelmez. Bazen de geldikten sonra bir süre oyalanır.

Vanessa'nın tabii ki gerçek hayalleri yoktu. Bu bir aşk evliliği değildi ve hiçbir zaman da öyle olması amaçlanmamıştı. Elliott onu ve o da Elliott'ı sevmemişti en azından gerçek manada.

Ama Vanessa ona deli gibi aşık *olmuştu* ve kesinlikle ve garip bir şekilde Elliott da ona.

En azından şimdilik. Uzun sürmese bile kısa bir an için.

Hayattaki en romantik perde arasının tadını çıkartmışlardı halayının.

Bu üç gün ve dört gece boyunca, Vanessa'nın sayamayacağı kadar çok defalar sevişmişlerdi. Pekâlâ, pek de sayamamış sayılmazdı. Toplamda on üç kez. Ardından, batıl inançlı olsaydı bu rakamın onu kesinlikle kaygılandıracağını düşündü. Aslında saymamalıydı.

Hayatında bu on üç sevişmeden daha fazla haz aldığı başka bir şey olmamıştı. Elliott yakışıklı, cinsel açıdan güçlü, becerikli ve mükemmeldi.

Ama konu sadece bu sevişmeler değildi.

Yemeklerini birlikte yemişler ve bu süre zarfında da konuşmuşlardı. Okudukları kitaplardan bahsetmişler, ortak kitaplarının sayıca çok az olduğunu fark etmişlerdi. Ama bu durum düzeltilebilirdi.

Vanessa hiç düşünmeden, "Sırf üzerlerinde tartışabilelim diye senin okuduğun tüm kitapları okuyacağım," dedi

Elliott ona, "Ben senin okuduklarını *okumayacağım*," dedi. "Tarih hiçbir zaman okulda sevdiğim konu olmadı. Bunun yerine, geçmişte olan ve bilmem gerekenleri sen bana anlatabilirsin."

Vanessa, "Ah, Tanrım! Nereden başlamalıyım acaba?" dedi.

Elliott, "En başa ne dersin? Adem ve Havva'ya?" dedi.

Vanessa, “Britanya’daki Romalı’lardan başlayacağım,” dedi, “çünkü onlardan önce burada yaşayan kabilelere dair çok az şey biliniyor. Romalılar çok etkileyiciymiş Elliott. Birçok açıdan bizimkinden çok daha gelişmiş ve lüks bir hayat yaşamışlar. Biz de hâlâ modern bir medeniyette yaşadığımızı düşünüyoruz. Mesela, evlerini her odada odun ya da kömür ateşi olmaksızın ısıtmanın bir yolunu bulduklarını biliyor muydun?”

Elliott, “Bilmiyordum,” dedi.

Vanessa Romalılarından bahsedip İngilizlerin hayatlarını bugün bile nasıl etkilediklerini aktarırken, Elliott açık bir ilgiyle dinledi.

Vanessa, “Özellikle dil açısından,” dedi. “Kullandığımız kelimelerden kaçının Latince’den geldiği konusunda bir fikrin var mı?”

Elliott ona, “Yani Romalılar buraya gelmiş olmasalardı, sessizlik içerisinde yaşamaya mecbur mu kalacaktık?” diye sordu. ‘Ya da Tanrı korusun, hepimiz Galce ya da Iskoçça mı konuşacaktık?’

Vanessa güldü. “Dil sürekli gelişen bir şeydir. Sadece İngilizce, Romalılar olmasaydı, şimdikinden farklı olacaktı.”

Vanessa onun tarih bilgisinin kabul ettiğinden çok daha engin olduğundan şüphelendi aslında bunun doğru olduğunu *biliyordu*. Nihayetinde eğitilmiş hiçbir beyefendinin kendi ülkesi ve medeniyetinin tarihi hakkında hiçbir şey bilmemesi mümkün değildi. Elliott’ın ona cehaletiyle şaka yollu takılması umurunda değildi. Tarih Vanessa açısından bir tutkuydu ama her zaman kendisini dinlemeye istekli birilerini bulamıyordu.

Ayrıca, Elliott’ın *şaka yapabiliyor* olması da ilginçti.

Her gün birkaç saatlerini dışarıda geçirdiler. Hava inanılamayacak kadar güzeldi. Her ne kadar henüz ilkbaharda olsa da güneş ısıltı ısıltı parlıyordu, gökyüzü bulutsuz ve hava da ılıktı. Bundan daha iyisini isteyemezlerdi.

Gölün etrafında dolaştılar ve bir kişiye bile rastlamadılar. Herkes onların mahremiyetine saygı göstermekteydi.

Bir gün kayıkhaneye gidip içerdeki kayıklara baktılar, sonra her ne

kadar dışarısı hafif serin olsa da tekini alıp suya açıldılar. Vanessa kürek çekmekte ısrarcı davrandı, hatta tekneyi güvenli bir şekilde kıyıya kadar getirdi. Ancak yıllardır, aslına bakılırsa küçük kızlığından bu yana kürek çekmediği için suyla ve kayıkla uğraşmakla gereğinden fazla zaman harcadı. Manzaranın tadını çıkartıp gölün karşısına büyük bir incelikle süzülerek gitmektense daireler çizmek zorunda kaldı.

Geri döndüklerinde kocası, “Çok etkileyici bir gösteriydi,” diye yorumda bulundu. “Belki de bir dahaki sefere, benim seni aynı şekilde etkileyip etkileyemeyeceğimi görmek için, kürekleri *benim*, almama izin verirsin.”

Vanessa güldü. “Ama çok *eğlenceliydi* Elliott, itiraf etmelisin. Hayatına dair endişe duydun mu?”

Elliott, “Yüzme biliyorum,” dedi. “Ya sen?”

Vanessa, “Hemen hemen kürek çekebildiğim kadar iyi,” dedi ve tekrar güldü. “Başımı suyun altında tutmaktan hep korkmuşumdur.”

Diğer bir seferinde, kayıkhanenin yakınındaki ahşap iskelenin sonuna kadar yürüdüler ve başlarını eğip suya, orada yüzen balıklara baktılar. Elliott Vanessa’ya küçük bir oğlanken sık sık daldığını ve balıkları çıplak elle yakalamaya çalıştığını söyledi.

Vanessa, “Peki hiç başardın mı?” diye sordu.

Elliott, “Hiç olmadı,” diye itiraf etti. “Ancak imkânsız bir şey uğruna enerji harcamak nedir, onu öğrendim.”

“Bu seni durdurdu mu?”

“Hayır.”

Vanessa, ona evlenme teklif ettiği gün, Warren Malikânesinin gölünde Elliott’ın sektirdiği taşı anımsadı. Ona bunu orada bir daha tekrarlattı ve ardından da aynısını kendisi yapmayı denedi başaramadı. Elliott ona öğretmeyi denedi ancak Vanessa, görünüşe bakılırsa başarının sırrı olan bilek hareketini yapamadı. Başarmayı denediğinde, sadece taşı doğrudan havaya, tepelerine doğru fırlatabildi ki dolayısıyla her ikisi de düştüğünde kafalarına inmesin diye oradan sıvışmak zorunda kaldılar.

Vanessa deli gibi güldü ve ardından da Elliott'ı ikinci defa yaparken izledi.

Hayranlıkla, "Tam on iki kez zıpladı," dedi. "Bu yeni bir rekor."

Elliott, "İşinin benimkinden ne kadar daha kolay olduğunu bir düşün," dedi. "Rekorumu kırmam için taşıma on üç kez sektirmeliyim. Oysa senin kendi rekorunu kırmak için tek bir kez sektirmen yeter."

Vanessa, "Bence öğrendiğim tek bir şey var, o da imkânsız bir şey uğruna enerji harcamamalıyım," dedi

Son bir taş daha attı ve bu kez tam üç kez zıplattı. Kahkahalar içerisinde haykırdı ve büyük bir zaferle Elliott'a doğru döndü.

Elliott, kaşlarını kaldırarak, "Pekâlâ, belki dalmalı ve balık yakalayıp yakalayamayacağıma bir kez daha bakmalıyım," dedi.

Vanessa, bir gün onu gülümseteceğim, diye aklından geçirdi. Hatta güldürecekti. Ama onun bunların ikisini de yapmaması önemli değildi. Elliott da en az onun kadar eğleniyordu. Vanessa bundan *emindi*.

Bu bir aşk evliliği olmayabilirdi ve aslına bakılırsa onlar da birbirlerini gerçekten *sevmeyebilirlerdi*. Ama birlikte mutlu olamamaları için sebep yoktu. Vanessa ona mutluluk, haz ve rahatlık vaat etmişti, değil mi?

Üçüncü gün gölün etrafından dolanarak en ücra noktasına yürüdüler ve nergislerle kaplı, hafif meyilli bir yamaca ulaştılar. Burası, suya doğru eğilmiş söğüt ağaçları sayesinde, karşı kıyıdan görülemeyecek şekilde gizlenmişti. Sarı çuha çiçekleri, güneş ve hafif rüzgâr altında başlarını sallayıp dalgalandılar.

Vanessa, sanki fark edilmemesi mümkünmüş gibi, "Ah, bak Elliott!" diye bağırdı. "Sadece bak!"

Ve nergislerin arasından, kolları iki yana açık halde deli gibi koşturdu. Çiçeklerin tam ortasında fırıl fırıl dönmeye başladı ve suratını güneşe çevirdi.

Olduğu yerde durup kollarını hâlâ havada tutarak, "Hiç bundan daha güzel bir şey görmüş müydün?" diye sordu.

Elliott kıyıda dikilmiş onu seyrediyordu.

“Büyük olasılıkla evet ama şu anda bunun ne olduğunu anımsayamıyorum. Sanki buraya geleceğimizi gizliden gizliye bilmiş ve uygun bir şekilde giyinmiş gibisin Vanessa. Çok kurnaz ve akıllısın.”

Vanessa başını eğip şöyle bir kendisine baktı. Üzerinde limon renkli elbisesi, paçosu ve hasır şapkası vardı.

İşıl işıl gülümseyerek ona, “Hoşlanacağımı düşündüm,” dedi.

“Hoşlandım.”

Vanessa yere bakarken Elliott ona yaklaştı. Gülümsemesi yüzünde solarken ona daha da yaklaştı. Yeterince yaklaştığında, öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Vanessa kollarını boynuna doladı ve öpücüğüne karşılık verdi.

Elliott’ın yarı kapalı gözlerini seviyordu. Bu ona kendisini arzulanır hissettiriyordu. Onun kendisini çekici bulma olasılığı Vanessa’ya hâlâ imkânsızmış gibi görünmekteydi. Ama öyle olmalıydı. *Sadece* onunla sahip olmak için evlendiği varislerini düşünerek ilgileniyor olamazdı. Vanessa Elliott’ın gözlerine kendisini öpmeyi kestiğinde baktı ve tekrar gülümsedi.

Bu geçirilen üç gün içerisindeki mutlu anlardan biriydi. Neredeyse kendisini sonunda âşık olmuş gibi hissediyordu. Ve onun da kendisine.

Elliott, “Her ne kadar aile fertleri ve bahçıvanlara gölden uzak durmaları kesinlikle emredilmemiş olsa da,” dedi, “burası tamamen ıssız bir nokta olmalı. Burayı, özellikle yılın bu döneminde, daha evvel gördüğümü hatırlamıyorum.”

İssız bir nokta.

Ne demek istediği fazlasıyla açıktı. Vanessa kasıklarında o tanıdık ağrıyı hissetti.

“Buraya kimse gelmez mi?” diye sordu ve aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

“Hiç kimse.”

Ve Elliott omzunu silkerek paltosunu çıkarttı, bunu nergislerin yanına, çimenlerin üzerine yaydı ve başıyla işaret etti.

Ve açık havada, etrafları ilkbaharın yeşili ve altın rengiyle çevriliyken, ışınları ağaçlar, çiçekler ve kıyının eğiminin oluşturduğu siper altında neredeyse sımsıcak olan güneş tepelerinden ışıldarken seviştiler.

Bu hızlı, şehvetli ve her an birisinin oraya *gelebilme* olasılığından dolayı mükemmel derecede çılgıncaydı. Vanessa, neredeyse tamamen giyinikken sevişmekte garip derecede erotik bir şeyin var olduğunu keşfetti.

Tekrar ayağa kalktıklarında ve giysilerini düzelttiklerinde Vanessa, “Ev için biraz nergis toplayacağım,” dedi. “Olur mu?”

Elliott, “Orası senin evin,” dedi. “Finchley Park’ın hanımı sensin Vanessa. Dilediğin şeyi yapabilirsin.”

Vanessa’nın gülümseyişi yüzüne yayıldı.

Elliott apar topar, “Mantık dahilinde,” diye ekledi.

Vanessa nergislere eğilip uzun saplarından kopartmaya başlayarak, “Bana yardım et,” dedi.

Elliott yaklaşık bir düzine kadar topladıktan sonra, “Bu kadar yeter mi?” diye sordu. Vanessa da bu sayının iki katından daha fazlasını toplamıştı.

“Pek sayılmaz,” diye karşılık verdi. “Kollarımızda daha fazlasını taşıyacak yer kalmayana kadar toplayacağız. Küçük evi güneş ışığı ve ilkbaharla ağzına kadar dolduracağız Elliott. Biraz yeşillik de topla.”

Bir süre sonra gölün etrafından dolanarak eve geri döndüler, kolları yüklüydü.

Vanessa kapıya yaklaştıklarında, “Umarım içerde yeterli sayıda vazoda vardır. Her odaya en az bir buket yerleştirilmeli,” dedi.

Elliott kapıyı büyük bir zorlukla açarak ve onun içeri kendisinden önce girmesi için geri çekilerek, “Hizmetkârlar bir yolunu bulacaktır,” dedi.

Vanessa, “Kesinlikle olmaz,” diye itiraz etti. “Çiçek düzenlemek hayattaki en güzel hazzardan biri Elliott. Sana göstereceğim. Gel ve bana yardım et.”

Elliott, “Gelip seni *seyredeceğim*,” dedi. “Yardım etmediğim için bana teşekkür edeceksin Vanessa. Düzenleme yapabilecek kadar iyi bir bakış açım yoktur.”

Yine de yardım etti. Vazoları suyla doldurdu, çiçekleri ve yaprakları iki ayrı gruba böldü, saplarını talimatlara göre kesti. Sonra vazoların ait oldukları odalara taşınmalarına yardımcı oldu, Vanessa geride durup eleştirel gözlerle seyrederken pozisyonlarını ayarladı.

Eliyle işaret ederek, “İki santim sağa,” dedi. “Şimdi bir santim kadar geriye. *İşte!* Mükemmel!”

Elliott kenara çekildi ve ona sabit gözlerle baktı. Vanessa güldü. “Her ne kadar ulaşılması mümkün olmasa da hedeflenen şey daima mükemmellik olmalıdır. Yapılmaya değer her şey iyi yapılmalı.”

Elliott, “Evet hanımefendi,” dedi. “Yarın büyük eve geri döndüğümüzde çiçeklere ne olacak?”

Vanessa eve geri dönmek istemiyordu. Sonsuza kadar burada, bu şekilde yaşamak istedi. Ama zamanı durdurmak hiçbir zaman mümkün ya da nihayetinde arzu edilir değildi.

Vanessa, “Gelene kadar, yarın diye bir şey yoktur,” dedi. “Onu bugünden düşünmemiz gereksiz. Bugün nergislerin tadını çıkaracağız.”

Elliott, “O şiiri biliyor musun?” diye sordu.

Vanessa, “William Wordsworth tarafından kaleme alınan mı?” dedi. “Onun ‘Altın nergis buketi’ni mi? Ah, evet. Ve şimdi onlara rastladığında kendisini nasıl hissettiğini biliyoruz.”

Elliott, “Demek ki seninle ortak okuduğumuz şeyler de *var*,” dedi.

“Evet, öyle.”

Vanessa etrafına, çiçek dolu vazolara büyük bir mutlulukla baktı. Ve şimdi dört gözle beklediği bir akşam ve gece daha vardı.

Yarından da bahsedilmişti.

Yarın büyük eve dönecekler ve hayatları boyunca orada yaşayacaklardı.

Onlar aynı evliliği paylaşan aynı insanlar olacaklardı.

Ama Vanessa yine de bunu düşünmemeye çalıştı. Düşündüğünde,

bu çapraşık, isimlendirilemez bir önsezi hissi yaratıyordu.

Ertesi sabah, kahvaltının hemen ardından, etrafa yağmur tehdidi savuran gri gökyüzünün altında, büyük eve yürüdüler.

Ev hizmetk rlar ve Bay Bowen haricinde bomboştu. Düğün konuklarının hepsi d n oradan ayrılmışlardı, Leydi Lyngate ve Cecily ise o sabah erken saatte Londra'ya doğru yola ıkılmışlardı. Vanessa ve Elliott da yarın onları takip edeceklerdi.

Vanessa, Elliott alışma odasında k tibiyile görüşüp   gün boyunca biriken mektuplarına bakarken, yeni yatak odasını ve soyunma odasını gözden geçirdi.

Ama vikont orada uzun süre kalmadı. Yarım saatten daha kısa bir süre sonra gelip Vanessa'nın kapısını tıklattı ve içeri girdi.

Vanessa kollarını iki yana açarak, "Burası kocaman," dedi. "Küçük evdeki odamın en azından iki katı."

Elliott omuz silkerek, "Tabi ki. Burası vikontesin odası," dedi.

Vanessa tamamen farklı bir dünyaya adım attığı gerçeğinin hâlâ kafasına tam olarak dank etmediğini fark etti.

Elliott, "Stephen'ın öğretmenleriyle arasının nasıl olduğunu görmek için atımla Warren Malikânesi'ne gideceğim," dedi. "Sen de gelmek ister misin? Eğer geleceksen faytonu alacağız. Aslında büyük olasılıkla bu en mantıklısı olacak. Yağmur yağacak."

Vanessa, "Tabii ki gelmek isterim," dedi.

Zaman kısa halayları süresince askıya alınmış gibiydi. Kız ve erkek kardeşlerini ya da bir başkasını neredeyse hiç düşünmemişti. Küçük ev ve g l onun dünyası olmuştu. Orada var olan insanlar sadece kendisi ve Elliott'tı.

Tıpkı Cennet Bahçesindeki Adem ve Havva gibi.

şimdi ise aniden   kocaman günün geçip gittiğini fark etmişti, kardeşlerini tekrar görmeye istekliydi.

Warren Malikânesi'ne vardıklarında yağmurun ilk damlaları da düşmeye başlamış, sert r zė r havayı serinletmişti.

Vanessa, o   muhteşem ilkbahar havasına sahip olduğumuz için ne

kadar da şanslıydık, diye düşündü. Bu değişim şimdi o günlerin bir şekilde gerçek dışı ve uzakta kalmış sanki sadece bu sabah sonlanmamış da haftalar önce bitmiş gibi görünmelerine sebep oluyordu.

Margaret misafir odasında yalnızdı. Elliott'a reverans yaptı ve Vanessa'yı sıkıca kucakladı. Onlara misafirlerin dün ayrıldıklarını söyledi. Stephen, atma binip Bay Grainger ile çıktığı ve adamakıllı azarlandığı sabah gezintisinden geç saatte döndükten sonra, öğretmenlerinden biriyle aşağıdaki kütüphaneye kapanmıştı. Katherine de dışarı yürüyüşe çıkmıştı.

Margaret yağmurdan benek benek olan pencereye bakarak, "Kısa süre içerisinde geri döneceğini umuyorum," dedi. "Sırılsıklam olmadan evvel."

Vanessa ateşin yanına oturduklarında, Elliott kütüphaneye gitmek için oradan ayrıldı.

"Sen iyi misin Meg? Ters giden bir şeyler mi var?" "Kesinlikle hayır." Margaret gülümsedi. "Ya sen Nessie? Sen *nasılsın*?"

Vanessa sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hava çok güzeldi, öyle değil mi? Finchley'deki küçük ev o kadar güzel bir yer ki Meg ve göl de öyle. Kayıkla açıldık ve dün de düzinelerce nergis topladık. Evin her bir odasına birer vazo nergis koyduk. Çok güzel görünüyorlardı."

Margaret, "*Biz*?" dedi. "Yani her şey yolunda, öyle mi Nessie? Pişmanlık hissetmiyorsun, değil mi? Mutlu *görünüyorsun*."

Vanessa, "Pekâlâ, tabi ki gerçek hayat başlamak üzere," dedi, "Yarın Londra'ya gidiyoruz, gelecek hafta da kraliçeye takdim edileceğim bu biraz korkutucu bir durum. Ve elbette tanışılacak çok sayıda insan, gidilecek yerler olacaktır ve... Yani, işte böyle. Ama tabii ki en ufak bir pişmanlığım yok, seni kaz kafalı. Bu benim yapmak istediğim şeydi. Bunu sana en başından söylemiştim."

"Ah, Nessie." Margaret sandalyesinde arkasına yaslandı, bitkin görünüyordu. "Eğer sen mutlu olursan, ben de mutlu olacağım."

Vanessa ona yakından baktı. Ancak sorunun ne olduğunu ona bir

kez daha sormadan *bir şey* olduğu açıktı kapı açıldı ve Katherine içeri girdi; gözleri ışıltılı, yanakları da kırmızıydı.

Tek elini göğsüne bastırdı. “Nefessiz kaldım. Yağmur yağmaya başlayınca şapele sığınsam mı yoksa eve doğru koşsam mı bilemedim.”

Vanessa ayağa kalkarak, “Bence koştu,” dedi.

“Ve şimdi öyle yaptığıma mutluyum.” Katherine kız kardeşini kucaklamak için odanın karşısına doğru aceleyle ilerledi. “Lyngate Vikontu’nun faytonunu kapının önünde gördüm ve seni de yanında getirdiğini umdum.”

Vanessa gülümseyerek, “Getirdi,” dedi.

Katherine, yerlerine oturlurken, “Düğün gününüzde ikinizin de ne kadar güzel görüldüğünüzü anlatamam,” dedi. “Gölde geçirdiğiniz üç gün hoşuna gitti mi?”

Vanessa kızarmadığını ümit ederek, “Gerçekten de gitti,” dedi. “Hoş ve sakın bir yerdi. Sonsuza kadar orada kalabilsem çok mutlu olacaktım. Birkaç gün misafir kalmak senin hoşuna gitti mi?”

Katherine hemen sandalyesinde öne doğru eğildi, yüzü heyecandan parlıyordu.

“Nessie, yakınlarda evlenen sadece sen değilsin. Meg söyledi mi? Sör Humphrey ve Leydi Dew’a yazılmış bir mektup Rundle Park’tan buraya gönderildi ve neyse ki onlar dün sabah ayrılmadan evvel ellerine geçti. Meg sana *söyledi* mi?”

“Söylemedi.”

Vanessa ablasına baktı. Sandalyesine yaslanmış oturmaktaydı, elleri sandalyenin kollarındaydı, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı.

Katherine, “Crispin Dew’dan geliyordu,” dedi.

Vanessa, “Ah, Kate,” diye haykırdı, “*yaralanmamış, öyle değil mi?*”

Ama ardından bu sohbetin nasıl başladığını anımsadı ve Margaret’a bir bakış daha attı.

Katherine, “Hayır, öyle bir şey değil,” dedi. “*Evlenmiş*. Bir İspanyol hanımla. Fayton Throckbridge’e doğru yola çıkmadan evvel burada, tıpkı senin de tahmin edebileceğin üzere, büyük bir heyecan yaşandı.

Ama Leydi Dew düğüne katılamadığı için üzgündü. Tıpkı Eva ve Henrietta gibi.”

Vanessa, gözleri Margaret’ın gözlerinde, “Ah,” dedi. Kız kardeşi ona bakışlarıyla karşılık verdi, o korkunç yarım gülümseme hâlâ dudaklarındaydı.

Katherine, “Meg’e şaka yollu takılıp duruyordum,” dedi. “Ben küçük bir kızken o ve Crispin birbirlerine âşıktılar tıpkı sen ve Hedley gibi.”

Margaret, “Onun nasıl görüldüğünü dahi anımsayamadığımı sana söyledim Kate,” dedi. “Ve bu *yıllar* önceydi. Ona yeni eşiyile mutlulukların en iyisini dilerim.”

Ve sonra Stephen ve Elliott gelip onlara misafir odasında katıldılar. Herkes kahve içti, bisküvilerden yedi, diğer birçok şeyin yanı sıra gelecek hafta hep birlikte yerleşecekleri Londra’dan bahsetti.

Davet edildiklerinde, Elliott yemeğe kalmayacaklarını söyledi. Akşamüzeri evinde katılması gereken bir iş görüşmesi vardı.

Margaret, Stephen ve Katherine, kız kardeşleri ve eniştelерini yolcu etmek için hep birlikte aşağı indiler, ancak yağmur sağanağa dönüştüğünden hiçbirini dışarı çıkmadı.

Vanessa’nın Margaret’le baş başa birkaç kelime edebileceği tek bir an olmamıştı. Ya da olduysa bile merdivenlerde arkada kalabilir ve insanların kendilerini işitebilecekleri mesafenin dışına çıkmalarını bekleyebilirlerdi Margaret bundan maksatlı olarak kaçınmıştı.

Vanessa faytona binip Elliott da yanında yerini alırken, işte hayatın büyük ironilerinden biri, diye düşündü. Vikontla, sırf kız kardeşinin umudunu tüketmemek için, dört gün evvel evlenmişti.

Ama şimdi onun umutlarının tümü sonsuza kadar yok oluvermişti.

Meg açısından, Crispin Dew’un savaşta öldürölmesi çok daha iyi olurdu.

Bu kadar korkunç bir şey düşündüğü için kendisinden nefret etti ama yine de...

Elliott fayton yoldan aşağı ilerlemeye başlarken, “Evini mi

özledin?” diye sordu.

“Ah.” Vanessa kafasını çevirdi ve ona gülümsedi. “Hayır. Artık benim evim Finchley Park.”

Vanessa elini uzattı ve Elliott bunu aldı, eve doğru ilerlerlerken dizi üzerinde tuttu.

Crispin’in mektubu dün yerine beş ya da altı hafta önce gelseydi, yine de Elliott ile evlenir miydi?

Yoksa şu anda onun yerinde oturan Meg mi olurdu?

Elliott’ın dizinin sıcaklığını pantolonunun ve eldiveninin ardından hissedebiliyordu, gizliden gizliye mektubun daha evvel gelmediğine memnun oldu.

Bunu nasıl yapabilmişti? Crispin Dew, Meg’e nasıl bu kadar adice davranabilmişti?

Vanessa hafifçe yana doğru yaslandı ve Elliott’ın omzunun sağlamlığının tadını çıkardı. Boğazından yükselen çılgılığı hissedince de aceleyle yutkundu.

VANESSA kendisini hâlâ keyifsiz hissediyordu. Bu etkisi altına girmeye sık sık göz yumduğu bir duygu değildi. Ruh halini rahatlatmak için, neredeyse her zaman yapılacak bir şey, konuşulacak birisi, düşünülecek bir konu, okunacak bir şey olurdu. Ve ayrıca hemen her zaman merak edilecek bir şey, gülümsenecek bir konu, gülünecek bir olay bulurdu.

Kahkaha insan ruhu için somurtkanlıktan çok daha iyiydi.

Fakat bazen can sıkıntısı tıpkı taştan bir duvar gibi üzerine çöküyordu. Genelde böyle durumların birden fazla sebebi olurdu ve bundan kaçınmak da neredeyse imkânsızdı.

Balayı sonlanmıştı. Küçük evde ve gölde günlerini dolduran beklenmedik mutluluk her ne kadar onunla birlikte büyük eve getirilebilecek ve yarın da Londra'ya götürülebilecek türden bir şey olsa da Vanessa kendisini her şeyin değişeceği, Elliott'la birbirlerine asla tekrar oradaki kadar yakın olamayacakları düşüncesinden uzak tutamıyordu.

Eğer hepsi bu kadar olsaydı, tabii ki kendisini tehdit eden kötü ruh halinden silkelenip kurtulurdu. Evliliğinin yürüdüğünü görmek kendi elindeydi. Eğer her şeyin kötü yönde değişeceğini beklerse o zaman bu kesinlikle gerçekleşirdi.

Elliott akşamüzeri malikâneye dair bir takım işlerin icabına bakmak için oradan ayrıldı. Bu tamamen anlaşılabilir bir şeydi. Vanessa, hayatlarının geri kalanı boyunca her akşam, onun kendisiyle birlikte yürüyüşe çıkmasını, tekneyle açılmasını ve nergis toplamasını bekleyemezdi. Ama bugün, şu an, evde yalnız kalmak için kötü bir zamandı.

Crispin Dew İspanya'da evlenmişti.

Meg umutsuzca, perişan bir halde mutsuz olmalıydı ama Vanessa'nın ona yardım edebilmek için yapabileceği bir şey kesinlikle yoktu. Sevilen birisinin acı çekmesi kişinin kendisinin acı çekmesinden çok daha kötüydü, çünkü insanda çaresizlik hissi yaratıyordu. Bu acı deneyimler sonucu sabitti.

Ve tabii ki *şu* düşünce yani Hedley'i düşünmek onun koşturarak yatak odasına çıkmasına ve Warren Malikânesi'nden oraya getirilen ancak yarın Londra'ya gideceği için henüz boşaltılmayan büyük sandığını altüst etmesine sebep olmuştu. Aynen büyük bir dikkatle paketledikten sonra bizzat elleriyle yerleştirdiği yerde, neredeyse ardında bırakmaya karar vermek üzere olduğu şeyi buldu. Bunu son anda, sol ön köşeye atıvermişti.

Kanepeye oturdu, koruyucu kadife kumaşı açtı. Ve Leydi Dew'un ölümünün ardından kendisine verdiği Hedley'in çerçeveli minyatürüne baktı.

Bu o yirmi yaşındayken resmedilmişti, yani Vanessa onunla evlenmeden iki sene önce ve gerçekten çok hasta olduğunun ortaya çıkışından hemen evvel.

Yine de işaretler o günlerde de belirgindi.

Parmağının tekini oval çerçevede dolaştırdı.

Hedley'in gözleri iri, suratı inceydi. Ressam yanaklarına renk katmasaydı, aynı zamanda solgun da sayılacaktı.

Ama o haliyle bile yakışıklıydı, tıpkı sonuna kadar olduğu gibi. Onunki narin bir güzellikti. Hiçbir zaman sağlam olmamıştı. Mahalledeki diğer çocukların oyunlarına hiç katılmamıştı. Buna rağmen, garip bir şekilde, onlar tarafından alaya alınmamış ya da zulme uğramamıştı. O çok seviliyordu.

Vanessa da onu sevmişti.

Eğer mümkün olsaydı, onun yerine ölebilirdi.

O iri, etrafa ışık saçan gözler resimden Vanessa'ya baktı. Nasıl da zekâ ve umut doluydu.

Umut. Bitişe yaklaştığında dahi bundan vazgeçmemişti ve sonunda

pes ettiğinde, bu zarafet ve asaletle yaşanmıştı.

“Hedley,” diye fısıldadı.

Dudaklarına parmak ucuyla dokundu.

Ve bir şey fark etti. Düşün gecesindeki kısa bir anın dışında, gölde geçen üç gün boyunca onu hiç düşünmemişti.

Tabii ki düşünmemişti. Düşünseydi bu korkunç bir şey olurdu. Vanessa orada yeni kocasıyla, tüm sadakatini borçlu olduğu kişiyle birlikteydi.

Ama yine de...

Yakın zamana kadar, onu en azından yüz kere düşünmeden geçirdiği tek bir gün yok gibiydi.

Şimdi aradan üç gün geçmişti.

Onu sevmeyen bir adamla neşe ve mutluluk içerisinde geçirdiği üç gün. Kendisinin bile sevmediği birisiyle.

En azından Hedley’i sevdiği şekilde. Başka bir erkeği ilk kocasını sevdiği gibi sevmesi imkânsızdı.

Ama Hedley’le, Elliott’la yeni deneyimlediği cinsel mutluluğa benzer bir şey hiç yaşayamamıştı. Evlendiklerinde hastalığı onu iktidarsız bırakmıştı. Her ne kadar Vanessa onu sakinleştirip tatmin etmenin yollarını öğrenmiş olsa da bu Hedley açısından büyük bir hayal kırıklığıydı.

Ve şimdi cinsel tatmini başka bir erkekte bulmuştu.

Hedley’i üç koca gün boyunca düşünmemişti hayır, şu anda dört gün olmuştu.

Yoksa sonunda onu tamamen unutabilecek miydi?

Kendisini sanki o hiç var olmamış gibi hissedebilecek miydi?

İçinde derin bir kederin ve keskin bir suçluluk duygusunun sızısını hissetti ki bu her ne kadar gerçek anlamda mantıksız olsa da inanılmaz derecede kötüydü. İkinciyle evlenmişken, neden ilk kocasına ilişkin hatıralarını geride bıraktığı için suçluluk hissetmeliydi ki? Neden kendisini ölü bir adamı aldatıyormuş gibi hissetmeliydi? Neden sanki onu üzüyormuş gibi hissetmeliydi?

Hisleri bunlardı.

Hayatının son günlerinde, Vanessa elini tutup alevler içerisinde yanan yüzünü soğuk havlularla silerken, yaşantına devam etmelisin Nessie, demişti. Tekrar sevmeli ve tekrar mutlu olmalısın. Evlenmelisin ve çocukların olmalı. Bunu yapmalısın. Bana söz veriyor musun?

Vanessa ona budala ve salak olduğunu söylemiş, bu konuda söz vermeyi kesinlikle reddetmişti.

Hedley, budala filan değilim Nessie, demişti. İlla bir şey demen gerekiyorsa bu kaz kafalı olabilir ama budala değil.

Her ikisi de gülmüşlerdi.

Hedley, en azından gülmeye devam et, demişti. Her zaman güleceğine bana söz ver.

Vanessa, *komik bir şey olduğunda hep güleceğim,* diye söz vermiş, tükenmiş bir halde yarı uykuya dalan Hedley'in elini tutup dudaklarına bastırmıştı.

Vanessa bunu takip eden günler süresince birkaç kez gülmüş ama bu sürenin ardından bunu uzun zaman yapamamıştı.

"Hedley," diye tekrar fısıldadı ve portreyi artık net olarak göremediğini fark etti. Yaşları gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. "Beni affet."

Onun kendisinden yapmasını yalvararak istediği şey için tekrar yaşadığı ve mutlu olduğu için. Tekrar evlendiği için. Tekrar güldüğü için.

Ve onu neredeyse dört tam gün boyunca unuttuğu için.

Elliot'tın ne kadar enerjik seviştiğini düşündü ve avucunu resmin üzerinde dolaştırdı.

Eğer Hedley bir zamanlar başarabiliyor olsaydı...

Gözlerini kapattı, ileri geri sallandı.

Tekrar, "Hedley," dedi.

Gözyaşları akarken burnunu çekti, suratını avucuyla kurulamaya çalıştı ve ardından da etrafında mendil arandı. Henüz kendisini kalkıp bir tane alacak kadar canlı hissetmiyordu.

Korkunç bir kendine acıma hissi içerisinde, umutsuzluğa boğuldu.

Sonunda tekrar burnunu çekti, elinin tersiyle sildi ve ayağa kalkması, bir mendil bulması, burnunu bir güzel temizlemesi ve ağladığını gösteren işaretleri yok etmek için suratını soğuk suyla yıkaması gerektiğine karar verdi.

Elliott onu bu halde görürse ne kadar da kötü olurdu! Ne düşünürdü?

Fakat daha minyatürü yanındaki mindere bırakır bırakmaz sandalyenin arasından büyük bir mendil belirdi, bunu iri bir erkek eli tutmaktaydı.

Elliott 'ın eli.

Soyunma odasından girmiş olmalıydı kapı Vanessa'nın arkasındaydı.

Vanessa bir an için dondu kaldı. Ama şu an mendili almak, bununla gözlerini kurulamak, burnunu temizlemek ve ardından da makul bir açıklama düşünmekten başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Mendili onun elinden alırken dahi, minyatürün yüzü yukarı dönük halde yanında durduğunun farkındaydı.

Yapılması gereken çok az şey kalmıştı. Elliott, kısa bir süre sonra Londra'ya gideceğinin ve birkaç ay süresince orada kalacağını bilinciyle, evlenmeden evvel her şeyin tamamlanması için çok çalışmıştı.

İşini bir saatten kısa sürede bitirmiş, arkadaşı olan bir kiracıya yapmaya karar verdiği nezaket icabı ziyaretini, adamın ve karısının evde olmadıklarını fark edince kısa kesmek zorunda kalmıştı.

Eve beklenenden çok daha erken döndüğü için halinden oldukça memnundu. O ana kadar evliliğinden memnun kalmıştı. Gerçekten de bu sabah küçük evden ayrılmak konusunda şaşırtıcı derecede gönülsüzdü. Kendisini garip şekilde sanki bir büyü yapılmış da yok olacaktı gibi hissetmişti.

Tabii ki ortada yok olacak bir büyü yoktu ve olan bitenlerle ilintili herhangi bir sihir de öyle. Uç gün ve dört gece boyunca devamlı bir yatak arkadaşı olmuştu, seks de şaşırtıcı derecede iyiydi. Bir kadının

bedeninin arzu edilebilir olması için buram buram cinsellik kokması şart değildi, bunu keşfetmişti.

Ama bu sadece seks değildi. Karısı bu üç gün boyunca onunla tartışmamaya karar vermişti ve o da Vanessa'nın arkadaşlığından hoşlanmıştı.

Tanrım, hatta kürek çekmekte becerikli olmadığı belli olsa da onun teknelerden tekiyle açılmasına hem de kendisi içindeyken dahi göz yummuştu. Kazara gölde bir taşı üç kez sektirdiğinde kahkaha yüklü çılgınlarla kulağının canını okumasına da ses çıkartmamıştı. Ve ayrıca Tanrı yardımcısı olsun dünyada var olduğunu dahi bilmediği kadar çok sayıda nergis toplamış, ardından ayrılıp buraya gelmelerine sadece birkaç saat kalmışken küçük evi doldurması için koşturarak götürüp bunları Vanessa'ya uzatmıştı.

Elliott onun büyüüne hafifçe kapıldığını fark etti.

Ve ayrıca, artık büyük eve döndüklerine ve yarın da şehre gideceklerine göre, her şeyin kötü yönde değişmesi için hiçbir sebep yoktu.

Belki de güzel bir evlilik yaşayabilirlerdi.

Ayrıca sadece eve erken gelmekle kalmamış, aslına bakılırsa uğrayabileceği başka kiracılar olduğunu söyleyen iç sesini dikkate dahi almaksızın oraya büyük bir *aceleyle* koşturmuştu.

Dün nergislerin arasında sevişmişlerdi, o ve Vanessa. Eğer hava durumu izin verirse oraya bugün bir daha gidebilirlerdi büyük eve nergis toplamak için. Ayrıca, Vanessa'nın yatak odasında ilk defa denenmeyi bekleyen bir de yatak vardı ve bunu yapmak için, hazır ikisinin de yapabilecekleri bundan daha iyi bir şeyleri yokken, yağmurlu bir günden daha iyi bir zaman olabilir miydi?

Vanessa alt kat odalarından birinde değildi. Çoktan yatak odasına çıkmış olmalıydı. Belki de uzanmış, kaçırdığı uykuyu telafi ediyordu.

Elliott merdivenleri ikişer ikişer tırmandı, ilk olarak saçlarını kurutmak için kendi soyunma odasına gitti ve uşağını zille çağırmakla zaman harcamayarak çizmelerini kendi kendine çıkarttı. Vanessa'nın

soyunma odası onunkinin bitişişindeydi. Bunu da açtı, uyuyor olabileceğini her ne kadar birkaç dakikaya kadar onu uyandırmaktan büyük bir haz alacak olsa da düşünerek sessizce hareket etmişti.

Yatak odasına açılan kapı hafif aralıktı. Elliott bunu kapıyı tıklatmadan yavaşça açtı.

Vanessa yatağında değildi. Koltuğa oturmuştu, sırtı ona dönük, başı da önüne eğikti. Okuyor muydu? Ona parmaklarının ucunda yaklaşmayı ve dudaklarını ensesine yapıştırmayı planladı.

Nasıl bir tepki verecekti? Çığlık mı? Kahkahayla mı? Omuzlarını silkip şehvetli bir iç çekişle mi?

Vanessa burnunu çekti.

Bu akan bir burnun çekilişiydi.

Ve sonra Vanessa'nın ağladığı net bir şekilde belli oldu. Bunu derin, keder dolu hıçkırıklarla yapıyordu.

Elliott olduğu yerde dondu kaldı, içinden geçen ilk şey öne doğru atılıp onu kolları arasına almak, onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu sormak oldu. Ama kadınların duygularına karışmak konusunda hiçbir zaman iyi değildi. Yaptığı şey daha yavaş ve sessizce ilerlemek oldu. Orada olduğunu saklamak için en ufak bir çaba harcamamıştı ama Vanessa onu fark edemeyecek kadar meşguldü.

Ve sonra, tam elini karısının omzuna koyup sıkmak üzereyken, Vanessa hemen yanındaki yastığa bir şey bıraktı ve Elliott kendisini ince yapılı, neredeyse yakışıklı sayılabilir genç bir adamın minyatür portresine bakarken buldu.

Bu genç adamın Hedley Dew olduğunu anlamak Elliott'ın sadece kısa bir anını aldı.

Aniden öfkелendiğini hissetti.

Bu korkunç bir öfkeydi.

Buz gibi bir öfke.

Cebinden temiz bir mendil çıkarttı ve tek kelime etmeksizin uzattı.

Elliott oradan uzaklaşırken, Vanessa gözlerini kuruladı ve burnunu sildi. Vikont pencerenin önünde dikildi, sırtı Vanessa'ya dönük, elleri

de belinde kenetliydi. Yağmurun gerisindeki parka baktı. Tek tarafta, ilerde, kıyısında küçük ev duran göl vardı.

Başını o yöne çevirmedi. Aslında, pencerenin ötesindeki hiçbir şeyi gerçek anlamda görmüyordu.

Neden bu kadar öfkelenildiğini bilmiyordu. Bu evliliğe herhangi bir beklentiyle girmemişlerdi. Bu ikisi açısından da temelde mantık evliliği idi.

Burun çekiş ve silişler kesildiğinde, “Sanırım onu hayatından çok sevmiştin,” dedi.

Sesindeki alaycı tonu gizleme gereği dahi duymamıştı.

Vanessa uzun bir sessizliğin ardından, “Onu sevmiştim,” dedi. “Elliott”

Vikont, “Lütfen,” dedi, “kendini bir açıklama yapman gerekiyormuş gibi hissetme. Bu oldukça gereksiz ve yalandan başka bir şey içermeyeceği de neredeyse gün gibi açık.”

Vanessa, ‘Yalan söylememi *gerektiren* hiçbir şey yok,’ dedi.

“Onu sevdim ve kaybettim, şimdi de seninle evliyim. Bu her şeyi açıklıyor. Sen beni”

Elliott, “Ve bu portreyi benim evime getirmeyi ve onu eline alıp ağlamayı uygun buldun,” dedi,” dedi.

Vanessa, “Evet,” diye karşılık verdi. “Onu yanımda getirdim. Bu adam benim geçmişimin büyük bir parçası. O *benim* bir parçamdı ve hâlâ da öyle. Eve bu kadar çabuk döneceğinden haberim yoktu. Ya da odama kapıyı tıklatmaksızın gireceğinden.”

Elliott hemen o dakika arkasına döndü ve ona buz gibi bir bakış attı. Vanessa hâlâ koltuğunda oturmaktaydı, mendil elleri arasında topak olmuştu. Suratı kırmızı ve lekeliydi. Bu hiç de güzel bir manzara değildi.

Elliott ona, “Karımın odasına girmeden evvel,” diye sordu, “*kapısını çalmam* mı gerekiyor?”

Vanessa her zaman olduğu gibi onun sorusuna soruyla karşılık verdi.

“Eğer *senin* odana kapıyı tıklatmadan girseydim öfkelenir miydin? Özellikle de benim görmemi istemediğin bir şeyle uğraşıyorsan?”

Elliott, “Bu kesinlikle farklı bir konu. Tabii ki öfkelenirdim,” dedi.

Vanessa, “Peki, benim öfkelenmeye hakkım yok mu?” diye sordu. “Sırf kadınıym diye mi? Yoksa sadece karın olduğum için mi? Yani bir tür hizmetçi başı, öyle mi? Hizmetkârların dahi mahremiyete ihtiyaçları vardır.”

Bir şekilde durumu tersine çevirmeye başlamıştı. *Onu* fırçalıyordu. Elliott’ın savunmaya çekilmesine sebep oluyordu.

Elliott aniden son birkaç günün seksten başka bir şey olmadığını fark etti. Zaten bildiği ve istediği bir şeyi keşfettiği için içerlemenin bir anlamı yoktu.

Bu kadının kendisine âşık olmasını kesinlikle istemiyordu.

Ama yine de...

Elliott onu resmi bir hareketle selamlayarak, “Dileğiniz bundan sonra yerine getirilecektir hanımefendi,” dedi. “Bu oda, evlilik haklarımı icra için girdiğim anlar dışında, sizin mahrem alanınız olacaktır. O zaman dahi kapınızı tıklatacağım ve siz beni kabul etmek istemediğinizde cehenneme yollayabileceksiniz.”

Vanessa başını yana yatırdı ve ona kısa bir süre sessizce baktı.

“Erkeklerin sorunu hiçbir konuyu sakın sakın ve mantık çerçevesinde tartışamıyor olmaları. İnsanı hiçbir zaman dinlemezler. Hep kuru gürültü yapar, alınır, değişik yorumlarda bulunurlar. Onlar en mantıksız yaratıklardır. Dünyada bu kadar acımasız savaşların yaşanmasına kesinlikle şaşırmamak gerek.”

Elliott sıkıdığı dişleri arasından, “Erkekler savaşları, dünyayı kadınları için daha güvenli bir yer haline getirmek maksadıyla yaparlar,” dedi.

“Ah, saçma!”

Tabii ki Vanessa’nın daha en başından itibaren kafasını eğik tutması ve o söyleyeceklerini söylerken, sorularını uygun tek heceli kelimelerle yanıtlamak dışında, sessiz kalması gerekirdi. Ancak o zaman Elliott

odadan ağırbaşlılık içerisinde, bir düzine farklı konudan bahsetmeksizin ağır adımlarla çıkabilirdi.

Ama o Vanessa'ydı ve Elliott onun diğer hanımefendiler gibi davranmasını beklememesi gerektiğini anlamaya başlamıştı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, onunla evlenmişti. Bunun için kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Vanessa, "Eğer siz erkekler kadınlarınızı gerçekten memnun etmek isteseydiniz," dedi, "oturur onlarla konuşurdunuz."

Elliott, "Hanımefendi," dedi, "belki de benim dikkatimi dağıtabileceğinizi düşünüyorsunuz. Ama bunu yapamayacaksınız. Ben sizin bana veremeyeceğinizi ve hatta benim alamayacağım şeyi talep etmiyorum sizin sevginizi istemiyorum. Ama mutlak sadakatinize ihtiyacım var. Bu kocanız olarak benim hakkım."

Vanessa, "Buna sahipsin," dedi. "Ve bunun için, kaşlarını bu kadar gaddarca çatmana ya da sanki yeni tanışmışız gibi bana *hanımefendi* şeklinde hitap etmene de gerek yok."

Elliott, "Ben ölmüş bir adamla rekabet edemem ve etmeyeceğim," dedi. "Onu gerçekten sevdiğinden en ufak bir şüphem yok Vanessa ve bunun bu kadar genç bir yaşta başına gelmesi de senin açından büyük bir darbe olmalı. Ama artık benimle evlisin ve en azından herkesin önünde tamamen bana sadık ve bağılıymış gibi davranacağını umuyorum."

Vanessa, "*Herkesin önünde*," dedi. "Ama baş başayken bunu yapmam gerekmiyor, öyle mi? Baş başayken dürüst olabilir, sana ilgisiz davranabilir, senden hoşlanmadığımı gösterebilir ya da senden nefret ettiğimi veya hissettiğim şey her neyse onu açıkça belli edebilirim, öyle mi?"

Elliott ona baktı, bezgindi.

Vanessa, "Dilerim bunu açıklamama izin verirsin," dedi.

Elliott, "*Mahremiyetine tecavüz edip içeri girdiğimde karşılaştığım şeyi mi?*" diye sordu.

Vanessa ona, "Crispin Dew evlendi," dedi.

Elliott sadece ona sessizce bakmakla yetindi. Bu konuşulanlarla ilgisiz bir konu muydu yoksa karısının çapraşık zihninde arada bir tür mantıklı bağlantı var mıydı?

“Bu sabah Kate söyledi. Leydi Dew, hâlâ Warren Malikânesi’ndeyken, ondan bir mektup almış. Crispin Ispanya’da, alayının mevzilendiği yerde birisiyle evlenmiş.”

Elliott, “Ve sanırım ablanın kalbi kırılmıştır,” dedi. “Her ne kadar neden böyle hissetmesi gerektiğini anlamıyor olsam da... Ona tek kelime etmeksizin dört yıldır ortalarda yoktu, Margaret böyle bir şey işitmeyi bekliyor olmalıydı.”

Vanessa, “Öyle olduğundan eminim,” dedi. “Ama sanırım insanın bir şeyi yapmasının beklenmesi ve onun bu şeyi gerçekleştirmesi birbirinden farklı iki şey.”

Birdenbire her şey Elliott için aydınlandı. “Yani, o benimle evlenebilirdi?”

Vanessa, “Evet,” diyerek hemfikir oldu.

Elliott sonunda aradaki bağlantıyı görebilmişti.

“Bunun farkına ben bu akşam gittikten sonra vardın. O mektubun gelmekte çok geç kaldığını fark ettin. Kurban olmaktan kurtulabilirdin.”

Vanessa iddiayı ne kabul ne de inkâr ederek, “Zavallı Meg onu çok sevmişti,” dedi. “Ama o kendisiyle evlenmesini ve gelmesini istediğinde, Meg bizimle kalmakta ısrar etti. Yerini benim almama izin vermedi.”

Elliott, “Ama bu kez başka şansı olmadı,” dedi. “O senin maksadının ne olduğunu henüz anlayamadan gelip benimle konuştun.”

Vanessa, “Elliott, lafımı bu kadar çok yarıda kesmemeni *dilerdim*,” dedi

“Ha!” Elliott elini havada salladı. “Şimdi de hiçbir şeyi mantık çerçevesi tartışmamayı isteyen *sensin*.”

Vanessa, “Burada sadece açıklamaya çalışıyorum,” dedi.

Ellerini tekrar arkasında kavuşturdu ve ona doğru biraz daha eğildi.

“O zaman, illa yapman gerekiyorsa, açıkla. Bir daha araya girmeyeceğim.”

Vanessa ona bakışlarıyla karşılık verdi ve iç çekti. Elleri mendili çevirip duruyordu. Bunu bir tarafa bıraktı, minyatüre gözü takıldı; hâlâ yüzü yukarda, yanındaki minderde duruyordu. Uzanıp ters çevirdi.

Vanessa, “Onu unutacağımdan korkuyordum,” dedi. “Ve sonra onu unutmamın gerekli bir şey olduğunu fark ettim. Artık seninle evliyim ve sana ona verdiğim şeyi borçluyum tüm ilgimi, sadakatimi ve bağlılığımı. Ama korkuyordum Elliott. O evliliğimizin bir yılı boyunca benim hayatımdı, tıpkı senin bundan daha uzun bir süre hayatım olacağın gibi, yani öyle umuyorum. Onu unutmam lazım ama bu bana ters geliyor. O unutulmayı hak etmiyor. O beni, benim mümkün olamayacağını düşündüğüm kadar çok sevdi. Ve öldüğünde sadece yirmi üç yaşındaydı. Eğer onu unutursam, sevgi de ölebilir ve ben her zaman sevginin hayatta kalan daimi tek şey olduğuna, ne bu hayatta ne de sonsuzlukta kesinlikle ölmeyeceğine inanmışımdır. Ağlıyordum çünkü onu unutmalıyım. Ama ben bunu yapmak istemiyorum.”

Elliott ona ölü bir adamla rekabet etmeyeceğini söylemişti. Ama her halükarda yapacağı şey buydu, öyle değil mi?

Görünüşe bakılırsa bir kadına sevmemesi yönünde emir verilemezdi. Tıpkı sevmesi emredilemeyeceği gibi.

Vanessa, “Portreyi Warren Malikânesi’ne geri götüreceğim,” dedi. “Daha da iyisi, onu Rundle Park’a yollayacağım. Bunu bana Hedley’in ölümünü takiben Leydi Dew vermişti ve bence geri almak hoşuna gidecektir. Aslında bunu ona vermeyi seninle evlenmeden önce düşünmeliydim ama bu aklıma dahi gelmedi. Sana ettiğim evlilik yeminini tutacağım Elliott. Ve Hedley yüzünden bir daha ağlamayacağım. Onu kalbimin gizli bir köşesine atacağım ve tamamen unutmayacağımı ümit edeceğim.”

Evlilik yeminleri. Onu sevmek, şerefini korumak ve ona itaat etmek.

Elliott onun sevgisini istememişti. İtaat etmesini de beklememişti bunu yapabileceğinden zaten şüpheliydi. Geriye sadece şerefini

korumak kalıyordu.

Aslında Vanessa ona şahsen daha fazla şey vaat etmişti rahatlık, haz ve mutluluk. Ve d    nlerini takip eden     g  n s  resince de bunların hepsini bir   ekilde vermi  ti. Ve Elliott da bir aptal gibi, hepsini hi   sorgulamaksızın almı  tı.

Vanessa sadece verdi  i s  z   yerine getiriyordu.

Ve Vanessa'nın da kendisinden cinsel haz aldı  ından en ufak     hesi olmasa da onun ilk kocasının hastalı  ından dolayı mahrum kaldı  ı erotik zevklerden uzak kalmak istemedi  inin farkındaydı.

T  m bu ya  ananlar seksle alakalıydı.

Ba  ka bir   eyle de  il.

Tıpkı kendisi a  ısından oldu  u gibi. Aynen ama  ladı  ı ve istedi  i gibi. O bundan fazlasını istememi  ti ki.

Peki, o zaman    kesi b  y  k oranda ge  mi   olsa bile, neden midesinde b  y  k a  ırlık yaratan o kasvet h  l   mevcuttu?

Vanessa en azından evlilik s  zlerinin bir kısmını tutacaktı.

Ve tabii, Tanrı yardımcısı olsun, kendisi de.

Hedley Dew'un adının aralarında bir daha bahsinin ge  meyece  inden emindi. Vanessa onu kalbinde sevecek ve ikinci kocasına da g  revi olan sadakati verecekti.

Elliott tekrar ba  ıyla selam verdi, "izninizi rica edece  im hanımefendi. U  ra  mam gereken bir takım i  ler var. Size, hizmetk  rlardan birisinin kar  ısına   ıkmadan   nce, y  z  n  z   yıkamanızı tavsiye edebilir miyim? Ak  am yeme  inde g  r    r  z. Ve bu gece, ilerleyen saatlerde, kendi odama uyumak i  in ge  meden   nce, odanıza gelip size kısa bir ziyarette bulunaca  ım."

Vanessa, "Ah, Elliott," dedi, "sana a  ıklama yapmaya   alı  arak korkun   bir karga  a yarattım, de  il mi? Belki de bunu kendime bile a  ıklayamadı  ımdandır. Bildi  im tek   ey, bunun pek senin d    nd     n ya da benim kelimelere d  kmeyi ba  arabildi  im t  rden bir   ey olmadığı."

Elliott, "Belki gelecekte bir kitap yazmayı ba  arırsın," dedi. "Sana

heyecan uyandıran bir roman çok yakışır asılsız arzular, duygular ve süslü sözlerle dolu bir kitap.”

Konuşurken aynı zamanda odanın karşısına doğru yürüyordu. Kendi soyunma odasına geçip kapıyı ardından sertçe kapattı.

Tekrar sinirlenmişti. Vanessa'nın kendisini bir yerde aptal yerine koyduğunu düşünüyordu. Onu o halde bulduğundan dolayı hissettiği memnuniyetsizliği açığa vurmasına ya da ondan ve evliliklerinden beklentileri konusunda ahkâm kesmesine olanak tanımamıştı. Bunun yerine onu konuşmada sayısız çıkılmaz duruma sürüklemiş ve ona kendisini kendini beğenmiş bir dangalak gibi hissettirmişti.

Gerçekten de böyle birisi miydi?

Gaddarca kaşlarını çattı.

Dünyada kendi karısını, o tüm içtenliğiyle başka bir adam için ağlarken, kolları arasına alan, kulağına tatlı, sakinleştirici şeyler fısıldayan birisi olabilir miydi yani onun dışında?

Ve bu adam ölüydü.

Ulu Tanrım!

Bu evlilik onu ne tür bir açmaza sürüklüyordu?

Yatak odasının camından dışarı baktı ve yağmurun yarım saat evvelkinden çok daha yoğun bir şekilde yağdığını fark etti. Ve rüzgâr da ağaçların tepelerini sağa sola savuruyordu.

Bu tam onun istediği türden bir havaydı.

On dakika sonra, genç ve istekli bir aygırın tepesinde, ahırlardan uzaklaşmaya başlamıştı.

Nereye mi gidiyordu?

Hiçbir fikri yoktu. Sadece Vanessa ve evliliğinden uzak bir yerlere. Ve yapabilecek olsa bile rekabete girmek istemeyeceği o yakışıklı, biçare ve narin erkek portresinden de uzaklara.

Vanessa onu sevebilirdi, itirazı yoktu.

Hem de cehenneme kadar.

Hedley Dew da öyle.

Düşüncelerinin temelde çocuksu çarpıklığını fark edince, beygirini

dört nala koşturmaya başladı ve önündeki çitin etrafından dolaşmaktansa üzerinden atlamaya karar verdi.

Kişi eğer çocuksu olabiliyorsa, gözü kara da davranabilirdi.

Her şey kesinlikle korkunçtu.

Bir şey vardı ki Vanessa'nın yüzü sanki kesinlikle normal haline dönmüyordu. Ne kadar soğuk suyla yıkarsa yıkasın, ne kadar kremlerse kremlesin, gözleri bir o kadar şişik ve yanakları da kırmızıydı.

Sonunda pes etti ve dışarı fırlayarak evde, her ne kadar etrafta onu görebilecek sadece duvarlar, resimler ve mermer büstler olsa da enerjik adımlar ve ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle dolaştı.

Elliott eve döndü ve misafir odasına girdi. Bundan birkaç dakika sonra da Vanessa'ya akşam yemeği için yemek odasına kadar eşlik etti. Sırf baş uşağın ve görevli hizmetçinin hatırına, tam bir saat boyunca yapmacık bir sohbete daldılar. Bu süre zarfında Vanessa gülümseyişinin dudaklarından bir an olsun kaybolmamasına özen gösterdi.

Ardından misafir odasında oturdular, ikisi de ateşin diğer tarafına geçerek kitap okudular. Vanessa bir buçuk saat boyunca Elliott'ın kaç kez sayfa çevirdiğini saydı dört kez. Her seferinde o da kendi kitabının bir sayfasını çevirmeyi, pozisyon değiştirmeyi ve önünde açık duran sayfaya bakarak takdir içerisinde gülümsemeyi unutmadı.

Elindeki kitabın vaazlara dair olduğunu anlaması yarım saatini aldı.

Yüzündeki gülümseme ifadesini çok daha düşünceli bir hale getirdi.

Ancak o zaman o akşam yatak odasına Elliott'ın neden kapıyı tıklatmadan girdiği sorusu aniden zihninde belirdi ve tabii neden eve erken geldiği. Yoksa gelme sebebi-

Ama gözlerini Elliott'a kaydırduğında, kitabına kaşları çatılı baktığını fark etti, bir âşıktan başka her şeye benziyordu.

Sonunda yatma zamanı geldiğinde Elliott ona soyunma odasının kapısına kadar eşlik etti, eline doğru hafifçe eğildi ve onu kısa süreliğine ziyaret etmesine izin verilip verilmediğini sordu.

Geldiğinde Vanessa yatağına uzanmış, durumu düzeltmek için ne

söyleyebileceğini ya da yapabileceğini düşünüyordu. Ama Elliott mumu üfleyip söndürene kadar bunu ilk kez yapıyordu yaptığı tek şey ona gülümsemek oldu.

Elliott onu öpüp okşamadan, hızlı ve kuvvetli bir şekilde onunla sevişti. Henüz Vanessa, önceki on üç birleşmelerinde yaşadığı şekilde, kendisini hazza hazırlamayı dahi düşünemedi evvel, her şey bitmişti.

Karşılانیp tatmin edilmemiş bir arzuyla orada öylece kalmıştı.

Elliott bunun hemen ardından yataktan kalktı, robdöşambrını üzerine geçirdi ve Vanessa'nın soyunma odasından geçerek çıkıp gitti.

Ve kapıyı arkasından kapatmadan önce de ona teşekkür etti.

Vanessa 'ya. teşekkür etti.

Bu bir aşağılama gibiydi.

Ve gerçekten de *aşağılayıcıydı*. Tüm olanlar. Vanessa bunun kasten yapıldığından şüphelendi.

Eğer sırf çıkarlar ve çocuk sahibi olmak uğruna onun karısı olmasını istemişse ki Elliott'ın bu akşamki ve geceki tavırları ona bunun böyle olduğunu göstermişti, o zaman o Vanessa'ya istediği şeyi verdiği için oldukça mutlu olmalıydı.

Erkekler *çok* aptaldı.

Eğer bu ifade binlerce masum erkek açısından büyük bir genelleme ve adaletsiz bir yorum olduysa, Vanessa fikrini değiştirmeye hazırды.

Elliott Wallace, Lyngate Vikontu bir aptaldı!

Bununla birlikte her şey Vanessa'nın hatasıydı.

Her ne kadar Elliott bunu bilmiyor ve bilse dahi kesinlikle itiraf etmeyecek olsa da incinmişti.

Ama Vanessa bu konuda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir şeyler yapması gerektiğinin ise farkındaydı. Ona, onunla evlendikten sadece dört gün sonra başka bir erkek için ağlamanın çok ötesinde şeyler borçluydu.

Vanessa'nın ona söz verdiği şeyler vardı. Aslında bunları söz vermemiş olsa dahi ona borçluydu.

Ayrıca balayı hatırasının, bir daha tekrarlanamayacak o tatlı günlerin

geçmişte kalıp yok olup gitmesine izin vermeye içi elvermiyordu. Vanessa bu üç gün boyunca mutlu olmuştu ve onun da her ne kadar hangi işkence uygulanırsa uygulansın bu özel duyguyu hiç şüphesiz kesinlikle itiraf etmeyecek olsa da en az kendisi kadar mutlu olduğundan emindi.

Mutluydular.

Geçmiş zaman.

Bunu gelecek zamana çevirmek onun elindeydi.

Her ikisinin iyiliği için...

SADECE yarı evlilik olarak adlandırılabilcek bu döngüye alışmak oldukça kolay olmuştu. Vanessa kısa süre içerisinde evliliklerin çoğunun, en azından sosyetedekilerin, bundan biraz fazlası olduğundan şüphelenmeye başladı.

Tabii ki bu, çoğu evliliğin özenle planlandığı bir toplumda beklenilir bir durumdu.

Ama Vanessa, kısa süreli de olsa, bundan farklı türde bir evlilikle yapmıştı ve şimdi de yaşadığı yarım yamalak ilişkiden doyum almıyordu.

Londra'ya gittikten sonra Elliott'ı çok az görmeye başladı. Vikont kahvaltının hemen ardından çıkıyor ve akşam geç saatlere kadar da geri dönmüyordu. Ve o evdeyken, annesi ve küçük kız kardeşi de oradaydı.

Vanessa'nın onunla gerçek anlamda yalnız kalabildiği tek an, kısa sevişme geleneklerini tabii eğer yapılan böyle adlandırılabilirse yerine getirdikleri gecelerdi. Elliott ondan bir varis sahibi olmaya çalışıyor, Vanessa da bu kısa ilişkilerden haz almaya uğraşıyordu. Elliott'ın kendisinden daha mutlu olduğunu umdu. İşi biter bitmez odasına geçiyordu. Ve ayrılırken de Vanessa'ya hep teşekkür etmekteydi.

Karısına hep nazik davranmaktaydı ancak tavrı, o bir sabah kahvaltı salonundan ayrıldıktan sonra, annesinde derin bir iç çekiş ve yorum yapmaya sebep olacak derecede soğuktu.

Leydi Lyngate, “Ben *de* Elliott'ın farklı olacağını ummuştum,” dedi. “Farklı mı?” Vanessa ona kaşlarını kaldırarak baktı.

Kadın, “Wallace erkekleri evlenmeden evvel hep günaha batarlar,” dedi, “ve sonrasında ise büyük bir titizlikle saygınlashılar, en azından dış görünüş bakımından. Eşlerini her zaman büyük bir özenle seçerler

ve evlendikten sonra da onlara büyük bir nezaketle davranırlar. Hiçbir zaman âşık oldukları için evlenmezler. Bu onların haysiyetlerini zedeler ve böylesi bir duygu hissedebilmelerine olanak sağlayacak özgürlüklerini de sınırlar. Bir erkek için aile alışkanlıklarının dışına çıkmak çok zordur, özellikle de aile bu kadar tanınmışsa. Ama ben Elliott'ın bunu başarabileceğini düşünmüştüm. Belki de insanoğlunun her zaman babasından farklı olacağına inanıyordum ”

Bu insanın tüylerini ürperten bir konuşmaydı.

Vanessa, öne, masanın karşısına doğru uzanarak, “Hâlâ onu mutlu etmek niyetindeyim,” dedi. “Ama görüyorsunuz ki onu *mutsu* eden ben oldum. Ya da en azından gururunu ya da onun açısından önemli olan başka bir şeyi yaraladım. Evliliğimizin üçüncü gününde benimle birlikte nergis topladı hem de kucaklar dolusu. Ve küçük eve geri döndüğümüzde vazoları benim için suyla doldurdu, çiçekleri gruplandırmama, bunları her bir odaya dağıtmama, doğru yerlere doğru açılarla yerleştirmeme yardımcı oldu.”

“Bunu Elliott mı yaptı?” Leydi Lyngate şaşırmış görünüyordu.

Vanessa, “Ve bunu takip eden gün,” dedi, “beni gözyaşları içerisinde buldu. Eski kocamın portresini elime almış ağlıyordum, çünkü üç gündür inanılmaz derecede mutluydum ve onu unutmuş olabileceğimden korkmuş, bundan suçluluk duymuştum.”

Kayınvalidesi kaşlarını çatarak, “Tanrım,” dedi. “Bunu Elliott’a açıkladın mı?”

Vanessa, “Açıkladım,” dedi. “En azından açıkladığımı *düşünüyorum*. Bunu kendime dahi nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Ama onun beni anlamadığı kesin. Yine de onu mutlu edeceğim. Yapamazsam görüşürüz.”

Şehre gelir gelmez hayatın getirdiği yoğun tempoya kapılmak çok kolay olmuştu. Her gün yapılacak yüz bir farklı şey vardı alışverişe git, kütüphaneye git, kayınvaliden ve görümcene akşam ziyaretleri yap, Berkeley Meydanı'ndaki Merton Evi'ne gelen kız kardeşlerini ziyaret et, her gün eve gelen davet mesajlarını incele ve hangilerine katılmak

istediğine karar ver elbette kraliçeye takdiminin ardından. Ve bir de düşünülüp endişelenilmesi gereken şu takdim işi vardı ardından da akşamüzeri bunu takip edecek balo. Bu aslında Cecily'nin sosyeteye tanıtımını hedefleyen bir baloydu ama bir anlamda Vanessa'ninki de sayılırdı ve tabii Meg ve Kate'in.

Tanışılması gereken insanlar, ezberlenmesi gereken suratlar ve isimler vardı.

Bunların çoğu kadın işiydi. Gerçekten de, Vanessa'ya sanki sosyetenin hanımları ve beyefendileri sürekli ayrı hayatlar yaşıyormuş, sadece balolar, piknikler ve konserler gibi sosyal olaylarda bir araya geliyormuş gibi geldi. Tanıtım balosu da böyle bir etkinlik olacaktı.

Vanessa kendisini yeni hayatına atabilir ve gün boyu ne yaptığından haberdar dahi olmadığı Elliott'ı neredeyse hiçe sayabilirdi.

Ama onu özlemişti. Balaylarının üç günü boyunca konuşup birçok şey paylaşmışlardı. Birlikte bir şeyler yapmışlardı. Sık sık ve tatmin eden sürelerde sevişmişlerdi. Birlikte uyumuşlardı.

Bütün bunlara rağmen, bu ideal bir ilişki değildi. Vanessa Elliott'ın yumuşayıp rahatlamaya, adeta hayatın tadını çıkartmaya dair isteksizliğini, ilgisizliğini fark etmişti. Onun hiç gülümsemediğinin ya da gülmediğinin farkındaydı. Ama bu sadece kısmi bir ilgisizlikti. Vanessa'ya sanki o günler onun açısından da mutlu günlermiş gibi gelmişti.

Artık Elliott mutlu *değildi* en azından evde bulunduğu sürece.

Ve bu tamamen Vanessa'nın hatasıydı.

O halde Vanessa sürdürdüğü yarım evlilikle *yetinebilir*, günlerinin meşguliyetlerle dolu olmasından tatmin *olabilirdi*.

Ama öyle değildi.

Tanıtımından bir gün önceki sabah, Elliott'ın soyunma odasından çıktığını işitti. Saat hâlâ çok erkendi. Günün geri kalanı boyunca onu evden uzak tutan iş her neyse onu yapmaya başlamadan evvel, Bay Bowen'le birlikte ofiste biraz zaman geçirmek için hep erken kalkardı.

Annesi ve hatta bazen Cecily kahvaltılarını onunla birlikte ederlerdi.

Vanessa da öyle ama orada özel birkaç kelime etme şansları kesinlikle yoktu.

Vanessa büyük bir aceleyle soyunma odasına ilerledi, giderken bir yandan da geceliğini çıkartmaktaydı. Hizmetçisini çağırmadı. Aceleyle soğuk suyla yıkandı ve üzerine apar topar uçuk mavi günlük bir elbise geçirdi. Saçlarını şöyle bir fırçaladı, kılıksız görünmediğinden emin olmak için boy aynasından kendisine baktı ve kocasının ardından aşağı indi.

Elliott, tıpkı Vanessa'nın tahmin ettiği gibi, kütüphanenin yanındaki çalışma odasındaydı. Tek elinde açık bir mektup vardı ama okumuyordu. Bay Bowen'le konuşmaktaydı. Düzgün bir şekilde binici kıyafetini ve uzun çizmelerini üzerine geçirmişti, gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu.

Vanessa kapı ağzında belirince döndü, kaşları bariz bir şaşkınlıkla havadaydı.

“Ah, hayatım. Bu sabah erken kalkmışsın.”

Vanessa'ya başkalarının yanında *hayatım* şeklinde seslenmeyi seçmişti. Bu komik şekilde uygunsuzdu.

Vanessa, “Uyuyamadım,” dedi ve gülümsedi. Masanın gerisinde ayağa kalkan Bay Bowen'i başıyla selamladı.

Elliott, “Sana nasıl yardımım dokunabilir?” diye sordu.

Vanessa, “Mesela kütüphaneye ya da oturma odasına benimle birlikte gelebilirsin,” dedi. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Elliott başını yana eğdi.

Mektubu masaya bırakmadan evvel elinde sallayarak, “Bunun yanıtını sana daha sonra yazdıracağım George,” dedi. “Acelesi de yok zaten.”

Vanessa'yı dirseğinden yakaladı ve şöminede ateşin neşeyle yandığı yan odaya götürdü.

Alevlerin hemen yanındaki deri sandalyeyi işaret ederek, “Senin için ne yapabilirim Vanessa?” diye sordu. Sırtını sandalyeye dönerek hemen yanında dikildi. Hafif bir sabırsızlığın yanı sıra büyük bir nezaket

içerisindeydi.

Vanessa oturdu. “Konuşabileceğimizi düşündüm. Artık birbirimizle konuşma şansını neredeyse hiç yakalayamıyoruz.”

Elliott kaşlarını tekrar kaldırdı. “Akşam yemeğinde olmaz mı? Ya da yemeğin ardından misafir odasında?”

Vanessa, “Annen ve kız kardeşin de hep yanımızda oluyorlar,” dedi. “Ben yalnızken, sadece ikimiz baş başa demek istemiştim.”

Elliott ona sabit gözlerle baktı. “Paraya mı ihtiyacın var? Her zaman George’dan isteyebilirsin. Ben pinti birisi değilim.”

Vanessa elini şöyle bir sallayarak, “Hayır, tabii ki değilsin,” dedi. “Onun bana iki gün önce verdiği meblağın tek kuruşunu dahi harcamadım. Ah, kütüphanedeki abonelik bedeli hariç. Dükkânlara baktım ama anlamsız bir israf olmayacak, ihtiyaç duyduğum bir şeye rastlamadım. Zaten şu anda hayatım boyunca sahip olduğumdan çok daha fazla sayıda elbisem var.”

Elliott ona tepeden bakmaya devam etti ve Vanessa düştüğü pozisyonu fark etti bunu kasten mi yapmıştı? O ayaktayken kendisi oturmaya yönlendirilmişti. Şimdi Elliott tepesinde dikiliyordu.

Vanessa, “Konuşmak istediğim konu para değil,” dedi. “Bu bizimle evliliğimizle alakalı. Sanırım seni incittim.”

Elliott’ın bakışları buz gibi oldu. “Bence hanımefendi, siz böyle bir şey yapabilecek güce sahip değilsiniz.”

Bu Vanessa’nın haklılığının olumlu bir kanıtıydı. İncinen insanlar genelde karşı saldırıya geçme ihtiyacı hissederlerdi hatta çok daha acımasızca.

“Eğer söylemek istedikleriniz bu kadarsa benim teklifim”

Vanessa, “Tabii ki değil,” diye karşılık verdi. “Tanrım Elliott, evlilik hayatımızın geri kalanı bu şekilde mi geçecek, sanki birbirimize yabancıymışız ve aramızda bundan öte bir şey yokmuş gibi? Sadece birkaç gün önce Finchley Park’ın sularında taş sektiriyordun, ben de bize kürek çekerek daireler attırıyordum, birlikte nergis topluyorduk. Tüm bunların senin açından hiçbir anlamı yok muydu?”

Elliott, “O günlerin hayatımızın, evlilik günlerimizin geriye kalanının gerçek koşturmacası başlamadan önceki tatlı ve hoş bir döneminden öteye geçeceğini büyük bir olasılıkla beklememiştir, değil mi?” diye sordu.

Vanessa, “Tabii ki bekledim,” dedi. “Elliott”

“Sana gerçekten de günaydın demeliyim. Kahvaltı odasına kadar sana eşlik edebilir miyim? Belki annem de çoktan aşağıya inmiştir.”

Kolunu uzattı.

Vanessa, sandalyesinde hafifçe öne doğru uzanıp gözlerini onunkilere kenetleyerek, “O üç gün ve gece *dört* gece hayatımın en muhteşem anlarıydı,” dedi.

Elliott’ın aldığı derin nefesi seyretti ama o henüz tek kelime edemeden konuşmaya devam etti.

“Hedley’i sevdim. Aslına bakılırsa ona *tapıyordum*. Elimden gelseydi, onun yerine ölürdüm. Ama hiçbir zaman ona *âşık* olmadım. Hiçbir zaman” Beceriksizce yutkundu ve gözlerini kapattı. Bunları daha önce hiç yüksek sesle dile getirmemişti. Hatta bu konuları düşünmemek için bile çok çabalamıştı. “O beni hiçbir zaman tahrik etmedi. Onu hiç o şekilde istemedim. O benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı.”

Korkunç bir sessizlik yaşandı.

Vanessa devam etmeye çabalayarak, “Ama o bana inanılmaz derecede âşıktı,” dedi. “Tabii ki görünümümden dolayı değil. Sanırım bunun sebebi neşem, kahkahalarım ve onunla birlikte olmak için gösterdiğim istekti. O çok hasta ve güçsüzdü. Güçlü ve sağlıklı olsaydı, her ne kadar her zaman arkadaşım olarak kalsa da bana kesinlikle âşık olmazdı, bundan eminim. Benden daha güzel birisini severdi.”

Elliott yine de bir şey söylemedi ve Vanessa kafasını kaldırıp ona bakmaya devam etmekten vazgeçti. Gözlerini oyalanıp duran ellerine indirdi.

“Sen iri, güçlü ve sağlıklısın. Aramızda yaşananlar... Pekâlâ. Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar haz almadım. Ve ardından, büyük eve döndüğümüzde ve ben Crispin’e dair haberleri alıp Meg’in

ne kadar mutsuz olduğunu fark edince... Sen de akşam için çıkmıştın ve ben evde yalnızdım, yağmur yağıyordu pekâlâ, *işte o zaman* Hedley’i hatırladım. Ve Warren Malikânesinden ayrılırken onun portresini valizimin bir kenarına itelediğimi de öyle. Gittim ve bunu yerinden çıkarttım. Onu düşündüm, genç yaşta öldüğü ve aslında onu hiçbir zaman yaptığımı zannettiği şekilde sevmediğim için yas tuttum. Senin yanındayken bu kadar mutlu olduğum için pişmanlık duydum, çünkü onunlayken hiç böyle hissetmemiştim. Ve sonra suçluluk hissettiğim için suçlandım yeni kocamla olmaktan haz aldığım için kendimi suçlu hissetmemeliydim, değil mi? Aslında, bunun tadını çıkarmayı *denemeliydim*. Ve işte şimdi bile, sana kendimi açıkça açıklamayı bu kadar çok istediğim şu anda bile, tekrar kelimelere gömülüp kalıyorum.”

Sustu ve Elliott’ın derin nefes alışını ve ardından da verişini dinledi.

“Korkarım ki trajedilerden bahsetmek ve bunlarla başa çıkmakta o kadar da iyi değilim Vanessa. Yani sen her ne kadar onu sevsen de Dew’a âşık olmadığın için kendimi hoşnut hissetmeliyim, öyle mi? Arada bir fark *var*, anlamış mıyım? Evliliğimizi takip eden üç gün boyunca bana karşı bu kadar istek dolu bir şehvet hissettiğin ve sevdiğin ancak hiçbir zaman âşık *olmadığın* adamı tamamen unuttuğun için kendimi iki katı hoşnut hissetmeliyim, söyledığın bu mu?”

Vanessa’nın yaptığı itirafın komik görünmesini sağlamakta başarılı olmuştu. Vanessa ona içini açmış, o ise kendisini buz gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Vanessa gözlerini onunkilere doğru kaldırdı. Elliott da sabit bakışlarla ona karşılık verdi.

“Sanırım ve umarım ki *bana* da âşık *değilsin*, öyle değil mi?”

Vanessa ondan o dakika nefret etti.

“Hayır, tabii ki değilim. Seninle kız kardeşlerimin sosyeteye girmelerine yardımcı olmak için evlendim, tıpkı senin benimle üçümüzün başına açtığımız sorunları çözmek ve varisler peydahlamak için evlendiğin gibi. Ancak mantık evliliği dahi olsa, bunun mutsuz bir

evlilik olması şart değil Elliott ya da eşlerin ender sohbet ettikleri veya yalnız başlarına vakit geçirdikleri bir evlilik. Ben bizim devam ettirilebilir bir evliliğimizin olmasını istiyorum. Beklemiş olsaydın benden çok daha güzel, çok daha uygun birisini seçmiş olabileceğini biliyorum ama beklememeyi seçen sendin. Meg’e evlenme teklif etmek için gelip onun yerine bu teklifi bana yönelttiğinde başka ne yapabilirdim ki?” Elliott ona gözlerini kısarak baktı.

Vanessa, “Büyük olasılıkla birbirimizi *sevmiyor* olmamız da iyi bir şey,” dedi. “Dolayısıyla şimdi mutlu olmayı denemesek bile olur. Âşık olmanın beraberinde getirdiği hoşnutluk hissine bel bağlayabilir, uzun süreli ve dostane türden bir ilişki oluşturmak için çaba harcamak zahmetine dahi girmeyebilirdik. Ama eğer denersek tekrar mutlu da olabiliriz?”

“*Tekrar mı?*” Elliott kaşlarını kaldırdı. “Peki, bu *deneme* neleri içeriyor Vanessa? Eğer her seferinde duygularımı açığa vurmamı bekliyorsan, hayal kırıklığı hissetmeye mahkûmsun. Bu kesinlikle kadınlara yakışan bir tutum.”

Vanessa, “Pekâlâ, başlangıç olarak,” dedi, “her gün gün boyu evden uzak kalmaya gerek olmadığı kesin. Benim de öyle. Bazen birlikte, ikimize de keyif verecek bir takım şeyler yapabiliriz.”

Elliott, “Yatmak gibi mi?” diye sordu.

Vanessa, her ne kadar yanaklarının tekrar alev alev yanmaya başladığını hissetse de gözlerini onunkilerden ayırmadı.

“Her seferinde beş dakikadan daha uzun zaman dilimlerine ne dersin? *Bu* büyük bir gelişme olur. Ancak devam ettirilebilir bir ilişki bundan daha fazlasına dayandırılmak. Tabii ki yarın geceki baloya katılacağız ama bu sadece *tek* bir şey ve inanılmaz derecede resmi olacağı da kesin. Ama her gün annenle birlikte göz attığım bir tomar davet geliyor. Belki de her ikimize de uyacak birkaçına *birlikte* katılmaya karar verebiliriz, ne dersin?”

Elliott, her ne kadar hiçbir şey söylemese de başını yana doğru eğdi.

Vanessa, “Evlilik insanın kolayca alışabileceği bir şey değil,” dedi.

“Ve sanırım bu genelde erkekler açısından daha da zor olmakta. Kadınlar bağımlı olmaya, başkalarını da kendilerini düşündükleri gibi düşünmeye alışkınlar. Erkekler ise değil.”

Elliott, “O zaman bizler bencil birer soysuzdan başka bir şey değiliz, öyle mi?” diye sordu.

Vanessa şaşkına döndü. Bu kelimenin daha evvel bu şekilde yüksek sesle dile getirildiğine şahit olduğundan emin değildi.

Yavaşça gülümsedi. ‘Yarası olan gocunur...’

Kısa bir an için Elliott’ın gözlerinde hafif bir ışıltı belirdi, bu büyük olasılıkla neşe ifadesiydi.

Vanessa’ya, “British Museum’daki Towneley koleksiyonunu gördün mü?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bunlar antik dünyadan gelen klasik heykeller. Bazı hanımefendiler onları görmeye gitmezler ve bazı beyefendiler de onları oraya isteseler bile götürmezler. Bu heykellerin üzerlerinde elbiseleri yoktur, anlıyor musun, hepsi de çıtır çıtır. Ancak dünyanın en büyük medeniyetlerinden tekine muhteşem bir ışık tutarlar. Gitmek ister misin?”

Vanessa ona baktı. “Şimdi mi?”

“Sanırım,” dedi, gözleri Vanessa’nın üzerinde şöyle bir dolandı, “bundan evvel kahvaltı yapmak ve üzerine daha uygun bir şeyler giymek istersin herhalde.”

Vanessa ayağa fırladı. “Ne kadar sürede hazır olmamı istersin?”

Elliott, “Bir saate ne dersin?” dedi.

Vanessa, “Elli beş dakikaya hazır olacağım,” diyerek söz verdi, odadan koşturarak çıkıp aceleyle merdivenleri tırmanmadan evvel ona ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle baktı.

Elliott’la dışarı çıkacaktı!

Vikont onu Towneley koleksiyonunu bu her neyse görmeye götürüyordu. Ne göreceği Vanessa’nın umurunda dahi değildi. Eğer Elliott onu çamur dolu bir araziye götürmeyi seçerse, o da oraya bakardı ve bundan da haz alırdı.

Soyunma odasındaiken durakladı ve zili çalarak hizmetçisini çağırdı.

Elliott ona kendisine âşık olup olmadığını sormuştu ve bunu yaparken de öyle olmadığını ümit ettiğini sözlerine eklemişti.

Âşık mıydı?

Bu, zaten olabildiğince zor geçen hayata yersiz bir zorluk eklerdi.

Âşık mıydı? Elliott’a?

Soruyu yanıtlayamadı. Ya da yanıtlamadı.

Ama aniden boğazının ve gözlerinin gerisinde gözyaşlarından kaynaklanan o acıyı hissetti.

Elliott çalışma odasına geri döndüğünde George Bowen, “Gelen postayı ayıkladım,” dedi. “Davetiyeler hanımların bakması için şuraya yığılı. Benim tek başıma ilgilenebileceğim mektuplar burada. Senin ilgin gerektirenler burada. En tepedeki”

Elliott yığına ve de kâtibine bakmaksızın, “Beklemeleri gerekecek,” dedi. “Bu sabahı hanımefendiyle birlikte geçireceğim.”

Kısa bir sessizlik yaşandı.

George, üçüncü yapılması gerekenler yığını toparlayarak, “Ah, elbette,” dedi.

Elliott, “Onu British Museum’daki Towneley koleksiyonunu görmeye götüreceğim,” dedi. Sonra bunları söylememiş olmayı diledi. “Birlikte bir şeyler yapmamızı istedi de.”

George bir kalem alarak, “Bazı eşler de biraz garip oluyor,” dedi. “Ya da bana öyle geliyor.”

Elliott, “Yukarı çıkıp üstümü değiştirmeliyim,” dedi. “Tabii.” Arkadaşı onu tepeden tırnağa eleştirel gözlerle şöyle bir süzdü. “Bir tavsiyede bulunabilir miyim Elliott, elbette izin verirsen?”

Elliott çoktan kapıya doğru dönmüştü. İç çekti ve omzunun üzerinden arkaya, ona doğru baktı.

George, “Sanırım müze ve koleksiyon senin fikrindi,” dedi. “Ve iyi de bir fikir. Ama onu oradan çıktığınızda Gunter’e götür. Eminim ki orada hiç dondurma yememiştir. Hoşuna gidecektir. Bunu senin

düşündüğün romantik bir jest olarak algılayacaktır.”

Elliott kâtibine yüzünü tamamen döndü. “Birdenbire romantik jestler konusunda uzman mı oldun George?” Kâtibi boğazını temizledi. “Bunun için uzman olmak gerekmez. Bunu bilmek, nelerden hoşlandıklarını anlamak için hanımefendileri gözlemlemek yeterlidir. Ve iddiaya girerim ki senin eşini memnun etmek çok kolaydır. O neşeli küçük bir şey hatta ortada neşelenmek için pek fazla bir şey olmasa bile.”

İşvereni büyük bir ciddiyetle, “Yoksa vurgulamak istediğin bir nokta mı var George?” diye sordu.

George, “Senin sorunun vücudunda tek bir romantik kemik taşıyor olman Elliott,” dedi. “Bir kadınla yapmayı bildiğin tek şey onu yatağa atmak. Bunu seni suçladığım için söylemiyorum. Doğrusunu söylemem gerekirse, seni her zaman kıskanmışımdır. Ama işin aslı şu ki hanımların bundan fazlasına ihtiyaçları var ya da en azından... Neyse, boş ver. Ama onlar romantizme meyilliler ve bu da bizi onlara en azından arada sırada istedikleri şeyi vermeye yönlendiriyor tabii eğer bize aitlerse ve sadece metresimiz değillerse.”

Elliott ona öylece baktı. “Ulu Tanrım! Çatım altında, kâtip kisvesi içinde ne tür bir şeytanı barındırıyorum?” George özür diler gibi bakma lûtfünü gösterdi ama sessiz de kalmadı. “Eğer bunu gerçekten yapmak zorundaysan Elliott, ilk önce heykellere gidin. Sanırım eşin oradaki kokuşmuş kalıntılara tahammül edecek güce sahiptir. Hatta bunların onu eğlendireceğinden dahi eminim. Ama onu daha sonrasında Gunter’e götür dostum.”

Elliott, “Yılın bu mevsiminde mi?” diye sordu.

George, “Bu Ocak ayında bile işe yarar,” diye temin etti. “Ve özellikle de dört gündür tamamen yalnız kaldıktan sonra. Ve ancak bir haftadan sadece birkaç gün daha fazla bir süredir evliyken.”

Elliott gözlerini kısarak, “Çok kabasın,” dedi.

Arkadaşı, “Sadece gözlemlediğimi söylüyorum,” dedi. “Kahvaltıdan önce yukarı çıkıp üzerini değiştiren iyi olur.”

Elliott gitti.

Odasına doğru ilerleyip merdivenleri tırmanırken hiç de iyi bir ruh hali içerisinde değildi aslına bakılırsa altı gündür durum böyleydi. En azından evdeyken. Kulüplerde, Tattersall'da, Jackson boks salonunda, arkadaşları ve tanıdıklarıyla sohbet ederken, hükümet, savaşlar, yaklaşan yarışlar ve boks atölyeleri gibi konulardan bahsederken oldukça mutluydu.

Vanessa Dew'un onu evlenmeye ikna etmesine izin vererek hayatının en büyük hatasını yaptığından adı kadar emindi.

Ancak onunla evlenmemiş olsa bile, kısa süre içerisinde bunu nasılsa bir başkasıyla yapacaktı. Ve eğer onunla ya da kız kardeşiyle evlenmeseydi, o zaman Huxtable hanımları hâlâ sırtında büyük birer yük olacaktı.

Vanessa Dew'u gerçekten *sevmişt*i ama ona âşık değildi. Bu ne anlama geliyordu? Dew'la girdiği cinsel ilişkilerden haz almamıştı, hatta zavallı adamın büyük olasılıkla ona hoş zaman geçirecek hali dahi yoktu. Tam aksine, Vanessa *onunla* sevişmekten haz almıştı ta ki ölen kocasını hatırlayana, Elliott'ın durumu çözmeye *çalışma* fikriyle dahi başının dönmesine sebep oluyordu. Zaten çözmeyi denemek amacıyla da değildi.

Dünyada karısından daha ahmak başka bir kadın olup olamayacağını merak etti ve olabileceğinden cidden şüphelendi.

Vanessa düğünlerini takip eden üç gün ve dört geceyi hayatının en muhteşem dönemi olarak düşünmüştü.

Bu oldukça memnuniyet verici bir durumdu.

Tanrım, yoksa hayatları boyunca evliliklerinde yaşanabilecek her bir küçük sorun hakkında kocasının kendisiyle *konusmasını* mı bekliyordu? Her şeyi tüm detayıyla *analiz* mi edeceklerdi?

Hayat umutsuz derecede karmaşık bir hale mi gelecekti?

Tabii ki öyle olacaktı. *Evlenmişti*, öyle değil mi? Ve Vanessa'yla.

Ve şimdi ona güzel bir kültürel deneyim yaşatmak için White Club'da gazetelerini okuyup insanlarla sohbet edebileceği mükemmel

bir sabahtan feragat ediyordu. Ve *bunu* da Gunter’de dondurma takip edecekti.

Onu oraya götürmesi şart değildi. Kâtibinin atacağı her bir adımı belirlemesine izin vermeyecekti, öyle değil mi? Ve karısını ihmal ettiği için kendisini azarlamasına?

Fakat Vanessa’yı Gunter’e götürmek gerçekten de romantik bir şey olacak gibiydi.

Ulu Tanrım!

Bir zamanlar onu rahat ettirmeye söz veren Vanessa değil miydi?

Şu ana kadar, evlilik ona hayatı boyunca deneyim ettiği ya da olabileceğini hayal ettiği en rahatsız edici şey gibi gelmişti.

Ancak o ilk birkaç gün eğlenceliydi, itiraf etmeliydi. Aslına bakılırsa daha da öteydi.

Her halükarda, hayatı boyunca evli kalacaktı.

Bu lanet derecede uzun bir zamandı.

Zili çalıp uşağını çağırdı.

VANESSA heykellere bakmaktan hoşlandı. Hepsine teker teker bakmak için uzun zaman harcadı, çıplaklıklarından neredeyse hiç utanmadı ve çoğunun sadece birer kalıntı olması gerçeğinden cesaret aldı.

Bir an, “Gerçekten antik toplumlarda yaratılan nesnelere baktığıma inanamıyorum,” dedi. “Hepsi de insanın nefesini kesiyor, değil mi?”

Ama orada geçirilen zamanı, Elliott’ın beklediği gibi gevezelikle doldurmadı. Tüm dikkatini koleksiyona yöneltti. Elliott, Vanessa’nın arada sırada kendisine baktığını fark edene kadar da bu böyle devam etti bu sabit, eleştirel bir bakıştı. Vikont bunu fark etti, çünkü *kendisi de Vanessa’ya* en az etrafındaki tarihi eserlere baktığı kadar bakmaktaydı nasıl olsa bunları daha önce görmüştü.

Vanessa’nın elbisesi pembeydi, aslında bu onun üzerinde korkunç görünmeliydi ama öyle olmamıştı. Onun narin ve kadınsı görünmesini sağlamıştı. Cilt renginin de daha hoş ve canlı görünmesine sebep olmuştu. Gerçekten de çok güzeldi.

Tabii ki elbisesi büyük bir başarıyla tasarlanmıştı ve gülünç küçük şapkası da son modaydı.

Elliott onun bakışlarından birini yakaladı ve kaşlarını kaldırdı.

Vanessa, “Hepsi de bembeyaz veya gri,” diye açıkladı, “sanki antik Yunan ya da diğer Akdeniz ırklarının tenleri çok solgunmuş gibi. Ama gerçek hayatta böyle olamazlar, değil mi? Sanırım hepsi bir zamanlar canlı renklere boyanmışlardır. Senin gibi görünmeleri lazımdı. Her zaman sıcak güneşin altında yaşadıkları için senin gibi esmer tenli, hatta burada göründüklerinden dahi daha yakışıklı olmalıydılar.”

Elliott, bu bir iltifat olabilir, diye düşündü. Vanessa ona *yakışıklı* mı demişti?

Daha sonra, müzeden ayrılırırken, “Tüm bunlar senin neslinin mirası,” dedi. “Yüreğin cız ediyor mu Elliott?”

Elliott, “Sanırım benimki atalarımın arasında herhangi bir bağ olmayan bir kalp,” dedi.

Üzüntü ifadesini şakayla dile getirme girişimi kocaman, hoş bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

“Ama evet Yunan mirasımın her zaman farkındayım.”

Vanessa, “Hiç Yunanistan’a gittin mi?” diye sordu.

Elliott, “Bir kere, küçük bir çocukken,” diye yanıtladı. “Annem, Jessica ile beni büyükbabamızı ve diğer bir takım akrabaları ziyarete götürmüştü. Büyük, gürültülü aile toplantıları, parlak güneş ışığı, derin mavi su, sırf annemin yanından ayrılmamam yönünde verilen direktife uymadım diye Parthenon’da kayboluşumu anımsıyorum.”

Vanessa vikont ona faytona binmesi için yardımcı olurken, “Bir daha gitmeyi hiç düşünmedin mi?” diye sordu.

“Düşündüm. Ama bunu yapabilecekken yapmadım.

Şimdi, babam öldüğü için, burada çok meşgulüm. Ayrıca Yunanistan siyasi açıdan dünyanın en istikrarsız yerlerinden biri.”

Vanessa, “Yine de gitmelisin,” dedi. “Orada hâlâ aileden birileri var, değil mi?”

Elliott, “O kadar az sayıda ki saymaya dahi değmez,” dedi.

Vanessa, “*Birlikte* gitmeliyiz,” dedi. “Bize yeni bir balayı olur.”

“Balayı mı?” Bu her zaman onun korkuyla sinmesine sebep olan bir kelimeydi. “*Yine mi?*”

Vanessa, “Tıpkı küçük evdeki üç gün gibi,” dedi. “Harikaydı, öyle değil mi?”

Bu bir *balayı* mıydı?

Elliott, “Yönetmem gereken mülkler var,” dedi. “Ve görevlerini tamamen üstlenip uygulamaya koymadan evvel öğreneceği birçok şey olan on yedi yaşındaki bir delikanlıya da vasilik yapıyorum.”

Vanessa, fayton Büyük Russell Sokağı’ndan aşağı hareketlenirken, “Ve sezonun başlangıcı,” dedi. “Meg ve Kate’in sosyeteye tanıtılmaları

gerekli.”

Elliott, “Evet,” diyerek hemfikir oldu.

“Ve daha fazla gecikmeksizin çoluk çocuğa karışman lazım.”

“Evet.”

Yandan yandan Vanessa’ya baktı. O gözlerini ileri dikmiş gülümsüyordu.

“Bunlar yeterince iyi bahaneler değil.”

“*Bahane mi?*” Elliott kaşlarını tekrar havaya kaldırdı. Vanessa, “Oradaki aile fertlerin gittikçe yaşılanıyorlar,” dedi. “Büyükbaban hâlâ hayatta mı?”

“Evet.”

Vanessa, “Ve hayat büyük bir hızla akıp gidiyor,” dedi. “Sanki daha dün küçük bir kızdım, şimdi ise yirmili yaşlarımlın ortalarına yaklaşıyorum. Sen ise neredeyse otuz yaşındasın.”

“Hemen hemen bunaklık çağımızdayız.”

Vanessa, “Daha farkına varamadan olacağız,” dedi. “Yani, eğer yaşlanacak kadar şanslıysak. Hayatın her bir anı yaşanmalı ve tadı çıkartılmalı.”

“Ve görev ve sorumluluklara da o kadar bağlı kalınmamalı, öyle mi?”

Vanessa, “Hayır, tabii ki değil,” dedi. “Ancak bazen bu görevlerin arkasına saklanmak varoluşumuzun her zaman zorunlu ve vazgeçilmez olduğunu itiraf etmekten, hayata adım atıp ne gerektiriyorsa onu yaşamaktan daha kolaydır.”

Elliott kaşlarını çatarak, “Özür dilerim,” dedi, “ama sen bu güne kadar tüm hayatını Throckbridge ve yöresinde geçirmedin mi Vanessa? Sen bana görevimi ve ihtiyatımı bir tarafa atarak Yunanistan’a gidecek ilk gemiye atlamamı tavsiye edecek kadar nitelikli misin?”

Vanessa, “Ama artık orada değilim,” dedi. “Her ne kadar büyük bir bilinmezlik olsa da kız ve erkek kardeşlerimle birlikte Warren Malikânesi’ne taşınmayı seçtim. Ve sonra seninle evlenmeyi seçtim ve Tanrı biliyor ya, *sen* de büyük bir bilinmezliktin. Yarın kraliçeye

takdim edileceğim. Sonra Cecily'nin tanıtım balosuna katılacak, Meg ve Kate'i sosyeteye tanıştıracam. Ve bunu diğer bin bir çeşit farklı olay takip edecek. Korkuyor muyum? Evet, tabii ki korkuyorum. Ama tüm bunları yapacak mıyım? Kesinlikle.”

Elliott dudaklarını büzdü. “Sanırım yakın zamanda Yunanistan’a gitmeyeceğiz.”

“Hayır, tabii ki gitmeyeceğiz.” Göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsemek için kafasını vikonta doğru çevirdi. “Çünkü görevlerin var ve ben de bu yeni hayatın tam ve sonsuz bir özgürlük anlamına gelmediğini öğrenmem gerektiğini biliyorum. Ama görevler yüzünden bunalmamalıyız Elliott. Ben senin bunun olmasına belki de baban öldüğünden bu yana izin verdiğini düşünüyorum. Ödevlerle dolu bir hayatta dahi alınacak hazlar olabilir.”

Elliott o an bunun onun ilk evliliğini betimleyişi olup olmadığını merak etti. Yoksa gerçekte mutlu olamamış ancak kendisini neşeli olmaya mı zorlamıştı? Eğer dikkatli davranmazsa, Elliott da dünyada en az onun kadar ızdırap çekecekti. Mutluluk ve neşe arasındaki fark neydi?

Vanessa, “Ve bir gün,” dedi, “evde kalmama sebep olacak acil bir şey olmadığı ve Stephen’ın da kendi işlerinin çaresine bakmaya başladığında, Yunanistan’a gidecek, ailenle buluşacak, ikinci halayımızı yapacağız. Ve eğer o zamana çocuklarımız olursa onlar da bizimle gelecek.”

Elliott’a bakmak için başını çevirdi. Belki de biraz önce söylediklerinin yeni yeni farkına vararak aniden kızardı. Elliot, neredeyse iki haftalık düzenli bir ilişkinin ardından, onun kızarmasını gerektiren ne olduğunu bilmiyordu.

Vanessa, Elliott’ın arkasındaki pencereden dışarı bakarken, “Fayton duruyor,” dedi. “Ama henüz eve gelmedik ki.”

Elliott ona, “Gunter’e geldik,” diye karşılık verdi. “Dondurma yiyeceğiz.”

“Dondurma mı?” Vanessa’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Elliott,

“Müzede tam bir saat boyunca soğuk mermerlere bakıp eski tozları teneffüs ederek yürüyüp yorulduktan sonra, hafif bir şeyler yemekten hoşlanabileceğini düşündüm,” dedi. “Ama bu müze ziyareti çok hoşuna gitti, değil mi?”

Vanessa soruyu yanıtlamaksızın, “*Dondurma*,” dedi. “Bugüne kadar bir kez olsun tatmadım, biliyor musun? Sen kesinlikle harika bir insansın.”

Elliott, elini uzatıp onun kaldırıma inmesine yardım ederken, “Tanrıların nektarını mı?” dedi. “Görünüşe bakıp kararını verebilirsin.”

Elliott, karısının dondurmasını tadıp ardından da tadını çıkartışını keyifle izledi. Vanessa dondurmasını kaşığını tepeleme doldurarak yavaş yavaş yedi, yutmadan evvel ağzında birkaç saniye boyunca tuttu. Hatta ilk birkaç lokmada gözlerini dahi kapattı.

“Mmmm. Bundan daha lezzetli başka bir şey daha olabilir mi?”

Elliott, “Eğer kafaya koyarsam, büyük olasılıkla *bunun* kadar lezzetli bir düzine şey bulabilirim,” diye karşılık verdi. “Ama *daha* lezzetlisini sorarsan! Hayır, olduğundan şüpheliyim.”

Vanessa, masanın karşısında oturan Elliott’a doğru uzanarak, “Ah, Elliott,” dedi, “bu *harika* bir sabah olmadı mı? Haksız mıyım? Birlikte bir şeyler yapmak eğlenceli değil miydi?”

Eğlenceli mi?

Ancak White’da geçirmiş olabileceği sabahı şöyle bir düşününce, Elliott kendisini bir şeylerden pek de mahrum kalmış gibi hissetmedi. Aslına bakılırsa, o da bu sabahtan haz almıştı.

Gunter’den ayrılırırken, Leydi Haughton ve içerde kendisine Lord Beaton’un refakat ettiği genç yeğenine rastladılar.

Elliott hanımları başını eğerek selamladı ve Beaton’a da hafifçe el salladı.

Karısı, “Ah, Leydi Haughton ve Bayan Flaxley,” dedi. “Siz de mi dondurma yemeye geldiniz? Biz sabah antik heykelleri görmek için British Museum’a gitmiştik ve şimdi de buradayız. Bu *çok güzel* bir gün, değil mi?”

Leydi Haughton gülümseyerek ki bu onun pek sık yaptığı bir şey değildi, “Ah, Leydi Lyngate,” dedi. “Gerçekten de harika bir gün. Yeğenim Lord Beaton’la daha evvel tanışmış mıydınız? Leydi Lyngate, Cyril.”

Vanessa genç züppeye ısıll ısıll gülümseyerek reverans yaptı.

“Sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Vikont Lyngate’le, kocamla tanışmış mıydınız?” Güldü. “Tabii ki tanışmışsınızdır.”

Leydi Houghton vikonta, “Londra’nın kadın nüfusu büyük bir yasa бүрүндү Lyngate,” dedi. “Ve sen de gelecek sezonda üzerine çok sayıda kıskanç bakış çekmeye hazır olmalısın hayatım. Evlilik pazarının en makbul bekârlarından birini çaldın.”

Vanessa güldü.

Beaton’a bakarak, “Erkek kardeşim de şehirde,” dedi. “O yeni Merton Kontu ve henüz on yedi yaşında. Eminim ki kendisinden bir noktada *daha yaşlı* sayılabilecek genç bir adamla tanışmaktan memnun olacaktır lordum.”

Adam onu başıyla selamlayarak, “Bu şerefi yaşayacağım günü dört gözle bekleyeceğim hanımefendi,” dedi. Halinden memnun görünüyordu.

Vanessa, “Yarın akşam Moreland Evi’nde verilecek baloya katılacak mısınız?” diye sordu. “İzninizle sizi onunla yarın orada tanıştırayım. *Hepiniz* katılmayı planlıyor musunuz?”

Beaton tekrar başıyla selamlarken Leydi Haughton, “Bunu hayatta kaçırmayız,” dedi. “*Herkes* orada olacak Bayan Lyngate.”

Elliott, birkaç dakika sonra, faytona binip evlerine doğru yola çıktıklarında, “Görüyorum ki birkaç kişiyle çoktan tanışmışsın bile,” dedi.

Vanessa, “Annen beni yanında her yere götürdü,” dedi. “İsimleri ezberlemeye çalışıyordum. Bu her zaman kolay olmuyor ama şans bu ya, Leydi Haughton ve Bayan Flaxley’i anımsadım.”

Elliott, “Artık sana eşlik etmeme ihtiyacın yokmuş gibi görünüyor,” dedi.

Vanessa ona bakmak için kafasını çevirdi. “Ah, ama Elliott onlar *tanıdık*. Annen, Cecily, Meg, Kate ve Stephen da sadece *aileden* insanlar. Sen ise *kocamsın*. Arada fark var. Hem de muazzam bir fark.”

Elliott, “Yattığımız için mi?” diye sordu.

Vanessa, “Ah, seni aptal adam,” dedi. “Evet, bu yüzden. Çünkü bu ilişkimizin mahremiyetinin bir sembolü. Yakınlığımızın.”

Elliott, “Ama yine de,” diye anımsattı, “kapıyı çalmadan odana girmemden hoşlanmıyorsun. Mahremiyete ihtiyacın olduğu konusunda ısrar etmiştin, beni bile istemedin.”

Vanessa iç çekti.

“Evet, bu kulağa bir çelişki gibi geliyor, değil mi? Ama konu şu ki senin de gördüğün gibi, iki insan birbirlerine ne kadar yakın olurlarsa olsunlar gerçekte bir olamıyorlar.

Ve bu mümkün olsaydı dahi arzulanır bir durum olmazdı. İçlerinden biri öldüğünde ne olurdu? Diğerini yarım insan olarak ardında bırakırdı ve bu da korkunç bir şey olurdu. Her birimiz kendi başımıza bütün bir insan olmalıyız, bu yüzden de kendimizle ve kendi duygularımızla yalnız kalmak için mahremiyete ihtiyacımız var. Fakat bir evlilik ilişkisi her şeyin ötesinde yakın bir şeydir ve bu yakınlığın da beslenmesi gerekir. İlişkinin tüm ilişkiler arasında en iyisi olabilmesi için bu şarttır. Hayatın tadını birlikte çıkarmak kadar büyük bir keyif varken, insanların birbirinden neredeyse tamamen ayrı iki hayat sürdürmeleri ne kadar da büyük bir zaman kaybı.”

Elliott, “Bu konu üzerine oldukça düşündüğün aşikâr,” dedi.

“Düşünmek için uzun bir zamana...” Vanessa cümlesini tamamlamadı. “Düşünmek için uzun zamanım oldu. Mutlu bir evliliğin ne olduğunu biliyorum.” Başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Elliott kelimeleri çözmekte zorlandı. “Ve daha mutlu bir evliliğin nasıl olabileceğini de biliyorum.”

Bu konuya nereden de gelmişlerdi?

Elliott açısından netleşmeye başlayan bir şey vardı. Vanessa onun, bekârlık günlerini andırabilecek türden rahat bir evlilik yaşantısına

sahip olmasına izin vermeyecekti.

Lanet olsun, onu mutlu olmaya zorlayacaktı.

Ve neşeli olmaya.

Bu ikisi arasında ne tür bir fark varsa...

Tanrı yardımcısı olsun.

Vanessa, fayton evin girişine yaklaşırken, “Elliott,” dedi. Eldivenli ellerinden tekini koluna bıraktı. “Bu sabah için çok teşekkür ederim müze için, dondurma için. Dile getirebileceğimden çok daha fazla eğlendim.”

Elliott onun elini dudaklarına kaldırdı. “Ben geldiğin için *sana* teşekkür ederim.”

Vanessa’nın gözleri keyif içerisinde ışıldadı.

“Bu öğleden sonra istediğini yapmakta serbestsin. Ben Meg ve Kate’le alışverişe gideceğim. Cecily de bizimle geliyor. Sana bize eşlik etmeni *önermeyeceğim*. Akşam yemeğinde görüşürüz, olur mu?”

Elliott, “Görüşürüz,” dedi. Hiç düşünmeden de ekledi: “Belki de yemeğin erken servis edilmesini sağlarsın. Akşam tiyatroya gitmek isteyebilirsin. Drury Lane’de Shakespeare’in *On İkinci Gece’si* oynanıyor. Belki Stephen ve kız kardeşlerin de bize oradaki özel locamda eşlik etmek isterler.”

“Ah, Elliott!” Vanessa’nın suratı o kadar büyük bir neşeyle aydınlandı ki Elliott bir an için kalakaldı. “Bundan daha fazla isteyebileceğim bir şey düşünmüyorum. Ve kız ve erkek kardeşlerimi de davet etmen ne büyük bir incelik.”

Elliott hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti. Arabacısı faytonun kapısının yanında, kapıyı ardına kadar açmış halde dikilmekteydi. Basamakları çoktan yerleştirmişti. Doğrudan ileriye, sokaktan aşağıya bakıyordu, dudaklarına hafif bir sırıtiş yerleşmişti.

Elliott aşağı inip Vanessa’nın inmesine de yardım ederken, “O zaman erken akşam yemeği için zamanında eve geleceğim,” dedi.

Vanessa’nın gülümseyişi sıcak ve mutluydu.

Ve üzerindeki gerçekten de güzel bir pembeydi.

Bundan sadece birkaç ay önce Throckbridge'deki bir dans ona heyecanın zirvesi gibi gelmişti. Vanessa, herkes Elliott'ın locasında yerlerini alırlarken, şimdi ise işte buradayız, diye düşündü. O, erkek ve kız kardeşleri Londra, Drury Lane'deki Royal Tiyatrosu'nda sergilenen Shakespeare oyununu seyredeceklerdi. Ve yarın kraliçeye takdimi yapılacak, akşamında da büyük sosyete balosu gerçekleştirilecekti.

Ve tüm bunlar sadece bir başlangıçtı.

Bazen Vanessa, Rundle Park'daki yatağında gözlerini açacağını düşünüyordu.

Tiyatro muslinler, ipekler, satenler ve mücevherlerin şaşaası içerisinde göz kamaştıran hanımlar ve beyefendilerle dolmaktaydı. O ve kardeşleri de böylesi bir gruba dahildiler. Vanessa herkes gibi ıslıl ıslıldı. Elliott'ın o akşam eve gelirken beraberinde getirdiği ve evden ayrılmadan hemen önce boynuna geçirdiği gereksiz derecede iri elmas kolyeyi beyaz altın zincirle takmıştı. Elmas, ne tarafa dönerse dönsün, ışığı yakalayıp yansıtmaktaydı.

Katherine, Cecily'e, "Oyun sayesinde olmasa bile bu, hafızalarda kalacak türden bir gece olacak," dedi. Sesi söyledikleri herkes tarafından duyulacak kadar yüksekti.

Cecily büyük bir hevesle, "Gerçekten de öyle," dedi. Yüzünü yelpazeliyor, başını uzatıp aşağı bakıyordu.

Aşağısı bekâr beyefendilerin genelde hanımlara göz süzerek oturdukları yerdi bunu Vanessa'ya Elliott'ın annesi söylemişti. Kadın gerçekten de haklıydı. Ve *onlar* ya da en azından Meg, Kate ve Cecily bu ilginin büyük kısmını üzerlerine çekiyorlardı. Beyefendilerden bazıları onları daha rahat görebilmek için opera gözlüklerini dahi kullanmaktaydı. Meg ve Kate'in elbiseleri yeniydi, ikisi de mavi giyinmişti, Kate'inki daha açık, Meg'inki ise koyu tondaydı. İkisi de çok hoş görünüyorlardı. Beyazlar içerisindeki Cecily de öyle.

Vanessa mutlu mutlu gülümsemek için başını yanında oturan Elliott'a çevirdi. "Hepsinin dikkat çekeceklerini biliyordum. Kate, Meg ve Cecily demek istedim. Hepsi de çok güzel."

Tek elinde bir yelpaze vardı. Elliott boştaki elini aldı ve koluna yerleştirdi. Tek elini de üzerine bıraktı.

“Ya sen öyle değil misin sanki?”

Vanessa güldü. “Tabii ki değilim. Ayrıca ben evli bir hanımım ve kimseyle de ilgilenmiyorum.”

Elliott’ın kaşları kalktı. “Kocanla da mı?”

Vanessa tekrar güldü. “Kompliman peşinde değildim. Ama, eğer bana bir tane yapmak istersen...”

Elliott, “Dudakların ve gözlerindeki gülümsemeyle ve bu yeşil renkli giysinle, sen tamamen ilkbaharı andırıyorsun Vanessa,” dedi.

Vanessa, “Ah, çok başarılıydı,” dedi. “şimdi de buradaki her hanımın olduğu gibi diye bir ekleme mi yapacaksın?” Elliott, “Pek sayılmaz,” diye karşılık verdi. “Başka kimse öyle değil. Sadece sen. Ve ilkbahar mevsimi herkesin en sevdiği zamandır, biliyorsun.”

Elliott’ın gülümsemesi hafifçe yok oldu, kısa bir an için Vanessa bunun sebebini anlayabilmeyi umutsuzca arzuladı.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Öyle mi? Neden?” dedi. Elliott, “Sanırım hayat ve enerji yenilendiği için,” dedi. “Umudun yenilenişi. Parlak bir geleceğin sözü.”

“Ah.”

Vanessa doğru anlayıp anlamadığından emin değildi. Bu bir kompliman mıydı? Tabii ki öyleydi. Yoksa Elliott onun hayal ettiği şeyleri mi ima etmişi? Yoksa aslında yanındaki üç kişi kadar hoş olmadığını dobra dobra söylemekten ustaca kaçınmak için mi bu yolu bulmuştu?

Gözleri birbirine kenetlendi, Elliott tekrar konuşmak için ağzını açtı.

Stephen birdenbire, tiyatroya geldikleri andan itibaren görüldüğü kadar coşkun bir sesle, “Ah, işte, Kuzen Constantine de burada,” dedi.

Katherine ve Cecily aynı anda, “Nerede?” diye sordular.

Stephen neredeyse hemen karşısındaki locayı işaret etti, Vanessa baktı. Constantine Huxtable’ın orada bir hanımefendi ve beyefendi ğruhuyla oturduğu aşıkârdı. O da onları görmüştü, yanındaki hanımın

söylediği bir şeyi dinleyebilmek için başını yana yatırmış, gülümsüyor ve elini kaldırmış sallıyordu. Konuşan hanım da onların locasına doğru bakmaktaydı.

Vanessa yelpazeli elini kaldırıp salladı, ıslıl ıslıl gülümsedi.

Elliott’a, “Londra’ya gelmiş demek ki,” dedi. “Buraya kabul ediliyor mu?”

Elliott, “Gayri meşru olmasına rağmen mi demek istedin?” dedi. “Tabii ki. O eski Merton Kontu ve Kontesi’nin oğlu ve öyle de yetiştirildi. Adında utanç verici hiçbir şey yok. Sadece en büyük oğlun imtiyazlarından faydalanamıyor, o kadar.”

Vanessa, “Parası var mı?” diye sordu. “Yani bir şeyler miras kaldı mı demek istedim?”

Elliott, “Geçimini babası karşılıyordu,” dedi. “Tabii savurganca değil, yeterince.”

Vanessa, “Bunu bilmek büyük bir rahatlık,” dedi.

“Özellikle Warren Malikânesine geldikten ve onu evinden ettikten sonra, bu konuda endişelenmiştim.”

Elliott hem gözleri hem de ses tonu sertleşerek, “Con her zaman başının çaresine bakmanın bir yolunu bulur,” dedi. “Onun için endişelenmemelisin Vanessa. Gereğinden fazla ilgi de göstermemelisin.”

“O senin *kuzenin*. ”

Elliott, “Bu unutulması hayırlı olacak türden bir akrabalık,” diye temin etti. “Ve *onun* hiçe sayılması da en iyisi.”

Vanessa ona kaşlarını kaldırdı. “Ama bana bunun için iyi bir neden göstermediğin sürece, sırf sen nefret ediyorsun diye onu görmezden gelmemi benden bekleyemezsin. Ve. bunun iyi bir sebebinin olduğuna da inanmıyorum.”

Elliott kaşlarını kaldırdı, bakışları hâlâ buz gibiydi. Ama o dakika tiyatroya ani bir sessizlik çöktü. Oyun başlamak üzereydi.

Vanessa’nın ruh hali düşüşe geçmişti. Akşamın kısmen de olsa mahvolmasından çok korkuyordu. Eli hâlâ Elliott’ın kolundaydı ve

onun eli de hâlâ kendisinininkinin üzerindeydi, ancak ortada hissedilebilir gerçek bir sıcaklık yoktu. Vanessa, bunun kendiliğinden bir sevgi ifadesinden ziyade seyircilerin menfaati uğruna tasarlanmış bir adım mı olduğunu merak etti.

Gülümseyen Margaret’a baktı, dikkati çoktan sahneye odaklanmıştı. Londra’ya geldiklerinden bu yana gülümsemeyi neredeyse hiç kesmemişti. Bu ifade yüzünde bir maske gibiydi. Vanessa bunun arkasında neyin yattığını sadece tahmin edebiliyordu. Meg büyük bir titizlikle tüm şahsi sohbetlerden kaçınıyordu.

Ve sonra oyun başladı.

Diğer her şey unutuldu.

Artık sadece aktörler, oyun ve hareket vardı.

Vanessa koltuğunda öne doğru uzandı, ne çevresinin ne de etrafındakilerin farkındaydı, biraz daha sıkı kavradığı kolun da öyle, yanında oturan kocasının kendisini en az oyunu seyrettiği kadar izlediğinin de bilincinde değildi.

Ancak ilerleyen saatlerde, ara verildiğinde arkasına yaslandı ve iç çekti. “Ah, hayatında hiç bundan daha güzel bir şey gördün mü?”

Yanındaki dört kişinin daha iyisini görmedikleri açıktı. Hepsi de konuşmaya, izlenimlerini paylaşmaya istekliydiler. Sesleri heyecandan cıvı cıvıldı. Meg’in gülümsemesi dahi içten görünüyordu.

Vanessa, konuşmaya dahil olmayan Elliott’a dönerek, “Sanırım bunun gibi binlerce oyun seyretmiş ve bundan oldukça yorulmuştundur,” dedi.

Elliott, “İnsan iyi tiyatro oyunundan asla bıkmaz,” diye karşılık verdi.

Katherine, “Peki, bu iyi mi?” diye sordu.

Elliott, “Öyle,” dedi. “Ve son bir dakika içerisinde söylenen her şeyle hemfikirim. Eğer dilerseniz, bir sonraki perde başlamadan önce locadan çıkabilir, bacaklarımızı açabiliriz.”

Dışarıdaki koridor, insanlar birbirleriyle selâmlaştıkları ve oyun hakkında fikir alışverişinde bulundukları için gürültülüydü.

Elliott yanındakileri birkaç tanıdıkla tanıştırdı. Stephen’la tanıştırlan herkesin onun kim olduğunu öğrenir öğrenmez gösterdikleri ilgi Vanessa’yı çok memnun etti. Böylesine şaşıla bir ortamda dahi canlı, mükemmel ve yakışıklı görünüyor, diye düşündü ve çok genç. Birden fazla sayıda hanımefendi ona dönüp ikinci, hatta üçüncü kez baktı.

Ve sonra Constantine kalabalığın arasından belirdi. Onlara merhaba demek maksadıyla tiyatronun neredeyse yarısını dolanmış olmalıydı. Koluna locada hemen yanında oturan hanımı takmıştı. Vanessa büyük bir ilgiyle onun mükemmel derecede güzel olduğunu fark etti. Işıl ışıl sarı saçları ve Meg’inkiyle rekabet edebilecek derecede şekilli bir vücudu vardı.

Constantine onlara duyabilecekleri kadar yaklaşınca, “Ah, kuzenlerim,” dedi. “Sizi görmek ne hoş.”

Hepsi de sevinçle haykırdı tabii, sertçe selam veren Elliott haricinde.

Cecily büyük bir neşeyle çılgık attı, boştaki kolunu yakaladı ve girdi.

“*Con!*” dedi. “Bu *harika* değil mi? Burada olduğuna *çok* sevindim. Yarın akşam verilecek tanıtım balomu unutmamalısın. Bana bir dans sözün var.”

“Sanıyorum Cece, bir dans için *sana* yalvaran *bendim*. Sana bana verdiğin bir danslık sözünü tutma şansını tanıyacağım. Zamanı geldiğinde genç delikanlıların etrafına akın edeceğinden şüphem yok. Tabii kuzenim Katherine’in de öyle.”

Kate’e sıırttı, hatta göz kırptı.

Constantine, “Leydi Lyngate, Bayan Huxtable, Bayan Katherine Huxtable, Bayan Wallace, Merton,” diye devam etti, “size Bayan Bromley-Hayes’i tanıtmaya şerefine nail olabilir miyim? Sanırım senin ve hanımefendinin daha öncelerden gelme bir tanışıklığınız var Elliott.”

Karşılıklı bir takım selamlaşmalar, reveranslar, nazik merhabalaşmalar paylaşıldı. Vanessa, o zaman bu evli bir hanımefendi, diye düşündü. Ya da belki de bir dul. Constantine’le ikisi sıra dışı

güzellikte bir çift olmuştı.

Hanımefendi, “Sizi yakın tarihte aldığınız mirastan dolayı tebrik ederim Lord Merton,” dedi. “Ve sizleri de Lord ve Leydi Lyngate, yakın tarihli evliliğiniz için. Hepinizin hak ettiğiniz mutluluğu yakalamanızı dilerim.”

Alçak tonlu, melodik bir sesi vardı. Elliott’a gülümsüyor, suratının dibinde yavaş yavaş bir yelpaze sallıyordu. Vanessa, bu kadar güzel olmak çok hoş olmalı, diye düşündü.

Stephen, “Bundan daha etkileyici bir oyun seyrettiniz mi?” dedi.

Herkesin kendi locasına dönme zamanı gelene kadar oyundan bahsettiler.

Elliott elini bir daha tutmadı, Vanessa bunu fark etti. Gözleri çakmak çakmak, çenesi de sertti. Parmaklarıyla hafifçe locanın kol konulacak yerine vuruyordu.

Vanessa ona yavaşça, “Ne yapmamız gerekiyordu?” diye sordu. “O gelip bizi selamlayacak kadar medeni davranmışken, kendisini görmezden mi gelecektik?”

Elliott bakışlarını ona çevirdi. “Tek bir sitemli söz dahi etmedim.”

Vanessa yelpazesini açıp yüzünü serinletirken, “Buna gerek yok ki,” dedi. “Tam manasıyla öfkeli görünüyorsun. Eğer onlara pis pis baksaydık, Bayan Bromley-Hayes ne düşünürdü?”

Elliott, “Bilemem,” dedi. “Hanımefendinin düşüncelerine vakıf değilim.”

Vanessa, “O dul mu?” diye sordu.

Elliott, “Öyle,” dedi. “Ancak evli hanımların sosyal olaylara kocaları olmayan beyefendilerin refakatinde gelmeleri oldukça sıradandır, sen de bilirsin.”

Vanessa, “Öyle mi?” dedi. “O zaman, sırf sen beni müzeye, Gunter’e, tiyatroya ve diğer yerlere götürmek zorunda kalma diye bir takım yardımsever beyefendilerle yakınlığımı ve tanışıklığımı mı geliştirmeliyim?”

“Bunun beni rahatsız ettiğini de kim söyledi?” Elini kol yaslanacak

yerden kaldırdı ve ona doğru döndü. Vanessa'nın elini tekrar koluna yerleştirdi ve kendi eliyle okşadı. "Yoksa beni bir ağız dalaşına girmek yönünde kışkırtıyor olabilir misin?"

Vanessa, "Sinirli olmanı buz gibi olmana tercih ederim," dedi ve ona gülümsedi.

Elliott, "Yani benim sadece iki farklı ruh halim var, öyle mi?" diye sordu. "Zavallı Vanessa. Buna rağmen, böyle bir adamı mutlu edebilecek misin? Ya da rahat? Ona haz verebilecek misin?"

Vanessa'ya, onun yatak odası bakışları olduğunu düşündüğü bir tarzda, gözlerini kaçırmaksızın bakmaktaydı. Göz kapakları yarı kapalıydı. Vanessa içinde bir cinsel uyarı ürpertisi hissetti ki bu halaylarının bitiminden bu yana biraz anlamsızdı.

Vanessa hafifçe öne eğilerek, "Ah, düşünüp bir yolunu bulacağım," dedi. "Ben tükenmek bilmez derecede yaratıcıyım."

Elliott, oyun başlamadan hemen önce, "Ah," dedi. Vanessa gösterinin geri kalanından da haz aldı. Bunu büyük bir dikkatle seyretti. Ama oyuna daha evvel olduğu kadar kendini verememişti. Her ne kadar başını bakmak için bir kez olsun çevirmemiş olsa da kocasının elinin arkasını ve bazen de parmaklarını boydan boya hafif hafif okşayan parmaklarının tamamen farkındaydı.

Onunla her ne kadar halaylarından bu yana yatak serüvenleri baştan sona beş dakikayı geçmiyor olsa da yatakta olmayı umutsuzca istedi.

Vanessa'yla orada flört mü ediyordu?

Bu saçma bir fikirdi. Neden Elliott onca kişi arasında *onunla* flört etsindi ki?

İyi ama yaptığı şey flörtten başka ne olarak adlandırılabilirdi?

UŞAĞININ gitmesine o gece için izin verdikten sonra, Elliott yatak odasında pencereden dışarı, karanlığa bakarak uzunca bir süre dikildi, tek elinin parmakları pencere pervazını dövüyordu. Bir gece bekçisi meydanın köşesinden döndü, feneri yürürken sallanıyordu. Adam gittiğinde etraf tekrar karanlığa büründü.

Elliott bu işte kasıt olup olmadığını merak etti. Bu kesinlikle Con'ın *yapacağı* türden bir şeydi. Bu bir zamanlar, Elliott'ın sorumsuz gençlik yıllarında, birlikte yapabilecekleri türden bir işti. Ardından kurbanlarının hissettiği rahatsızlığı anımsayarak muazzam derecede eğlenirlerdi. Ama, ciddi derecede incinebilecek bir masumu işin içine sokarak, kasten kötü niyetli davrandıkları bir anı anımsamıyordu.

Vanessa *incinir* miydi? Öyle olacağından şüphedeydi.

İyi ama nasıl olmuştu da Con o akşam tiyatroya gideceklerini bilebilmişti? Bunu, o sabah evden çıkmadan evvel, kendisi dahi bilmiyordu.

Tabi Con da öyle. Ancak Elliott ve Vanessa'nın gelecek hafta büyük olasılıkla nerelerde boy gösterecekleri yönünde birkaç akıllıca tahminde bulunmuş olabilirdi. Londra'da oldukları kesinlikle kimse açısından bir sır değildi. Eğer bu akşam tiyatroda olmasalardı bile, yakın zamanda öyle ya da böyle karşılaşmanın bir yolunu bulacaklardı.

Evet, bu kasti yapılmıştı. Tabii ki öyle. En ufak bir şüphe var mıydı?

Anna Bromley-Hayes açısından da bunda bir kasıt var mıydı? Bu çok daha yerinde bir soruydu.

Ama eğer öyle olmasaydı, karısıyla tanışmak için gelir miydi? Eğer kasti olmasaydı, böylesi üzücü bir karşılaşmadan kaçınmaz mıydı?

Evet. Bu kasten yapılmıştı. Anna'dan bundan daha iyisini beklerdi ama bunu talep etme hakkı yoktu. Onu incittiği şüphe götürmez bir

gerçekti. Duygularını önemsememiş, onu uyarmaksızın bir emrivakiyle karşı karşıya bırakmıştı.

Tanrım, yoksa bu Vanessa'nın üzerinde bıraktığı bir etki miydi, yani her şeyi analiz etme eğilimi?

Her ne olursa olsun, karısı ve eski metresi sadece karşı karşıya gelmekle kalmamış, aynı zamanda da tanıştırmışlardı da. Bu onun açısından dayanılmaz derecede acı veren, utanç yüklü bir andı. Hiç şüphesiz bir dizi seyirci için de eşit derecede merak uyandırıcıydı.

Con bunu en başından itibaren biliyordu. Anna da öyle.

Görünüşe bakılırsa, intikam Anna açısından yerinde bir davranış ya da şahsi itibardan çok daha önemliydi.

Anna güzel hatta enfes görünüyordu. Con da en yakışıklı ve sahte haline bürünmüştü bunların ikisi de onun karakterinin Elliott açısından en bilindik yönleriydi. Gençlik yılları boyunca bir gün Con'ın kurbanlarından biri olacağı aklının köşesinden dahi geçmemişti.

Birdenbire zihnini tekrar bugüne odaklayarak, Vanessa şu anda beni bekliyordur, diye düşündü. Büyük olasılıkla karısının uykusuz kalmasına sebep oluyordu. Eğer bu gece onun yanına gitmeyecekse bunu ona söylemeliydi.

Peki, gerçekten de ona gitmeyecek miydi?

Aslında bu günden sabahtan ve akşamdan genç Merton dikkatlerini karşı locada oturan Con'a çekene ve Elliott bakıp orada sadece Con'ı değil, aynı zamanda yanındaki Anna'yı da görene kadar çok haz almıştı. Anna ile göz göze gelmişler, aralarındaki mesafeye rağmen orada bir meydan okuyuş gözlemlemişti.

O ana kadar eğleniyordu. Nedendir bilinmez, karısının varlığından inanılmaz haz alıyordu. Onda açıklanamaz derecede ilgi çekici bir şeyler vardı.

Parmakları pencere pervazını kısa bir süreliğine daha sertçe dövdü.

Pencereden uzaklaştı ve soyunma odasına doğru aheste aheste ilerledi, mumdan yayılan ışığın içeriye aydınlatabilmesi için kapıyı açık bıraktı.

Yapması gereken şey Vanessa'nın odasına gitmek ve ona bilmek istediği şeyi söylemekti. Vanessa ondan Con'la kavgalı olması, kendisinin ondan uzak durması konusunda iyi bir sebep göstermesini istemişti. En basitinden şunu ona söyleyebilirdi: Con bir hırsız ve zamparaydı. Ona tamamen güvenen, ancak bu güveninin istismar edildiğini anlayacak zihinsel beceriye sahip olmayan öz erkek kardeşini soymuştu. Ayrıca evin hizmetkârlarını ve mahallenin kadınlarını ayartmıştı ki bu terbiyeli hiçbir beyefendinin kesinlikle yapmayacağı bir şeydi.

Ama tüm bunları kendi annesi ya da kız kardeşlerine dahi anlatmamışken oysa bazen onların bunu kendi iyilikleri için bilmeleri *gerektiği* sonucuna varıyordu Vanessa'ya nasıl anlatabilirdi? Nasıl olurdu da Jonathan'ın vasisi olarak *kendi* şerefine ihanet edebilirdi? Böylesi bir güvenin gizliliğini nasıl ihlal edebilirdi? Ayrıca, elinde inkâr edilemez bir kanıt da yoktu. Con suçlamaları inkâr etmemişti ama itiraf da etmemişti. Sadece Elliott önünü kesince tek kaşını havaya kaldırmış ve sırtmış, ardından da cehenneme gitmesini söylemişti.

İnsan, hissettiği kuşkuvarın iyi temellere dayandığından ne kadar emin olsa da başka birisinin adını sırf şüphelendiği için nasıl lekeleyebilirdi?

Tüm bunlar bir yana, Con'ın böylesi bir alçaklık yapabileceğini kabullenmek *yine de* çok zordu. O her zaman fesatlığa, maskaralığa, şeytanlığa yatkın birisi olmuştu ama Elliott da yakın zaman öncesine kadar öyle değil miydi? Ama o hiç hırsızlık yapmamıştı.

Ve Con'ın ondan bu derece nefret ettiğini ve bu nefreti ortaya koymak uğruna Vanessa'nın incinme ihtimalini göze alabileceğini kabullenmek de zordu.

Karısının soyunma odasının kapısını açtı. Yatak odasına açılan kapı hafif aralık bırakılmıştı, bu onun kocasından kapalı kapıları çalmasını talep ettiği günden bu yana yaptığı bir şeydi.

Elliott, daha evvel davet edilmeksizin bir kez daha yaptığını anımsadığı gibi, gidip eşikte dikildi. Ama bu kez Vanessa yatağında

uyuyordu.

Odanın karşısına geçti ve ona bakarak tepesinde dikildi.

Kısa saçları dağılmış, yastığına saçılmıştı. Dudakları hafif aralıktı, içerde yanan tek mumun ışığı altında yanakları al al göründü.

Narin, küçük bir kız gibiydi. Göğüsleri üzerlerine çekilen çarşafın altında belli belirsiz bir kabartı oluşturunuyordu. Kolları ve elleri incecikti.

Elliott bir an için gafil avlanarak Anna'yı düşündü ve kıyaslama yaptı. Ancak bunları bastırmak için büyük çaba harcamak zorunda kalmadı, şaşırdı.

Vanessa'da değişik bir şeyler vardı. Güzel değildi. Hatta hoş bile sayılmazdı. Sadeydi. Ama onda bir şey vardı... Seksi değildi. Eğer bu terimin zıt anlamını taşıyan başka bir kelime varsa bu şu anda aklına gelmiyordu bu kesinlikle Vanessa'yı tanımlardı. Onda cinsel açıdan çekici hiçbir şey yoktu.

Ama yine de onda bir şeyler vardı.

Elliott onu, Vanessa'nın balayı berbat bir kelime olarak adlandırdığı o dönemden bu yana sürekli olarak arzulamaktaydı. Sevişmelerini kısa ve pratik bir hale getirmiş olmasına rağmen, onu her gece arzulamıştı.

Pekâlâ, bunu tam olarak *neden* yapmıştı? Sırf Vanessa ölen kocasını hâlâ sevdiği ve o da kendisini hakarete uğramış gibi hissettiği için mi? İncindiği için mi? Hayır, kesinlikle sebep bu değildi. Vanessa'yı cezalandırmak, ona hayatındaki tek amaca hizmet ettiğini hissettirmek mi istemişti?

Peki, eski kocası *o kadar* yakışıklı mıydı? Bu çok rahatsız edici bir düşünceydi.

Onu o an arzuladı. Aslına bakılırsa bunu tüm gün boyunca istemişti George'un ofis kapısı girişinde, kahvaltıdan önce beklenmedik bir şekilde belirlediği andan itibaren..

Onda ne *vardı*?

Elliott iki parmak boğumuyla yanağına dokundu ve hafifçe okşadı.

Vanessa gözlerini açtı ve uykulu uykulu ona baktı ve gülümsedi.

Elliott, işte diye düşündü, onun cazibesinin bir kısmı kesinlikle buydu. Bugüne kadar gözleri samimi bir... neyle? Sıcaklık mı? Mutluluk mu? İkisi birden mi? Her neyse, onunla sürekli olarak ışıldayan başka birisiyle daha karşılaşmamıştı.

Onu gördüğüne sevinmiş miydi? Son birkaç gecedir yatak odasında ona karşı takındığı tutum biraz aşağılayıcı olsa bile mi?

Vanessa, “Uyumuyordum. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum,” dedi ve güldü.

Ve bir de o gülüşü vardı. İçten. Sıcak. Neredeyse bulaşıcı.

Bazı insanlar sanki hayata mutlu gelmişler gibi görünüyorlardı. Vanessa da onlardan biriydi. Ve aynı zamanda da karısıydı.

Elliott, Vanessa’nın sabahlığının kuşağını açtı ve üzerinden çekip çıkarttı. Kendi üzerinde bir erkek geceliği vardı. Onu da çıkarttı ve Vanessa kendisini seyrederken yere attı.

Sırt üstü yatağa uzandı, tek kolunu gözleri üzerine yerleştirdi. Acaba hayatta iyi evlilik diye bir şey var mıydı? Merak etti. Bu mümkün müydü? Konu şuydu ki sosyetedeki hiç kimse böyle bir şeyin olabileceğini düşünmüyordu, en azından iyi yüreklilik mutluluğu dengelemiyorsa. Evlilik sosyal bir bağdı ve genelde ekonomik bağ olarak da isimlendirilebilirdi. İnsanlar gerek duyduklarında cinsel hazzı ve duygusal tatmini başka yerlerde arıyorlardı.

Babasının buna ihtiyaç duyduğu açıktı. Ve büyükbabasının da öyle.

Vanessa’nın yan yatmış kendisine baktığının farkındaydı. Bu gece mumu yanık bırakmıştı.

Vanessa yumuşak bir sesle, “Elliott bu harika bir gündü,” dedi. “Uzun süre anımsayacağım bir gün. Lütfen bana bunun senin açından çok sıkıcı bir zaman dilimi olmadığını söyle.”

Elliott kolunu indirdi ve bakmak için başını ondan tarafa çevirdi. “Benim eğlenmeyi bilmediğimi mi düşünüyorsun?”

Vanessa, “Hayır,” dedi. “Sadece *benimle* birlikte bir şeyler yaparak eğlenebileceğinden emin değilim. Ben güzel ya da çok yönlü veya”

Henüz o kendisine atfedecek diğer aşağılayıcı bir kelime daha bulup

söyleyemedi Elliott, “Hiç sana güzel olduğunu söyleyen oldu mu?” diye sordu.

Vanessa bir an sessiz kaldı. “Sen söylemiştin. Sevgililer Günü balosunda.” Güldü. “Ve ardından da salondaki *diğer* hanımefendilerin tümünün, istisnasız hepsinin güzel olduğunu eklemiştin.”

Elliott, “İlkbaharı sever misin?” diye sordu. “Onun dünyayı diğer hiçbir mevsimde bulunmayan bir güzellikle doldurduğunu düşünüyor musun?”

Vanessa, “Evet,” dedi. “Bu benim en sevdiğim mevsim.”

Elliott, “Bu akşam sana ilkbaharın bir parçası olduğunu söylemiştim,” dedi. “Bunda ciddiydim.”

“Ah.” Vanessa iç çekti. “Ne kadar da hoş. Ama sen bana tabii ki böyle şeyler *söyleyeceksin*. Kocamsın.”

Elliott, “O zaman sen kendini çirkin görmeye kararlısın, öyle mi?” dedi. “Hiç sana çirkin olduğunu söyleyen oldu mu?”

Vanessa tekrar düşündü. “Hayır. Benim dünyamdaki hiç kimse bu kadar gaddar olamaz. Ama babam sürekli olarak bana beni Jane olarak çağırması gerektiğini, çünkü benim onun *sade* Jane’i olduğumu söylerdi. Ama bunu büyük bir sevgiyle dile getirirdi.”

“Merhum Saygıdeğer Huxtable’a saygısızlık etmek istemem ama,” dedi, “ben onun asılması, boğulması ve parçalanması gerektiğine inanıyorum.”

“Ah, Elliott.” Vanessa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu ne kadar da korkunç bir söz.”

Elliott, “Eğer hâlâ bekâr olsaydım,” dedi, “ve sırf görüntünüze bakarak sen ve kız kardeşlerin arasında bir seçim yapmak durumunda kalsaydım, seni seçerdim.”

Vanessa’nın gözleri tekrar kahkahalarla doldu ve dudakları kıvrılıp gülümseyişe dönüştü.

“Sen benim nazik şövalyemsin. Teşekkür ederim efendim.”

Elliott, “O zaman ben soğukluk ve asabiliğin nahoş bir karışımı değilim, öyle mi?” diye sordu.

Kahkahalar odada cınladı.

Vanessa, “Diğer her insan gibi,” dedi, “sen de birkaç şeyin baş döndürücü bir karışımısın ve senin sadece bir şey ya da hatta iki veya üç şeyin karışımı olduğunu söylediğimde beni dikkate almamalısın. İfade etmeliyim ki sen binlerce şeyin karışımısın ve ben bunların yüzlercesini evliliğimiz süresince keşfedeceğim. Ama hepsini değil. Hiçbirimiz diğer bir insanı tam anlamıyla bilemeyiz.”

Elliott, “Peki, kendi kendimizi tanıyabilir miyiz?” diye sordu.

Vanessa, “Hayır,” dedi. “Yeri geldiğinde kendimize bile şaşıırabiliriz. Ama hepimizin hatasız bir şekilde öngörülebilir olmamız durumunda, hayat çok monoton olmaz mıydı? O zaman nasıl öğrenmeye, gelişmeye ve hayatlarımızın yeni şartlarına adapte olmaya devam edebilirdik ki?”

Elliott, “Tekrar felsefe konuşmaya mı başladık?” diye sordu.

Vanessa, “Eğer soru soruyorsan benim bunları yanıtlamama da alışmalısın,” dedi.

Elliott, “Beni nasıl daha iyiye yönlendirebileceğini biliyorsun,” dedi. “Öyle mi?” Ona anlamaz gözlerle baktı.

“*Düşünüp bir yolunu bulacağım. Ben tükenmek bilmez derecede yaratıcıyım.*” Cümleyi, aynen Vanessa’nın tiyatrunun başlarında ifade ettiği şekliyle, kelimesi kelimesine aktardı.

“Ah.” Vanessa güldü. “Gerçekten de öyle dedim, değil mi?”

Elliott, “Burada öylece yatar ve uyumsuzun gözlerini dinlendirirken, ne *düşünüyordun? Yaratıcı mıydın?*” dedi

Vanessa hafifçe güldü.

Elliott, “Eğer değildiysen,” diye devam etti, “sanırım gecenin geri kalanı boyunca soğuk ve asabi bir halde durmak zorunda kalacağım. Burada yatacak, uyuyup uyuyamayacağıma bakacağım.”

Elliott gözlerini kapattı.

Vanessa’nın bir kez daha hafifçe güldüğünü işitti ve sonra bir sessizlik yaşandı ta ki Elliott çarşafın açıldığını ve yere atılan geceliğin hışırtısını işitene kadar. Vanessa bunu son birkaç gecedir

giyinmekteydi, tıpkı Elliott'ın erkek geceliğine bürünüşü gibi.

Anında tahrik oldu. Sanki uyuyormuşçasına hiç hareketsiz yattı.

Bir süre sonra Vanessa'nın elini göğsünde hissetti, parmakları daireler çizerek onu okşuyor, omzuna doğru yükselip göbeğine kadar iniyordu.

Ama tek elini kullanmak Vanessa'yı tatmin etmedi. Elliott'ın yanında dizleri üzerinde doğruldu ve ona doğru uzandı, onu okşamak için iki elini, ardından da tırnaklarını, dudaklarını, nefesini ve dişlerini kullandı.

Elliott gözlerini kapalı tuttu ve nefesini sabit tutmaya yoğunlaştı. Vanessa inanılmaz biçimde yetenekliydi.

Elliott'ın kulak memesini yalamadan önce kulağına sıcak hava üfledi, sonra kulağını ağzına aldı, emdi ve dişledi.

Elleri şahlanmış penisine inene kadar daireler çizdi. Parmakları tüy gibi hafiflerdi, onu okşadı ve parmakları erkekliğinin etrafında kapandı. Başparmağını penis ucuna hafifçe sürttü.

Bu Elliott'ın hareketsiz yatma gücünü tamamen silip süpürdü.

Vanessa inanılmazdı. Sanki bir büyüünün etkisindeydi.

Ve sonra Vanessa bacaklarını açıp üzerine oturdu, baldırları Elliott'ın kalçalarını kucaklıyor, küçük göğüsleri göğsüne sürtüyor, parmakları saçları arasında dolaşıyor, ağzı gözlerini, şakaklarını, yanaklarını öpüyordu.

Elliott gözlerini ilk kez açtı.

Vanessa'ninkiler yaşlar içerisinde ıslıl ıslıldı.

"Elliott," diye mırıldandı, dili dudaklarını yaladı ve ardından da ağzından içeri kaydı. "Elliott."

İşte Vanessa'yı o an kalçalarından yakaladı, içine gireceği noktayı buldu ve onu aşağı kendisine doğru çekti.

Vanessa çılgık attı, bu yüksek tonlu, ağıtı andıran bir sestti. Bunu, bir ritim yakalanana kadar, ikisini de kontrolden çıkartıp arzunun eşliğinden yuvarlayan çılgınca bir girip çıkma hareketi takip etti.

Vanessa açık açık ağlıyordu, Elliott bunu çarpıntısı durduktan ve

kalbi kulaklarında deli gibi zonklamayı kestikten sonra fark etti. Başını omzuna yaslamış hıçkırmaktaydı, dizleri hâlâ beline dolanmış, elleri de saçları arasında gömülüydü.

İlk başta etekleri tutuştu, hatta sinirlendi. Onunla bir noktaya kadar vahim hastalığı yüzünden adeta güçten kuvvetten kesilen ilk kocasıyla yaptığı türden sevişmişti. Vanessa bu fevkalade becerileri sırf sevdiği ve ölmekte olan adamı mutlu etmek için öğrenmişti.

Ama ona âşık *değildi*. Onu *arzulamamıştı*. Onu memnun etmişti çünkü kocasını sevmişti.

Elliott anlamlar arasındaki ince farkı algılamaya başlamıştı.

Lyngate Vikontesi, Vanessa Wallace tarafından sevilme ne kadar da mutluluk verici bir şey olmalıydı.

Karısı tarafından.

Öfkelenmedi. Bu gözyaşlarının neden kaynaklandığının farkındaydı ön sevişmeye harcadığı onca çaba karşılıklı yaşanan tam bir cinsel birleşmenin hazzıyla ödüllendirilmiş, o da bunun mutluluğunu yaşamıştı.

Hedley Dew ölmüştü.

Elliott Wallace ise hayattaydı.

Çarşafı tek ayağıyla yakaladı ve ikisinin üzerinde doğru çekti. Bir köşesiyle Vanessa'nın gözlerini sildi.

Vanessa, "Elliott," dedi, "beni affet. Lütfen beni affet. Bu senin düşündüğün şey değil."

Elliott, "Biliyorum," dedi.

"Sen... ah, sen çok harikasin."

Harika mı? *Pekâlâ*.

Vanessa'nın başını omzundan kaldırdı, yüzünü iki elinin arasında tuttu. Vanessa burnunu çekti ve güldü. "Berbat görünüyorum."

Elliott, "Vanessa," diye seslendi, "beni dinlemeni istiyorum. Ve bana inanman konusunda da ısrarcıyım. Aslına bakılırsa bunu sana emrediyorum, kesinlikle itaat etmelisin. Sen güzelsin. Sakın bundan bir daha şüphe etme." Vanessa bir kez daha burnunu çekerek, "Ah,

Elliott,” dedi, “ne kadar da iyisin. Ama gerçekten de”

Elliott başparmaklarından tekini dudaklarına bastırdı. “Birisinin sana doğruyu söylemesi şart ve bu kocan da olabilir. Sen güzelliğin konusunda çekingendin. Bunu, gülümsemelerinden zevk almaya ve gözlerinin derinliklerine bakmaya zaman ayıranlar hariç, herkesten sakladın. Bunları yapmaya zaman *ayıranlar* ise kısa sürede sırrını fark ederler. Sen *güzelsin*.”

Tanrım, tüm bunlar nereden çıkmıştı? Buna *inanması* mümkün değildi, öyle değil mi?”

Vanessa’nın gözleri tekrar yaşlarla doldu. “Sen nazik bir adamsın. Bundan şu dakikaya kadar bir an olsun şüphelenmedim. Soğuk olabiliyorsun, öfkeli olabiliyorsun, nazik de olabiliyorsun. Sen çapraşık bir *adamsın*. Çok mutluyum.”

“Ve harika, öyle değil mi?”

Vanessa güldü ve hıçkırdı. “Evet, bir de bu var tabii.” Vanessa’nın başını tekrar omzuna doğru çekti, ardından bacaklarını iki yana uzattırdı. Örtüyü yakaladı ve üzerlerini iyice örttü.

Vanessa anlaşılır bir memnuniyetle iç çekti.

“Bu gece gelmeyeceğini sanıyordum. Yarın konusunda endişelenerek uykuya dalmışım.”

Yarın mı? Ah, evet, kraliçeye takdimi. Hayatının en önemli günlerinden biri. Ve ardından da gece gerçekleştirilecek şu berbat balo.

Elliott, “Her şey yolunda gidecek,” diye onu temin etti. “Ve ben sadece gözlerini dinlendiriyorsun sanıyordum.”

Vanessa, “Mmm,” dedi. “O *kadar* yorgunum ki.”

Yüksek sesle esnedi ve neredeyse anında uykuya daldı.

Hâlâ sarmaş dolaştılar.

Çok hafıftı. Ama sıcacıktı ve ayartıcı derecede sabun ve seks kokuyordu.

Güzel miydi?

Vanessa güzel *miydi*?

Gözlerini kapattı ve onu ilk gördüğü anı gözünün önüne getirmeyi

denedi, arkadaşıyla birlikte Sevgililer Günü balosunda dikilmekteydi, üzerinde biçimsiz lavanta renkli bir elbise vardı.

Güzel miydi?

Hemen ardından onu dansa kaldırıp müzik çalmaya başladığında gülümsediğini ve mutluluk içerisinde ısılt ısılt parladığını anımsadı.

Ve şimdi kolları arasında cırlı çıplak, rahatlamış halde uyuyordu.

Güzel miydi?

Onda değişik *bir şeylerin* olduğu kesindi.

Kendisi de Vanessa'nın ardından uykuya dalıverdi.

Sosyete de görücüye çıkan bir genç kızdan ziyade evli bir hanımefendi olduğu için, Vanessa kendisini beyaz giyinmek mecburiyetinde hissetmedi. Giyiminde *biraz* renk olmamasından inanılmaz derecede korkuyordu.

Bel hizasından aşağı dökülen ve devasa bir kasnağın üzerine yerleştirilen saten eteği uçuk buz mavisiydi. Gümüş iplikle yoğun bir şekilde işlendiği için etrafa ışık saçan korsajı da öyleydi. Korsaj ve eteğin üzerine giyilen, eteğin görüneceği şekilde iki tarafa açık duran dantel iç etek biraz daha koyu bir maviydi, tıpkı kafasına sardığı gümüş işli şeritten sarkan uzantılar ve elbisenin uzun kuyruğu gibi. Başını uçuk mavi ve gümüş tüyler süslemekteydi. Uzun gümüş rengi eldivenleri dirseklerinin üzerine kadar çıkıyordu.

Hizmetçisi işini bitirdiğinde, soyunma odasındaki ayaklı aynada kendisine bakarak, "Ah, Tanrım," dedi. "Gerçekten de güzelim. Elliott haklıymış."

Keyif içerisinde güldü, çünkü gerçekten de harika göründüğünü düşünüyordu. Her zaman böyle giyinmeliydi. Keşke bundan elli yıl kadar evvel doğmuş olsaydı. Ama o zaman ancak Elliott'ın büyükannesi olabilirdi ve bundan da nefret ederdi.

Katherine, bir şeyleri mahvetmemeye büyük özen göstererek, kız kardeşini kucaklamak için öne doğru atıldı. "*Tabii ki* güzelsin," dedi. "Sırf kraliçenin karşısına çıkacağı için kaç kişinin böyle eski moda bir elbise giyinmek zorunda kaldığı ve bu yüzden dudak büktüğü

umurumda bile değil. Her gün bu şekilde giyinebiliyor olabilmeyi dilerdim.”

Vanessa, “Ben de aynen öyle düşünüyorum,” dedi.

Ama Margaret k z kardeşinin söylediklerinde bir noktaya takılmı tı. “Lyngate Vikontu sana güzel olduğunu mu söyledi?”

Vanessa sol eldivenin kırı ıklığını düzelterek, “Dün gece,” diye itiraf etti. “Saçma sapan konuşuyordu i te.”

Margaret duygusal bir şekilde, “ ok zekice davranmış,” dedi. “O zaman her şey yolunda gidiyor, değil mi Nessie?”

Vanessa k z kardeşinin endişeli gözlerine bakarak gülümsedi. Elliott dün gece gerçekten de çok *acayip* davranmı tı. Onun içine neyin işlediğini bilmiyordu. Ama bu her neyse, Vanessa’da bu sabah bir mutluluk ı ıltısı bırakmıştı. Vikont ona güzel olduğunu düşünmesini emretmi tı.

Aptal adam!

Vanessa o sabah erken kalkmı tı, tıpkı uykuya daldığı pozisyondaydı; Elliott’ın tepesinde sıcacık ve rahattı. Vikontun kolları bedenine sarılıydı, yanağı omzuna yaslanmı tı. Elliott hâlâ içindeydi ama organı tekrar uzayıp sertle mi tı. Ve onun uyandığını hisseder hissetmez, Vanessa’yı içinden çıkmaksızın yana sırt üstü  evirivermi , kendi odasına dönmeden evvel onunla hızlı bir şekilde sevi mi tı.

Bu kez ayrılırken teşekkür etmemi tı. Vanessa bundan çok mutluydu.

Vikontu o andan sonra g rmemi tı. Hizmetçisi kahvaltısını yatağına getirmiş g r n  e bakılırsa bunu yapmasını ona Elliott emretmi tı ve o dakikadan itibaren de soyunma odasından dışarı  ıkmamı tı, ruh hali heyecan ve korkunç bir endişe arasında gidip gelmekteydi. Kayınvalidesi ve Cecily içeri bir girip bir çıkıyorlar, hizmetçisinin yaptıklarını g zlemliyorlardı. Meg ve Kate saraya gitmeye hazırlanırken onu görmeye gelmişlerdi. Stephen da evde, aşağıda Elliott’la birlikteydi. Onlar da saraya gideceklerdi.

Elliott, Stephen’ı Galler Prensi’ne resmi kabullerden birinde takdim

edecekti.

Margaret, “Kate haklıydı,” dedi. “Gerçekten de çok güzel görünüyorsun Nessie. Ve bunun sebebi sadece giysilerin değil. Eğer bu ışıltıyı suratına yerleştiren kişi Lord Lyngate ise, o zaman seni ona evlenme teklif ettiğin için affedeceğim.”

“Sen ne yaptın?” Katherine ona şaşkın gözlerle baktı.

Vanessa apar topar, “İkimiz de onun Meg’e evlenme teklif etmek için geldiğini biliyorduk,” diye açıkladı. “Meg onu istemedi. Ben istedim. Dolayısıyla da henüz o Meg’e evlenme teklif etmeden, bu teklifi ben ona ettim.”

“Ah, Nessie!” Katherine kakhaha attı. “Nasıl bu kadar cesurca davranabildin? İyi ama neden Lord Lyngate ile evlenmek istemedin ki Meg? Diğer niteliklerinin yanı sıra inanılmaz derecede yakışıklı bir adam. Sanırım kendini biraz daha Stephen ve benimle birlikte kalmaya mecbur hissettin.”

Margaret kesin bir tavırla, “Benim evlenmek gibi bir niyetim yok,” dedi.

“Hiç kimseyle mi?”

Tam o sırada sohbetleri Leydi Lyngate ve Cecily’nin geri dönüşüyle yarıda kesildi. Cecily keyifle bir çığlık attı. Kayınvalidesi de Vanessa’ya onaylayan gözlerle bakıp başını salladı.

“Her şey çok iyi olacak Vanessa. Renk konusunda oldukça iyi bir seçim yapmışız. Bu seni genç, narin ve gerçekten oldukça sevimli gösterdi.”

Katherine sevgi dolu bir gülümsemeyle, “Güzel,” dedi. “Onun güzel göründüğüne çoktan karar verdik hanımefendi.”

Vanessa gülererek, “Ki bu tam manasıyla razı olacağım bir görüş,” dedi. “Eğer tüyleri gözlerimin önünden ziyade kafamda tutmayı başarabilirsem ve majestelerinin huzurunda eteğime takılıp düşmezsem, kendimden tamamen memnun olacağım.”

Margaret nazıkçe ve gönülden inanarak, “Ve siz de çok hoş görünüyorsunuz hanımefendi,” dedi.

Vanessa'nın kayınvalidesi şarap kırmızısı bir elbise giyinmişti, bu esmer Akdenizli tenine mükemmel şekilde uyan bir tondtu. Bu sabah Vanessa'nın hamisi o olacaktı.

Vanessa sıcak bir gülümsemeyle, “Gerçekten de öyle anne,” dedi.

Artık gitme zamanıydı. Hayatının en önemli randevusuna geç kalmak kesinlikle iyi olmazdı.

Diğerleri, Vanessa önden aşağı inebilsin diye, merdivenin başından çekildiler. Vanessa bunun sebebini daha basamakları inmeye başlar başlamaz fark etti. Elliott ve Stephen girişte, kafalarını yukarı kaldırmış bekliyorlardı.

Stephen gözlerindeki beğeniyle, “Aman Tanrım, Nessie,” dedi. “Bu gerçekten sen misin?”

Vanessa da aynı şeyi onun için söyleyebilirdi. Stephen'ın üzerinde koyu yeşil güzel dikimli bir ceket, altın işlemeli bir yelek ve donuk altın renkli bir pantolon vardı. Gömleği ıslıl ıslıl parlak bir beyazdı. Hiç olmadığı kadar uzun boylu ve zarif görünüyordu. Saçları taranmıştı ama çoktan bir kısmı ayaklanmıştı bile. Gözleri bastırılmış heyecan ifadesiyle yanmaktaydı.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Vanessa erkek kardeşine dikkatinin yarısından azını verebilmişti. Çünkü Elliott da saray kıyafetini giyinmişti.

Elliott karısının giysisini o ana kadar görmemişti. Ama Vanessa bunu ona *betimlemişti*. Ona renkleri söylemişti. Elliott da açık mavi bir ceket, gümüş renkli bir golf pantolonu, nispeten daha koyu mavi, gümüş işlemeli bir yelek giyinmişti. Gömleği Stephen'ının beyazlığına uygundu.

Elliott'ın üzerindeki solgun renkler, onun esmer Yunan görünümüyle bir araya gelince inanılmaz derecede çarpıcı bir hal almıştı.

Vanessa, ne yazık, diye düşündü, çünkü sarayda birlikte olmayacaklardı. Ama belki de bu daha iyiydi. Aksi takdirde kim gözlerini Elliott'tan alabilir ve ona bakardı ki?

Vikont merdivenlerin dibine doğru yaklaştı ve ona elini uzattı. Vanessa da elini onunkinin üzerine bıraktı ve güldü.

“Bize bir bak, gerçekten de harika görünmüyor muyuz?”

Vanessa’nın eline doğru başını eğdi, doğrudan gözlerinin içine bakmadan önce elini dudaklarına götürdü. “Sanırım öyleyiz. Ama sen sevgili eşim, çok güzelsin.”

Eğer bunu söylemeye devam ederse, aptal adam, Vanessa buna gerçekten inanmaya başlayacaktı.

Vikonta göz kırparak, “Bence de öyle,” dedi.

Sonra, her ne kadar hanımefendileri ve süslü elbiseleri faytona almak komik derecede uzun bir zaman almış olsa da yola çıktılar.

Vanessa, Margaret, Katherine ve Cecily’e el salladıktan sonra, “Düşünüyorum da,” dedi, “insanların her gün böyle giyindikleri günlerin yerine bu çağda doğduğuma çok memnunum.”

Elliott, göz kapakları yarı inik halde, Stephen’la birlikte oturduğu tam karşısındaki koltuktan, “Ben de öyle,” diye karşılık verdi.

Vanessa, ona gülümseyerek karşılık verirken, sonsuza kadar mutlu olabileceği bir hayata başlamanın mümkün olup olmadığını merak etti. Aslında böyle bir şeye inanmıyordu. Ama mutlu bir evliliğinin olması mümkün müydü? Kocasına âşık olması olası mıydı? Pekâlâ, *bu* tabii ki mümkündü. Aslına bakılırsa çoktan olmuştu bile. Artık bunu kendi kendine inkâr etmesi imkânsızdı. Peki, onu aynı zamanda *sevebilir* miydi?

Daha da önemlisi, *o onu* ebediyen sevebilir miydi? Ya da en azından ona karşı duygusal bir yakınlık besleyebilir miydi?

Bunu gerçekten de hissetmiş miydi?

Bu sabah Vanessa’ya her şey mümkün görünmüştü. Hatta kraliçenin huzurunda aptal durumuna düşmek bile. Ve evet bu sabah ömür boyu mutluluk da mümkün gelmişti. Hatta arzu edilir.

Dışarıda güneş mavi gökyüzünde ışıldıyordu. Ufukta birkaç bulut vardı ama onlardan endişelenmelerini gerektirmeyecek kadar uzaktaydılar.

VANESSA’NIN takdiminde her şey yolunda gitti. Vanessa üzerine gereksiz yere dikkat çekmedi. Dengesini kaybetmeden ya da kasnaklı eteğinin içerisinde tamamen kaybolmadan, doğru bir şekilde reverans yaptı. Ve kraliçenin huzurundan da ayağı eteğine takılmaksızın geri geri ilerleyerek ayrıldı.

Arada sırada kraliçeye şöyle bir göz attı ve bunun gerçekten yaşandığına inanabilmek için kendi kendini çimdiklemek istedi. Hakikaten de İngiltere kraliçesiyle aynı odadaydı. Kraliçeye takdim edilirken ona detaylıca *baktı* ve hatta birkaç şey de söyledi Vanessa onun ne söylediğini sonradan hiçbir zaman anımsayamadı.

Sınavın sonlanması büyük bir rahatlaktı. Ayrıca, bu Vanessa’nın yüz yaşma kadar yaşasa dahi kesinlikle unutmayacağını bildiği bir olaydı.

Bu arada Stephen, kendisiyle birkaç dakika meşgul olup sohbet eden Galler Prensi’ne takdim edilmişti. Tabii ki bunda olağanüstü bir şey yoktu. Stephen Merton Kontu’ydu. Ama yine de buna inanmak hâlâ çok zordu.

Hepsinin hayatları nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede bu kadar uç noktada değişmişti?

Bu Vanessa’nın akşamki baloya hazırlanırken kendi kendine sorduğu bir soruydu Londra’da sezonda gerçek bir sosyete balosu. Moreland Evi’ndeki balo salonu, pembe ve beyaz çiçeklerle, yeşil bitkilerle kaplı bir bahçeyi anımsatacak tarzda dekore edilmişti. İkiz avizeler temizlenip cilalanmış, yeni mumlarla donatılmış, dik ve yaldızlı tavandan sarkacak şekilde tepeye asılmıştı. İçerinin havası tüm gün boyunca, ziyafet hazırlıkları yapılırken, baştan çıkartıcı kokularla dolmuştu. Ve Vanessa teşrifatçılar sırasında Elliott’a, kayınvalidesine

ve Cecily'e katılmak için akşam yemeğinin ardından balo salonuna indiğinde, profesyonel müzisyenlerle dolu bir orkestra kürsüde yerini almıştı.

Kız ve erkek kardeşleri akşam yemeğine gelmiş, Margaret ve Katherine balo salonuna ondan da önce girmişlerdi. Margaret ıslıl ıslıl zümrüt yeşili bir gece elbisesi giyinmişti, Katherine'in üzerinde ise her tarafına küçük mavi peygamber çiçekleri işli beyaz ince muslin bir elbise vardı. Her zamankinden ne kadar da farklı görünüyorlardı, ne kadar şık, sakın ve... masraflıydılar.

Vanessa sevgiyle birinden diğerine bakarken, "Güzelden çok daha güçlü bir kelime olmasını dilerdim," dedi. "İkinizi de ancak böyle bir kelime betimlerdi."

Katherine, "Ah, Nessie," dedi, "bazen Rundle Park'ı benim küçük çocuklarla dolu sınıfımı özlediğim gibi özlüyor musun? Tüm bunlar, bugüne kadar hayatımdaki en heyecanlı şeyler olmalarının yanı sıra, kesinlikle bir o kadar da korkutucular."

Vanessa güldü. Evet, her ne kadar orasının neresi olduğundan artık pek emin olmasa da bazen evini *özlüyordu*.

Throckbridge'deki küçük ev mi? Rundle Park mı? Warren Malikânesi mi, Finchley Park mı? Yoksa göl kıyısındaki küçük ev mi? Belki de ev denilen şey aslında belirli bir yer değil de insanın kendisini en çok ait hissettiği adrestir. Belki de ev artık Elliott'ın ve kendisinin birlikte oldukları yer neresiyse orasıydı.

Ah, Tanrım, gerçekten de âşık olmalıydı.

Meg, "Senin adına çok mutluyum Nessie," dedi. "Tüm bunlar senin ve ayrıca iyi bir de evliliğin var. Bu çok güzel, değil mi?"

Kız kardeşine neredeyse yalvarırcasına baktı.

Vanessa, ona gülümseyerek ve söylediklerinde samimi olduğunu ümit ederek, "Çok güzel," dedi. Elliott'la ilişkisinde hiç şüphesiz diğer bir takım sorunlarla karşılaşacaktı ama bunların en kötüsünün sonlandığı kesindi.

Daha fazla düşünmeye ya da sohbete gerek yoktu. İlk misafirler

gelmeye başlamıştı ve Vanessa teşrifatçılar sırasına doğru koştu.

Bunu takip eden yaklaşık yarım saat boyunca gülümsedi, sanki ucu bucağı yokmuş gibi görünen ve çoğunu daha önce hiç görmediği misafirlerle karşılıklı merhabalaştı. Hepsi de sosyetenin en üst tabakasındandı. Her ne kadar bunun imkânsız bir iş olduğunun içten içe farkında olsa da umutsuzca yüzleri zihnine kazımaya çalıştı.

Elliott, gelenlerin sayısında hafif bir azalma olduğunda başını ona doğru yaklaştırarak, “Kısa sürede herkesi tanıyacaksın,” dedi. “Gelecek haftalarda katılacağın hemen her düzenlemede aynı insanlarla karşılaşacaksın.”

Vanessa ona minnettarlıkla gülümsedi. Ondan imkânsız başarmasını beklemediği açıktı. Siyahlar ve beyazlar içerisinde yine çok yakışıklıydı. Bunu ona önceden, akşam yemeğine refakat etmek için soyunma odasına girdiğinde söyleyecekti ama ilk konuşan Elliott olmuştu. Ona pembeler içerisinde ne kadar da hoş görüldüğünü söylemişti. Aslına bakılırsa kullandığı kelime tamı tamına *güzel*’di.

Vanessa tabii ki ona inanmadı ya da hoş olduğuna. Ama bu kelimeleri duymak *bile* ona kendisini iyi hissettirmişti. Elliott’ın yanında kendisini hem güzel hem de hoş hissetmeye başlamıştı.

Eğer bunun ardından ona ne kadar yakışıklı olduğunu söylemiş olsaydı, ortaya sanki kendisini yapılan komplimanın karşılığını vermek zorunda hissediyormuş gibi bir manzara çıkacaktı.

Elliott, “Açılış dansını seninle yapmak isterdim Vanessa,” dedi, “ama Cecily’i davet etmeliyim.”

Vanessa, “Tabii ki etmelisin,” dedi. “Bu *onun* gecesi, benim değil. Bu konuyu çoktan konuşmuştuk. Biraz daha bekleyebilirim.”

Ama bunu yapabilselerdi ne kadar da iyi olurdu... Sevgililer Günü organizasyonunda açılış dansını birlikte yapmışlardı.

Elliott misafirlerin tümü gelmiş gibi görüldüğünde, “Gel,” dedi. “Lord Bretby ve erkek kardeşini kız kardeşlerinle tanıştıracam.”

Vanessa, “O zaman Meg ve Kate’e duyabilecekleri şekilde manidar bir tavırla açılış dansı için birilerine söz verip vermediklerini de sor,

olur mu?” dedi.

Elliott ona kısa bir an boş boş baktı, sonra gözlerinde bir anlayış parıltısı ve belki de neşe ışıltısı çaktı. “Ah, Sör Humphrey Dew’un ve Throckbridge’deki bir organizasyonun hatıraları.”

Vanessa, “Ayağımın altında bir delik açılmasını ve bunun beni yutmasını dilemiştim,” dedi,

Elliott, “Ulu Tanrım, o kadar istenilmeyen bir kavalye miydim?” dedi.

Vanessa güldü ve kocasının uzattığı kolu tuttu.

Lord Bretby ve Bay Ames’in böyle bir ipucuna ihtiyaçları yoktu. Lord Bretby açılış dansı için Meg’in elini istedi ve Bay Ames de aynısını Kate’e yaptı.

Vanessa, ne kadar da kolay oldu, diye düşündü. Kız kardeşleri sosyeteye adım atmışlardı ve *onun* yapması gereken tek şey Elliott ile evlenmek olmuştu.

Stephen da orada hazırды. Herkes onun, genç yaşına rağmen eniştesinin evinde verilen takdim balosunda boy göstermesinin oldukça olağan olduğunda hemfikirdi. Vanessa ona Elliott ile birlikte yaklaşırken, çok yakışıklı görünüyor ve çok da gergin, diye düşündü. Ve çok da dikkat çekiyordu. Özellikle birkaç genç hanımefendi ona hatırı sayılır bir ilgiyle bakmaktaydı.

Ama teşrifatçı sırası görünüşe bakılırsa biraz erken dağılmıştı. Yeni gelen bir çift vardı.

Vanessa bakmak için başını çevirirken Stephen, “Ah, şuraya bakın!” dedi. “Kuzen Constantine geliyor. Ve yanında Bayan Bromley-Hayes var.”

Vanessa Elliott’ın aldığı keskin nefesi işitti ve başını kaldırıp ona baktı. Vikontun gözleri kapı girişine kenetlenmişti. Öfkeden buz gibilerdi. Çenesi de kasılmıştı.

Vanessa koluna doladığı elini sıkılaştırarak, “Ah, onun geleceğini biliyordun Elliott,” dedi. “Burada olmasını Cecily istedi. O davet edildi.”

Elliott ters ters, “Ama *yanındaki* edilmedi,” dedi.

Bayan Bromley-Hayes altın renkli kumaştan dikilmiş, vücudunun her bir kıvrımını sıkıca sarmalayan şeffaf, ıslıl ıslıl bir elbise giymişti. Göğüs dekoltesi derindi tıpkı moda olduğu gibi. Belki de bunu diğer hanımlarinkinden daha fark edilebilir kılan şey yüzünün ihtişamıydı. Gür, sarı saçları tepesinden toplanmıştı, süssüzdü. Aslına bakılırsa herhangi bir süse ihtiyacı da yoktu.

Vanessa içten içe iç geçirdi. O da kendisini pembeler içerisinde güzel hissetmeye kalkışıyordu, öyle mi?

Elliott’ı kapıya doğru sürükleyerek, “Gidip onları karşılamamız lazım,” dedi. Sıcak sıcak gülümsedi. Constantin kuzeniydi ve Vanessa ondan Elliott’ın uyarılarına rağmen hoşlanıyordu.

Con, “Ah, kuzenlerim,” dedi. “Biraz geç kaldığım için özür dilerim. Anna’yı, her ne kadar herhangi bir davet almamış olsa da burada büyük bir sıcaklıkla karşılanacağına ikna etmem biraz zaman aldı.”

Vanessa hanımefendiye elini uzatarak, “*Tabii ki* öyle, hoş geldiniz,” dedi. Kadının kestane renkli güzel gözleri vardı ve Vanessa onun kirpiklerinin koyu rengini vurgulamak için bir takım kozmetikler kullandığından şüphelendi. “Lütfen gelin ve keyfinize bakın Bayan Bromley-Hayes. Dans başlamak üzere. Elliott açılış dansını, bu onun tanıtım balosu olduğu için Cecily ile yapacak. Ben de Stephen’dan”

Ama Constantine elini havaya kaldırdı, avucu dışa dönüktü. “Vanessa, sana yalvarırım erkek kardeşinle dans etme. Onun yerine beni tercih et.”

Vanessa şaşkınlık içerisinde bakışlarını ondan Bayan Bromley-Hayes’e çevirdi ancak hanımefendi kesinlikle öfkelenmiş gibi görünmüyordu. Elliott’a gülümsemekteydi.

Vanessa, “Teşekkürler Constantine,” dedi. “Bu çok hoş olur. Ama akşamın yarısını kendini kuzenlerinin hepsiyle dans etmeye mecbur hissederek geçireceksin, öyle mi zavallı adam? Cecily ve Kate’e de kendileriyle dans edeceğine söz verdiğini biliyorum ve onlar da senin bunu unutmama izin verecek gibi görünmüyorlar.”

Con, “Ve Margaret de var,” dedi. “Ben bu salondaki en şanslı adamım, içindeki en güzel hanımlarla tanıştırmaya dahi ihtiyacım yok. Elliott sana görünümün üzerine kompliman yapmayı akıl edebildi mi? Gerçekten de çok güzel görünüyorsun.”

Vanessa, “Etti,” dedi. “Bana pembeler içerisinde güzel olduğumu söyledi.”

Bunu herhangi bir endişeye ihtiyaç duymayan bir hanımefendinin duyabileceği şekilde dile getirdiğinden dolayı, Vanessa yarı eğlence yarı utançtan güldü.

Constantine, “Ve saçını da bu şekliyle çok beğendim,” dedi.

Elliott ters ters ve aniden, “Lütfen beni mazur görün,” dedi. “Gidip Cecily’i almalı, dansa başlamalıyım.”

Vanessa gülümsemek için başını ondan tarafa çevirdi ama Elliott çoktan gitmişti.

Bayan Bromley-Hayes yakındaki bir gruba katılmak üzere yanlarından ayrıldı.

Vanessa, Constantine onu dans pistine yönlendirirken, “Onu davet etmemesi kayıncımdan açısından korkunç bir kusur,” dedi. “Bana herkesi davet ettiğini söylemişti.” Constantine, “Belki de bu *pek de* bir kusur olarak adlandırılmaz,” dedi. “Her ne kadar Anna tam manasıyla saygın bir dul olsa da aynı zamanda bazen, ah, bazı beyefendilere aşırı derecede arkadaşça davranmak türünden bir şöhretin de sahibi.”

Bir an için Vanessa onun ne demek istediğini kavrayamadı ama sonra anladı ve kendisini rahatsız hissetti.

Aşırı derecede arkadaşça. Bu hanımefendi bazen sevgili mi ediniyordu? Şu durumda vikontes gibi sosyetenin titiz bireylerinin bu hanımefendiyi davetliler listelerine eklemeyi unutmaları hiç de garip değildi.

Elliott’ın bu kadının namından haberi var mıydı? Tabii ki olmalıydı. Yoksa bu yüzden mi öfkelenmişti? Ne de olsa bu, henüz sadece on sekizinde olan kız kardeşi şerefine verilen bir baloydu.

Vanessa, “O zaman,” dedi, “onu buraya beraberinde gelmeye ikna

etmen büyük bir haylazlık Constantine. Belki de kayınvalidemden özür dilemelisin.”

Con gülen gözlerle ona bakarak, “Belki de dilemeliyim,” dedi.

Vanessa, “Ama yapmayacaksın,” şeklinde karşılık verdi.

“Ama yapmayacağım.”

Vanessa başını yana doğru eğdi ve ona yakından baktı. Hâlâ gülümsüyordu, suratında diğer birkaç olayda Vanessa’nın farkına vardığı neredeyse alaycı o ifade vardı. Ve her ne kadar daha önce dikkat etmemiş olsa da bir de acımasızlık ifadesi mevcuttu. Constantine Huxtable, onun aslında neredeyse hiç tanımadığı ve büyük olasılıkla da hiç tanıyamayacağı çok karmaşık bir adamdı. Ama kuzenlerinden *biriydi* ve o güne kadar ne ona, ne de kardeşlerine karşı kırıcı davranmamıştı.

“Neden Elliott ile birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?” diye sordu. Belki ona anlatırdı.

Con, “Ondan hiç de nefret etmiyorum,” dedi. “Ama Jon hayattayken onu gücendirdim. Oğlanı ona şaka yapmaya cesaretlendirirdim, tüm bunları bu kadar ciddiye alabileceğinin farkında değildim. Amcam ölmeden ve onu bunca sorumlulukla ardında bırakmadan evvel Elliott’ın olayların komik yönlerini görme becerisi vardı. Her türlü muzipliğe açıktı. Ama hayat yolculuğunun bir aşamasında kendi kendisine ya da aslına bakılırsa herhangi bir şeye gülme yeteneğini kaybetti. Belki de onun bu yönünü tekrar kazanmasına sen yardımcı olabilirsin Vanessa. Ben ondan nefret etmiyorum.”

Her şey kulağa çok mantıklı geliyordu. Ancak kadınlar sırasında dikilip onun karşısında yerini alışını seyrederken, bu işin içinde başka şeylerin olması gerektiği hissini dizginleyemedi. Elliott’ın canı sıkındı, sık sık sinirleniyordu ve düpedüz suratsızdı. O da bizzat kocasını şakadan anlama yeteneğinin olmadığı konusunda suçlamıştı. Fakat Elliott’ın Constantine’den sırf bir zamanlar Jonathan’ı kendisiyle dalga geçmeye cesaretlendirdi diye hâlâ nefret ediyor olması imkânsızdı.

Sonra m z k başladı ve Vanessa kendisini gerçek bir sosyete balosunda edilen dansın neredeyse inanılmaz neşesine bıraktı. Etrafına bakındı, gözleri her bir   ek aranjanıyla ziyafet çekti ve misafirlere gülümsedi.

Gözleri sıranın başındaki Elliott'ınkileri yakaladı ve ona sanki kocası kendisine yoğun bir... Pekâlâ, bu tam manasıyla sevgi olarak adlandırılmazdı. Ama *bir şey* vardı. Düşkünlük olabilir miydi? Vanessa da ona göz kamaştırıcı bir tavırla gülümsedi.

Ah, evet, diye düşündü, onlarınki gerçekten iyi bir evliliğe dönüşmekteydi.

Vanessa mutluydu.

Elliott o kadar öfkeliydi ki hâlâ kendisini kontrol edebiliyor oluşuna şaşırdı.

 lk içgüdüsü Bayan Bromley-Hayes'ten ayrılmasını rica etmekte ikisinden de oradan ayrılmalarını rica etmek.

Aslına bakılırsa, bunu onlardan *istemekti*.

Onları dışarı attırmak.

Bunu bizzat yapmak istiyordu.

Ama bunlardan herhangi birisini alenen bir olay yaratmaksızın nasıl yapabilirdi? Gelişlerini büyük bir dikkatle zamanlamışlardı geç ama çok da geç değil. Bu kadar insanın önünde ve kendi evinde olay  kartmayacağını biliyorlardı.

Yine de oradaki insanların büyük çoğunluğu gerçeği *biliyor* olmalılardı. Kayılvalidesi de dahil olmak üzere!

Terbiyeli hiçbir beyefendi metresini hatta hatta *eski* metresini böyle bir şeye davet etmezdi.

Elbette bunu Con da biliyordu ve onu oraya getiren de Con'dı. O da en az bu kadın kadar su lıydu. Hatta daha fazla. Bu, bu kadından çok onun tertipledeği türden cesur bir fikirdi.

Elliott açılış dansı süresince tüm dikkatini Cecily'e vermeye çalıştı. Cecily'nin gözleri ışıl ışıldı, gergindi ve gevezeydi. Bu onun hayatının en önemli gecelerinden biriydi. Elliott'la dans ettikten sonra, bir dizi

kendisine uygun, anneleri tarafından onun için büyük bir dikkatle seçilmiş genç beyefendiyle dans edecekti. Bunlardan biri gelecekteki kocası olabilirdi.

Ama Elliott'ın dikkatinin dağılmasına izin vermemesi zordu. Con, Vanessa'ya ne anlatıyordu? Pek fazla konuşuyor gibi değillerdi. Vanessa'ya gülümsüyordu ve o da ıslıl ısıldı tıpkı Throckbridge organizasyonunda olduğu gibi. O zaman Con onu üzecek bir şey söylemiş olamazdı.

Anna dans etmiyordu. Bir grupla birlikte kenarda dikilmekteydi fakat dikkatini grup üyelerinin sohbetlerine odaklamamıştı. Yüzünü isteksizce yelpazeliyor, yarı gülümseyerek Elliott'ın dansını seyrediyordu. Bu gerçeği saklamak ihtiyacını dahi hissetmemekteydi.

Elliott'ın ona geçen sene neredeyse müstehcenlik noktasında olduğu için satın aldığı ve ona tanıdığı onca kadın arasında fiziken bunu layığıyla taşıyabilecek tek kişinin o olduğunu dile getirerek verdiği altın rengi gece elbisesini giyinmişti. Bromley-Hayes bu elbiseyi hep baş başayken, birlikte yemek yerlerken ya da oturma odasında birlikte otururlarken, sırf onun için giyinmişti.

Gecenin geri kalanı boyunca büyük bir dikkatle ondan uzak durması gerektiğine karar verdi ve konunun bu şekilde sonlanacağını ümit etti. Vanessa'nın da ondan uzak durmasını sağlamaya çalışacaktı.

Tanrım, misafirlerin yarısı nasıl da büyük bir hevesle merakla bakıyor olmalıydılar, seyredip bekliyor ve kötü niyetle bir şeyler olmasını *umuyorlardı*.

Ancak ondan uzak kalmak o kadar da kolay olmayacaktı. Cecily'le dansı biter bitmez, Con gelip ikinci dans için onun elini istedi. Vanessa, kız ve erkek kardeşleriyle birlikteydi, onları Bayan Flaxley, Lord Beaton ve Sör Wesley Hidcote'la tanıştırmaktaydı. Jessica'nın kocası Lord Trentam, Elliott bakarken Vanessa'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, Vanessa ona gülümsedi ve elini koluna bıraktı. Görünüşe bakılırsa bir sonraki dansı rica etmişti.

Ve Anna, henüz Elliott ondan uzak durmak için hiçbir şey

yapamadan, yanında belirdi. Yelpazesini tembel tembel suratının önünde sallıyordu, hâlâ gülümsemekteydi. Elliott'ın onu nazikçe başıyla selamlamak ve söyleyeceklerini dinlemekten başka bir şansı kalmamıştı.

Anna alçak melodik sesiyle, “Korkarım ki Elliott ölümcül bir gücenme hissi içerisinde olmalısın,” dedi.

Elliott kaşlarını kaldırdı.

Anna, “Sanırım,” dedi, “terliklerimden teki omzuna indi. Atarken onun en keskin topuklulardan teki olduğunu unutmuştum. Canını yaktım mı?”

Elliott, “Tabii ki hayır,” dedi.

Anna, “Kısa süreli öfkelerim oluyor,” dedi. “Ama sen bunu hep biliyordun zaten. Ve bunun alevlendiği kadar çabuk yatıştığını da öyle. Aynı gün geri dönmeliydin. Geleceğini düşünüyordum.”

“Öyle mi?” diye sordu.

“Tabii ya.”

Elliott, “İşim vardı,” dedi. “O günden bu yana da çok meşguldüm.”

Anna, “Öyle mi? Zavallı Elliott,” dedi. “Görevini mi yapıyordun? Bu çok güç ve tatsız bir iş olmalı.”

Elliott kaşlarını tekrar kaldırdı.

Elliott'ın vücut ısını her zaman yarım derece yükselten o alçak tonlu kahkahasıyla, “Bu pek de keyifli bir şey olamaz,” dedi.

“Öyle mi?”

Anna, “Keyif ve görev hiçbir zaman iyi bir uyum sergilemez,” dedi, “aynen senin ve benim aramda yapılabilecek bir evliliğin pek de iyi işlemeyeceği gibi. Bunu benden önce fark etmiş olman büyük bir bilgelik. Seni ne zaman görebileceğim?”

Elliott aralarındaki gönül ilişkisinin kesinlikle sonlandığını düşünmüştü. Ama bu hiçbir zaman kelimelere dökülmemişti. Daha önce de kavgalar etmişler, ancak her seferinde sonunda yine bir araya gelmişlerdi.

Elliott, “Ben evli bir erkeğim Anna,” dedi.

“Evet, seni zavallı adam.” Ona yelpazesinin tepesinden baktı. “Ama henüz her şeyini kaybetmiş sayılmazsın. Seni rahatlatmak için buradayım ve sana karşı hiçbir husumetim yok. Yarın akşam gerekmesi durumunda serbest olabilirim.”

Elliott, bu sohbetin ilgi ve yorumları üzerine çekecek kadar uzadığının bilincinde, “Beni yanlış anladın,” dedi. “Ben gerçekten de *evli bir adam* olduğumu ima ettim Anna.”

Anna ona baktı ve yüzünü daha sert yelpazelemeye başladı. “Ciddi *olamazsın*. Elliott, o tam bir pespaye! *Komik!*”

Elliott sertçe, “O *benim karım*” dedi. “Sana iyi akşamlar dilerim Anna. Meşgul olmam gereken başka şeyler var.”

Oyun odasına doğru yürüdü ama son anda dönerek kütüphaneye saptı. Misafirlerinin yanına geri dönmeden evvel birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Anna’ya yaptığı son ziyaretinde ona kendisini daha net ifade etmesi gerekirdi. O günden önceki iki yıl boyunca hep birlikteydiler. Anna bundan daha iyisini hak etmişti. İlişkilerinin yüz yüze konuşularak bitirilmesine layıktı.

Ama Con bunu kasten yapmıştı. Ki bu, eğer tek amacı Elliott’ı öfkelendermekse oldukça anlaşılırdı. Ama Vanessa’yı bu işin içine bulaştırmak hiç de adil *değildi*. Ve Elliott’ın evine alçaklık sokarak öz halasıyla kuzenlerini aşağılamak da öyle.

Elliott balo salonuna, ayrıldığı andan on ya da on beş dakika sonra geri döndüğünde, Anna ortadan kaybolmuştu. Hem de bir kez dahi kendisiyle dans etmeden.

Artık aralarında her şeyin bittiğini ümit etti.

Yine de ona, gelecek birkaç gün içerisinde resmi bir ziyarette bulunması gerekip gerekmediğini de merak etti.

Anna bugüne kadar kötü muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı tabii geçen akşam ve bu gece haricinde.

Vanessa gerçekten de çok eğleniyordu. Her müzikte dans etmişti ki bu onun evli bir hanımefendi olduğu ve çevresinin kendisinden genç ya

da çok daha güzel diğer birçok hanımla kaydacağı göz önüne alındığında çok memnuniyet vericiydi.

Daha da önemlisi, Meg ve Kate de her müzikle dans etmişlerdi. Stephen da öyle. Ve tabii ki Cecily de bunlardan birisini Stephen’la yapmıştı ki bu kesinlikle sürpriz değildi. Kız hem genç, hem de güzeldi ve bu onun takdim balosuydu. Ayrıca bu tür bir hayata ayak uydurabilecek şekilde yetiştirilmişti. Erkeklerin dikkatini oldukça fazla çekiyor, sanki hayatı boyunca ilgi odağı olmuş gibi rahat davranıyordu.

Ve şimdi akşam için planlanan iki valsten ilki başlamak üzereydi. Lyngate Vikontesi, her ne kadar genç hanımların açık balolarda hamilerinden birinin onayı olmaksızın dans etmelerine izin verilmediği için Cecily oturacak olsa da bunları akşam programına dahil etmekte ısrarcı davranmıştı. Kate’in de dans etmemesi lazımdı, bu daha önceden kararlaştırılmıştı. Yaşça daha büyük bir hanımefendi olarak Meg’in istemesi ve birinden teklif gelmesi halinde vals yapması ise kesinlikle uygundu. Tıpkı Vanessa gibi.

Vanessa ve Cecily, Meg, Kate ve Stephen’a ders vermişlerdi. Belki de Vanessa kız kardeşlerine odaklanmışken, Cecily’nin de bu dansı Stephen’a öğrettiğini söylemek çok daha doğru olacaktı.

Dans için Meg’e teklif eden Allingham Markisi olmuştu. Adam her ne kadar ondan yarım kafa boyu kadar kısa olsa da bu gerçekten çok sevindiriciydi. Cecily ve Kate, yaşça büyükler dans ederken kendilerini eğlendiren çok genç ve neşeli bir gruba katılmışlardı.

Vanessa birisinin kendisine valse için teklifte bulunacağını umdu. Özellikle ümit ettiği şey...

Arkasından birisi soğuk bir resmiyetle omzunun üzerinden, “Hanımefendi,” diye seslendi, “bana sizi valse kaldırma şerefini başımlayamayacağınız kadar geç kalmadığımı umuyorum.”

Vanessa başını çevirdi ve ıslıl ıslıl gülümsedi, tüm gün olduğundan daha da mutluydu.

“Çok geç *kalmadınız* beyefendi. Sizinle vals yapacağım.”

Elini adamın koluna bıraktı.

“Ah, Elliott, ne muhteşem bir akşam değil mi?”

Elliott onu piste doğru yönlendirirken, “Büyük olasılıkla,” dedi, “ama bu konuyu biraz daha detayına düşündüğümde, aynı derecede muhteşem diğer bir ya da iki akşamı daha anımsıyorum. Ama bundan daha iyi olmadıkları kesin.”

“Hep böyle bir şey söylersin zaten.” Vanessa güldü. “Adımları daha yeni öğrendim. Umarım ayağıma takılıp düşmem. Ya da daha da kötüsü, senin ayağına.”

Elliott, “ikimiz de senin bir ton geldiğini biliyoruz,” dedi. “Basman durumunda hayatımın geri kalanı boyunca etrafta düzleşmiş ayak parmaklarıyla dolaşmak zorunda kalırım.”

Vanessa, “Yarım ton,” dedi. “Abartmamalısın.”

Elliott, “Ama eğer ayaklarıma takılıp düşmene göz yumarsam,” dedi, “sakar bir budala olduğuma hükmeder, eve gider kendimi vururum.”

Vanessa, “Zaten evindesin,” diye anımsattı.

Elliott, “Ah,” dedi. “Öyleyim, değil mi. Rahatladım o zaman.”

Elliott’la saçma sapan konuşabildiğim ve onun da kendisine aynı şekilde karşılık verebildiğini görmek bu evliliğin en mutlu edici sürprizlerinden biriydi.

Vanessa, “Constantine’in gelmesine ve beraberinde Bayan Bromley-Hayes’i getirmesine hâlâ kızgın mısın?” diye sordu. “Con bana onun namından bahsetti ki eminim sen de bunu biliyorsundur. Ama senin o hanımefendiyle konuştuğunu gördüğüme mutluyum Elliott. Çok nazıksın. Balodan çok erken ayrıldı. Umarım kendisini hoş karşılanmamış gibi hissetmemiştir.”

Elliott, “En iyisi ne o hanımdan ne de Con’dan bahsetmeyelim, olmaz mı?” dedi. “Bunun yerine valsini tadını çıkaralım.”

Vanessa, “Umarım,” dedi, “ben”

Ama Elliott elini beline dolayıp diğeriyle de elini kavrarken ona o kadar yaklaştı ki Vanessa kısa bir an için şaşalayarak onun kendisini orada, kendi balo salonunda, sosyetenin yarısı onlara bakarken

öpeceğini düşündü.

Elliott ona, “Rezil olmayacaksın,” dedi. “Güven bana. Ve kendine de güven.”

Vanessa gülümsedi.

Elliott, “Sanırım,” dedi, “sana daha önce hoş görüldüğünü söylemiştim. Yanılmışım.”

Vanessa, “Ah,” dedi.

“Hoş görünmüyorsun. *Güzelsin.*”

Vanessa tekrar, “Ah,” dedi.

Ve sonra müzik başladı.

Vanessa vals öğrenmeye başladığı andan itibaren sevmiştir. Bu dansın cüretkâr, romantik, zarif olduğunu düşünüyordu... Ve diğer birçok şeyi de içinde barındırmaktaydı.

Ama bugüne kadar hiç gerçek bir baloda vals yapmamıştı.

Ve o dakikaya kadar Elliott’la da vals müziği eşliğinde dans etmemişti.

Daha önce hiç çiçeklerin, parfümlerin, düzinelerce davetlinin ipek, saten, muslin ve dantellerin bin bir çeşit renklerinin ya da mum ışığında ışıldayan mücevherlerin veya bizzat mumlardan yükselen ışıltıların arasında vals yapmamıştı. Bir orkestra müziği eşliğinde de öyle.

Daha önce sevdiği adamla hiç vals yapmamıştı.

Elliott’a *âşık olduğu* kesindi.

Elliott onu vals adımlarına sürükler sürüklemez, Vanessa anında ayaklarının dolanacağı ve aptal konumuna düşeceği korkusundan sıyrılıverdi.

Gerçekten güzel olmadığını, onun kendisini gerçekten sevmediğini unuttu. Vals yaptı ve ona sanki tüm hayatı boyunca hiçbir şeyden bu kadar haz almamış gibi geldi ya da bilinçli bir şekilde durup düşünseydi öyle hissedecekti.

Gözlerini kocasının yüzünden ayırmadı esmer, klasik açıdan yakışıklı, mavi gözlüydü ve ona gülümsedi. Ve Elliott da ona baktı, gözleri yüz hatlarında dolaştı.

Vanessa kendisini güzel hissetti.

El üstünde tutulduğunu hissetti.

Ve ışık ve renk halkaları içerisinde döndükçe, etrafındaki şaşaanın farkına vardı ve sadece Elliott'ı gördü.

Çok daha göz kamaştırıcı bir şekilde güldü.

Ve sonunda... Elliott'ın gözleri de gülümseyerek karşılık verdi, dudakları kenarlarından hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Bu kesinlikle Vanessa'nın hayatının en mutlu anıydı.

Müziğin sonlanmaya yaklaştığını anlayınca, "Ah," dedi ve bunun vals başladığından beri ikisi arasında sarf edilen ilk ses olduğunun farkına vardı. "Bu kadar çabuk mu bitecek?"

Elliott, "Öyle," dedi. "Orkestra şefine bunu sonsuza kadar çalmaya devam etmelerini emretmeyi unuttum."

Vanessa onun gözlerinin içine, gülümseyişin uzandığı o yere doğru bir kakhaha attı.

"Ne kadar da dikkatsizsin."

"Evet."

Akşam yemeği zamanı gelmişti, misafirlerinin arasına karışmak için birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldılar.

Ama Vanessa bu akşamı, hayatının en unutulmaz anlarından birisi olarak her zaman anımsayacaktı. Bu Elliott'a tamamen âşık olduğu akşamdı aslına bakılırsa bu o kadar içten bir duyguydu ki artık ona âşık olmakla onu tüm varlığıyla sonsuza dek sevmek arasında en ufak bir fark olamazdı.

Hedley'i üzülerken düşündü, sonra bu düşünceyi nazikçe geriye iteledi.

Bu eskidendi.

Şu an ise şimdiydi.

Ve bu *şimdi* içinde yaşanılacak çok güzel andı.

VANESSA ertesi akşam kız kardeşlerini ziyaret etmek için Berkeley Meydanındaki Merton Evi'ne uğradı. Stephen dışarıda olmasına rağmen, ikisi de evdeydiler. O, her ne kadar Margaret'a göre böylesi kullanışsız ve tehlike riski taşıyan araçların arasında dolaşmayı düşünemeyecek kadar genç olsa da Constantine ile birlikte spor, iki tekerlekli at arabalarına bakmaya gitmişti.

Herkes misafir odasında yerlerine otururken, "Onun," dedi, "zıppır bir genç adama dönüşeceğinden korkuyorum. Londra'dan ve bugüne kadar tanıştığı herkesten çok etkilendi. Ve sorun şu ki herkes de hatta ondan birkaç yaş büyük olan beyefendiler dahi, ondan etkilendiler."

Katherine, "O henüz kanatlarını zar zor çırpıyor Meg," diye onu ikna etti. "Daha onları tam manasıyla açmadı bile. Ama bir gün bunu yapacağı kaçınılmaz bir gerçek. Onun sorumsuz bir serseriye dönüşmeyecek kadar sağlam bir karakterinin olduğuna güvenmeliyiz."

Vanessa, "Kate'le aynı fikirdeyim," dedi. "Stephen'ın tıpkı diğerleri gibi genç bir beyefendi olmasına ve dilediği kişi olmanın yolunu kendisine göre bulmasına izin verilmesi lazım Meg."

Margaret iç çekerek, "Ah, sanırım ikiniz de haklısınız," diye karşılık verdi. "Aslında, haklı olduğunuzu *biliyorum*. Sadece o öylesine genç ki. Burada, çok sayıda çılgınlık ve istek uyandıran şeyin yer aldığı bu yerde bulunmak için çok küçük."

Vanessa, "Bizi teselli edebilecek tek bir şey varsa," dedi, "o da Elliott'ın erkek kardeşimize karşı yüklendiği sorumluluğu çok ciddiye almasıdır. O, bizim dahil olamayacağımız erkeklerin dünyasında ona mutlaka göz kulak olacaktır. Kahvaltıdaki sohbetlerin konusu balolar, erkek arkadaşlar ve zaferlerden başka bir şey değildi. Cecily dans ettiği beyefendilerden beşten fazla buket aldı. Ona göre bu mutlak bir başarı

ve hepimiz de onunla hemfikir olduk.” Katherine, “Ve sen buraya gelip oradan kaçmak istedin, öyle mi?” dedi. “Hiç etrafına bakındın mı Nessie?”

Vanessa bakındı ve güldü. Meg evi bu mevsimde hep çiçeklerle doldururdu ama oda hiç o günkü kadar çok sayıda buketle donatılmamıştı.

Margaret, “Bunlardan sadece teki benim,” dedi. “Beyaz güller bana ait. Allingham Markisi büyük bir nezaket göstererek göndermiş. Diğer buketlerin hepsi Kate’in dördü birden.”

Katherine, “Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım,” dedi. “Dün akşam, üzerimdeki süslü elbiseye rağmen, kendimi köyden gelen bir kuzen gibi hissetmişim. Her şey çok anlamsızdı.”

Vanessa, “Hiç de değil,” diye karşılık verdi, “ikiniz de dün akşam çok güzeldiniz ve büyük dikkat çektiniz.”

Margaret, “Stephen sayesinde,” dedi.

Vanessa, “Pekâlâ, evet,” diye kabullendi. Stephen olmasaydı, hepimiz Throckbridge’de eski hayatlarımızı yaşıyor olurduk. Ama orada bile ikinizin de fazlasıyla hayranınız vardı. Bu kadar sohbet yeter. Parkta yürüyüşe çıkalım mı?”

Bu hepsi açısından hoş karşılanan bir öneri oldu. Hyde Park, işlek Londra’nın tam ortasına bırakılmış güzel bir kırsal bölgeyi andıracak kadar büyüktü.

Sürücülere, faytonlara ve gezinenlere çarpmaktan kaçınarak, sakın patikalar boyunca amaçsızca gezindiler.

Katherine, “Allingham Markisi Meg’i yarın akşam buraya faytonuyla gelmeye davet etti,” dedi.

“Öyle mi?” Vanessa ablasına baktı, etkilenmişti. “Peki bunu kabul ettin mi Meg?”

“Ettim. Onu bunu sormaya mecbur bıraktım. Adam dul, biliyorsun.”

Vanessa gülümseyerek, “Ya sen Kate?” diye sordu. “Dün akşam baloda özel birisiyle tanıştın mı?”

Katherine tahmin edildiği üzere, “Herkes özeldi,” dedi. “Gerçekten

çok güzel zaman geçirdim. Ama burada, şu sessiz parkta yürümek, çimen ve ağaçların kokularını içeme çekmek muhteşem bir şey. Warren Malikânesi'ni özledim. Ve Throckbridge'i de öyle.”

Vanessa, “Hepimiz bu yeni hayata gün geçtikçe alışacağız,” dedi. “Ve önümüzdeki birkaç ay boyunca yapılacak, görülüp yaşanacak o kadar fazla yeni şey olacak ki sıkılmaya ve ev hasreti çekmeye neredeyse hiç zaman bulamayacağız.”

Katherine, “Constantine beni bu haftanın ilerleyen günlerinde Londra Kulesi'ne götürecektir,” dedi, “ve tabii başka nereye istersem oraya. Ondan gittikçe daha fazla hoşlanıyorum. Onu hayatımızın başından beri tanıyor olabilmeyi dilerdim. Jonathan'ı da keşke tanımış olsaydık.”

Margaret ve Vanessa, “Evet,” diyerek hemfikir oldular.

Konuşmaksızın yürümeye devam ettiler. Birbirleriyle o kadar samimiydiler ki sessizlik içerisinde dahi inanılmaz derecede rahatlılar, özellikle de etrafları tadı çıkartılacak türden doğal güzelliklerle doluyken.

Vanessa dünün sıkıntısını atmaya devam etti saraydaki tanıtım, balo, Elliott'la yaptığı vals. Onunla geçirilen gece.

Büyük olasılıkla dün ve bugün olduğundan daha mutlu olabilmesi imkânsızdı. Dün akşam Elliott'la sadece bir kez dans etmişti ama bu ona yetmişti.

Birlikte yaptıkları ilk valslerini hep hatırlayacaktı.

Ve ikisi de bu kadar hareketli bir günün ardından yorgunluktan tükenmiş olsalar da gece boyunca defalarca sevişmişlerdi.

Vanessa bugün gerçekten de oldukça yorgundu. Ama bazen yorgunluk dahi neredeyse memnuniyet verici olabiliyordu.

Âdeti üç gün gecikmişti. *Sadece* üç gün. Çok da ümitlenmemeliydi. Ama yine de genelde adet dönemleri çok muntazamdı.

Umarım, diye düşündü... Ah, *umarım*.

Sonunda izledikleri yol onları parkın kalabalık kısmına, sosyetik dününün tümünün her akşam gezindiği bölgeye getirdi.

Saygılarını sunmak için duran ilk kişi Allingham Markisi oldu. Yüksek oturaklı faytonunda yalnızdı.

Uzun şapkasının siperliğine kırbacını dokundurarak, “Leydi Lyngate, Bayan Huxtable, Bayan Katherine,” dedi. “Nasılsınız?”

Hepsi de ona gerçekten çok iyi olduklarını söylediler ve Margaret adama çiçekler için teşekkür etti.

Marki, “Dediklerine göre yarın yağmur yağma olasılığı varmış,” dedi.

Margaret, “Ah, bu büyük bir hayal kırıklığı olur lordum,” dedi.

Marki, “Belki de,” dedi, “eğer kız kardeşleriniz izin verirlerse Bayan Huxtable, bu akşam evinize benimle birlikte dönebilirsiniz. Sizi kapınızın önüne bir saat içerisinde güvenli bir şekilde geri bırakırım.”

Margaret soran gözlerle kız kardeşlerine baktı.

Vanessa, “Tabii ki gitmelisin Meg,” dedi. “Eve Kate’le birlikte dönebiliriz.”

Marki oturduğu yerden indi ve Margaret’in elini tutarak yanındaki yüksek koltuğa oturmasına yardım etti.

Vanessa, Katherine ile birlikte bu ikilinin oradan uzaklaşmalarını seyrederken, “Başka birisinin arkadaşılığının tadını çıkartmaya çalışması beni mutlu ediyor,” dedi. Katherine, “Başka birisinin mi?” diye sordu.

Vanessa, “Crispin Dew dışında birisinin,” dedi. “Tüm hayatı boyunca onu sevdi, biliyorsun. Bizim yüzümüzden, teklif ettiğinde onunla evlenmedi. O giderken aralarında bir anlaşma vardı.”

“Nessie!” Katherine çığlık attı, sarsıldığı açtıktı. “Ve o gidip başkasıyla evlendi. Ah, zavallı Meg! Gerçekten en ufak bir fikrim yoktu. Warren Malikânesi’nde bu haberi öğrendiğimde, onu genç kızken Crispin’e âşık olduğunu söyleyerek alaya aldım. Nasıl da incinmiş olmalı!”

Vanessa, “Kendini suçlamamalısın. Meg hiçbir zaman kendisi hakkında konuşan ya da duygularını herkesin fark edeceği şekilde ortaya koyan birisi olmadı,” dedi. “Sanırım küçük bir kızken onun tek

sırdaşı bendim, şimdi ise en derin hislerini bana dahi açmıyor. Bu sezon ya da bir sonrakinde kendisine sevebileceği birisini bulursa çok mutlu olacağım.”

Katherine, “Bu belki marki olur?” dedi. “Adam korkunç derecede yakışıklı değil ama yeterince hoş görünüyor. Ve Meg’den on yaştan daha büyük olamaz.”

Vanessa gülümseyerek, “Ve o bir marki,” dedi. “Bu tür şeylere dikkat etmeye başlamamız ne kadar da saçma.” Katherine, “Ama prens değil,” dedi. İkisi de gülüp yürüdüler.

Cecily bir grup genç hanımefendiyle yürüyüşe çıkmıştı, hizmetçileri biraz arkadan onları takip ediyorlardı. Vanessa ve Katherine kendilerine doğru yaklaşınca at sırtındaki birkaç genç beyefendiyle konuşmayı kestiler Vanessa onları dün geceki balodan hatırladı. Selamlaşmalar canlı kahkahalar eşliğinde yapıldı.

Cecily onlara ıslıl ıslıl bir suratla gülümsedi ve gruba katılmaya davet etti. “Serpentine’e doğru yürüyeceğiz.” Katherine, “Ah, suyu görmeyi çok isterim,” dedi. Vanessa da istiyordu ama tercihen böylesi coşkunun bir genç hanımefendi kalabalığıyla birlikte değil. Kederle, yaşlanıyor olmalıyım, diye düşündü.

Katherine’i, “*Sen* git,” diye teşvik etti. “Nasıl olsa benim eve dönmem lazım. Belki Elliott gelmiştir bile. Cecily ve hizmetçisi sana eve kadar eşlik edeceklerdir.”

Cecily, “Tabii ki,” dedi. “Erkek kardeşini de beraberinde getirmiş olmanı *dilerdim*.”

Diğer genç hanımlardan biri, “Evet, gerçekten,” dedi. “O çok yakışıklı. Hele o lüleler!”

Kıkırdaşmalar yaşandı.

Vanessa onların kendi yollarında ilerlemelerini seyretti. Ama şimdi kendisi refakatçisiz ve hizmetçisiz kalmıştı, aylaklık etmemeliydi. Belki de eve gidince bir saat kadar yatar ve son iki gecedir alamadığı uykusunun birazını telafî ederdi. Tabii Elliott eve gelmemişse. Ve sonra da belki...

Adımlarını hızlandırdı.

Üstü açık bir faytonla üç hanımefendi yaklaşıyordu, hepsinin de kafalarında son moda birer şapka vardı. Vanessa onlara, sırtı atlara dönük oturan hanımefendi başını çevirene kadar, hayranlıkla baktı. Vanessa onun Bayan Bromley-Hayes olduğunu gördü.

Hanımefendi de onu aynı anda gördü ve birbirlerine sıcacık gülümsediler.

Fayton Vanessa'yla aynı hizaya geldiğinde Bayan Bromley-Hayes faytoncuya, "Ah, durun," diye seslendi. "Leydi Lyngate! Bugün görmekten haz alacağım tek kişi. Dün akşamki inceliğiniz için size teşekkür etmeliyim. Muhteşem bir baloydu, değil mi? Başka bir yere sözüm olmasaydı, daha uzun kalırdım."

Vanessa, "Ah," dedi, "bunu duyduğuma sevindim. Kendinizi istenmiyor gibi hissetmediğinizi umuyordum. Davetiyenizin gönderilmemiş olması gerçekten de talihsiz bir unutkanlık."

Hanımefendi, "Çok nazıksınız," dedi ve yanındakilere baktı. "Bir süre Leydi Lyngate'le yürüyeceğim. Siz bensiz devam edin. Ben evin yolunu kendim bulurum."

Faytoncu aşağı atladı, oldukça şık ve şaşırtıcı derecede güzel görünen Bayan Bromley-Hayes kısa süre sonra Vanessa'nın yanında yerini almış, onunla birlikte dolaşmak için koluna girmişti.

Bayan Bromley-Hayes, "Elliott sizin dünün ardından yorgun düştüğünüzü söyledi," dedi. "Ama sizi dışarıda, bu akşamın tadını çıkartırken görmek gerçekten çok güzel."

Elliott mı?

Vanessa, "Onu bugün gördünüz mü?" diye sordu.

Hanımefendi, "Ah, evet, tabii ki," şeklinde karşılık verdi. "Sık sık yaptığı gibi bana erkenden uğradı."

Neden?

Vanessa, "Öyle mi?" dedi.

Hanımefendi hafif bir kahkahayla, "Ah, endişelenmenize gerek yok," dedi. "Wallace erkekleri her zaman çok ketumdur, bilirsiniz ve

karılarına toplum içerisinde çok sadıktır. Elliott sizi hiçbir zaman utandırmayacaktır. Ve siz de onun evinde oturacak, varislerini doğuracaksınız. Unvanını çoktan aldınız. Aslına bakılırsa Leydi Lyngate, sizi kıskanan *ben* olmalıyım. Sizin *beni* kıskanmanız gereksiz.”

Bu kadın ne diyordu? Ancak bir embesil onun ne söylediğini anlamazdı.

O Elliott’ın metresiydi!

Her ne kadar Anna tam manasıyla saygın bir dul olsa da aynı zamanda bazen, ah, bazı beyefendilere aşırı derecede arkadaşça davranmak türünden bir şöhretin de sahibi.

Constantine’in dün akşam sarf ettiği sözler Vanessa’nın kulaklarında, o sanki hemen yanında konuşuyormuşçasına açık ve net yankılandı.

Tıpkı davet edilmemesine rağmen bu hanımı balo salonunda gördüğünde Elliott’ın sergilediği öfke gibi.

Tabii ki davet edilmedi.

Bayan Bromley-Hayes, sesinde neşeyle, “Ah, hayatım, bana bunu *bilmediğinizi* söylemedi,” dedi

Vanessa isteklerine pek de kolay itaat etmediğini fark ettiği dudakları arasından, “Sanırım *bilmediğimden* emindiniz hanımefendi,” dedi.

“Kırsal kesimden yeni geldiğinizi ve nazik sosyeteyle hiç haşır neşir olmadığınızı unutmuştum. Sizden bu işin gizliden gizliye nasıl işlediğini bilmeniz tabii ki beklenemez. Zavallı Leydi Lyngate. Ama siz bile, eminim ki Elliott’ın sizinle formalitenin ötesinde bir sebeple evlendiğine inanıyor olamazsınız.”

Tabii ki öyleydi. Elliott onunla evlenmeyi *Vanessa kendisine* teklif edene kadar aklının ucundan dahi geçirmemişti.

Bayan Bromley-Hayes, “Sadece kendisine aynada şöyle bir bakmanız dahi yeterli,” diye sözlerine devam etti. “Tabii, sizin çirkin olduğunuzu söylemiyorum. Çirkin değilsiniz. Vücudunuzun yanı sıra

giyiminiz için de övgüye değersiniz. Ama Elliott, kadınlara ilişkin mükemmel zevkiyle nam salmıştır, bilirsiniz işte.”

Vanessa, eş ve metres yan yana, kol kola yürüyorlar, diye düşündü, hem de Londra’nın kesinlikle en kalabalık akşam toplanma mekânlarından birinde. Parktaki diğer herkese sundukları manzara gerçekten de komik olmalıydı. Ve tabii ki herkes mutlaka durumun *farkındaydı*. Bunu birkaç dakika öncesine kadar bilmeyen tek kişi kendisiydi.

“Hangi açıdan mükemmel?”

Bu, daha iyi ya da kırıncı bir karşılık düşünme şansı olmaksızın yapabileceğinin en iyisiydi.

Hanımefendi alçak sesle güldü. “Ah, kedinin tırnakları *var*, öyle mi? Yapmayın ama Leydi Lyngate, arkadaş olamamamız için hiçbir sebep yok. Neden bir adamın aramıza girmesine izin verelim ki? Erkekler çok aptal yaratıklardır. Onlara belirli bir takım şeyler için ihtiyaç duyabiliriz pekâlâ, en azından *tek* bir şey için ama çoğunlukla onlardan uzakta çok daha mutlu yaşarız.”

Vanessa çekip kolunu ondan kurtararak, “Artık bana izin verir misiniz,” dedi. “Sizinle karşılaştığımda evime gidiyordum. Bekleniyorum.”

“Elliott tarafından mı?” Hanımefendi güldü. “Zavallı Leydi Lyngate. Bundan şüphedeyim. Hem de çok.”

Vanessa, “Size iyi akşamlar,” dedi ve kalabalığın arasından sağma soluna bakmaksızın büyük bir aceleyle ilerledi.

Zihninin karmaşasında, bir anda, hepsi de gün kadar açık bir takım düşünceler belirdi.

Sade birisi olduğu gerçeği.

Elliott’ın ona, tıpkı bir çocuğu pohpohlayarak sakinleştirmesi gibi, güzel olduğunu söylemesi.

İki sabah evvel onunla konuşmadan önce, Londra’ya gelişlerini takip eden günden itibaren her gün tüm gününü evden uzakta geçirmesi.

Buradaki ilk birkaç günden birinde annesinin onun babasından farklı

olacağını umduğunu ifade edişi.

Onunla sık sık sevişmesinin onu sevmesiyle hiçbir alakasının olmadığı, sadece varis edinmek için bunu yaptığı.

Dün akşam birkaç dakika boyunca Bayan BromleyHayes'le kadın oradan ayrılmadan önce sohbet ettiği.

Bayan Bromley-Hayes'i tiyatrodaki görmenin onu sinirlendirdiği.

Onun ve Constantine'in aralarında bir tartışma yaşandığını bu hanımı onlarla karşılaşsın diye tiyatroya getirenin ve dün akşam baloda boy göstermesini sağlayanın Constantine olduğunu. Bunu sırf Elliott'ı mahcup etmek için yaptığını.

Elliott'ın bugün Bayan Bromley-Hayes ile görüşüp konuştuğunu ve ona *onun*, yani Vanessa'nın yorgun olduğunu söylediğini. Aynen bir gün önce çok fazla çeker verilen bir çocuk gibi.

Onun inanılmaz derecede yakışıklı ve çekici olduğunu, dolayısıyla büyük olasılıkla onun gibi bir eşle tatmin olamayacağını.

Kendisinin tam bir aptal ve geri zekâlı olduğunu.

Saf, kolay kandırılan, salak.

Mutsuz.

Acınacak durumda.

Neredeyse ayağını diğerinin önüne atmayı başaramıyordu, eve varması uzun zaman aldı.

Neyse ki eve vardığında Elliott henüz gelmemişti. Baş uşak ona kayınvalidesinin misafir odasında birkaç misafir ağırladığını söyledi.

Vanessa oturma odasının önünden geçti, duyulmasın diye adımlarını yavaş yavaş atıyordu. Yukarı kendi odasına çıktı, hem yatak odasının, hem de soyunma odasının kapılarının sıkı sıkı kapalı olduğundan emin oldu, yatağına ayakkabıları ve şapkası hariç tamamen giyinik halde çıktı ve örtüyü kafasına çekti.

Hemen orada, o dakika ölebilmeyi diledi.

Bunu hararetle bir şekilde istedi.

Hedley, diye fısıldadı.

Ama bu bile adil değildi. Onu tüm benliğiyle seven adama

sadakatsiz davranmıştı hem de sevginin ne demek olduğunu dahi bilmeyen kalpsiz bir adamla.

Ve aynı zamanda kocası olan o erkeklerle.

Büyük bir hızla uykuya daldı.

Elliott, Jackson'ın boks salonunda bir saat harcamış, sert rakibinden maça sanki gerçek bir kavgaymış gibi asıldığı için birden fazla uyarı almıştı.

White Klüp'te on beş dakika geçirmiş ve arkadaşlıklarından haz aldığı bir grup tanıdık onu aralarına katılmaya davet etmiş olsa da oradan ayrılmıştı.

Londra sokaklarında faytonuyla, tanıyacağı birisine rastlama ve nazik bir sohbet için durmak zorunda kalma olasılığının yüksek olduğu park ve alanlardan uzak durarak, amaçsızca dolaşmıştı.

Ama sonunda evine döndü. George Bowen hâlâ ofisindeydi. İçeri girer girmez işverenin önüne göz korkutucu derecede kalın bir posta yığını iteledi. Elliott bunu aldı ve hepsi de onun özel ilgisini gerektiren mektuplara şöyle bir göz attı. Eğer öyle olmasaydı, tabii ki George hepsiyle ilgilenir ve onu rahatsız etmezdi.

“Hanımefendi evde mi?” diye sordu.

George, “İki hanımefendi de evde,” dedi. “Tabii eğer bana görünmeden hizmetkârların merdivenlerini kullanarak aşağı inip sivişmadılarsa.”

“Tamam.” Elliott posta yığını bıraktı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bir türlü kendisini Anna'yı kırdığını düşünmekten alamıyordu. Ziyaretleri süresince çok sessiz kalmıştı. Onu dudağında yarım bir gülümsemeyle dinlemişti. Ve ardından da ona ziyaretinin gereksiz olduğunu, dün gece tekrar başka birisiyle kuracağı yeni bir arkadaşlığın peşine düşebilecek derecede özgür olmakla ne kadar şanslı olduğunu anladığını söylemişti. İki yıl bir ilişki için oldukça uzun bir süreydi, değil mi? Dulluğu konusunda en değer verdiği şey özgürlüktü. Ve cinsel ilişkileri de sıkıcı bir hal almıştı zaten, o da hemfikir değil miydi?

Elliott hemfikir *olmamıştı* bu patavatsızlık olurdu. Ayrıca, ilişkileri ona göre hiç de sıkıcı değildi, sadece... uygunsuzdu. Ama bu da ona söyleyebileceği bir şey değildi.

Anna'yı incitmiş olma olasılığıyla gün boyunca rahatsız olduğu gerçeği için Vanessa'ya teşekkür etti. Vanessa ve duygular! Onunla tanışmadan evvel kimsenin duygularını umursamazdı kendisinininkiler de dahil.

Misafir odasında yoktu. Annesi ya da Cecily de öyle.

Yukarı çıktıktan ve soyunma odasında olmadığından emin olduktan sonra, yatak odasında olması gerektiğine karar verdi. Ama yatak odasına açılan kapı kapalıydı. Yavaşça tıklattı ama yanıt gelmedi. Onun orada olduğuna iddiaya girerdi. Büyük olasılıkla derin bir uykuya dalmıştı.

Kendi kendine gülümsedi ve kapıyı daha yüksek tonda çalmamaya karar verdi. Onu dün gece, yoğun bir günün ardından, gecenin büyük bölümünde uyutmamıştı. Ya da o onu uyutmamıştı. *Birbirlerini* uyutmamışlardı.

Onu cinsel açıdan bu kadar çekici bulabilmesine hâlâ şaşıırıyordu. O Elliott'ın alışıldık kadın tipi değildi. Belki de çekim *buradaydı*.

Salına salına tekrar aşağı indi ve mektuplarından bazılarına göz attı. George o günkü çalışmalarına bir nokta koymuş ve ortadan kaybolmuştu.

Tekrar yukarı çıktı, tıraş oldu, üzerini değiştirdi. Akşam yemeği vakti gelmişti ama hâlâ Vanessa'nın odasından en ufak bir ses yoktu. Belki de orada değildi. Belki de George yanılmıştı ve her ne kadar karısının, bu saatte nerede olabileceğine dair en ufak bir fikri yoksa da o hâlâ dışarıdaydı.

Kapısını tekrar tıklattı ve yanıt alamayınca, büyük bir dikkatle kapıyı aralayıp içeri baktı.

Yatak dağınıktı. Tam ortasında bir tümsek vardı. Elliott, bunun karısı olduğunu tahmin etti.

İçeri girdi ve yatağın etrafından dolaşarak bu tepeciğe yaklaştı.

Vanessa kıvrılıp top gibi olmuştu, giyinikti, saçları dağılmıştı ve görünürdeki yanağı kırmızıydı.

Yorgun *olmalıydı*. Elliott gülümsedi.

Hafif sesle, “Uykucu, akşam yemeğini kaçırma tehlikesiyle karşı karşıyasın,” dedi.

Vanessa gözlerini açtı ve ona bakmak için başını çevirdi. Gülümsemeye başladı. Ve hemen ardından hızla sırtını döndü ve iyice kıvrılarak çok daha sıkı bir topa döndü.

“Aç değilim.”

Yanağının kırmızılığı ateşli olduğuna mı dalaletti? Elliott parmaklarının tersiyle yanaklarına dokundu ama Vanessa eline vurdu ve suratını daha uzağa çekerek yatağa gömüldü.

Elliott elini kaldırdı, onun tepesinde asılı tuttu.

“Sorun ne? Rahatsız mısın?”

“Hayır.”

“Bir şey mi oldu?”

“Hiçbir şey yok.” Sesi çarşafklar arasında boğuluyordu. “Git buradan.”

Elliott kaşlarını kaldırdı ve iki elini de sırtında kenetledi. Başını eğip ona bakarak dikildi.

“*Git buradan mı?* Akşam yemeği vakti neredeyse gelmişken burada yatıyorsun ve bana hiçbir şey olmadı diyorsun, öyle mi?”

Aniden aklına bir düşünce düştü. “Adetin mi? Başladı mı yoksa?”

“Hayır.”

O zaman sorun *bu* muydu? *Sabah* mide bulantıları rahatsız ediyor olmalıydı, değil mi?

“Vanessa bana bakar mısın?”

Neredeyse şiddetli bir şekilde sırt üstü dönüp ona dağınık saçları arasından bakarken, “Bu bir emir mi?” diye sordu. Elbisesi bedenine dolanmıştı. “Tabii lordum. Her ne isterseniz lordum.”

Elliott kaşlarını çatı.

“Sanırım bana olan biteni anlatsan daha iyi olacak.”

Ve birdenbire aniden kötü bir önseziyle doldu. Con. Vanessa saçlarını yüzünden tek koluyla geri iteleyerek, “Seni paylaşmayacağım,” dedi. “Bana seninle evlendiğim için başka şansımın olmadığını söyleyebilirsin. Ve sana itaat etmek zorunda olduğumu, canın çektiğinde sana karşı evlilik görevlerimi yapmam gerektiğini de öyle. Ama eğer taraflardan biri ettiği yemini bozabiliyorsa diğeri de aynısını yapabilir. Eğer bana bir daha dokunmaya kalkarsan çok ama çok yüksek sesle çığlık atacağım. Bu boş bir tehdit değil.”

Ah, evet. Con.

Elliott, “Öyle olmadığını görebiliyorum,” dedi. “Neyle suçlanıyorum acaba?”

Vanessa, “Evli bir erkek olarak metres sahibi olmaktan,” dedi. “Onun benim tam aksime güzel olması hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu benimle evlenmeden önce biliyordun. Ve *sana* evlenme teklif edenin *benim* olmam da hiçbir şeyi değiştirmez. Hayır diyebilirdin. Ama demedin. Benimle evlendin. Bana kutsal yeminler ettin, sözler verdin. Ve sonra da bunları yıktın. Bundan sonra, isim dışında, hiçbir zaman benim kocam olmayacaksın.”

Elliott sersemleyip biraz da öfkelenerek, “Con’ın sana doğru bilgi verdiğinden emin misin Vanessa?” dedi.

Vanessa, “Ha!” diye karşılık verdi. “Şimdi de inkâr edeceksin, değil mi? Bugün Bayan Bromley-Hayes’in evine gittin mi, gitmedin mi?”

Ah. Bunu yapan Con değildi.

Vanessa hemen yanıt alamayınca, “Gördün mü?” dedi. “İnkâr edemiyorsun, değil mi?”

Elliott, “Anna buraya mı geldi?” diye sordu.

Vanessa küçümseyerek, “*Anna*” dedi. “Ve o da *sana Elliott* diyor. Ne kadar da samimi! Onunla parkta karşılaştım. Git buradan. Seni bugün bir daha görmek istemiyorum. Dilerim hiç görmem.”

Elliott, “Açıklamama izin verecek misin?” diye sordu.

Vanessa tekrar, “Ha!” dedi. “Git buradan.”

Elliott ona, “Seni ölen kocanın portresine kapanıp ağlarken

bulduğumda, konuyu izah etmeyi dilemiştin,” diye anımsattı, “ve ben de er geç seni dinledim. Yaşananlar her zaman göründükleri gibi olmuyor.”

“O senin metresin *değil mi?*” Vanessa’nın ses tonu öncekinden de küçümseyiciydi.

Elliott, “Hayır,” dedi.

“Ha! Bayan Bromley-Hayes bir yalancı o zaman, öyle mi?”

“Sana ne söylediğini bilmiyorum.”

Elliott bekledi.

Vanessa yatak örtülerini bir tarafa fırlattı ve bacaklarını yatağın diğer tarafından aşağı uzattı. Ayağa kalktı ve elleriyle üzerindeki elbisesini tekrar giyilebilir görünmesi için düzeltti. Parmaklarını saçları arasından geçirdi, sırtı Elliott’a dönüktü.

“Dinliyorum.”

Elliott, “Anna geçen yılın büyük çoğunluğu ve ondan evvelki yıl boyunca benim metresimdi,” diye anlatmaya başladı. “Eğer bu gerçek seni kırdıysa Vanessa, özür dilerim ama geçmişte olanları değiştiremem ve bunu yapabilecek dahi olsaydım yapmazdım. O zamanlar evli değildim. Hatta seni bile tanıımıyordum.”

Vanessa, “Tanısaydın bile ona karşı güçlü bir rakip olabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

Elliott, “Seni, annemi ve Cecily’i düğünümüzden önce buraya getirdiğimde,” diye devam etti, “evleneceğimi söylemek için Anna’ya uğradım. Benimle çılgın gibi kavga etti ve oradan ayrıldım. Konunun kapandığını düşünmüştüm ama görüyorum ki öyle olmamış. İki akşam önce tiyatrodan ve dün gece de baloda boy gösterdi. İşte o an onun gözlerinin içine bakarak ilişkimizin sonlandığını özellikle vurgulamadığımı fark ettim. Dolayısıyla da bugün sırf bunu yapmak için ziyaretine gittim.”

Vanessa, “Ve ona dünün ardından yorgun olduğumu da söyledin,” dedi.

Elliott şöyle bir durakladı. “Sanırım söyledim,” diyerek itiraf etti.

Vanessa, arkasına dönüp Elliott'ın gözlerinin içine bakarak, "Benim adım onun karşısında zikretmeye nasıl cesaret edebilirsin?" dedi.

Elliott, "Üzgünüm," diye karşılık verdi. "Gerçekten de tadım kaçmıştı. Sana hâlâ birer sevgili olduğumuzu mu söyledi Vanessa? Benimle bu konuyu hiçbir zaman konuşmayacağını ve bu yalanı kafanda büyüteceğini düşünerek mi yaptı bunu? Seni hiç de iyi tanımıyor, değil mi? Biz sevgili filan değiliz ve seninle nişanlandığım günden bu yana da aramızda hiçbir şey olmadı. Onun içinde bu kadar büyük bir kin besleyeceğini beklemiyordum ama görünüşe bakılırsa öyle olmuş. Sonlanan bir ilişkinin bunca çirkinliğiyle incindiğin için tüm kalbimle üzgünüm."

Vanessa, "Senin bir kalbin var mı ki?" diye sordu. "Dün geceyi bu yatakta benimle geçirdin. Yanıma beni istediğin için geldiğini düşündüm. Ama bu sabah ilk iş metresine gittin."

Elliott, "*Eski* metresimi ziyarete gittim, evet," dedi. "Oraya gitmeyi neden gerekli gördüğümü de açıkladım."

Vanessa, "Ama bana oraya gitmeyi gerekli gördüğünü anlatmaya ihtiyaç duymadın, öyle mi?" diye sordu.

Elliott, "Hayır," dedi.

Vanessa, "Bu ilişkiyi neden bitirdin?" diye sordu.

"Çünkü evliyim."

Vanessa kısa süreliğine gülümsedi.

"*Benimle* evli olduğun için değil, öyle mi?" diye sordu. "Sırf evli olduğun için demek? Pekâlâ, sanırım bu da bir şey. Hatta belki de takdire değer bir davranış. İyi ama bu asil ahlak anlayışı ne zaman zayıflayacak ve sen yeni bir metres edineceksin?"

Elliott, "Hiçbir zaman," dedi. "Birlikte yaşadığımız sürece bu olmayacak."

Vanessa, başını önüne eğip ellerine bakarak, "Sanırım, ondan önce başka metreslerin de olmuştur," dedi.

Elliott, "Evet," dedi.

"Sanırım hepsi de güzeldi."

“Evet.”

Vanessa, “Peki ben nasıl” diye başladı.

Elliott onun sözlerini oldukça sert bir şekilde kesti. “Bu kadarı yeter Vanessa. *Yeter!* Sana güzel olduğunu söyledim ve bu yalan değildi. Sözlerime inanmıyor olsan bile, eminim ki hareketlerime da inanmazlık edemezsin. Sevişmelerimiz sana seni hem güzel, hem de dayanılmaz bulduğumu göstermiyor mu?”

Vanessa’nın gözleri doldu ve tekrar sırtını büyük bir hızla döndü.

Görünümüne ilişkin güvensizlikleri çok derindi, Elliott bunu fark etti. Büyük olasılıkla bunun kendisi bile farkında değildi. Neşeli olmayı buna bir çare gibi kullanmaktaydı. Ama neşesi kaçtığına, incinmeye o kadar açıktı ki.

Vanessa, “Onun metresin olmamasını *dilerdim,*” dedi. “Ondan hoşlanmadım. Seni onunla düşünmeye *dayanamıyorum*”

Elliott, “Her ne kadar şartlar farklı olsa da,” diyerek araya girdi, “ben de seni genç Dew’la bir arada düşünmeye dayanamıyorum Vanessa. Sanırım hepimiz hayat arkadaşımızın bize bir bebek kadar taze ve yeni geldiğine, hayatında bizden başka kimse olmadığına inanmak isteriz. Ama bu imkânsız. Sen benimle tanışmadan önce neredeyse hayatının yirmi dört senesini yaşamıştın. Ben ise seninle karşılaşmadan tam otuz sene geçirdim. Ama ikimiz de eğer bu seneleri yaşamamış olsaydık, şimdi olduğumuz kişiler olmayacaktık Ve ben seni şu anda olduğun gibi seviyorum. Senin de beni sevmeye başladığını düşünüyorum.” Vanessa iç çekti ve başı önüne düştü.

“Onun tiyatrodaki bize yaklaşması ve dün gece baloya gelmesi kimin fikriydi?” diye sordu. “Onun mu? Constantine’i mi?”

Elliott, “*Bilmiyorum*” dedi. “*Büyük olasılıkla ikisininindir. Aslında sana her şeyi hemen o dakika anlatarak tüm güçlerini ellerinden almalıydım:* Ah, bu arada, Con’ın yanında oturan hanımefendi, benim büyük olasılıkla eskilerde kaldığının farkında dahi olmayan eski metresim. Üzgünüm, ama hayatımın geri kalanı boyunca iyi bir çocuk olacağıma söz verdim. *Bu yaşanan sorunların çoğunu çözerdi, değil*

mi?”

Vanessa başını döndürüp omzunun üzerinden baktı ve her ne kadar rengi sararmışsa da gülümsedi. “Bu benim açımdan tiyatro oyununu mahvederdi.”

“Öyle mi?”

Vanessa başını sallayarak onayladı.

Elliott, “Peki, tüm bu bilgiler evliliğini de mahvetti mi?” diye sordu. “Hayatının geriye kalanı mahvoldu mu?”

Vanessa, “Elliott, bana tüm gerçekleri anlattın, değil mi?” dedi.

“Evet.” Elliott ona gözlerini kaçırmadan karşılık verdi. Vanessa iç çekti ve yüzünü ona tam olarak tekrar döndü.

“Daha önce ömür boyu mutluluğa hiç inanmadım ve hatta bunun olmasını istemedim. Dün akşam ve bu sabah ise bunu bulduğuma inanmam ne kadar da aptalcaymış. Bulmamışım. Ama hayır, hiçbir şey tamir edilemez şekilde mahvolmadı. Yaşamaya devam edeceğim. Edeceğiz. Beni gerçekten de dayan... Beni gerçekten de birazcık da olsa çekici buluyor musun?”

Elliott, “Buluyorum,” dedi. Hemen o dakika yatağın etrafından dolanabilir ve onu kolları arasına alıp kucaklayabilirdi ama bunu yapmak yanlış olurdu. Vanessa onun içtenliğinden şüphelenebilirdi. “Ama ben, her ne kadar doğru bir söz olsa da *çekici* kelimesini kullanmadım. Bu hafif kalıyor. Ben *dayanılmaz* dedim.”

Vanessa, “Ah,” dedi. “Bunun nedenini gerçekten bilmiyorum. Oysa ben korkunç görünüyorum.” Başını eğip kendisine şöyle bir baktı.

Elliott, “Şu anda kesinlikle öyle,” diye hemfikir oldu.

“Evde fare olsa, sana bakar bakmaz kesinlikle korkup kaçardı. Elbiseler yatakta giyilmek için değildir, biliyorsun. Ve saçların da birkaç saatte bir fırçalanmaları gerekir.”

Vanessa, “Ah,” dedi ve güldü bu oldukça güçsüz, titrek bir sest.

Elliott, “En iyisi zili çalıp hizmetçini çağırayım,” dedi. “Ben de aşağı inecek, anneme ve Cecily’e bu gece açlıktan ölmelerine gerek olmadığını, senin yarım saate kadar aşağıda olacağını söyleyeceğim.”

Vanessa, Elliott yatağın etrafından dolaşıp soyunma odasına doğru ilerlerken, “Bana sadece yarım saat içerisinde çekidüzen vermek büyük çaba gerektirecektir,” dedi.

Elliott, zilin ipini çekip ona bakmak için başını çevirerek, “Pek sayılmaz,” dedi. “Aslında yapman gereken tek şey gülümsemek Vanessa. Gülümsemen gerçek bir büyü.”

“Blöfünü görmeli ve aşağıya hemen şimdi gülümseyerek inmeliyim, seni aptal adam. Annen muhakkak olan biteni hissedecektir.”

Elliott kendi soyunma odasına girip kapısını kapatırken, “Yirmi beş dakikaya dönerim,” dedi.

Kısa bir süre kapıya yaslanıp dikildi Elliott, gözleri kapalıydı.

Affettirmesi gereken ne çok hareketi vardı. Son zamanlarda birçok insanı incitmişti. Son birkaç yıldır güvendiği insanlar da onu incitmişlerdi, dolayısıyla o da kendisini müsamahasız bir çalışmaya kaptırmış, sırtını sevgiye ve tabii kahkaha ve neşeye çevirmişti.

Yine de insanları incitmişti.

Sevgi, kahkaha ve neşe.

Bunların hepsi isteksizce yaptığı evlilikte mevcuttu.

O hak etmediği bir hâzineyle evlenmişti.

Vanessa birkaç dakika evvel ne demişti? Kaşlarını çatarak düşündü.

Daha önce ömür boyu mutluluğa hiç inanmadım ve hatta bunun olmasını istemedim. Dün akşam ve bu sabah ise bunu bulduğuma inanmam ne kadar da aptalcaymış.

Dün ve bu sabah mutluydu. Hem de ömür boyu süreceğine inanacak kadar mutlu.

Ulu Tanrım!

Mutluydu. *Tabii ki* mutluydu.

Elliot da öyle.

VANESSA kız kardeşlerini sosyeteye tanıştırma görevinin meşakkatli olacağını düşünmüştü. Nasıl olsa o da, her ne kadar bir vikontla, düklüğün varisiyle evli olsa da sosyeteye en az onlar kadar yeniydi. Hemen hemen hiçbir şey bilmiyor, kimseyi tanımıyordu.

Ama hiçbir zorluk yaşanmadı. Gereksinim duyulan tek şey, onun sosyeteden bir beyefendiyle evli bir hanımefendi olarak edindiği saygın pozisyondu. Elliott bu rol için gereğinden fazla vasıflıydı.

Bu üç kız kardeş büyük bir merakla beklenmekteydi. İngiltere'nin en uygun bekârıyla yakın zamanda evlenen Vanessa. Her ne kadar bronz tenden mahrum olsa da çok genç, yakışıklı ve çekici bulunan yeni Merton Kontu'nun kız kardeşleri olan Margaret ve Katherine. Ayrıca Margaret ve Katherine'e nadir bulunur güzelliklerinden dolayı da özel bir ilgi gösterilmişti.

Vanessa kısa bir süre sonra sosyetenin her zaman yeni yüzler görmekle, yeni hikâyeler dinlemekle, yeni skandal-

ların rüzgârına kapılmakla büyük bir hevesle ilgilendiğini öğrendi. Yeni kont ve kız kardeşlerinin ücra bir kırsal kasabada bulunma ve çoğu kişinin bahçe kulübelerinden daha küçük bir evde yaşamış olma hikâyeleri *sosyetenin* abartma eğilimi de çok güçlüydü ortak bir hayal gücü oluşturdu ve misafir odası sohbetlerini bir hafta boyunca meşgul etti. Bu sohbetlere bu kız kardeşlerden tekinin, Lyngate Vikontu'nun kalbini olmasa bile yüzük parmağını ele geçirdiği gerçeği de dahildi. Bu kadın güzel *değildi*, dolayısıyla bunun bir aşk evliliği olması beklenemezdi iyi ama eğer öyle değilse, vikontun *yaşça en büyük* kız kardeşe evlenmemiş olması garip değil miydi? Ve bir akşam Hyde Park'ta vikontesin yanında görüldükten sonra, Bayan BromleyHayes'in Lyngate Vikontu'nun metresi olduğu yönünde etrafa yayılan sözler

büyük yankı ve ilgi uyandırmıştı.

Vikontesin prestiji bir anda önemli derecede yükselmişti.

Huxtablelar revaçta olan insanların davet edildikleri her yere davet edildiler balolara, suarelere, konserlere, pikniklere, Venedik kahvaltılarına, akşam yemeklerine, tiyatro eğlencelerine... Liste uzundu. Aslına bakılırsa, her günlerini sabahtan akşama kadar cümbüşle geçirebilirlerdi. Pekâlâ, buradaki sabah kelimesi belki de normalde taşıdığı anlamda kullanılmamaktaydı. Çoğu kişi, tüm gece boyunca dans ettikten, kâğıt oynadıktan, sohbet ettikten ya da başka bir şeylerle ilgilendikten sonra, öğleden sonraya kadar uyumaktaydı.

Kahvaltı davetinin aslında öğleden sonra, günün ortasında başlayan ve akşama kadar süren bir yemek daveti olduğunu keşfetmek Vanessa'ya komik gelmişti. Çoğu insanın günlerine öğleden sonra başlamak ve sabahın erken saatlerinde de günlerini bitirmekten inanılmaz derecede hoşnut olduğunu görmek onu şaşırtmıştı.

Gün ışığını ve güneşin pırıltısını nasıl da kaçırıyorlardı!

Vanessa kız kardeşlerine birkaç eğlencede eşlik etti ama onları isimlerini çoğu kez kendisinin dahi hatırlayamadığı insanlarla tanıştırmak için özel bir çaba harcamadı ya da katılmaları için sohbet grupları aramadı, onlara dans eşi bulmadı. Elliott'ın daha önceden tahmin ettiği üzere, nereye giderlerse gitsinler hep aynı insanlarla karşılaşıyorlardı. Dolayısıyla isimler, suratlar ve unvanlar bir süre sonra bilindik bir hal aldı.

Margaret ve Katherine, kısa sürede arkadaşlar edindiler, çok sayıda kişiyle tanıştılar ve ikisinin de kendilerine has hayranları oldu tıpkı, her ne kadar bu onu çok şaşırtıyor olsa da Vanessa gibi, isimlerini zar zor anımsadığı genç beyefendiler onu dansa davet ettiler ya da içkisini tazelemeyi önerdiler veya ona bahçede dolaşırken ya da dans pistinde eşlik edebileceklerini ilettiler. Hatta içlerinden bir ya da ikisi ona faytonuyla parkta gezinmeyi ya da Rotten Row'a birlikte gitmeyi dahi önerdiler.

Evli kadınların âşıkalarının olması tabii ki hiç de ender rastlanılır bir

durum değildi. Elliott'ın tiyatrodaki kendisine, evli bir bayanın umumi yerlerde yanında kocası olmayan bir adamla görülmesinin oldukça sıradan bir şey olduğunu söylediğini anımsadı.

Bu Vanessa'ya, her ne kadar diğerleriyle aynı şekilde davranmak gibi bir dileği olmasa da sosyete de evliliğin işleyişi konusunda oldukça fazla şey anlatmaktaydı. Eğer Elliott yanında olamayacaksa, kız kardeşlerinin ya da kayınvalidesinin kendisine eşlik etmesini bir yabancıya kesinlikle tercih ederdi.

Saraya takdimini takip eden haftalar süresince mutsuz değildi.

Ama mutlu da sayılmazdı.

Elliott'la aralarında, onunla Bayan Bromley-Hayes konusunda konuştukları günden bu yana, sessizce bir şeyler oluyordu. Birbirlerinden soğumamışlardı. Elliott ona birçok davette eşlik ediyordu, özellikle de akşamları. Ne zaman fırsatını bulsa onunla sohbet ediyor, her gece onunla sevişiyor, onun yatağında uyuyordu.

Ama... bir şeyler vardı. Bir tür zorlama hissi.

Vanessa ona inanmış ama yine de incinmişti. Bu tanışmalarından önce Elliott'ın bir metresinin olmasından kaynaklı bir incinme değildi bu mantıksız olurdu. Bu belki de onunla evlendikten sonra eski metresinin ziyaretine gitmiş olmasından ve onun kendiliğinden bunu keşfetmemiş olması durumunda karısına hiçbir şey söylemeyeceğinden kaynaklanan bir incinmeydi. Ve belki de Bayan Bromley-Hayes'in her açıdan en azından fiziken çok güzel oluşundan dolayıcıydı.

Vanessa kendi kendine, evliliğinde ters giden bir şey yok, diyip duruyordu. Aslına bakılırsa her şey kesinlikle tam olması gerektiği gibiydi. Ona özen gösteren, sadık ve sadık kalacağına da yemin etmiş bir kocası vardı. Çok şanslıydı. Başka ne isteyebilirdi ki?

Onun kalbini mi?

Aya ve yıldızlara sahip olan birisi illa güneşi de ele geçirmek isteyecek kadar açgözlü mü olmalıydı?

Görünüşe bakılırsa bu sorunun yanıtı evetti.

Katherine hayran grubuna tıpkı Throckbridge'de yaptığı gibi

davranıyordu. Hepsine nazikçe ve hoşgörüyü gülümsüyor, hepsine eşit teveccüh gösteriyor, hepsinden *hoşlanıyordu*. Ama sorulduğunda, bunların arasında özel bir kişinin bulunmadığını itiraf ediyordu.

Vanessa bir sabah, neredeyse terk edilmiş bir parkta hızlı bir yürüyüş yaparlarken ona, “Hayatında özel birisinin olmasını *istemiyor* musun?” diye sordu.

Katherine iç çekişi andırır bir sesin ardından, “Elbette istiyorum,” şeklinde yanıtladı. “Ama esas nokta şu Nessie. Bu kişi özel *olmalı*. Ben böyle bir insan olmadığı ve imkânsızın peşinde koştuğum sonucuna varmak üzereyim. Ama bu doğru olamaz, değil mi? Hedley senin için özeldi ve Lord Lyngate de öyle, ikinizi Cecily’nin tanıtım balosunda vals yaparken seyrederken ne kadar da kıskandım. Eğer bu senin başına iki kez geldiyse, bana bir kez olmasını istemek çok mu aşırılık olur?”

Vanessa, kolunu tutup sıkarak, “Ah, bir gün olacaktır,” diye onu temin etti. “Âşık olmaktan daha azına razı olmadığına memnunum. Ya Meg?”

Kız kardeşleri yanlarında değildi. Allingham Markisi’yle Hookham kütüphanesine gitmişti.

Katherine, “Ve marki mi demek istiyorsun?” dedi. “Onun Meg’e ciddi ciddi kur yaptığına inanıyorum.” Vanessa, “Peki, Meg onu kabul edecek mi?” diye sordu.

Katherine, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor. Her ne kadar etrafında onunla ilgilenen diğer birkaç münasip ve yakışıklı beyefendi daha olsa da ondan başka kimseyi dikkate almadığı kesin. Yine de adama âşıkmış gibi davranmıyor, değil mi?”

Bu doğrudu. Meg daha çok Stephen’ın attığı adımları kontrol etmeye çalışmak, Vanessa’yı elinden geldiğince eğlenmeye cesaretlendirmek ve kendisini Vanessa’nın kurduğu yeni hayatta mutlu olduğuna ikna etmekle meşguldü.

Oysa cana yakın bir beyefendi olan marki çok çekiciydi.

Ve Crispin Dew da evlenmişti. Artık ona takılıp beklemenin hiçbir

manası kalmamıştı. Vanessa, benim için söylemesi kolay, diye düşündü.

Katherine, “Meg hiçbir zaman kendisi hakkında konuşmayacak, değil mi?” dedi. “Bunu daha evvel hiç fark etmemiştim ama doğru. Sanırım Crispin Dew’dan da bu yüzden hiç haberim olmadı. Ah, Nessie, onu bu kadar çok mu sevdi?”

Vanessa, “Korkarım öyle,” diye karşılık verdi. “Ama belki de zaman içerisinde başka birisini bulacaktır. Belki de bu Allingham Markisi olur. Arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyor.”

Ama bu kısa süre sonra sona erecek bir umuttu.

Vanessa bir hafta kadar sonra bir akşam Merton Evi’ne vardığında, Stephen’ı giriş koridorunda buldu; Constantine’le dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Yarışlara gideceklerdi. Kaşları çatıktı.

“Lanet olsun Nessie. Meg benim annem değil kız kardeşim olduğunu ne zaman öğrenecek? Ve on yedi yaşında olduğumu ve beni dizginlerle kontrol edemeyeceğini?”

Vanessa, “Ah, tatlım ne oldu?” dedi.

Stephen, “Allingham buradaydı,” diye karşılık verdi, “ve benimle konuşmak istedi. Bu çok nazikçe bir davranıştı, çünkü ben sadece on yedi yaşındayım ve o benim iki katı yaşında olmalı. Meg ise yirmi beşinde. Kız kardeşimle çıkmak için iznimi istemeye geldi.”

Vanessa, ellerini göğsünde kavuşturarak, “Ah, Stephen,” dedi. “Ve...?”

“Ve tabii ben de evet dedim. Aslına bakılırsa bu hoşuma da gitmişti. Terzisi ve ayakkabıcısı belki en iyilerden değil ama iyi bir adam olarak tanınıyor ve uzun boylu olmaması da aslında hiç önemli değil. Onun kişiliği var. Ve Tanrı biliyor ya, Meg son birkaç haftadır onunla yeterince zaman geçirdi. İnsan ondan alacağı evlilik teklifini büyük bir memnuniyetle karşılayacağını düşünür.”

Vanessa, “Ama memnun olmadı, öyle mi?” diye sordu. “Onu elinin tersiyle iteleyerek reddetti.”

Vanessa, “Ah,” dedi. “O zaman ondan pek o kadar da hoşlanmamış

demektir, değil mi?”

Stephen, “Lanet olsun, bilmiyorum,” dedi. “Nedenini söylemiyor. Hiçbir sebebi yok diyor. Babama şu korkunç sözü vermiş, bunu ben yirmi birime basana ve Kate evlenene kadar da tutacak.”

Vanessa, “Aman Tanrım,” dedi. “Ben onun değişen şartları dikkate alacağını düşünüyordum.”

Stephen, “Gerçekten de her şey değişti,” dedi. “Ben artık *Merton Kontu*’yum Nessie. Mülküm, servetim ve bir *hayatım* var. Yeni arkadaşlarım var. Geleceğim var. Meg’i sevmediğimden değil. Babam öldüğünden beri benim için yaptıklarına minnettar olmadığım için de değil. Bunları *hiçbir zaman* unutmayacağım ve *hep* minnettar kalacağım. Ama günün her saatinde, attığım her adımın hesabını vermek gücüme gidiyor. Ve belki de hayatı boyunca alabileceği en iyi evlilik teklifini reddetmesine sebep olduğum için de içerliyorum. Eğer ondan yeterince hoşlanmadıysa sorun değil. Teklifi reddetme sağduyusuna sahip olduğu için onu alkışlarım. Ama eğer durum böyle değilse... Eğer sebep sadece bensem... Ah, bu Constantine olmalı.”

Suratı birdenbire aydınlandı.

Vanessa’nın kuzeniyle yüz yüze gelmek gibi bir isteği yoktu. Stephen’in kolunu okşadı.

“Onunla konuşacağım. İyi eğlenceler.”

Stephen, “Ah, teşekkürler,” dedi. “Constantine mükemmel bir insan. İtiraf etmeliyim ki Lyngate de öyle Nessie. Gözünü üzerimden ayırmıyor, bu doğru ama beni dizginlemeye ve yönetmeye de kalkışmıyor.”

Constantine’in kapıyı çalmasını beklemeden evden ayrıldı.

Vanessa misafir odasına girdiğinde ve biraz önce Stephen’la konuştuklarını dile getirdiğinde, Margaret ağzı sıkı ve ketumdu.

Margaret, “Erkek kardeşimizin sorunu şu ki,” dedi, “içine girdiği yeni ortam ve şartların kendisini olduğundan dört yaş kadar yaşlandırdığını düşünüyor. Ama gerçek şu ki Nessie, o hâlâ aptal bir oğlan. Ve gittikçe daha da asi bir hal alıyor.”

Vanessa, “Belki de o bu kadar sert dizginlenmemesi gereken bir oğlandır,” yorumunda bulundu.

Margaret bezgin bir tavırla, “Ah, sen de mi Vanessa!” dedi. “O şu anda Warren Malikânesi’nde öğretmenleriyle birlikte olmalıydı.”

Vanessa, “Ve kısa bir süre sonra da olacak,” dedi. “Bir yandan da rüştüne eriştiğinde kendisini bekleyen dünyadan haberdar olmalı. Ama gel, en iyisi onun yüzünden tartışmayalım. Allingham Markisi sana çıkma ve evlenme teklifinde mi bulundu?”

Margaret, “Çok nazik bir davranıştı,” dedi. “Ama ben tabii ki hayır dedim.”

“Tabii ki mi?” Vanessa kaşlarını kaldırdı. “Ben de senin ondan iyice hoşlanmaya başladığını düşünüyordum.” Margaret, “O zaman yanlış düşünmüşsün,” dedi. “Diğer insanlar bir yana, en azından sen sekiz yıl evvel üstlendiğim ailevi yükümlülüğümü yerine getirmeden evliliği düşünemeyeceğimi biliyor olmalıydın.”

Vanessa, “Ama Elliott ve ben Warren Malikânesine yakın yaşıyoruz,” dedi. “Ve Kate birkaç aya kadar rüştünü alacak. Stephen gelecek birkaç yılın büyük çoğunluğunda üniversitede olacak. O zamana kadar yetişkinliğe adım atacaktır.”

Margaret, “Ama henüz o gün gelmedi,” dedi.

Vanessa başını yana eğdi ve ona büyük bir dikkatle baktı. “Sen evlenmek *istiyor* musun Meg? *Bunu yapacak mısın?*” Bunun Crispin Dew’la alakası olmalı, diye düşündü. Margaret ellerini dizlerine koydu ve büyük bir dikkatle düşünceler içerisinde bunlara baktı.

“Eğer evlenmezsem, bir gün Warren Malikânesinde Stephen’ın karısıyla yaşamak zorunda kalacağım. Ya da Fichley Park’ta seninle. Veya Katherine ve *kocasıyla* birlikte bir yerlerde. Sanırım gün gelecek, evlenme teklifinde bulunacak kadar nazik davranan birisiyle evleneceğim. Ama henüz değil.”

Vanessa onun önüne eğdiği başına baktı. Uzun bir sessizlik yaşandı.

Sonunda, “Meg,” dedi. “Stephen büyük olasılıkla... büyük olasılıkla Crispin’den haberdar değil, tabii eğer Kate ona bir şey anlatmadıysa.

Allingham Markisini reddetme sebebinin *kendisi* olduğunu düşünüyor.”

Margaret, “Ve gerçekten de öyle,” dedi.

Vanessa, “Hayır, değil,” şeklinde karşılık verdi. “Bu konu Crispin’le alakalı.”

Margaret ona bakmak için başını kaldırdı, kaşları çatıktı.

Vanessa, “Stephen’ın bunu bilmesi lazım,” dedi. “Seni mutluluktan mahrum bırakanın kendisi olmadığını bilmeli.”

Margaret şiddetle, “Benim mutluluğum Stephen,” dedi. “Tıpkı sen ve Kate gibi.”

Vanessa, “Yani hepimizi birden zincire vuruyorsun,” dedi. “Seni çok seviyorum Meg. Kate ve Stephen’ı da öyle. Ama hiçbirinizi *benim mutluluğum* şeklinde betimlemem. Benim mutluluğum diğer bir insandan gelemez.”

Margaret, “Lord Lyngate’den bile mi?” diye sordu. “Ya da Hedley’den?”

Vanessa başını iki yana salladı.

“Hedley ya da Elliott’tan bile değil. Benim mutluluğum içimden gelmeli, yoksa bu hiçbir işime yaramayacak kadar kırılgan bir şey ya da sevdiklerimin faydalanamayacakları bir yük olur.”

Margaret ayağa kalktı ve aşağıdaki Berkeley Meydanına bakmak için pencereye doğru yürüdü.

“Anlamıyorsun Nessie. *Hiç kimse* anlamıyor. Babama söz verdiğimde, on iki yıllık bir taahhüdün altına girdiğimi biliyordum Stephen rüştünü alana kadar. Sekiz yıldır bu sözü yerine getiriyorum. Sırf şartlarımız değişti, sırf sen mutlu bir evlilik yaptın, Kate bir düzine ya da daha fazla bekâr beyefendiye takdim edildi ve Stephen da serbest kalmak için rahatsızlık duyuyor diye, geriye kalan dört yılı şöyle bir omuz silkerek üzerimden atmayacağım. Veya sırf iyi bir evlenme teklifi aldım, Kate ve Stephen’ı sana ve Lord Lyngate’e emanet edip Northumberland’a giderek yeni bir hayata başlama fırsatını yakaladım diye. Bunun Crispin Dew’la *en ufak bir* alakası yok. Bu özgürce verilen ve büyük bir memnuniyetle yerine getirilen sözden öte bir şey değil.

Hepinizi *seviyorum*. Stephen usandırıcı bulsa dahi görevimi *bırakmayacağım*. *Bunu yapmayacağım*.”

Vanessa ona yaklaştı ve kolunu beline doladı. “Haydi, alışverişe gidelim. Dün muhteşem bir şapka gördüm ama rengi kraliyet mavisiydi, dolayısıyla bana kesinlikle yakışmaz. Ama senin üzerinde oldukça büyüleyici görünecektir. Gel ve başkası satın almadan önce bir gör. Bu arada, Kate nerede?”

Margaret, “Bayan Flaxley, Lord Bretby ve Bay Ames ile birlikte fayton gezisine gitti,” dedi. “Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok sayıda şapkam var Nessie.”

Vanessa, “O zaman bunlara bir tane daha eklenmiş, hiç fark etmez,” dedi. “Haydi gidelim.”

“Ah, Nessie.” Margaret güldü. “Sen olmasan ben ne yapardım?”

Vanessa, “Gardırobunda daha fazla yer olurdu, bu kesin,” dedi ve birlikte güleştüler.

Vanessa birkaç saat sonra Moreland Evi’ne geri döndü ama kalbi sıkıntılıydı. İnsanın sevdiklerinin mutsuzluğuna dayanması kendisinininkine dayanmasından çok daha zor oluyor, diye düşündü ve Meg’in mutsuz olduğu şüphesizdi.

Vanessa ise mutsuz değildi. Sadece...

Pekâlâ, balayı süresince ve bunun ardından da takdiminin birkaç gün öncesi ve sonrasında, çılgınca bir mutluluk hissettiğini biliyordu. Ve bu mutluluk onu daha fazlasını istemek yönünde hırslandırmıştı.

Kendisini sadece kendi kendine işleyen ve uyumlu bir evlilikle yetinmeye zorlayamazdı.

Hamile olduğundan neredeyse emindi. Belki *bu* bir fark yarattırdı. Ama neden yaratsındı ki? Vanessa sadece Elliott’ın uğruna evlendiği görevi yerine getiriyordu.

Tanrım o Elliott’ın ve kendisinin çocuğunu taşıyordu.

Karnında *ikisinin* çocuğu vardı. Tekrar mutlu olmayı o kadar büyük bir umutsuzlukla istemekteydi ki. Daha önce Meg’e söylediklerine rağmen, sadece kendi içinde mutlu olmayı değil. *Elliott’la* birlikte

mutlu olmayı istiyordu. Bu haberi ona verdiğinde kocasının coşkun bir neşe sergilemesini istiyordu. Bir de...

Pekâlâ, bir de tabii ki güneşi görmeyi istiyordu.

Ne kadar da aptaldı.

Boş akşam sayısı pek fazla değildi. Bu bir anda ortaya çıkan ender rastlanılır bir sürpriz gibiydi.

Böyle bir akşamda Cecily tiyatroya bir grup arkadaşıyla birlikte, içlerinden birinin annesinin eşliğinde gitmişti. Elliott akşam yemeğinin ardından kütüphaneye çekildi. Misafir odasında oturmuş çayını yudumlayan ve Vanessa ile sohbet eden annesi esnemelerini artık saklayamaz hale geldi ve sonunda büyük bir bitkinlik içerisinde özür dileyerek izin istedi.

Vanessa yanağından öperken, “Kendimi sanki bir hafta hiç kesintisiz uyuyabilecekmişim gibi hissediyorum,” dedi.

Vanessa, “Bence hiç aralıksız çekilen bir akşam uykusu işinizi görecektir,” diye karşılık verdi. “Ama öyle olmazsa,

Cecily’e yarınki bahçe partisinde ben eşlik ederim ve siz de sakın bir gün geçirebilirsiniz. İyi geceler anne.”

Kayınvalidesi, “Hep böyle iyisin,” dedi. “Elliott seninle evlendiği için o kadar mutluyum ki. İyi geceler Vanessa.”

Vanessa bir süre kitabını okuyarak oturdu. Ama gittikçe daha aşına olduğu o hafif depresyon hissi onu avucuna aldı ve dikkatini verdiği, Ithaca ve Penelope’sine dönmeye çalışan Odise’nin maceralarından onu koparttı.

Elliott aşağıda kütüphanedeydi, o ise ikisinin de evde oldukları bu değerli akşamda yukarıda misafir odasındaydı. Evlilik hayatları böyle mi olacaktı?

Vanessa bunun böyle gitmesine *izin* mi verecekti?

Annesinin yatağa gittiğini ve onun orada yalnız kaldığını bilse belki yukarı gelirdi.

Ve sonunda, kararlılık içerisinde ayağa kalkıp kaldığı yeri kaybetmemek için parmağını sayfaların arasına koyarak, belki de, diye

düşündü, gidip ne olacağını görmeliyim. Burası onun da eviydi ve o da kocasıydı. Ve birbirlerinden soğumamışlardı. Kavga etmemişlerdi. Eğer mesafeli bir ilişkiye sürüklenirlerse, bu konuda bir şeyler yapmaması halinde kısmen bu onun da hatası olurdu.

Kütüphanenin kapısını tıklattı ve kocası girmesini söyler söylemez içeri daldı.

Soğuk bir akşam olmamasına rağmen şömine yanmaktaydı. Elliott ateşin bir yanında duran deri sandalyeye yerleşmişti, elinde açık bir kitap vardı. Kütüphane Vanessa'nın sevdiği bir yerdi. Uç duvarı deri sırtlı kitapların sıralandığı uzun kitap raflarıyla kaplıydı ve eski meşe masası üç kişinin yan yana uzunlamasına yatabileceği kadar büyüktü.

Misafir odasından daha sıcak ve samimiydi. Vanessa Elliott'ı akşamları oturmak için burayı seçtiği için suçlamadı. Bu gece burası her zamankinden çok daha davetkâr görünüyordu. Elliott da öyle. Sandalyesinde hafifçe aşağı kaymıştı. Tek ayak bileği diğer bacağının üzerine yaslıydı.

Vanessa, "Annen yorgundu," dedi. "Yatmaya gitti. Sana katılırsam sorun olur mu?"

Elliott ayağa kalktı. "Umarım katılırsın," dedi, tam karşısında, ateşin diğer yanında duran sandalyeyi işaret etti.

Şöminede bir odun çtırdadı, yukarı, bacaya doğru küçük kıvılcımlar saçtı.

Vanessa oturup ona gülümsedi ve sonra, söyleyecek başka bir şey aklına gelmediğinden, kitabını açtı, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

Elliott da aynısını boğazını temizlemeksizin yaptı. Artık aşağı doğru kayık oturmuyordu. Her iki ayağı da yerdeydi.

Sandalye Vanessa'ya göre çok derindi. Ya sırtını yaslayacak, ayakları yerden birkaç santimetre yukarda havada kalacaktı. Ya ayaklarını yere basacak ama sırtı kavislenip kamburlaşacaktı. Ya da ayakları yere basacak ve sırtı sopa yutmuş gibi düz ve dimdik olacaktı.

Birkaç dakika sonra ki bu süre zarfında üç pozisyonu da denemiş ve

hiçbirisinin rahat olmadığını fark etmişti, terliklerini çıkarttı ve ayaklarını altına kıvırdı. Bunu yaparken eteğini düzgünce etrafından sarkıttı ve başını sandalyenin kanadına yasladı. Ateşe, ardından da Elliott'a baktı.

O da doğrudan ona bakmaktaydı.

Vanessa özür dilercesine, “Bir hanımefendi gibi oturmadığının farkındayım,” dedi. “Annem ve babam bana düzgün oturmamı hep söylemişlerdir. Ama boyum kısa ve sandalyelerin çoğu bana göre büyük. Ayrıca, böyle rahatım.”

Elliott, “Gerçekten de rahat *görünüyorsun*,” dedi.

Vanessa ona gülümsedi ama bunun ardından her nedense ikisi de kitap okumaya geri dönmediler. Sadece birbirlerine baktılar.

Vanessa yumuşak sesle, “Bana babandan bahset,” dedi.

Sürekli olarak kayınvalidesinin oğlunun babasından farklı olacağını umduğunu söyleyişi aklına geliyordu. Elliott daha evvel babasından hiç bahsetmemişti.

Elliott, Vanessa'ya bir süre daha bakmaya devam etti. Sonra gözlerini ateşe çevirdi ve kitabı yanındaki masaya bıraktı.

“Ona hayrandım. O benim büyük kahramanım, var oluşumun temeliydi. O büyüdüğümde olmayı amaçladığım modeldi. Yaptığım her şey onu memnun etmek içindi. Evden uzun süre uzak kalırdı. Geri dönmesini dört gözle beklerdim. Küçükken, sırf onun atını ya da faytonunu görmek için parkın kapısının dışında kamp kurardım. Böylece, eğer de olsa geldiğinde orada olursam, beni yanına alır ve annemle kız kardeşlerimin sıraları gelmeden evvel beni el üstünde tutardı. Biraz büyüdüğümde ve Con'la birlikte başımı belaya sokmaya başladığımda, sürekli olarak babamı hayal kırıklığına uğratma ya da öfkesini ateşleme korkusuyla asabileşirdim. Genç bir erkekken bir yanım hep ona layık olamayacağımdan, onun kadar iyi olamayacağımdan korkardı.”

Kısa bir süre sessiz kaldı. Vanessa hiçbir şey söylemeye kalkışmadı. Devamının geleceğini sezmişti. Elliott'ın gözlerinde ve sesinde acı,

kaşlarının arasında bir çizik vardı.

“Hiçbir zaman bizimkinden daha yakın, mutlu bir aile daha yoktu. Karısına bu kadar bağlı bir koca ya da çocuklarına bu kadar düşkün bir baba olamazdı. Onun uzun süreli yok oluşlarına rağmen, hayat birçok açıdan huzurluydu. Sevgiyle doluydu. Böyle bir evlilik yapmayı ve böyle bir aile kurmayı her şeyden daha fazla istiyordum. Babamın bana dair beslediği beğenin tadını çıkartmak istiyordum. İnsanların bize ‘Babasına bak, oğlunu al,’ demelerini istiyordum.”

Vanessa kaldığı yeri işaretlemeyen kucakındaki kitabı kapattı ve ateşe bu kadar yakın oturduğu için üşümüş olmasa da kollarını elleriyle kavradı.

Elliott, “Ve bundan bir buçuk yıl önce aniden metresinin yatağında öldü,” dedi.

Vanessa ona baktı, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok şaşkındı.

Elliott, “Otuz yıldan daha uzun bir zamandır birliktelermiş,” dedi, “yani annemle yaptığı evlilikten biraz daha uzun bir süre. Beş çocukları olmuş, en küçüğü on beşinde, yani Cecily’den biraz daha genç, en büyüğü ise otuzunda, yani benden biraz büyük.”

Vanessa, “Ah,” dedi.

“Ölmesi durumunda metresinin yaşamını iyi bir şekilde sürdürebilmesini garanti altına almış. Oğullarından ikisini sağlam, yüksek kazançlı işlere sokmuş. Üçüncüsü hâlâ iyi bir okulda okuyor. İki kızına saygın, iyi kocalar bulmuş. O aileyle en az bizle geçirdiği kadar zaman geçirmiş.”

Vanessa, “Ah, Elliott,” dedi. Kocasının acısının o kadar farkındaydı ki gözleri yaşlarla doldu.

Elliott ona baktı. “Komik olan şu ki büyükbabam ve *diğer* ailesini biliyordum. Kırk yıldan daha uzun süredir gittiği metresi bundan sadece on yıl önce vefat etti. Bu ilişkiden de çocukları olmuştu. Hatta bunun bir tür aile geleneği olduğunu da biliyordum bu, biz Wallace erkeklerinin erkekliğimizi ve kadınlar karşısındaki üstünlüğümüzü is-

patlama şeklimiz sanırım. Ama babamın da bu geleneği sürdürme olasılığı bir kez olsun aklıma gelmemiştir.”

“Ah, Elliott.” Vanessa’nın aklına söylenebilecek hiçbir şey gelmiyordu.

Elliott, “Sanırım,” dedi, “bunu benim dışımda tüm dünya biliyordu. Ben nasıl oldu da *anlamadım*, bilmiyorum. Tanrı biliyor ya, Oxford’dan döndükten sonra burada, şehirde yeterince zaman harcadım ve sosyete de olan biten her şeyi bildiğimi zannettim, hatta çirkin şeyleri de. Ama babama dair en ufak bir fısıltı işitmedim. Annem biliyordu hep farkındaydı. Hatta Jessica bile biliyordu.” Vanessa bir yıl önce kocası açısından tüm dünyanın nasıl yıkılıp tuz buz olduğunu tahmin etmeyi denedi.

Elliott, sanki onun aklından geçenleri okumuşçasına, “Her şey,” dedi. “Bildiğim her şey, uğruna yaşadığım ve inandığım her şey *her şey* bir hayal, bir yalandı. Babamın tüm sevgisini bize yönlendirdiğini düşünüyordum. Onun oğlu, varisi, eninde sonunda yerini alacak kişi olacağım için çok özel olduğuma inanıyordum. Ama onun benden büyük bir oğlu, hemen hemen benimle yaşıt diğer bir tanesi, artı bunlara ek üç çocuğu daha vardı. Bu gerçeği kabullenmek çok zordu. Hâlâ da zor. Onca yıl annem onun açısından, ona yasal bir varis veren yasal bir eşten başka bir şey olmamıştı. Ve ben de o yasal varisten öte bir şey değildim.”

“Ah, Elliott.” Vanessa bacaklarını sandalyeden indirdi, ayağa kalktı, kitabının paldır küldür yere düştüğünün farkında bile değildi, büyük bir aceleyle kocasına doğru yaklaştı. Kucağına oturdu, kollarını beline doladı ve başını omzuna yasladı. “Bunu bilemezsin. Sen onun *oğluydun*.

Kız kardeşlerin de *kızları*. Başka bir yerde çocuklarının olması seni daha az sevdiği anlamına gelmez. Sevgi sonsuzdur. Onun seni sevdiğinden şüphelenme. Lütfen yapma.”

Elliott başını sandalyenin arkasına yaslayarak, “Onca yalan,” dedi. “Londra’da ne kadar meşgul olduğun, benden ayrılmaktan ne kadar

nefret ettiği, ayrıca bizi ne kadar özlediğine, bizsiz kendini ne kadar yalnız hissettiğine, eve geri dönmekten ne kadar mutlu olduğuna dair sarf ettiği sözler. Tüm bu yalanlar hiç şüphesiz diğer ailesine gittiğinde de sarf ediliyordu.”

Vanessa yüzüne bakmak için başını kaldırdı ve ellerini saçları arasında dolaştırmak için uzattı. “Yapma. Her şeyden şüphe duyma Elliott. Sana seni sevdiğini söylediye, sen onun seni *sevdiğini* hissettiysen, o zaman bunun doğruluğundan şüphelenme.”

Elliott, “Konu şu ki,” dedi, “bunların hiçbirisi ender yaşanan şeyler değildi. Düşünmek için çok fazla çaba harcamaksızın sana bu şekilde yaşayan bir düzine insan adı sıralayabilirim. Bu, doğum, pozisyon ve servetin her şey olduğu, stratejik evliliklerin kural kabul edildiği sosyete de yaşamının bir parçası. Başka yerlerde cinsel hazlar ve duygusal rahatlık aramak çok olağan. Sadece babamın da bunu yaptığını bilmiyordum, hatta bundan şüphelenmemiştim bile. Birdenbire, artık benim olan görev ve sorumluluklar için birkaç küçük hazırlıkla Lyngate Vikontu oldum bu tabii ki benim hatam. Çok uzun bir süre ihmalkâr genç bir delikanlıyım. Ve bir baktım Jonathan’ın vasisi olmuşum. Bunların tümünü, kucağıma aniden ve beklenmedik bir şekilde düşen bunca sorunu, ele almak zorunda kaldım. Neticede babamın oğluydum. Ama yine aynı ani ve beklenmedik şekilde”

Elliott aniden konuşmayı kesince, “Hatıralarından mı yoksun kaldın?” diye sordu Vanessa.

“Evet. Hepsinin yalan, bir illüzyon olduğunu fark ettim. Bilmediğim bir dünyada serbest bırakılmışım.” Vanessa, “Ve tüm neşe, sevgi ve umut hayatından uçup gitti,” dedi.

“Büyük bir hızla gerçekçi oldum, neredeyse bir gecede. Dersimi hızlı ve iyi bir şekilde öğrendim.”

Vanessa, “Ah, seni zavallı, aptal adam,” dedi. “Gerçekçilik sevgi ya da neşeyi dışlamaz. O bu unsurlardan oluşur.” Elliott, elini kaldırıp parmaklarını kısa bir an için onun yanaklarına dayayarak, “Vanessa,” dedi, “hepimiz senin kadar masum ve iyimser olmalıyız. Tıpkı benim

bir buçuk sene evvel olduğum gibi.”

Vanessa, “Hepimiz benim kadar *gerçekçi* olmalıyız,” dedi. “Gerçekçilik neden her zaman olumsuz bir şeymiş gibi görünür ki insanlara? Neden yıkım, şiddet, ihanet dışında bir şeylere güvenmekte zorlanırsınız? Hayat *güzel*. İyi insanlar çok erken ölüyor ve yaşça büyük olanlar ise bize ihanet ediyor olsa da hayat güzel. Hayat bizim nasıl anlamlandırdığınıza bağlı. Onu nasıl göreceğimize biz karar vermeliyiz.”

Vanessa onu dudaklarından yavaşça öptü. Ama, aradan bir yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, Elliott’ın acısını küçümsemeyecekti.

“Ve en yakın arkadaşını da kaybettin, değil mi?” diye alçak sesle sordu. “Constantine’i kaybettin.”

Elliott, “Sonunda, evet,” diyerek itiraf etti. “Sanırım kısmen de olsa suçlu benim. Oraya, Warren Malikânesi’ne, Jonathan’a dair görevimi yapmak için haclı seferine çıkanların şevkiyle gittim. Gerekirse onunla ilişkisi olan herkesi hiçe saymaya hazırdım. Belki de her şeyin olması gerektiği gibi olsaydı, kısa süre sonra gayretimi hafifletmeyi öğrenirdim. Ama öyle olmadı. Babamın her konuda Con’a güvendiğini ve onun da bundan faydalandığını hızla fark ettim.”

Vanessa, Elliott’ın suratını elleri arasına alarak, “Nasıl yani?” diye sordu.

Elliott iç çekti. “Jonathan’dan çalışıyordu. Mücevherler vardı. Kuşaktan kuşağa geçen değerli şeyler. Her ne kadar çok değerli olduklarını söyleyebiliyor olsam da neredeyse paha biçilemez şeyler. Çoğu kayboldu. Jonathan sorduğumda bunlara dair hiçbir şey bilmediğini söyledi ama babasının bir zamanlar bunları kendisine gösterdiğini anımsadı. Con mücevherleri aldığını itiraf etmedi ama inkâr da etmedi. Bunlardan ona bahsettiğimde suratında değişik bir ifade vardı, bu uzun süredir aşına olduğum bir ifadeydi yarı alaycı, yarı küçük gören. Bu ifade bana onları onun aldığını en az kelimeler kadar açık anlattı. Ama ispatım yoktu. Hiç kimseye söylemedim. Kendimi bunu dünyadan saklamaya mecbur hissetmem ailevi bir utançtı.

Bunu öğrenen ilk kişi sensin. O arkadaşlık kurmaya uygun birisi *değil*. Tüm hayatım boyunca beni en az babam kadar aldattı. İyi bir karaktere sahip değil Vanessa.” Vanessa, “Hayır, değil,” diye hemfikir oldu.

Elliott gözlerini kapattı. Eli tekrar yanına düştü. “Tanrım, neden seni tüm bu pis aile geçmişimle sıktım ki?”

Vanessa, “Çünkü ben senin karınım,” dedi. “Elliott, her ne kadar sevdiğin herkes sana ihanet etmiş gibi görünüyor olsa da sevmeyi bırakmamalısın. Aslına bakılırsa bunlar sadece tanıdığın, senin için en az onlar kadar değerli insanların arasından *iki* kişi. Ve her ne kadar mutlu hatıralarının hemen hepsi sahteymiş gibi görünüyor olsa da mutluluktan vazgeçmemelisin. Sevgi ve neşe seni bekliyor.”

“Öyle mi?” Bitkin bir şekilde Vanessa’nın gözlerine baktı.

Vanessa, “Ve umut,” dedi. “Umut hep olmalı Elliott.” “Öyle mi? Neden?”

Ve işte o dakika, elleri suratını iki yandan kavramış bir halde bakarken, Elliott’ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve yanaklarına döküldüğünü gördü.

Kocası başını hızla avuçları arasından kurtararak çevirdi ve Vanessa’nın yanaklarının kızarmasına yol açan bir küfür savurdu.

İlk küfrü daha hafif diğer bir tanesi takip etti. “Lanet olsun.” Bir mendil bulmak için etrafı yokladı ve sonunda buldu. “Boş ver Vanessa. Affet beni.”

Onu kucağından kaldırmaya, kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama Vanessa buna izin vermeyecekti. İki kolunu da boynuna doladı, yüzünü göğsüne doğru çekti.

Saçlarının arasında, “Sakın bana engel olma,” dedi. “Beni uzak tutmaya çalışma Elliott. Ben senin baban ya da Constantine değilim. Karınım. Ve sana hiçbir zaman ihanet etmeyeceğim.”

Kocası derin, acı yüklü hıçkırık ve nefeslerle ağlarken, başını çevirip tek yanağını Elliott’ın kafasına yasladı.

Vanessa, durduğunda kendisini korkunç derecede mahcup hissedecek, diye düşündü. Büyük olasılıkla yıllardır gözyaşı

dökmemişti. Erkekler bu tür konularda aptaldırlar. Erkeklikleri söz konusu olduğunda, ağlamak bir hakarettir.

Vanessa Elliott’ın kafasını ve şakağını öptü. Ellerini saçları arasında dolaştırdı.

Ona, “Aşkım,” diye mırıldandı. “Ah, aşkım.”

22

ELLIOTT Vauxhall Bahçelerinde bir loca ayırtmıştı. Thames Nehri'nin hemen güneyindeki meşhur bahçeler, sezonda şehre gelen insanların gerçekten de kaçırmamaları gereken bir şeydi. Vanessa'nın yüzü, Elliott kendisine oraya gitmek isteyip istemediğini sorar sormaz büyük bir neşeyle aydınlandı.

Karısını memnun etmek onun açısından büyük önem kazanmıştı. Tabii ona karşı hissettiğı kaçınılmaz sevgi de yle. Buna bir isim koyamıyordu ya da koymuyordu. Ona şık *olmadığı* kesindi bu çok abes bir terimdi. Ve iş sadece sevmeye gelince pekâlâ, o sevgiye güvenmeme noktasına gelmişti ve Vanessa'ya karşı beslediğı hislerini bu kırılğan kategoriye sokmak istemedi.

Ona güveniyordu. Elliott'a sanki, Vanessa'nın hayatı hak etsin ya da etmesin, kendisine yakın herkese sevgisini kayıtsız şartsız dağıttığı bir süreç şeklinde nitelendirilmiş gibi geldi.

Tanrı biliyor ya, o karısının sevgisini hak etmemişti.

Ama yine de onun kendisini kendine has bir yolla sevdiğini biliyordu.

Vanessa o akşam Elliott'ı kütüphanede sonunda kendisini kontrol altına alır almaz yalnız bırakmış, o günden sonra da bu korkunç derecede mahcubiyet veren olaydan tek bir kez olsun bahsetmemişti. Elliott'a kendisine gelip iyileşmesi için ihtiyaı olan zamanı tanımıştı.

Ve Elliott da iyileşti. Sevginin tabii bu kelimeyi kullanmaya cesaret ederse hiç kimsenin içinde ikamet etmediğini anladı. Babası onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Con da yle. Ama *sevgi* bunu yapmamıştı.

Sevgi onun açısından hem diğeri insanların ona verdiğı, hem de daha da önemlisi, onun başkalarına verebildiğı bir şey olarak kalmıştı.

Elliott çocuklarını, o yaşadığı sürece inanabilecekleri bir istikrarla sevecekti. Ve anneleri onlara, kelimelerle olmasa bile örneklerle aslında oldukça fazla sözcük kullanılacağı hiç şüphesizdi sevginin herkesin içinde yaşayan, dipsiz bir kuyu olduğunu, bunun karanlık ve zor günlerde dahi onların yaşamlarına mutluluk katabileceğini öğretecekti.

Ve bu çocuklar ya da en azından ilki çok da gecikmeyeceklerdi. Her ne kadar henüz ona söylemeyi tercih etmemiş olsa da Vanessa'nın hamile olması gerektiğinin farkındaydı. Evlendikleri günden bu yana adet görmemişti.

Evliliğine dair temkinli bir memnuniyet hissetmeye başlamıştı.

Ancak Vauxhall'a yapılacak seyahat tamamen Vanessa'nın iyiliği için düzenlenmemişti. Bu temelde birkaç güne kadar Warren Malikânesi'ne geri dönecek olan Bayan Huxtable ve genç Merton içindi. Vanessa ve Elliott da onlarla birlikte gidiyorlardı ancak Elliott, delikanlının öğretmenleriyle güzelce anlaştığını görür görmez, sezonun geriye kalanını geçirmek için tekrar Londra'ya döneceklerdi.

Delikanlının Londra'ya bu kadar kolay alışmış olmasından biraz endişeliydi. Sonunda sahip olacağı hayata tam manasıyla girmek için hâlâ çok gençti ama kadın ve erkek, kendisinden yaşça büyük birkaç arkadaş edinmişti, çoğu zaman onlarla dışarı çıkıyordu parkta ata biniyor, yarışlara gidiyor, Tattersall'daki atları inceliyor ya da davet edildiği, şaşırtıcı derecede çok sayıda sosyal etkinliğe katılıyordu.

Çok gençti ve belki de ona sık sık eşlik eden Con gibi erkekler için kolay bir avdı. Dizginlenmesinin ve Oxford'a gidene kadar eğitiminin sürdürüleceği evine dönmesinin zamanı gelmişti.

İlginçtir ki Stephen geri dönmeye oldukça istekliydi. Elliott onu bir kenara çekip konuyu konuştuğunda en ufak bir kavgaya dahi çıkartmadı.

Vurgulayacağı noktaları parmaklarıyla sayarak, "Hiçbir erkek kulübüne henüz katılamıyorum," dedi. "Senin iznin olmaksızın at ya da iki tekerlekli, üstü açık arabalarından satın alamıyorum, ayrıca diğer birçok şeyi yapamıyorum. Lordlar Kamarası'ndaki yerime geçemiyor, en ilginç balo ve suarelere katılamıyorum. Ve tüm bunları yapmama

izin verilmeden evvel öğrenmem gereken bir milyon şey olduğunun farkındayım. Ayrıca Warren Malikânesini de özledim. Buraya gelmeden evvel orada kendimi evimde hissetmeye neredeyse hiç vakit bulamadım. Geri dönmek beni memnun eder.”

Elliott, delikanlının uzun süre beklenmesine gerek kalmadan azılı bir dönemden geçeceğinden emindi. Ama tüm bunları nispeten sağ salım aşacaktı, umulan buydu. Huzursuz enerjisinin altında iyi bir karakteri vardı, bu iyi yetiştirilişin sonucuydu.

Ablası kasabaya onunla birlikte dönmekte ısrarcı davrandı. Elliott’ın kendisine Merton’la birlikte oraya gitmesine gerek olmadığını, öğretmenlerinin ona göz kulak olmalarını sağlayacağını ifade etmesi üzerine, sertçe sosyeteye tanıtımının yapıldığını söyledi. Artık ne zaman isterse sosyetenin arasına karışabilirdi tabii *eğer* kendisini bunu yapmaya istekli hissederse. Sezonun bir kısmında Londra’da bulunduğu için çok memnundu ama onun yeri Stephen’in yanındı ve gelecek birkaç yıl süresince de öyle olacaktı. O evlenene kadar Meg’in yeri Warren Malikânesiydi. Ayrıca Moreland Evi’ne gideceği ve Vanessa geri dönene kadar kendisine Leydi Lyngate tarafından eşlik edileceği için, Kate’in de ona Londra’da ihtiyacı yoktu.

Bu kararından kolay kolay vazgeçecek gibi görünmüyordu.

Elliott’a Allingham’ın teklifinden ve Meg’in bunu reddedişinden bahseden Vanessa olmuştu. Bu ablası açısından harika bir kısmetti ama Vanessa’ya göre, kız kardeşi hâlâ o namussuz asker için yanıp tutuşuyordu ve belki de tutuşmaya devam edecekti.

Katherine Huxtable da kız ve erkek kardeşlerinin oraya gitme planlarını ilk işittiğinde, Warren Malikânesi’ne geri dönmek istedi. Kırsalın sessizliğini özlediğini ifade etti. Ancak Cecily ve Vanessa onu kalmaya ikna ettiler. Çok sayıda hayranı ve evlenmeye istekli taliplileri vardı aslına bakılırsa en az Cecily’ninki kadar. Elliott, belki de ne kadar şanslı olduğunun farkında dahi değildir, diye düşündü. Takdimleri yeni yapılan çoğu genç hanımefendi, bu kadar kişinin yarısının kendileriyle ilgilenmesi için hemen her şeylerini verirdi.

Ama Elliott açısından gittikçe netleşmeye başlayan bir şey vardı. Hayat Huxtablelar açısından çok değişmiş olabilir di ama onları değiştirmemişti. Tabii ki ortama ayak uyduracaklardı zaten bunu yapmaya da başlamışlardı. Ama şımarımayacaklardı.

En azından, bunun kız kardeşleri kadar Merton için de doğru çıkacağını *umdu*.

Vauxhairdaki akşam Merton ve Bayan Huxtable için bir gle gle partisi şeklinde planlanmıştı. Elliott'ın annesi, Cecily, Averil ve kocası ve tabii ki Katherine Huxtable da partiye davetliydi.

Elliott dans edilecek ve havai fişekler atılacak bir akşamı seçmişti. Ve ne şans ki bu, etraf karardıktan sonra gökyüzünün bulutsuz kaldığı, havanın sıcak olduğu, rüzgârın sadece ağaçtaki fenerleri kımıldatacak, renkli ışık ve gölgelerinin dans etmesini sağlayacak kuvvette estiği bir akşamdı.

Nehrin kıyısında uzanan bahçelere yaklaştılar ve tam karanlık çökerken içeri ayak bastılar. Orkestra, localarının bulunduğu yerde çoktan çalmaya başlamıştı.

Vanessa kolunu sıkı sıkı tutarak, "Ah, Elliott, hayatında hiç bundan daha güzel bir şey gördün mü?" dedi.

Vanessa ve şu şaşkınlıkları! Onun açısından hiçbir şey basit şekliyle güzel, nefis ya da eğlenceli değildi.

Elliott, başını eğip ona bakarak, "zerindeki elbise ya da yeni kesimli saçlarından daha güzelini mi?" diye sordu. "Evet, daha güzel bir şey gördüm. Aslına bakılırsa çok, çok daha güzelini. *Seni!*"

Vanessa suratını ona doğru çevirdi, içten içe o tanıdık gülümseyişle ışıl ışıldı.

"Ne kadar da komiksin."

Elliott irkilerek, "Ah," dedi. "Bahelerden mi bahsetmiştin? Evet, şöyle bir göz attım da gerçekten de güzel görünüyorlar."

Vanessa o an güldü ve Bayan Huxtable başını çevirerek onlara gülümsedi.

Elliott boştaki eliyle Vanessa'nın kolunda duran parmaklarına

dokunarak, “Mutlu musun?” diye sordu.

Kahkahanın bir kısmı yok olup gitti.

Vanessa, “Evet,” dedi. “Ah, evet, mutluyum.”

Ve Elliott aklından geçenin bu olup olmadığını merak etti yani her zaman alay ettiği ve Vanessa’nın dahi inanmadığı o ömür boyu mutluluğun. Bu ikisini de sarıp sarmalayan, kelimelere dökülmesi gereksiz bir şeydi.

Yine de Vanessa buna uygun bir takım kelimeler *bulamaz* ve onu da bunu bulmaya zorlamazsa garip olurdu.

Elliott içten içe surat buruşturdu, ardından da gülümsedi.

Vanessa, “Ah, bak Elliott,” dedi. “Orkestra ve localar. Ve dans pisti. Dans edecek miyiz? Dışarıda, yıldızların altında? Bundan daha romantik bir şey olabilir mi?”

Elliott, “Aklıma, dansın vals olması haricinde, daha romantik hiçbir şey gelmiyor,” dedi.

Vanessa, “Ah, evet,” diye karşılık verdi.

Stephen aynı anda, “Harika,” dedi, sesi heyecanlıydı. “İşte, Constantine de eşikle burada. Bu akşam uğrayacağını söylemişti.”

Vanessa, Elliott’a o kadar âşıktı ki bu ona çok acı verdi. Elliott kendisine beklenmedik bir şekilde mutlu olup olmadığını sorduğunda her ne kadar tüm içtenliğiyle karşılık vermiş olsa da, bu sadece kısmen doğrudu.

Elliott kütüphanedeki o geceden bu yana hiç bir şey söylememişti ve Vanessa da onun kendisine içerleyip içerlemediğinin, kendisini ağlamaya zorladığı ve oradan ayrılmasını istediğinde bunu reddettiği için Vanessa’nın onu küçük düşürdüğünü hissedip hissetmediğinin merakı içerisindeydi.

Sanki içermiş gibi *davrandığından* değil. O günü takip eden hafta süresince, Vanessa’ya karşı tavırlarında belirli bir şefkat vardı ve sevişirken de çok daha duyarlıydı. Belki de hareketler gerçekten de kelimelerden çok daha fazla şey anlatmaktaydı.

Ama Vanessa’nın kelimelere ihtiyacı vardı.

Elliott *hiçbir şey* söylememiştir.

Ancak derin derin düşünecek kişi Vanessa değildi. Evliliği, sırf Meg'e evlenme teklif etmesin diye evlilik teklifinde bulunmuş olmasıyla başlamıştı ve olmasını beklediğinden kat be kat mutluydu. Her şeyin bu şekilde devam etmesi onu hayatı boyunca tatmin ederdi.

Ama... *kelimeleri* ne kadar da özlemişti.

Vauxhall Bahçeleri'nde hayatında kendisi açısından en değerli insanlarla bir aradayken, on üzerinden dokuz derecede mutlu olmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Grup halinde, ağaçların, heykellerin, kemerli sıra sütunların, renkli fenerlerin ve tanıdık insanların arasında içkilerini içerek, doğanın, parfümlerin ve yiyeceklerin kokularını içlerine çekerek, sesleri, kahkahaları ve uzaktan gelen müziği dinleyerek bahçelerin ana caddelerinde dolaşırlar.

Yufka inceliğindeki domuz pastırması dilimleri, Vauxhall'ın meşhur çileklerinin de dahil olduğu iştahamlı yiyeceklerden kendilerine ziyafet çektiler. Ve tabii bir de köpüklü şarap içtiler.

Localarının dışında kısa süreliğine duran tanıdıklarla sohbetler ettiler.

Ve dans ettiler hepsi, hatta Elliott'ın annesi bile.

Yıldızların altında vals yapmak Vanessa'nın hayal ettiği kadar romantikti ve adımlarını atarlarken Elliott'la gözleri bir an olsun birbirlerinden ayrılmamış gibi geldi. Vanessa ona gülümsedi ve Elliott da ona gözlerindeki şefkat olduğu kesin olan o bakışla karşılık verdi.

Vanessa bunun doğruluğuna inanıyordu. Kelimeler gerçekten de gereksizdi.

Fakat içten içe, kendisini her ne kadar çoğunlukla mutlu hissetse ve bu his herhangi bir faninin birkaç saniyeden daha uzun sürebileceğini bekleyemeyeceğinden daha şiddetli olsa da onun neşesini mahveden diğer bir yanı vardı. Ve bu, Elliott'ın kütüphanede geçirilen o akşamdan itibaren büyük önem taşıyan herhangi bir şey söylememesiyle kesinlikle alakalı değildi.

Sebeup Constantine'in orada oluşuydu tıpkı Vanessa'nın katıldığı neredeyse diğer tüm eğlencelerde olduğu gibi. Ve ondan bu akşam uzak durmak, geçen hafta olduğu kadar büyük bir gerilimdi.

Con her zamanki gibi güler yüzlü ve çekiciydi. Ve her ne kadar oraya farklı birisiyle gelmiş olsa da dikkatliydi. Kısa bir süre Stephen'la konuştu ve Meg'le dans etti. Cecily ve Kate'i ikisini de birer koluna takarak dolaşmaya çıkarttı ve yarım saat boyunca ortalarda görünmedi. Vanessa, kızların ikisi birlikte gitmemiş olsaydı kaygılanırdı. Şu haliyle ise, kendisini pekâlâ, hem ona hem de kendisine karşı öfkeli hissediyordu. Kız ve erkek kardeşlerini ona dair uyarmak için elinde birçok nedeni olsa da bunu yapmamıştı. Anlatmaya kalkışması durumunda Bayan Bromley-Hayes'ten ve Con'ın Jonathan hayattayken Warren Malikânesinde yaptığı hırsızlıktan bahsetmesi gerekecekti. Vanessa her ikisinden de bahsetmeye isteksizdi, dolayısıyla hiçbir şey söylememişti.

Constantine'den, her ne kadar o sürekli olarak ona gülümsemiş olsa ve küçücük bir cesaret vermesi durumunda ona yaklaşmaya çalışacağını bilincindeyse de kendi adına uzak durmuştu. Sezonun geri kalanı süresince de aynısını yapabilirdi, özellikle de gelecek hafta Londra'da olmayacağı göz önüne alındığında. Ama bir şeylerden kaçınmak hiçbir zaman onun hayatı ele alış şekli olmamıştı. Cecily ve Kate'i locaya getirip kendi arkadaşlarının yanına gitmek için geri döndüğünde, Vanessa sandalyesinde öne doğru uzandı. Elliott erkek arkadaşlarıyla sohbet halindeydi.

"Benimle de yürür müsün Constantine?"

Con ona sıcak biçimde gülümsedi, Vanessa daha yeni bulduğu kuzenini bu kadar çabuk kaybetmenin üzüntüsünü içinde hissetti. Büyük bir cazibeye sahip olduğu kesindi. Con ona doğru eğildi ve kolunu uzattı.

"Bundan büyük şeref duyarım." İki locadan ayrılır ayrılmaz, başını eğip ona biraz daha yaklaştırdı. "Benimle bozuştüğünü düşünüyordum."

Vanessa, “Öyle,” dedi.

Con’ın yüzü ifadesizdi ama gözleri geniş bir yola dönerlerken fener ışıkları altında neşeyle ışıldadı. Kaşlarını kaldırarak bir açıklama beklediğini gösterdi.

Vanessa, “Bayan Bromley-Hayes’i tiyatrodan bana, kız ve erkek kardeşlerime, Cecily’e tanıtırman yakışksızdı,” dedi. “Ve onu Cecily’nin tanıtım balosuna getirmen de öyle. Senden daha düşünceli davranmanı beklerdim. Sen bizim *kuzenimizsin*. ”

Con’ın gözlerindeki neşe pırıltısının bir kısmı uçup gitti.

“Düşünceli davranmadım. Özür dilerim Vanessa. Benim amacım seni ya da aileni incitmek değildi. Ya da Cece’yi.”

Vanessa, “Ama öyle yaptın,” dedi. “Cecily, Stephen, Meg ve Kate tüm sosyetenin şahit olduğu tatsız bir davranışa maruz bırakıldıklarını bilmiyorlar. Ama ben biliyorum. Ve kasten küçük düşürmeyi hedeflediğini düşündüğüm Elliott’ın dışında, bundan en çok etkilenen de ben oldum. Constantine, balodan bir gün sonra her ne kadar yalan da olsa Bayan Bromley-Hayes’den öğrendiğim şeylerden dolayı Elliott’la yüzleşmeyeceğimi mi düşündün? Evliliğimizin, tıpkı bir tümörün vücudu kaplayıp yok edişi gibi, içten içe hasar göreceğini mi hayal ettin? Eğer öyle yaptıysan, yanıldın. Evliliğim hasar görmedi ve mutluluğum da azalmadı. Tek bir şey hariç. Warren Malikânesi’ne geldiğimizde seninle tanıştığımdan dolayı çok mutluydum. Daha o dakika seni kuzenim olarak sevdim ve kısa süre içerisinde de bir insan olarak hoşlandım. Hayatının geri kalanı boyunca senin arkadaşın olur, hayatım boyunca da arkadaşlığından memnuniyet duyardım. Bir *aile* olabilirdik. Ama sen bu şansını yok ettin ve ben bunun için üzgünüm. Sadece bu kadarını söyleyebilirim.”

Artık gözlerindeki tüm ışıltı silinmişti, karşı taraftan yaklaşan gürültücü bir grup tarafından ezilmemek için Vanessa’yı yolun diğer tarafına doğru çekti.

“Anna seninle mi *konuşt*u? Sanırım sana hâlâ Elliott’ın metresi olduğunu söyledi, öyle mi? Öğrendiklerin doğrultusunda kocanla

yüzleşeceğini ve yalanının bu kadar kısa sürede keşfedeceğini beklememiştir. Üzgünüm.”

Vanessa ona sitemle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Con kısa bir sessizliğin ardından, “Ve ben de *yalanımı* itiraf etmeliyim,” dedi. “Senin parkta Anna ile karşılaştığını tabii ki ben de *duydum*. Bunu bana o söyledi. Üzgünüm Vanessa. Gerçekten. Benim kavgam Elliott’la ve onu, sana vereceğim zararı dikkate dahi almaksızın utandırmayı seçtim. İnan bana, maksadım kesinlikle bu değildi.”

Vanessa, “Onunla çekişiyorsun çünkü senin kim olduğunu biliyor,” dedi. “Ben onun tarafındayım Constantine. Ve özrün benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Umarım seni bir daha görmem. Bir daha seninle konuşmayı ise kesinlikle istemiyorum.”

Con, yürümeyi kestiklerinde, hafif bir vurgulamayla, “*Kim olduğumu* ha!” dedi. “Sanırım bir hırsız ve zampara.” Bir *zampara* mı? O zaman Elliott’ın ona söylemediği başka bir şey daha mı vardı? Ama varsa bile, Vanessa bunu bilmek istemedi.

“Evet. Ve sen bu suçlamayı reddedemezsin.”

“Edemez miyim?” Con gülümsedi, bu sert, alaycı bir yüz ifadesiydi.

Vanessa sanki yanından geçen birisi onu iteklemişçesine başını kaldırıp ona baktı, her ne kadar bunu beklemek mantıksızlık olsa da onun bir açıklama getireceğini umuyordu.

Con başıyla onu kibarca selamlayarak, “Oldukça haklısın,” dedi. “Her iki suçlamayı da inkâr edemem Vanessa ve *etmeyeceğim*. Dolayısıyla senin gözünde kötü bir adam olarak kalacağım. En azından bana dair kanaatini böylece kısmen de olsa doğrulamış oluyorsun. İzinle seni locana geri bırakayım. Sanırım benimle daha fazla yürümek istemezsin.”

Vanessa, “Hayır, istemiyorum,” dedi.

Geldikleri yoldan dönüp birbirlerine dokunmaksızın ya da konuşmaksızın yürüdüler. Ancak Vanessa’nın Elliott’ın onlara doğru yaklaştığını görmesi pek de uzun sürmedi, kaşları çatıktı.

Constantine, ona yaklaştıklarında, yüzüne ve sesine geri dönen o

alaycılıkla, “Vikontesini sağ salim geri getirdim,” dedi. “Sana iyi akşamlar Vanessa. Ve sana da Elliott.”

Ve arkasına bir kez dahi bakmaksızın yürüyüp uzaklaştı.

Vanessa, “*Onu birlikte* yürümeye davet eden bendim,” diye açıkladı. “Ondan kaçıp duruyordum. Ama sonra ona tiyatro ve Cecily’in balosundaki davranışından dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı söylemem gerektiğini fark ettim. Onunla, katı, nezakete aykırı terimler kullanmaksızın neden konuşmayacağımı söylemeliydim. Ve ona, onun ne mal olduğunu *bildiğimi* de söylemeliydim. Bana hırsızlığın yanı sıra bir de zamparalıktan bahsetti.”

Elliott, Vanessa’nın kolunu tutup onu ana yoldan daha dar, daha gölgeli diğer bir yola çekerek, “Ah, evet,” dedi. “Ama bunu bilmen gereksizdi Vanessa. Yine de... sanırım bilmelisin. Warren Malikânesi civarında genç kadınlar var, bunlardan bazıları bir zamanlar evde hizmetçiydi, şimdi gayri meşru çocuklarını tek başlarına yetiştiriyorlar.” Vanessa, “Ah,” dedi. “Ah, hayır.”

Elliott, “Evet, korkarım ki öyle,” dedi. “Ama gel artık Con’dan bahsetmeyelim Vanessa. Bunun yerine bana Hedley Dew’dan bahset.”

Vanessa karanlıklar arasında hızla kafasını ondan tarafa çevirdi.

“Hedley’den mi?” diye sordu, ses tonu şaşkındı.

“Sana babamdan bahsettikten sonra, birdenbire benim karım olarak bilmen gereken diğer gizli bir yönümü artık bildiğini fark ettim. Bence Hedley Dew da senin gizli bir yönün ve belki de ona dair bana anlatman gereken başka şeyler vardır.”

Yol daralınca Elliott, kolunu Vanessa’nın omzuna dolamak ve onu kendi yanına çekmek için bıraktı. Vanessa ince yapılı ve sıcaktı. Elliott onun vücudunu son derece baştan çıkarıcı bulduğunun bir kez daha farkına vardı. Saçları mis gibi sabun kokuyordu.

Vanessa, “O tüm hayatı boyunca hassas ve hayalperest bir insanmış,” dedi. “Her zaman açık havada kuytu, güzel manzaralı bir yerde oturmayı, sonra da sert oyunlarında diğer çocuklara konuşarak katılmayı tercih etmiş. İlk başta ona yardım edip arkadaşça davrandım,

çünkü onun için üzölmüştüm yani bir yerde oyuna katıldım. Ama çok bilgiliydi zekiydi ve büyük bir istekle okuyordu ve büyük hayalleri vardı. Yaşı büyüdüğüçe, beni de bu hayallerin içërisine dahil etti. Dünyayı gezmeye gidecek, her türden insanın kültürüne karışacaktık. O... beni *sevdi*. Dünyadaki en güzel gülümseyişë sahipti Elliott ve insanların bakıp hayale dalabilecekleri gözölere. Herkesin kapılıp gidebileceğı *hayalleri* vardı.”

Yolun kenarındaki ahşap bir banka geldiler. Elliott çekip onu oturttu. Kolunu da vücuduna doladı.

Vanessa, “Ve bir gün ben bu rüyalardan uyandım,” dedi, “gerçeğın çok daha haşın olduğunu fark ettim. O hastaydı. Büyük olasılıkla ölmekteydi. Bunu, o hariç neredeyse herkesten önce bildiğimi düşünüyorum. Ve o beni istedi.

Beni sevdi. Ben de onu sevdim ama o şekilde değil. Ebeveynlerim bana hep büyük olasılıkla hiç evlenmeyeceğimi çünkü Meg, Kate ve yakın komşuların kızlarından çok daha sade olduğunu söylemişlerdi. Ama ben evlenmek *istedim* ve tabii ki Hedley şaşırtıcı derecede iyi bir fırsattı o Sör Humphrey Dew’un oğluydu. Rundle Park’ta yaşıyordu. Yine de eğer bana ihtiyaç duymasaydı, onunla evleneceğimi sanmıyorum. Ama ihtiyacı vardı. Evlenmek ona verebileceğim bir şey, onun adına hayata geçirebileceğim bir hayalimdi. Diğer hayallerinin hiçbirisinin gerçek olmayacağı açıktı.”

Vanessa titriyordu, elleri kucacağında kıpır kıpırdı. Sesinde acı vardı. Elliott kolunu geri çekti, paltosunu omzundan aldı ve Vanessa’nın omuzlarına bıraktı, sonra da yerinde durması için kolunu üzerine uzattı.

Vanessa, “Bunu yapmak istemedim,” dedi. “O hastaydı ve ölüyordu, bende ise ikisi de yoktu. Ben... onca yakışıklılığına rağmen onu çekici bulmadım. Bu yüzden çok büyük bir suçluluk hissettim. Çok fazla yalan söyledim. Ona onu delicesine sevdiğimi defalarca kez söyledim.”

Elliott, “Ve şimdi buna üzölüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Vanessa hararetili bir şekilde, “Hayır!” dedi. “Üzölüğüm şey bunu hiçbir zaman gerçekleştirememiş olmam. Ah, aslına bakılırsa bu da pek

doğru sayılmaz. Onu delicesine *sevdim*. Tüm kalbim ve ruhumla sevdim. Ama onu *sevmedim*.”

Bundan birkaç hafta öncesinde olsaydılar, Elliott böylesi bir sersemlik karşısında başını hiddetle sallardı. Şimdi ise onun ne demek istediğini garip bir şekilde tam manasıyla kavırıyordu. Farklı sevgi türleri arasındaki ince ayrımları anlayabiliyordu.

“Senin ona *verdiğin* şey sevgilerin en iyisiydi Vanessa. Bu sürekli verip karşılığında hiçbir şeyin alınmadığı saf bir sevgiydi.”

Vanessa, “Ama ben de aldım,” dedi. “O bana benim ona verebildiğim kadarını verdi Elliott. Bana hayatı günü gününe yaşamayı, küçük şeylerden haz almayı, trajedi karşısında gülmeyi öğretti. Bana sabretmeyi ve haysiyeti öğretti. Ve bana geçmişe bağlı kalmamayı öğretti. Boş vermeyi öğretti... Ölmeden evvel bana tekrar sevmem, tekrar evlenmem, tekrar mutlu olmam gerektiğini söyledi. Bana hep gülmem gerektiğini söyledi. O” Yutkundu, Elliott boğazından yükselen sesi işitti.

Burnunu Vanessa’nın saçlarına gömdü ve başını tepeden öptü.

Vanessa, “O beni sevdi,” dedi. “Ve ben de onu sevdim. *Sevdim*. Özür dilerim Elliott. Gerçekten üzgünüm. Onu *sevdim*.”

Elliott boştaki elini çenesinin altına uzattı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Onu, yanakları ve dudaklarındaki gözyaşlarının tuzlu tadını alarak öptü.

“Bunun için hiçbir zaman özür dilememelisin. Ve kesinlikle de inkâr etmemelisin. Tabii ki onu sevdiğin. Ve sevdiğine de memnunum. Eğer sevmeseydin, benim bugün tanıdığım insan olmazdın.”

Vanessa elini uzatıp yanağına dokundu. “Benimle evlendiğin için hâlâ pişman değilsin, öyle değil mi?” diye sordu.

Elliott, “Hiç oldum mu ki?” diye karşılık verdi.

Vanessa, “Ben olduğumu düşünüyordum,” dedi. “Sana kalsa beni kesinlikle seçmezdin. Ben sade birisiyim ve seninle de birkaç kez de tartıştım.”

Elliott, “Madem hatırlattın söyleyeyim, sanırım biraz baş

belasıydın,” dedi.

Vanessa kahkahaya boğuldu tıpkı Elliott’ın istediği gibi.

“Ama hiçbir zaman sade olmadın. Sadece gizli bir güzelliğin var. Ve hayır, kesinlikle pişman değilim. Hiç üzüntü duymadım.”

Vanessa, “Ah, çok memnun oldum,” dedi. “O zaman seni rahat ettirdim demektir, öyle mi? Ve biraz da mutlu...?”

Elliott, “Ve hatta biraz da keyifli?” dedi. “Aslına bakılırsa üçünü de yaptın Vanessa. Ya sen?”

Vanessa, onu dudaklarından hafifçe öperek, “Ben de mutluyum,” dedi.

Büyük bildirinin zamanının geldiğini düşündü Elliott. Bu, eğer onunla çoktan evlenmemiş olsaydı, tek dizinin üzerine gösterişli bir hareketle düşeceği, elini avuçları arasına alacağı, ölümsüz aşkını ilan edeceği ve ona kendisini dünyanın en mutlu erkeği yapması için ona yalvaracağı andı.

Çoktan evlenmiş olduklarına göre, şimdi...

Yakın bir yerlerden yüksek sesli bir çatırtı ve bağırışlar işitildi. Vanessa ayağa fırlarken Elliott’ın düşünceleri de dağılıverdi.

Neler oluyordu?

Vanessa, “Havai fişekler!” diye haykırdı. “Başlıyorlar Elliott. Ah, acele edelim, gidip seyredelim. Bak!” Yukarıyı, ağaçların tepesinde beliren kırmızı kıvılcım fışkiyesini işaret etti. “Hayatında hiç bundan daha heyecan verici bir şey işittin ya da gördün mü?”

Elliott, Vanessa onun elini karanlıkta bulup yol boyunca doludizgin çeğiştirirken sırtarak, “Kesinlikle hayır,” dedi.

KIZ ve erkek kardeşleri yola çıkmadan bir gün önce Katherine, Cecily ile birlikte Vanessa geri dönene kadar Elliott'ın annesinin refakatinde sezon aktivitelerine katılmaya devam edeceği Moreland Evi'ne taşındı. Her ne kadar bir yanı Vanessa ve Margaret'e söylediği gibi eve herkesle birlikte dönmeyi diliyor olsa da, taşınma konusunda oldukça neşeliydi.

Vanessa ertesi sabah ayrılmadan evvel onunla özel bir çift laf etmek için yatak odasında oturdu. Her ne kadar ona dair endişelerinin detaylarını açık açık anlatmak istemediği için bunu yapmak zor olsa da, kız kardeşini Constantine konusunda uyarmak istemişti.

“O senden bir yaş büyük Kate, çok yakışıklı ve çekici. Şehir konusunda deneyimli bir erkek. Ben onun... Pekâlâ, ben onun ahlaksız birisi olabileceğinden korkuyorum. Sırf ikinci kuşak kuzenimiz olduğu için ona tamamen güvenmek akıllıca olmaz.”

Katherine yatağının ortasına yerleşip karnına çektiği dizlerini kucaklayarak büyük bir kahkahayla, “Ah, endişelenmen yersiz Nessie,” dedi. “Son zamanlarda Constantine'den hoşlanmadığını biliyorum, çünkü Lord Lyngate onunla kavgalı. Bunun sebebini bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum bu onların ikisi arasında. Ama kuzenimiz tam bir şaperon, tıpkı senin olabileceğin gibi ya da Meg veya Leydi Lyngate'in.”

Vanessa şaşkınlık içerisinde kaşlarını kaldırdı.

“Şaperon mu?” dedi.

Katherine, “Cecily annesinin ya da senin ve Lord Lyngate'in gözü önünde olmadığına biraz çılgın olabiliyor,” dedi. “Constantine ile birlikte olduğunda neredeyse hiç tanımadığı beyefendilerle dahi konuşabileceğini ve ben Constantine'le beklerken onlarla

gezebileceğini düşünüyordu. Hatta ben, bu şans eseri karşılaşmaların bazılarının daha önceden tasarlanan randevular olduğundan dahi şüpheleniyorum. Ama kuzenimiz böyle şeylere izin vermiyor. Çok iyi bir mizacı olsa ve hiçbir zaman Cecily'e ters davranmasa da ona annesinin yanında yapmayacağı hiçbir şeyi onun yanında da yapmaması gerektiğini net bir dille söyledi. Ve ayrıca teklifte bulunmaya cesaretlendirmememiz gereken beyefendileri de bize özellikle vurgulayacak kadar ilgili. Belki farklı arkadaş ortamlarında ahlaksızlık yapıyordur sanırım çoğu beyefendi böyle. Ama bizimleyken her zaman çok namuslu ve görgü kurallarına uyuyor.”

Vanessa, “Öyle mi?” dedi. “Bunu işittiğime sevindim.” Ve Elliott ile aralarındaki tartışmanın onu *Constantine*'e karşı böyle kışkırttığına üzüldü. Onun Jonathan hayattayken Warren Malikânesi'nde o denli şerefsizce davrandığına ise çok daha üzgündü. Ama tabii ki o bir canavar değildi ve Vanessa da onun sürekli tetikte olarak hainlik edeceğini bekleyemezdi.

“Yine de Kate sakın onunla yalnız kalma.”

Kate, “Buna ben göz yumsam bile o kesinlikle olanak tanımayacaktır,” dedi. “Ayrıca Nessie, o da birkaç güne kadar buradan gidecek. Gloucestershire'da bir ev ve arazi satın aldı, oraya yerleşecek.”

“Öyle mi?”

Katherine, “Onu özleyeceğim,” dedi. “Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum.”

Vanessa, o zaman fakir olmadığı kesin, diye düşündü. Ama babasının ona kendisine mülk almasına yetecek bir servet bırakmadığı da kesindi. Ve sonra çaldığı paraları ve mücevherleri anımsadı, yüksek sesle iç çekti.

Katherine, “Bir sabah parkta birlikte ata binerlerken Stephen'la konuştu,” dedi. “Ona Warren Malikânesi'ne dönmesini, kendisini derslerine, mülklerini nasıl çekip çevireceğine ve konumunun sorumluluklarını nasıl yürüteceğine dair öğreneceklerine vermesini

tavsiye etti. Ona, daha sonra, rüştünü aldığında, yabani yulaf ekmek için yeterince zamanının olacağını ifade etti. Ve tabii hayatının tadını dilediğince çıkartacağı günler için de. Her zaman Merton Kontu olduğunu anımsamalı ve konumuna uygun davranmalıymış. Bunları bana Stephen anlattı. Ve sonra, ertesi gün Lord Lyngate de ona eve geri dönmesini önerdi. Stephen ikisini de takdir ediyor ve onlara saygı duyuyor. Onların birbirlerinden nefret etmeleri utanç verici değil mi?”

Vanessa bir kez daha iç çekerek, “Evet,” dedi. Constantine’i hiç anlayabilecek miydi? İnsanları kahramanlar ve hainler olarak ikiye bölmek, sonra kendilerine tahsis edilen rollerini oynamalarını beklemek çok daha kolaydı. Ya birisi her iki gruba da uyuyorsa ne olacaktı? Ama bu hayatın yanıtlanamaz sorularından biriydi. Vanessa ayağa kalkıp yataktan sürünerek inen kız kardeşini kucaklayarak, “Gitme zamanı geldi,” dedi. “Elliott beni bekliyor. Bir hafta ya da on güne geri döneceğiz. O ana kadar eğlenmene bak Kate. Seni özleyeceğim.”

Katherine, ona kısa bir süre sarılıp kalarak, “Ve ben de seni,” dedi. “Tom Hubbard’ın okula gelip Throckbridge hanında bir vikontun kaldığı haberini getirdiği o günü sık sık düşünüyorum. Bunu sana ve Meg’e söylemek, onun neden orada kaldığına dair tahminlerde bulunmak için koştura koştura eve gelmişim. Ve sonra dansa gittik ve o sadece seninle dans etti. Ve ertesi gün küçük eve hepimizin hayatını değiştirmeye geldi. Bazen keşke bunların hiçbirisi olmasaydı diyorum Nessie, ama hayatın akış yönü hiçbir şekilde engellenemez, öyle değil mi? Ve her şey senin açıdan mutlu bir şekilde sonuçlandı.”

Vanessa, “Öyle oldu,” diyerek hemfikir oldu.

Katherine, “Ve bazen de hiç üzülmiyorum,” dedi. “Bazen, sunduklarını sıkı sıkı kavrayacak cesaretimizin olması durumunda, bu yeni hayatın *hepimiz* açısından mutlu sonlanacağını düşünüyorum.”

Vanessa ona gülümsedi.

Üzüntüyle Meg’i düşünerek, “Tabii ki öyle olacak,” dedi. “İşte hayat bunun için var.”

Merdivenlerden bekleyen faytona doğru inerken kolunu

Katherine'inkine doladı.

Elliott, kısa bir süre sonra, taşraya sezonun ortasında bizzat gelmem aslında gerekli değilmiş, diye düşündü. Merton büyük bir neşeyle geri dönmeye razı olmuş ve kafasını derslerine gömmüştü. Ve ablası da Elliott'ın ilgisinin üstlendiği görevden pek fazla sapmadığını görmekte zorlanmamıştı. Samson, baş uşak ve kâhya, evin ve arazinin problemsiz bir şekilde yönetmeyi aralarında yaptıkları iş bölümüyle başarmışlardı ve iki öğretmen de öğrencilerini tekrar ele almaya istekliydiler.

Belki de oğlanın vasisi olarak üstlendiği pozisyon sadece bir bahaneydi. Sezonda Londra'da olmaktan haz almadığı söylenemezdi. Ya da burada Vanessa ile birlikte olmaktan. Ancak evliliklerini takip eden birkaç günü Vanessa'nın bir kez isimlendirdiği gibi balaylarını büyük bir nostaljiyle anımsayıp duruyordu. Küçük evde uzun süre kalamamışlardı görev onları Londra'ya çağırmıştı. Ama o orada daha fazla kalmak *isterdi*.

Bir erkeğin, esaslı bir şekilde tanıyabilmesi, yanında rahat olabilmesi, onunla eğlenebilmesi için karısıyla birlikte baş başa yeterince zaman geçirmesine izin verilmeliydi.

Ona âşık olabilmesi için.

Belki de o günlerin büyüsunü yeniden yakalamaya çalışmak akılsızcaydı.

Bu *büyük olasılıkla* akılsızcaydı.

İkisi de ilk günün büyük çoğunluğunu Warren Malikânesi'ndeki evde geçirmişlerdi. İkinci günde, her ne kadar oraya *gidebileceklerini* söylemiş olsalar da, geri döneceklerine söz vermemişlerdi. Bu güneşli bir gündü, çok az rüzgâr vardı. Gerçekten de oldukça sıcaktı. Warren Malikânesi'ne at sürmek ya da oraya üstü açık bir araçla gitmek için mükemmel bir gündü.

Mükemmel bir gündü...

Kahvaltıda Vanessa'ya, "Gerçekten de Warren Malikânesi'ne bugün gitmek *istiyor* musun?" diye sordu.

“Yoksa evde sakın bir gün mü geçirmek istersin? Belki göle şöyle bir yürüyüş yaparız.”

Vanessa, “Birlikte mi?” dedi.

“Birlikte, evet.”

Vanessa, “Stephen’ın tüm gün meşgul olacağından eminim,” dedi. “Onu rahatsız etmemek akıllıca olabilir. Ve Meg de tüm sabahı kâhyayla, öğleden sonrasını ise tabii hava elverişli olursa gül çardağını daha iyi bir hale getirmek için ne yapılabileceğine bakmakla geçirmeyi planlıyordu. Hava da buna uygun.”

Elliott, “O zaman onu da rahatsız etmememiz en iyisi olur,” dedi.

Vanessa, “Sanırım öyle,” diye hemfikir odu.

“O zaman göle gidiyoruz, değil mi?”

“Göle gidiyoruz.”

Vanessa aniden ona gülümsedi, bu sadece ağzı ve gözlerini içeren parlak bir ifade değildi, aynı zamanda ruhu da dahil olmak üzere her yeri ıslık ıslık ya da öyle görünüyordu. Bu Elliott’ı her zaman şaşırtmıştı.

Vanessa, “Evet,” dedi, “haydi göle gidelim Elliott. Her ne kadar nergisler artık açmıyor olsa da.”

Elliott, “Ama doğa, mevsim ne olursa olsun hiçbir zaman bizi yoksun bırakmaz,” dedi.

Tanrım, dikkatli olmazsa yakında şiir yazmaya başlayacaktı. Ama sarf ettiği kelimeler gerçekleri yansıtıyordu. Nergis zamanı geçeli tabii ki uzun zaman olmuştu ama onların yerlerini yaban sümbülleri almıştı ki bunlar, ırmak kenarının uzak kısmında çok daha bol yetişiyor, baharda nergislerin açtığı yamacı bir halı gibi kaplıyordu.

Vanessa, nehir kıyısında yürürlerken, “Ah, Elliott,” dedi. “Bundan daha güzel bir şey daha olabilir mi?”

Görüş mesafesindeki her şey, sudan çimenlere, çiçeklerden ağaçlara ve gökyüzüne kadar her şey, mavi ya da yeşildi. Hatta Vanessa’nın elbisesi bile peygamber çiçeği mavisiydi, hasır şapkası mavi kurdelelerle süslüydü.

Elliott, “Nergisler çok güzeldi,” dedi, “ama bundan daha güzel değil.”

“Elliott.” Vanessa yürümeyi kesti ve Elliott’ın önüne geçip dikildi. İki elini de avuçlarına aldı. “Burada geçirdiğimiz o üç gün boyunca, hayatımda olmadığım kadar mutluydum. Aslında bu pek doğru sayılmaz, çünkü o günden bu yana da oldukça mutluyum. Şimdi de mutluyum. Bunu bilmeni istiyorum. Ben *sana* mutluluk sözü verdim ama bu işten en şanslı çıkan ben oldum.”

“Hayır, sen değilsin.” Elliott’ın elleri onunkileri sıkı sıkı sardı. “Eğer kendini şanslı hissediyorsan Vanessa, bunu benden daha fazla hissedemezsin. Ve eğer mutluysan, benden mutlu olamazsın.”

Vanessa’nın gözleri kocaman açıldı ve dudakları aralandı.

Elliott, Vanessa’nın ellerini dudaklarına götürürken, “Mutluyum,” dedi.

Vanessa’nın ilk kez dili tutulmuştu.

Elliott eğer bunu şimdi söylemezse, belki de bir daha hiç söylemeyecekti. Ve bu tür şeyler kadınlar için önemliydi, o buna inanıyordu. Belki erkekler için de aynı derecede önemliydi.

“Seni seviyorum.”

Vanessa’nın gözleri ışıldadı Elliott bunun gözyaşlarından kaynaklandığını fark etti.

Ona tekrar, “Seni seviyorum,” dedi. “Sana delicesine aşığım. Sana tapıyorum. Seni *seviyorum*.”

Vanessa alt dudağını ısıırıyordu. “Elliott, senin bunları-

Elliott’ın işaret parmağı nazikçe Vanessa’nın dudaklarına kondu.

“Sen benim için soluduğum hava kadar gerekli bir hale geldin. Güzelliğin ve gülümseyişlerin beni sımsıkı sarıyor ve kalbime kadar ısıtıyor hatta ruhuma. Bana insanlara güvenmeyi ve sevmeyi tekrar öğrettin ve ben sana güveniyor, *seni* seviyorum. Seni hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Mümkün olduğunu bilmediğim kadar çok. Ve eğer, sırf mutlu olduğunu itiraf ettiğin için sana kendini iyi hissettirmek istediğimden dolayı böyleli romantik bir

davranışla kendimi komik duruma düşürdüğümü sanıyorsan, o zaman bunun sonuçlarına katlanacağım.”

Vanessa’nın suratı gülümsemeyle doldu ve tabii ışıltıyla. Yanaklarından iki gözyaşı süzüldü. Gözlerini kırıştırtarak bunları takip edebilecek diğerlerini bertaraf etti.

Elliott’a, “*Ne var?*” diye sordu.

Elliott ona hafifçe gülümsedi ve bunu yapabildiğini fark etti sevmenin tehlikeleri karşısında son kalkanlarını da indirmişti. Vanessa’nın gülümsemesi yüzünde dondu, ellerini çekip kurtardı ve nazıkçe Elliott’ın suratını avuçlarına aldı.

“Ah, aşkım. Aşkım.”

Bunlar o gece kütüphanede, Elliott ağlarken sarf ettiği kelimelerin aynısıydı. Elliott bunları o akşam güç bela işitmişti ama şimdi yankıları kulaklarındaydı. Vanessa’nın onu uzun bir süredir sevdiğini fark etti. Sevmek onun doğasındaydı ama o *onu* sevmeyi seçmişti.

Elliott, “Bana söyleyecek bir şeyin var mı?” diye sordu.

Vanessa başını yana doğru eğdi.

“Bebek mi? Bir bebeğimiz olacak Elliott. Bunun için mutlu musun? Belki de varisin olur.”

Elliott, “*Bebek* konusunda mutluyum,” dedi. “Erkek, kız aslında hiç fark etmez.” Öne doğru uzandı ve alnını onunkine yasladı.

Vanessa kollarını onun boynuna doladı ve ona iyice sokuldu.

“Bunu ilk kez *burada* konuştuğumuz için mutluyum. Bana beni sevdiğini *burada* söylediğin için de öyle. Burayı hep ama hep seveceğim Elliott. Benim için kutsal bir yer olarak kalacak.”

Elliott, “Umarım çok da kutsal olmaz,” dedi. “Biraz önce fark ettim de birkaç gündür yağmur yağmadı ve yerler kuru. Ayrıca burası kuytu bir nokta. Buraya hiç kimse gelmez.”

Vanessa, “Bizden başka,” dedi.

“Bizden başka.”

Ve bir de parkın bu kısmının orman gibi olmasını engelleyen bahçıvanlar. Ama bahçıvanların hepsi bugün tırpanlarını almış, evin

önündeki geniş arazinin çimenlerini kesmekle meşgul olacaklardı.

Elliott ceketini çıkarttı, yere, yaban sümbüllerinin yanına serdi, burası halaylarında nergislerin arasında yattıkları yerle neredeyse aynı noktaydı.

Ve ikisi de çiçeklerin arasına uzandılar, hızlı, canlı ve oldukça tatminkâr bir şekilde seviştiler.

İşleri bittiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Elliott ona bakmak için başını kaldırdığında ikisi de gülümsedi.

Elliott, “Sanırım,” dedi, “bunun bedelini ödemem gerekecek. Bana ev için bir kucak yaban sümbülü toplatacaksın, değil mi?”

Vanessa, “Ah, bir kucak dolusundan da fazla,” dedi. “Her iki kolun da üzerinden taşacak kadar çiçekle dolu olmalı. Evdeki her odaya yaban sümbülü dolu birer vazo konmalı.”

Elliott, “Tanrı yardımcımız olsun,” dedi. “Orası bir konak. Odaları saymaya kalkıştığım son seferinde, o kadar sayı sayamadığımı fark etmişim.”

Vanessa güldü.

“O zaman daha fazla vakit kaybetmesek iyi olur.”

Elliott ayağa kalktı, elbiselerini düzeltti ve eğilip elini uzattı. Vanessa bunu yakaladı, Elliott onu çekip kaldırdı ve kolları arasına aldı. Birbirlerini bir süre kucakladılar ama bu çok uzun sürmedi.

Toplanması gereken çiçekler vardı. Ev onlarla dolup taşmalıydı.

Hayatları hep dolu dolu ve coşkun geçmişti ve hep de öyle olacaktı.

Vanessa’yla evli olan bir erkek başka ne bekleyebilirdi ki?

Karısına gülümsedi ve işe koyuldu.

son